PETER SWANSON

CEI CARE MERITĂ SĂ MOARĂ

PETER SWANSON

CEI CARE TREBUIE SĂ MOARĂ

Original: The Kind Worth Killing (2016)

Traducere din limba engleză și note de:
MIRELLA ACSENTE

virtual-project.eu

LITERA®

2016

Peter Swanson a absolvit Colegiul Trinity, Universitatea Massachusetts Amherst și Colegiul Emerson. Este autorul a trei romane: *The Girl With a Clock For a Heart,* nominalizat la LA Times Book Award, *Cei care merită să moară* (*The Kind Worth Killing*), câștigător al New England Society Book Award și nominalizat la CWA Ian Fleming Steel Dagger și *Her Every Fear*. Cărțile sale au fost traduse în 30 de limbi, iar povestirile și poeziile lui au apărut în *Asimov's Science Fiction, The Atlantic Monthly, Measure, The Guardian, The Strand Magazine* și *Yankee Magazine*. Trăiește în Somerville, Massachusetts, împreună cu soția.

PARTEA ÎNTÂI

REGULILE BARURILOR DIN AEROPORTURI

1.

TED

— Hei, bună, a spus ea.

M-am uitat la mâna albă, cu pistrui, de pe spătarul scaunului de bar liber de lângă mine, din sala de așteptare de la clasa business din Aeroportul Heathrow, apoi am ridicat privirea către fața necunoscutei.

— Ne cunoaștem? am întrebat-o.

Chipul ei nu părea deloc familiar, dar accentul american, cămașa albă imaculată, jeanșii mulați băgați în cizmele până la genunchi, toate o făceau să pară una dintre îngrozitoarele prietene ale nevestimii.

— Nu, scuze. Doar îți admiram băutura. Pot? Și-a așezat trupul prelung și zvelt pe scaunul de piele rotativ și și-a pus geanta pe bar. Ăla e gin? a întrebat, referindu-se la Martiniul din fața mea.

— Hendrick's, am răspuns.

A făcut un semn către barman, un adolescent cu păr țepos și bărbia lucioasă, și a cerut un Martini Hendrick's cu două măsline. Când i-a sosit paharul, l-a ridicat în direcția mea. Mai aveam o gură într-al meu, așa că am spus:

— Pentru imunizarea contra călătoriilor internaționale.

— O să beau pentru asta.

Mi-am terminat paharul și am cerut altul. Ea mi-a spus cum o cheamă, un nume pe care l-am uitat imediat. I l-am spus și eu pe al meu – doar Ted și nu Ted Severson, cel puțin nu atunci. Am stat în sala de așteptare de la Heathrow, plină de canapele și lumini, bându-ne băuturile, schimbând câteva remarci și confirmând că amândoi așteptam să ne îmbarcăm în același zbor direct către Aeroportul Logan din Boston. Ea și-a scos din geantă o carte broșată subțire și a început să citească. Asta mi-a dat posibilitatea să o privesc cu adevărat. Era frumoasă – păr lung roșcat, ochii de un albastru-verzui luminos, ca al apelor tropicale, iar pielea atât de pală, încât aproape avea nuanța alb-albăstruie a laptelui smântânit. Dacă o astfel de femeie se așază lângă tine la barul din cartier și îți laudă băutura comandată, te gândești că viața e pe cale să ți se schimbe. Dar regulile sunt diferite în barurile din aeroporturi, unde tovarășii tăi de băutură urmează să dispară de lângă tine în direcții opuse. Și chiar dacă această femeie se

îndrepta spre Boston, eu eram încă plin de o furie scârbită pentru toată situația de acasă, cu soția mea. Numai la asta fusesem în stare să mă gândesc în săptămâna petrecută în Anglia. Aproape că nu mâncasem, aproape că nu dormisem.

În difuzor s-a auzit un anunț în care am deslușit două cuvinte, *Boston* și *întârziere.* M-am uitat la panoul de deasupra șirurilor de sticle de băutură fină și am văzut că zborul nostru fusese amânat cu o oră.

— Avem timp să mai bem un pahar, am spus. Fac eu cinste.

— De ce nu? a replicat ea și și-a închis cartea, așezând-o cu fața în sus pe bar, lângă geanta ei.

Triunghiul dragostei și al morții. De Patricia Highsmith.

— Cum e cartea?

— Nu e printre cele mai bune ale ei.

— Nimic mai rău ca o carte proastă și un zbor mult întârziat.

— Tu ce citești? a întrebat.

— Ziarul. Nu-mi plac cărțile.

— Și atunci, ce faci în avion?

— Beau gin. Plănuiesc crime.

— Interesant.

Mi-a zâmbit, pentru prima oară. Era un zâmbet larg, care i-a făcut o cută mică între nas și buza superioară și a dat la iveală niște dinți perfecți și o dungă subțire de gingie roz. M-am întrebat ce vârstă avea. Când se așezase lângă mine, mă gândisem că ar avea în jur de treizeci și cinci de ani, aproape de vârsta mea, dar zâmbetul ei și pistruii pali care îi stropeau podul nasului o făceau să pară mai tânără. Poate douăzeci și opt de ani. Vârsta soției mele.

— Și lucrez, bineînțeles, atunci când zbor, am adăugat.

— Cu ce te ocupi?

I-am oferit versiunea scurtă a poveștii, că finanțam și ofeream consultanță start-up-urilor. Nu i-am spus cum am făcut cea mai mare parte a banilor – vânzând acele companii imediat ce păreau promițătoare. Și nu i-am spus că de fapt nici nu aveam nevoie să mai lucrez vreodată în viața mea, că fusesem unul dintre investitorii în valul de companii dot-com de la sfârșitul anilor ’90 care reușiseră să-și transforme investițiile în cash chiar înainte ca balonul economic să explodeze. Am ascuns aceste lucruri doar pentru că nu aveam niciun chef să vorbesc despre ele, nu pentru că aș fi crezut că noua mea tovarășă de drum le-ar putea considera supărătoare sau ar putea să-și piardă interesul de a mai discuta cu mine. Niciodată n-am simțit nevoia să-mi cer scuze pentru banii pe care îi făceam.

— Și tu? Cu ce te ocupi? am întrebat-o eu.

— Lucrez la Colegiul Winslow. Sunt arhivist.

Winslow era un colegiu pentru fete situat într-o suburbie plină de verdeață la vreo treizeci de kilometri vest de Boston. Am întrebat-o ce

face un arhivist și ea mi-a oferit ceea ce bănuiesc că era propria ei versiune prescurtată a muncii sale, cum că aduna și conserva documentele colegiului.

— Și locuiești în Winslow? am întrebat-o.

— Da.

— Căsătorită?

— Nu, nu sunt. Tu?

Chiar în clipa în care a spus-o, am remarcat ușoara mișcare a ochilor când s-a uitat după o verighetă pe mâna mea stângă.

— Da, din nefericire, am răspuns. Apoi am ridicat mâna, ca să-mi vadă inelarul gol. Și nu, nu obișnuiesc să-mi scot verigheta în barurile din aeroporturi în caz că o femeie ca tine se așază lângă mine. Nu am purtat niciodată verighetă. Nu suport inelele pe deget.

— De ce din nefericire? a insistat.

— E o poveste lungă.

— Zborul nostru are întârziere.

— Chiar vrei să afli despre viața mea sordidă?

— Cum aș putea să refuz așa ceva?

— Dacă o să-ți povestesc, o să am nevoie de încă unul din ăsta, am spus și am ridicat paharul gol. Și tu?

— Nu, mulțumesc. Două sunt limita mea.

A tras cu dinții una din măslinele din scobitoare și a mușcat din ea. Pentru o clipă i-am zărit vârful roz al limbii.

— Întotdeauna spun că două Martiniuri sunt prea multe, iar trei nu sunt de ajuns.

— Nostim. Nu așa spunea și James Thurber{1}?

— N-am auzit de el, am replicat cu un zâmbet afectat, deși mă simțeam puțin cam rușinat că încercam să-mi atribui un citat faimos.

Brusc, barmanul a apărut în fața mea și eu am mai comandat un pahar. Pielea din jurul gurii îmi dădea acea senzație plăcută de amorțeală pe care o ai de obicei de la gin și știam că eram în pericol de a deveni prea amețit și de a spune prea multe, dar astea erau regulile din aeroporturi, în definitiv, și, deși tovarășa mea de călătorie locuia la doar treizeci de kilometri de mine, deja uitasem cum o cheamă și știam că șansele să o mai văd vreodată erau foarte mici. Și mă simțeam bine să vorbesc și să beau cu o străină. Simplul fapt că rosteam cu voce tare niște cuvinte făcea să mi se mai risipească o parte din furie.

Așa că i-am spus povestea. I-am spus cum soția mea și cu mine eram căsătoriți de trei ani și că locuiam în Boston. I-am spus despre săptămâna petrecută în septembrie la Kennewick Inn, pe coasta de sud din Maine, și cum ne-am îndrăgostit de locul ăla și am cumpărat un teren ridicol de scump, pe țărmul oceanului. I-am spus cum soția mea, pentru că are licență în ceva numit „Arte și științe sociale”, a decis că

era calificată să colaboreze la proiectul casei împreună cu o firmă de arhitectură și în ultimele luni a petrecut cea mai mare parte a timpului în Kennewick, lucrând cu un constructor pe nume Brad Daggett.

— Și ea și Brad…? a întrebat ea după ce și-a băgat și cea de-a doua măslină în gură.

— M-hm.

— Ești sigur?

Așa că i-am dat mai multe detalii. I-am spus cum Miranda începuse să se plictisească de viața noastră în Boston. În primul an de căsnicie s-a dedicat decorării casei noastre de gresie din South End. După aceea, a lucrat cu jumătate de normă în galeria unei prietene din SoWa{2}, dar încă de atunci știam că lucrurile începeau să-și piardă farmecul. Începuserăm să nu mai avem ce discuta în timpul prânzului, începuserăm să mergem la culcare la ore diferite. Și, mai important, ne pierduserăm identitățile care ne definiseră inițial în relația noastră. La început, eu eram omul de afaceri bogat care îi făcuse cunoștință cu vinurile scumpe și galele de binefacere, iar ea artista boemă care își petrecea vacanțele pe plajele thailandeze și căreia îi plăcea să piardă vremea în barurile de cartier. Știam că noi doi eram propriile noastre clișee, total opuse, dar pentru noi funcționa. Ne înțelegeam bine la toate nivelurile. Chiar îmi plăcea faptul că, deși mă consideram arătos, într-un fel convențional, nimeni nu se uita la mine atunci când eram cu ea. Avea picioare lungi și sâni mari, o față în formă de inimă și buze pline. Părul ei era castaniu-închis, dar și-l vopsea întotdeauna negru, și era aranjat în mod deliberat să pară ciufulit, ca și cum atunci se ridicase din pat. Tenul era impecabil și nu avea nevoie de machiaj, deși nu ieșea niciodată din casă fără să folosească creion negru. Am văzut bărbați care o fixau cu privirea în baruri și restaurante. Poate că le atribuiam sentimentele mele, dar privirile pe care i le aruncau mi se păreau flămânde și primitive. Mă făceau să mă bucur că nu trăiesc într-o vreme sau un loc unde bărbații de obicei umblă cu arme.

Călătoria noastră în Kennewick, Maine, fusese spontană, o reacție la plângerea Mirandei că de mai bine de un an nu mai fuseserăm undeva singuri. Am plecat în a treia săptămână din septembrie. Primele zile au fost senine și calde, dar în miercurea din acea săptămână o furtună a coborât dinspre Canada, ținându-ne închiși în apartamentul nostru. Am ieșit doar ca să bem Allagash White și să mâncăm homar în taverna din subsolul hanului.

După ce furtuna a trecut, zilele au devenit mai reci și uscate, lumina mai cenușie, amurgul mai lung. Ne-am cumpărat pulovere și am explorat drumul lung de o milă de-a lungul falezei, care începea chiar la nord de han și continua între Atlanticul învolburat și țărmul stâncos. Aerul, până nu demult încărcat de umezeală și de mirosul loțiunilor de plajă, era acum proaspăt și sărat. Ne-am îndrăgostit

amândoi de Kennewick, atât de tare, încât atunci când am găsit o bucată de pământ năpădită de trandafiri sălbatici care era de vânzare, aflată pe un promontoriu la capătul potecii, am sunat la numărul aflat pe anunț și am făcut imediat o ofertă.

Un an mai târziu, tufele de trandafiri fuseseră înlăturate, fundația fusese săpată și exteriorul casei cu opt camere era aproape gata. Constructorul pe care îl angajaserăm era Brad Daggett, un bărbat divorțat, solid, cu păr negru și des, cu barbișon și un nas acvilin. În vreme ce eu îmi petreceam săptămânile la Boston – lucrând cu un grup de proaspeți absolvenți de MIT{3} care creaseră un nou algoritm pentru un motor de căutare bazat pe un blog –, Miranda petrecea tot mai mult timp în Kennewick, stând la han și supraveghind munca la construcția casei, preocupată de fiecare dală și fiecare element de instalație electrică.

La începutul lui septembrie, am hotărât să-i fac o surpriză și să vin și eu la Kennewick. Când am intrat pe I-95 la nord de Boston, i-am lăsat un mesaj pe telefonul mobil. Am ajuns în Kennewick cu puțin înainte de prânz și am căutat-o la han. Cei de acolo mi-au spus că era plecată de dimineață.

M-am urcat în mașină, m-am dus la casă și am parcat în spatele camionetei Ford a lui Brad, pe aleea de pietriș. Mini Cooper-ul bleu al Mirandei era și el acolo. Nu mai venisem aici de câteva săptămâni și m-am bucurat să văd că lucrurile avansaseră. Toate ferestrele păreau să fi fost montate, iar dalele de gresie cenușiu-albăstruie pe care le alesesem pentru grădina aflată în josul pantei sosiseră deja. Am ocolit casa către partea din spate, unde fiecare cameră de la etaj avea propriul ei balcon și unde o verandă închisă, de-a lungul parterului, dădea către o terasă enormă pavată cu piatră. În fața ei fusese săpată o gaură dreptunghiulară pentru piscină. Am urcat treptele de piatră ale terasei și i-am zărit pe Brad și Miranda prin ferestrele înalte ale bucătăriei, care dădeau către ocean. Am dat să bat în geam ca să îi anunț că eram acolo, când ceva m-a făcut să mă opresc. Stăteau amândoi sprijiniți de nou instalatele blaturi de cuarț, uitându-se pe fereastră către Golful Kennewick. Brad fuma o țigară și l-am văzut cum scutură scrumul, cu o mișcare scurtă, în ceașca de cafea pe care o ținea în cealaltă mână.

Dar Miranda a fost cea care mă făcuse să mă opresc. Era ceva în atitudinea ei, în felul în care stătea rezemată de blat, înclinată către umerii lați ai lui Brad. Părea total în largul ei. Am văzut-o ridicând o mână cu un gest firesc, iar Brad i-a strecurat între degete țigara aprinsă. Ea a tras un fum prelung, apoi i-a dat înapoi țigara. Niciunul nu s-a uitat la celălalt în acest timp și atunci am știut, fără nicio urmă de îndoială, nu numai că se culcau împreună, dar că probabil se și iubeau.

În loc să simt furie sau disperare, sentimentul meu imediat a fost de panică, să nu fiu văzut pe terasă, spionându-i în momentul lor de intimitate. M-am întors către intrarea principală, am traversat veranda, apoi am deschis ușa de sticlă și am strigat „Hei!” în casa care mi-a răspuns cu un ecou.

— Aici, a strigat și Miranda drept răspuns și am intrat în bucătărie.

Se îndepărtaseră puțin unul de celălalt, dar nu prea mult. Brad își stingea țigara în ceașca de cafea.

— Teddy, ce surpriză, a spus Miranda.

Era singura care îmi spunea așa, un nume de alint care la început fusese doar o glumă, căci nu mi se potrivea deloc.

— Hei, Ted, a spus Brad. Cum ți se pare până acum?

Miranda a ieșit de după blat și mi-a dat un sărut pe colțul gurii. Mirosea a șamponul ei scump și a țigări Marlboro.

— Arată bine. Mi-au venit dalele.

Miranda a râs.

— L-am lăsat să aleagă și el ceva și doar de asta îi pasă.

Brad a venit și el din spatele blatului și a dat mâna cu mine. Mâna lui era mare, cu nodurile degetelor proeminente, cu palma caldă și uscată.

— Vrei un tur complet?

În vreme ce Brad și Miranda mă conduceau prin casă, Brad vorbindu-mi de materiale de construcție, iar Miranda spunându-mi ce fel de mobilă avea să fie în fiecare loc, am început să mă îndoiesc de ceea ce văzusem. Niciunul dintre ei nu părea deosebit de agitat în preajma mea. Poate că doar deveniseră prieteni buni, genul ăla de prieteni care stau umăr lângă umăr și împart o țigară. Miranda își exprima uneori afecțiunea fizic, luându-și prietenele de braț și sărutându-i pe prietenii noștri bărbați pe gură la venire și plecare. Mi-a trecut prin minte că era posibil să fiu paranoic.

După turul casei, Miranda și cu mine ne-am întors la Kennewick Inn și am mâncat de prânz la taverna Livery. Am luat amândoi un sandviș cu eglefin afumat și eu am băut două whisky-uri cu apă.

— Te-a convins Brad să te apuci din nou de fumat? am întrebat-o, vrând să o prind cu o minciună, să văd cum reacționează.

— Ce? a spus ea, încrețindu-și fruntea.

— Miroseai puțin a tutun. La casă.

— Poate că am tras un fum sau două. Nu m-am apucat iar de fumat, Teddy.

— De fapt, nu-mi pasă. Doar mă întrebam.

— Poți să crezi că e aproape gata casa? a spus, înmuindu-și un cartof prăjit în ketchup-ul meu.

Am vorbit o vreme despre casă și eu am început să mă îndoiesc și mai tare de ceea ce văzusem. Nu se purta ca și cum ar fi fost vinovată.

— Rămâi tot weekendul? m-a întrebat.

— Nu, voiam doar să vin până aici să-ți spun „bună”. Iau masa diseară cu Mark LaFrance.

— Contramandează și rămâi aici. Mâine s-a anunțat vreme frumoasă.

— Mark a zburat încoace special pentru întâlnirea asta. Și trebuie să pregătesc niște bilanțuri.

Inițial plănuisem să rămân în Maine toată după-amiaza, sperând că Miranda va fi de acord cu o siestă prelungită în camera ei de hotel. Dar, după ce îi văzusem pe ea și pe Brad giugiulindu-se în bucătăria foarte scumpă pe care eu o plăteam, mă răzgândisem. Aveam un nou plan. După prânz, am dus-o pe Miranda la casă, pentru a-și putea lua mașina. Apoi, în loc să mă îndrept direct spre I-95, am intrat pe Route 1 și am luat-o spre sud către Kittery și zona sa comercială cu magazine gen outlet întinse pe cinci sute de metri. Am oprit în față la Kittery Trading Post, un magazin cu echipament pentru excursii pe lângă care trecusem de nenumărate ori, dar în care nu intrasem niciodată. În numai cincisprezece minute am cheltuit aproape cinci sute de dolari pe o pereche de pantaloni de camuflaj, un impermeabil gri cu glugă, niște ochelari uriași de pilot și un binoclu performant. Am intrat cu tot echipamentul ăsta într-o toaletă publică aflată vizavi de magazinul Crate and Barrel și m-am schimbat în noua mea ținută. Cu gluga trasă și ochelarii pe nas, mă simțeam de nerecunoscut. Cel puțin de la distanță. Am luat-o din nou spre nord și am oprit în parcarea de lângă Golful Kennewick, strecurându-mi Audi-ul Quattro între două camionete. Știam că Miranda sau Brad nu aveau de ce să vină în această parcare anume, dar nici eu nu aveam de ce să-mi las mașina într-un loc perfect vizibil.

Vântul se oprise, dar cerul era acoperit cu nori cenușii joși, iar în aer se simțea miros de ploaie caldă, cețoasă. Am mers pe nisipul umed de pe plajă, apoi am urcat pe pietrele și șistul argilos care duceau spre punctul de pornire pe poteca de pe faleză. Am înaintat cu grijă, cu privirea ațintită asupra potecii pietruite – umedă de ploaie și întreruptă din loc în loc de rădăcini – în loc să mă uit spre întinderea copleșitoare a Atlanticului din dreapta mea. Unele din porțiunile pietruite ale potecii se erodaseră complet și un indicator șters avertiza trecătorii de pericole. Din această cauză, poteca nu era folosită prea des și în acea după-amiază nu am văzut decât o singură persoană – o adolescentă cu un tricou cu Bruins{4} care mirosea ca și cum tocmai fumase niște marijuana. Am trecut unul pe lângă celălalt fără să ne privim sau să ne spunem ceva.

Către capătul potecii, am mers de-a lungul unui zid de ciment năruit care marca limita terenului pe care se afla o căsuță de piatră, ultima înainte de vreo cinci sute de metri de teren viran după care urma

proprietatea noastră. Cărarea cobora apoi la nivelul mării, traversând o plajă îngustă, stâncoasă, plină de alge și de geamanduri mâncate de vreme, apoi continua de-a lungul unei ridicături de pământ abrupte printre niște molizi strâmbi. Ploaia se înteți̦se și mi-am scos ochelarii de soare uzi. Era puțin probabil ca Miranda sau Brad să se afle în afara casei, iar planul meu era să mă opresc chiar înainte de porțiunea de teren care fusese curățată de vegetație și să mă ascund într-un crâng de arbuști pereni care se întindeau de-a lungul părții joase a falezei. Dacă vreunul dintre ei se uita afară și mă zărea cumva cu binoclul meu, avea să creadă că sunt un ornitolog amator. Dacă se apropia cineva, puteam să mă retrag repede pe potecă.

Când am văzut casa înălțându-se deasupra pământului stâncos, am fost izbit – și nu pentru prima oară – de diferența de stil între partea din spate a casei, cea care dădea către ocean, și partea aflată la drum. Fațada casei era decorată cu piatră falsă, cu câteva ferestre mici și o ușă dublă impresionantă din lemn închis cu arcade exagerate. Partea din spate era din lemn vopsit în bej și toate ferestrele identice, cu balcoanele lor identice, făceau casa să arate ca un hotel de dimensiuni medii. „Am o mulțime de prieteni”, spusese Miranda când am întrebat-o de ce avea nevoie de șapte camere pentru oaspeți. Apoi îmi aruncase o privire de parcă o întrebasem de ce credea că erau necesare instalațiile sanitare în casă.

Am găsit un loc bun sub un molid pitic, cocârjat și răsucit ca un bonsai. M-am întins pe burtă pe pământul umed și am reglat binoclul până când am început să focalizez casa. Eram la vreo cincizeci de metri și puteam vedea bine prin ferestre. Mi-am plimbat privirea de-a lungul parterului, dar nu am zărit nicio mișcare, apoi am urcat la etaj. Nimic. Am făcut o pauză și am privit casa cu ochiul liber, regretând că nu aveam vedere către aleea din fața casei. Din câte vedeam, nu era nimeni în casă, deși, când o lăsasem pe Miranda aici, camioneta lui Daggett era încă pe alee.

În urmă cu câțiva ani, mă dusesem la pescuit cu un coleg, un alt speculant în acțiuni dot-com, care era cel mai bun pescar la ocean pe care îl cunoscusem vreodată. Era în stare să se holbeze la suprafața apei și să știe exact unde erau peștii. Mi-a spus că toată șmecheria era să nu își concentreze privirea într-un singur punct, ci să cuprindă cu privirea dintr-odată tot ce se afla în raza lui vizuală, pentru că, făcând asta, putea prinde o mișcare tremurată, o tulburare în apă. Încercasem atunci să fac și eu asta, dar n-am reușit decât să mă aleg cu o durere cumplită de cap. Așa că acum, după ce am trecut din nou cu privirea, prin binoclu, peste toate ferestrele și nu am văzut nimic, am decis să folosesc aceeași șmecherie și cu casa mea. Am lăsat totul să se blureze în fața ochilor mei, așteptând ca o mișcare anume să-mi atragă atenția, și, după ce am privit casa preț de mai puțin de un minut, am

perceput o mișcare prin fereastra înaltă a ceea ce urma să fie livingul, în capătul de nord al casei. Am ridicat binoclul și m-am concentrat asupra ferestrei; Brad și Miranda tocmai intraseră acolo. Îi vedeam foarte bine; soarele de după-amiază, coborând pe cer, cădea pe fereastră într-un unghi favorabil, luminând interiorul fără a orbi. L-am văzut pe Brad cum se apropie de o masă improvizată care fusese pusă pentru echipa de tâmplari. A luat de pe ea o bucată de lemn care părea să fie o secțiune de baghetă pentru tavan și i-a arătat-o soției mele. Și-a trecut un deget de-a lungul unei caneluri și ea a făcut același lucru. Buzele lui se mișcau și Miranda încuviința din cap la ceea ce spunea el.

Preț de o clipă, m-am simțit caraghios, un soț paranoic îmbrăcat în haine de camuflaj și spionându-și soția și constructorul, dar după ce Brad a pus ornamentul la loc, am văzut cum Miranda i se strecoară în brațe, își dă capul pe spate și îl sărută pe gură. El și-a coborât mâna lui mare și i-a lipit șoldurile de el, iar cu cealaltă a prins-o de părul ciufulit. Mi-am spus să nu mă mai uit, dar cumva nu am putut. Am privit cel puțin zece minute, am privit cum Brad o apleacă pe soția mea peste masă, îi ridică fusta mov-închis, îi scoate perechea de chiloți albi minusculi și o pătrunde pe la spate. Am privit-o pe Miranda cum se așază strategic de-a lungul mesei, cu o mână ținându-se de marginea ei, cu cealaltă între propriile ei picioare, ghidându-l înăuntrul ei. Era clar că mai făcuseră asta și înainte.

M-am tras în spate, în capul oaselor. Când am ajuns din nou pe potecă, mi-am scos gluga și mi-am vomat prânzul într-o baltă întunecată, vălurită de vânt.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta? m-a întrebat tovarășa mea de călătorie după ce i-am spus povestea.

— Acum vreo săptămână și ceva.

Ea a clipit și și-a mușcat buza de jos. Pleoapele îi erau palide ca o foaie de pergament.

— Și ce ai de gând să faci? a întrebat.

Asta era întrebarea pe care mi-o pusesem toată săptămâna.

— Ceea ce vreau cu adevărat să fac e s-o omor.

Am zâmbit cu gura amorțită de gin și am încercat să-i fac cu ochiul, doar ca să-i dau de înțeles că nu trebuia să mă creadă, dar fața ei a rămas gravă. A ridicat din sprâncenele roșcate.

— Cred că ar trebui s-o faci, a spus și eu am așteptat un semn că era o glumă, dar nu a venit niciunul.

Privirea ei era hotărâtă. M-am uitat lung la ea și am realizat că era mult mai frumoasă decât mi se păruse inițial. Avea o frumusețe eterică, atemporală, ca și cum ar fi fost un personaj dintr-o pictură renascentistă. Atât de diferită de soția mea, care arăta de parcă ieșise de pe coperta unui roman de duzină din anii ’50. Mă pregăteam să

spun în fine ceva, când ea a întors capul ca să asculte ce se auzea în difuzor. Tocmai anunțaseră că începea îmbarcarea la zborul nostru.

2.

LILY

În vara în care am împlinit paisprezece ani, mama mea a invitat un pictor pe nume Chet să vină să stea la noi. Nu-mi aduc aminte de celălalt nume al lui; de fapt, nici nu cred că l-am știut vreodată. A venit și a stat în apartamentul cel mic de deasupra atelierului mamei. Avea ochelari cu lentile groase și rame întunecate, o barbă stufoasă care era întotdeauna stropită cu vopsea și mirosea ca fructele răscoapte. Îmi aduc aminte de felul în care ochii lui s-au îndreptat repede către pieptul meu atunci când ne-am cunoscut. Era deja foarte cald și eu purtam jeanși tăiați și un maiou. Sânii mei nu erau mai mari ca o ciupitură de țânțar, dar el tot s-a uitat.

— Bună, Lily, a zis. Spune-mi unchiul Chet.

— De ce? Ești unchiul meu?

El mi-a dat drumul la mână și a râs, un zgomot bolborosit ca un motor care moare.

— Hei, deja mă simt ca în familie aici, după cum mă tratează părinții tăi. O vară întreagă în care să pictez, frate. Incredibil.

Am plecat de acolo fără să spun nimic.

Nu a fost singurul oaspete în acea vară. De fapt, niciodată nu era un singur oaspete la Monk's House, mai ales vara, când sarcinile pedagogice ale părinților mei luau sfârșit și ei se puteau concentra pe ceea ce le plăcea cu adevărat – băutura și adulterul. Nu spun asta ca să-mi prezint copilăria ca pe un soi de tragedie. O spun pentru că ăsta e adevărul. Iar în acea vară, vara lui Chet, a existat o listă întreagă de personaje, paraziți, masteranzi, foști iubiți și iubiți actuali, care veneau și plecau ca niște fluturi de noapte atrași de o lumină pâlpâitoare pe o verandă. Și ăștia erau doar oaspeții casei. Părinții mei, ca întotdeauna, dădeau petreceri nesfârșite – ascultam petrecerile astea, cu vâjâitul și bubuitul lor, prin pereții camerei mele, întinsă în pat. Erau niște simfonii familiare, începând cu hohotele de râs, jazzul discordant și trântitul ușilor de plasă, și sfârșind, în primele ore ale dimineții, cu țipete, uneori plânsete, și întotdeauna cu zgomotul ușilor de la dormitor trântite.

Chet era un soi diferit de oaspete al casei. Mama vorbea de el ca despre un artist outsider, ceea ce însemna, bănuiesc, că nu era afiliat la colegiul ei, nu era nici student și niciun artist invitat. Îmi aduc

aminte că tata îi spunea „boschetarul degenerat pe care mama ta îl găzduiește peste vară. Evită-l, Lily, cred că are lepră. Și Dumnezeu știe ce e în barba aia". Nu cred că era un sfat sincer din partea tatii – mama era pe aproape și el vorbea ca să-l audă ea –, dar s-a dovedit a fi profetic.

Eu îmi petrecusem toată viața la Monk's House, numele pe care i l-a dat tata conacului victorian vechi de o sută de ani, mare și dărăpănat, aflat la o oră de New York, în pădurile dese din Connecticut. David Kintner, tatăl meu, era un romancier englez care obținuse cea mai mare parte din banii săi din adaptarea cinematografică a primei sale cărți și cea mai de succes, un roman comic plin de sex, a cărui acțiune se petrecea la un internat și care a făcut senzație pentru scurt timp la sfârșitul anilor '60. Venise în America la Shepaug University, ca scriitor invitat, și a rămas ca profesor asociat când a cunoscut-o pe Sharon Henderson, mama mea, o pictoriță din curentul expresionism abstract, care avea un post de profesor titular în departamentul de artă al universității. Împreună au cumpărat Monk's. Nu avea un nume atunci când au cumpărat-o ei, anul în care am fost și eu concepută, dar tatăl meu, care a justificat existența celor șase dormitoare prin dorința de a o umple cu oaspeți creativi și inteligenți (și tineri și femei), s-a gândit că i-ar plăcea să îi dea numele casei pe care o împărțeau Virginia și Leonard Woolf. În același timp, era și o referință la Thelonious Monk{5}, muzicianul preferat al mamei mele.

Erau multe lucruri ciudate la Monk's, printre care și niște panouri solare nefolosite, care erau sufocate de iederă, o cameră de proiecție cu un vechi proiector, o pivniță de vinuri cu pământ pe jos, și o piscină micuță, în formă de rinichi, în curtea din spate, care era foarte rar curățată. În timp, ajunsese un soi de baltă noroioasă, cu fundul și marginile acoperite cu alge, cu un strat permanent de frunze putrezite la suprafața apei, cu filtrul său nefolosit înfundat cu leșuri umflate de șoareci și veverițe. La începutul acelei veri anume, încercasem să curăț chiar eu piscina pe jumătate plină, înlăturând prelata înnegrită de mucegai, găsind o plasă de fluturi cu care am adunat frunzele, apoi umplând piscina cu furtunul de-a lungul unei zile călduțe de iunie. I-am întrebat pe părinți, pe rând, dacă vor să ia niște chimicale pentru piscină data viitoare când se duc la cumpărături. Răspunsul mamei a fost: „Nu vreau ca draga mea fiică să înoate toată vara într-o grămadă de chimicale". Tata mi-a promis să facă un drum special la magazin, dar am văzut în ochii lui cum amintirea promisiunii dispare chiar înainte să se încheie discuția noastră.

Cu toate acestea, am înotat în piscină, în prima jumătate a verii, spunându-mi că cel puțin o aveam doar pentru mine. Apa a căpătat culoarea verde, iar fundul și părțile laterale au devenit alunecoase, acoperite cu alge întunecate. M-am prefăcut că piscina era de fapt un

iaz, în adâncul pădurii, într-un loc special despre care numai eu știam, iar prietenii mei erau țestoasele și peștii și libelulele. Înotam în amurg, când vaietul greierilor se auzea cel mai tare, aproape acoperind zgomotele petrecerilor care începeau pe veranda închisă din fața casei. Într-unul din amurgurile mele de înot l-am remarcat prima oară pe Chet, care, cu o bere în mână, mă privea de la marginea pădurii.

— Cum e apa? m-a întrebat când și-a dat seama că fusese văzut.

— E bună, am spus.

— Nici măcar nu știam că piscina asta era aici.

A ieșit din pădure, în lumina care mai rămăsese din zi. Purta o salopetă albă, pătată cu vopsea. A sorbit din bere, și i-a rămas spumă în barbă.

— Nimeni n-o folosește, doar eu. Părinților mei nu le place să înoate.

M-am dus către capătul mai adânc, bucuroasă că apa era verde și tulbure, ca să nu mă vadă el în costum de baie.

— Poate că o să vin și eu odată să înot. E-n regulă pentru tine?

— Nu-mi pasă. Poți să faci ce vrei.

Și-a terminat berea dintr-o singură înghițitură zdravănă și a scos un sunet ca un pocnet când a luat sticla de la gură.

— Frate, ceea ce chiar aș vrea e să pictez piscina asta. Și poate c-o să mă lași să te pictez și pe tine în ea. O să mă lași să fac asta?

— Nu știu, am spus. Cum adică?

El a râs.

— Exact așa, tu în piscină, în lumina asta. Mi-ar plăcea să fac un tablou. De obicei fac chestii abstracte, dar pentru asta… A tăcut și s-a scărpinat pe partea interioară a coapsei. După un moment de tăcere, a întrebat: Tu știi ce-al dracu' de frumoasă ești?

— Nu.

— Ești. Ești o fată frumoasă. N-ar trebui să-ți spun asta pentru că ești mică, dar sunt pictor, așa că e în regulă. Înțeleg frumusețea, sau cel puțin așa pretind. A râs. O să te gândești la asta?

— Nu știu cât o să mai înot. Apa e cam murdară.

— OK. S-a uitat către pădurea din spatele meu, dând încet din cap. Tre' să mai beau o bere. Vrei să-ți aduc ceva? Acum ținea sticla cu gâtul în jos pe lângă corp, și picături de bere cădeau pe iarba necosită. Îți aduc o bere dacă vrei.

— Eu nu beau bere. N-am decât treisprezece ani.

— OK, a spus el și a rămas o vreme privindu-mă, așteptând să vadă dacă ies din apă.

Stătea cu gura ușor deschisă, și s-a scărpinat din nou pe interiorul coapsei. Am rămas pe loc, călcând apa, și răsucită în așa fel încât să nu fiu cu fața la el.

— Ofelia, a spus el, mai degrabă pentru sine. Apoi: OK. Înc-o bere.

După ce a plecat, am ieșit din piscină, știind că am terminat cu înotul în acea vară și urându-l pe Chet pentru că mi-a distrus secretul piscinei. M-am înfășurat în prosopul mare de plajă pe care îl adusesem cu mine și am străbătut în fugă casa către baia cea mai apropiată de camera mea, de la etaj. Mă durea pieptul, de parcă furia din mine era un balon care se tot umfla, dar nu avea să se spargă niciodată. În baie, cu clapa de aerisire zăngănitoare deschisă și cu dușul curgând, am țipat de mai multe ori, folosind cele mai urâte cuvinte pe care le știam. Țipam pentru că eram furioasă, dar mai țipam și ca să nu plâng. N-a mers. Am stat pe dalele podelei și am plâns până când m-a durut gâtul. Mă gândeam la Chet – la felul înspăimântător în care se uita la mine –, dar mă gândeam și la părinții mei. De ce umpleau casa cu oameni străini? De ce cunoșteau doar obsedați sexual? După ce am făcut duș, m-am dus în camera mea și m-am privit goală în oglinda înaltă de pe ușa dulapului. Știam despre sex aproape dintotdeauna. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele era despre părinții mei făcând sex pe un prosop mare între dune, pe o plajă unde ne petreceam vacanța. Eu eram la un metru de ei, săpând în nisip cu o lopățică de plastic. Mi-aduc aminte că aveam biberonul plin cu suc cald de mere.

M-am răsucit și mi-am privit corpul din toate unghiurile, scârbită de peticul de păr roșcat care îmi apăruse între picioare. Cel puțin sânii abia se vedeau, spre deosebire de ai prietenei mele Gina, care locuia mai sus pe stradă. Mi-am tras umerii în spate și sânii mei s-au aplatizat complet. Dacă îmi țineam o mână între picioare, arătam la fel cum fusesem la zece ani. Costelivă, cu păr roșcat, și pistrui care îmi întunecau brațele și baza gâtului.

Mi-am pus niște jeanși și un hanorac, chiar dacă noaptea era încă înăbușitoare, și am coborât să-mi fac un sandviș cu unt de arahide.

•

N-am mai înotat în piscină. Nu știu dacă Chet a continuat să mă caute acolo. Îl vedeam câteodată în capătul treptelor care duceau la apartamentul de deasupra atelierului mamei, fumând o țigară și privind către casă. Iar uneori era în bucătăria noastră, vorbind cu mama, de obicei despre artă. Ochii lui mă găseau, apoi se îndreptau în altă parte, apoi iar mă căutau.

Tata a fost plecat în acea vară vreme de vreo trei săptămâni. S-a întâmplat imediat după vizita câtorva prieteni englezi de-ai lui, printre care o tânără poetesă pe nume Rose. Ne-a făcut cunoștință spunând: „Rose, ea este Lily. Lily, ea este Rose. Nu vă luați la întrecere. Amândouă sunteți niște flori frumoase”[{6}]. Rose, foarte slabă și cu sâni mari, mirosea a țigări cu cuișoare, și când mi-a strâns mâna s-a holbat în creștetul capului meu. Îmi făceam griji că după ce tatăl meu a dispărut, Chet avea să apară în casă mult mai des. În schimb, a

apărut un alt bărbat, cu un nume rusesc. Îmi plăcea de el, dar numai pentru că avea un câine frumos cu păr scurt, pe nume Gorky. Nu mai avuseserăm animale în casă de când Bess, pisica mea, murise cu trei luni în urmă. Cu rusul prin preajmă, Chet a dispărut pentru o vreme și am început să mă simt în siguranță. Apoi Chet a venit în camera mea într-o sâmbătă noapte, târziu.

Știam că era sâmbătă pentru că era seara acelei petreceri *importante,* cea despre care mama vorbea de mai bine de o săptămână. „Lily, dragă, să faci baie sâmbătă pentru petrecere". „Lily, o s-o ajuți pe mama ta să facă spanakopita{7} pentru petrecerea noastră, nu-i așa? O să te las să o servești așa cum îți place ție". Era ciudat că îi păsa în mod deosebit de seara asta. Mama dădea tot timpul petreceri, dar de obicei cu profesori și studenți de la universitate. Pentru petrecerea asta, veneau oameni de la New York pentru a-l cunoaște pe rus. Tatăl meu nu se întorsese încă și mama era agitată, iar părul ei scurt îi stătea țepos la ceafă de cât își tot trecuse degetele prin el. Eu am rămas departe de casă aproape toată sâmbăta aia, ducându-mă, printre pini, în locul meu preferat, o pajiște mărginită de ziduri de piatră care se învecina cu o fermă demult părăsită. Am aruncat cu pietre în copaci până a început să mă doară brațul, apoi am stat o vreme întinsă pe movila cu iarbă moale de lângă salcie. Am visat cu ochii deschiși la cealaltă familie a mea, cea imaginară, cu părinți plictisitori și șapte frați, patru băieți și trei fete. Era foarte cald. Simțeam transpirația sărată pe buza de sus și am rămas întinsă acolo, privind cum se adună pe cer nori umflați, întunecați. Când am auzit primul bubuit de tunet, m-am ridicat, mi-am scuturat firele de iarbă de pe picioare și m-am întors acasă.

Furtuna a biciuit casa vreo oră. Mama bea gin și scotea diverse lucruri din cuptor, spunându-i rusului cât de perfectă era furtuna – cum nu-și putea dori o coloană sonoră mai bună pentru petrecerea ei –, deși îmi dădeam seama că era supărată. Când oaspeții au început să vină, cerul era din nou senin și singurele dovezi ale furtunii erau aerul curat și picăturile care se scurgeau întruna de la streșinile umflate. Am servit cu apetitive oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată, apoi m-am strecurat în camera mea, luând cu mine două tarte reci drept cină.

Am mâncat în camera mea și am încercat să citesc. Luasem o carte broșată din teancul de cărți de lângă patul mamei. Se numea *Iubire otrăvită,* de Josephine Hart, și o auzisem spunând că nu-i plăcea, că era doar un gunoi prezentat ca literatură. Asta m-a făcut să doresc s-o citesc, dar adevărul e că nici mie nu îmi plăcea. Era despre un englez, ca tatăl meu, care făcea sex cu iubita fiului său. Nu mi s-a părut interesant niciun personaj. Am renunțat și am luat o Nancy Drew din biblioteca mea. Volumul numărul zece: *The Password to Larkspur Lane.* Știam că eram prea mare ca să citesc Nancy Drew, dar era de departe

eroina mea preferată. Am adormit citind.

M-am trezit la sunetul ușii camerei mele care se deschidea. Lumina de pe hol a pătruns în cameră și am auzit muzică rock tare venind de la parter. Stăteam ghemuită pe o parte, cu fața către ușă, cu doar un cearșaf tras pe mine până la mijloc. Am întredeschis ochii și l-am văzut pe Chet stând în cadrul ușii. Lumina venea din spatele lui, dar era ușor de identificat din cauza bărbii și a ochelarilor cu ramă întunecată, a căror margine reflecta lumina galbenă de pe coridor. Se legăna ușor, ca un copac într-un vânt puternic. Nu m-am mișcat, sperând că va pleca. Poate că nu pe mine mă căuta, deși știam că pe mine. M-am gândit să țip sau să încerc să fug din cameră, dar în casă se auzea un bubuit constant de bas și nu credeam că cineva m-ar fi auzit. Și pe urmă Chet avea cu siguranță să mă omoare. Așa că am închis ochii, sperând că o să plece, și, cu ochii închiși, l-am auzit pășind în cameră, închizând încet ușa în spatele lui.

Am decis să țin ochii închiși și să mă prefac că dorm. Inima îmi bubuia în piept, dar mi-am păstrat respirația regulată. Inspir pe nas, expir pe gură.

Am ascultat cum Chet face câțiva pași către pat. Știam că stă chiar lângă mine. I-am auzit răsuflarea, gâfâită și umedă, și i-am simțit mirosul. Un miros acriu, stătut, amestecat cu izul de țigări și alcool.

— Lily, a spus el într-o șoaptă sonoră.

Nu m-am mișcat.

S-a aplecat mai aproape. Mi-a rostit din nou numele, de data asta ceva mai încet.

M-am prefăcut că dorm profund și nu aud nimic. Mi-am tras genunchii puțin mai strâns la piept, mișcându-mă așa cum credeam eu că se mișcă cineva care doarme. Știam ce caută în camera mea și știam ce vrea. Avea de gând să facă sex cu mine. Dar, din câte știam eu, asta era ceva ce putea face doar dacă eram trează, așa că intenționam să continui să dorm, indiferent ce făcea el.

I-am auzit genunchii scârțâind și un fâșâit de jeanși, apoi i-am simțit răsuflarea acră, care mirosea a bere. Se ghemuise lângă mine. Cântecul care se venea de la parter – bubuitul basului – s-a oprit și a început un alt cântec, care suna la fel. Am auzit sunetul unui fermoar care era deschis încet, câte un dinte metalic mic odată, apoi un sunet ritmic, ca o mână care era frecată rapid, în sus și-n jos, de un pulover. Și-o făcea lui însuși și nu mie. Planul meu funcționa. Sunetul a devenit mai rapid și mai tare, și el mi-a mai rostit numele de câteva ori, în șoapte joase, răgușite. M-am gândit că n-o să mă atingă, dar aerul s-a mișcat puțin în dreptul pieptului meu, apoi am simțit un deget trecând ușor peste pânza pijamalei care se întindea peste sânii mei. Era cald în cameră, dar pe piele îmi alergau furnicături reci. M-am forțat să țin ochii închiși. Chet m-a apăsat cu degetele pe piept, ciupindu-mă cu

unghiile lui ascuțite, apoi a scos un sunet care era ceva între geamăt și icnet, și și-a luat mâna de la sfârcul meu. Am ascultat cum își trage la loc fermoarul la pantaloni și iese repede din cameră. S-a izbit în tocul ușii când a ieșit, apoi a închis ușa în urma lui, fără măcar să încerce să nu facă zgomot.

Am mai rămas un minut în poziția mea ghemuită, apoi m-am ridicat din pat, am luat scaunul de la birou și am încercat să-l fixez sub clanța ușii. Asta era ceva ce ar fi făcut Nancy Drew. Scaunul nu prea s-a fixat cum trebuie – avea spătarul cam scurt –, dar era mai bine decât nimic. Dacă Chet venea înapoi, măcar avea să-i fie greu să deschidă ușa, și scaunul avea să cadă și să facă zgomot.

Nu credeam că o să dorm în acea noapte, dar am dormit și, când s-a făcut dimineață, am rămas întinsă în pat, gândindu-mă la ce ar trebui să fac.

Cel mai tare mă temeam că dacă îi spuneam mamei ce s-a întâmplat, o să-mi spună că ar trebui să fac sex cu Chet. Sau o să se înfurie că l-am lăsat să vină în camera mea, sau că l-am lăsat să mă privească în piscină. Știam că asta era ceva de care trebuia să mă ocup singură.

Și știam cum aveam să o fac.

3.

TED

Cu puțin înainte de miezul nopții, mă aflam pe treptele de la intrare ale casei cenușii de gresie, cu bovindou, care era a mea și a Mirandei, în vreme ce luminile roșii ale taxiului se pierdeau în josul străzii, și încercam să-mi aduc aminte unde băgasem cheile casei atunci când plecasem la Londra cu o săptămână în urmă.

Exact când trăgeam fermoarul buzunarului exterior al genții de mână, ușa de la intrare s-a deschis. Miranda căsca. Era într-o cămașă de noapte scurtă și șosete de lână.

— Cum a fost Londra? m-a întrebat, sărutându-mă pe gură.

Răsuflarea ei era ușor acră și mi-am imaginat că adormise în fața televizorului.

— Umedă.

— Profitabilă?

— Da, umedă și profitabilă.

Am închis ușa în spatele meu și mi-am lăsat bagajul pe podeaua din lemn tare. Casa mirosea a mâncare thailandeză la pachet.

— Mă mir să te văd aici, am spus. Credeam că ești în Maine.

— Voiam să te văd pe *tine,* Teddy. A trecut o săptămână întreagă. Ești beat?

— Zborul a avut întârziere și am băut câteva Martiniuri. Duhnesc?

— Da. Spală-te pe dinți și vino să te culci. Sunt frântă.

Am privit-o pe Miranda cum urcă treptele abrupte către dormitorul nostru de la etaj, i-am privit mușchii gambelor încordându-se și relaxându-se, i-am privit cămașa de noapte cum se leagănă înainte și înapoi odată cu mișcarea șoldurilor, apoi m-am gândit la Brad Daggett aplecând-o peste masa de tâmplărie, ridicându-i fusta…

Am coborât la subsol, unde erau situate bucătăria și sufrageria noastră. Am găsit în frigider o cutie cu creveți cu sos de curry roșu și i-am mâncat reci, stând așezat la masa din mijloc.

Simțeam cum începe să mă doară capul și mi-era sete. Mi-am dat seama că, fără să dorm, eram deja mahmur de la tot ginul pe care îl băusem în barul aeroportului și apoi în timpul zborului.

Roșcata de la bar fusese și ea la clasa business, de cealaltă parte a intervalului, cu un rând în urmă. După ce ne-am îmbarcat, am continuat să vorbim peste interval, chiar dacă renunțaserăm pentru moment la discuția despre infidelitățile soției mele. Bătrâna de lângă mine, aflată în scaunul de la fereastră, ne-a văzut vorbind și m-a întrebat:

— Dumneata și soția dumitale vreți să stați unul lângă altul?

— Mulțumesc, am spus, am vrea foarte mult.

Odată instalată, și după ce eu i-am cerut stewardesei un gin tonic, am întrebat-o din nou cum o cheamă.

— Lily, a spus.

— Lily și mai cum?

— O să-ți spun, dar hai mai întâi să jucăm un joc.

— OK.

— E foarte ușor. Pentru că ne aflăm într-un avion, și e un zbor lung, și n-o să ne mai întâlnim niciodată, hai să ne spunem unul altuia adevărul absolut. Despre tot.

— Tu nu vrei să-mi spui nici măcar al doilea nume, am spus.

Ea a râs.

— Adevărat. Dar asta ne îngăduie să jucăm după aceste reguli. Dacă ne cunoaștem, atunci nu mai putem juca.

— Dă-mi un exemplu.

— OK. Urăsc ginul. Am cerut un Martini pentru că tu aveai unul în fața ta și arăta sofisticat.

— Zău? am spus.

— Nu mă judeca, a replicat ea. E rândul tău.

— OK. M-am gândit un moment, apoi am spus: Îmi place ginul atât de mult, încât uneori îmi fac griji că sunt alcoolic. Dacă ar fi după mine, aș bea vreo șase Martiniuri în fiecare seară.

— E un început, a remarcat ea. S-ar putea să ai o problemă cu băutura. Soția te înșală. Și tu? Ai înșelat-o vreodată?

— Nu, n-am înșelat-o. Am avut… cum a zis Jimmy Carter?… Am avut dorință în inimă, desigur. De pildă, deja mi-am închipuit că fac sex cu tine.

— Serios?

Sprâncenele ei s-au ridicat și a părut puțin surprinsă.

— Adu-ți aminte, adevărul absolut, am spus. Nu fi surprinsă. Majoritatea bărbaților pe care îi cunoști gândesc probabil lucruri dezgustătoare despre tine în primele cinci minute.

— Asta chiar e adevărat?

— Dap.

— Cât de dezgustătoare?

— Chiar nu vrei să știi.

— Poate că vreau, a replicat și s-a tras puțin spre mine în scaun.

Am sorbit din ginul meu tonic, și gheața mi s-a lovit de dinți.

— Interesant, a remarcat ea. Nu-mi pot imagina cum ar fi să cunoști pe cineva și să știi imediat că vrei să faci sex cu acea persoană.

— Nu e chiar așa, am spus. E mai degrabă o reacție profundă când doar îți imaginezi. Ca atunci când stăteam la rând la poarta de îmbarcare și eu mă uitam la tine și mi te închipuiam goală. Se întâmplă pur și simplu. Femeilor nu li se întâmplă asta niciodată?

— Adică să-și imagineze brusc sexul cu un bărbat? O, nu. La femei e altfel. Ceea ce ne întrebăm este dacă bărbatul pe care tocmai l-am cunoscut vrea să facă sex cu noi.

Am râs.

— Ei bine, vrea. Fii convinsă de asta. Dar, crede-mă, nu vrei să știi mai mult de-atât.

— Vezi, nu e amuzant jocul ăsta? Acum, de ce nu-mi spui mai multe despre cum vrei să-ți omori soția?

— Ha, am făcut eu. Nu știu dacă am vorbit chiar serios.

— Ești sigur? Nu mi-am putut da seama de asta din felul în care ai spus povestea.

— Recunosc că, după ce i-am văzut împreună în casa noastră, cred că dacă aș fi avut o pușcă la mine aș fi putut să-i împușc foarte ușor pe amândoi prin fereastră.

— Deci te gândești să o omori, a concluzionat ea, în vreme ce avionul își începuse bâzâitul de dinaintea decolării.

Ne-am strâns centurile și eu am luat o înghițitură destul de zdravănă din gin. Întotdeauna eram agitat în avion.

— Uite ce-i, a continuat ea. Nu încerc să te păcălesc să spui ceva ce nu vrei de fapt să spui. Doar că mă interesează, atât. Asta face doar parte din joc. Adevărul absolut.

— Atunci zi tu prima. Tot ce mi-ai spus e că nu-ți place ginul.

— OK, a răspuns și s-a gândit un moment. Sincer, eu nu cred că să omori pe cineva este neapărat un lucru atât de rău pe cât îl consideră oamenii. Toată lumea moare. Ce contează dacă o mână de mere stricate sunt aruncate din copac ceva mai curând decât avea Dumnezeu de gând s-o facă? Iar soția ta, de pildă, pare să fie unul dintre cei care merită să moară.

Bâzâitul avionului s-a transformat într-un vaiet și căpitanul le-a spus stewardeselor să se așeze la locurile lor. Am fost recunoscător pentru o clipă în care nu a trebuit să răspund imediat femeii de lângă mine. Vorbele ei fuseseră ecoul gândurilor insistente care mă chinuiseră vreme de o săptămână pe când fantazam că îmi omor soția. Îmi tot spuneam că omorârea Mirandei ar face un serviciu lumii, și iată că apărea această pasageră care dintr-odată îmi oferea autoritatea morală de a acționa conform dorințelor mele. Și cu toate că eram șocat de ceea ce spusese, mă aflam totodată în acea stare de beție – ginul îmi bâzâia prin tot corpul – care te face să te întrebi de ce ar vrea cineva să fie vreodată treaz. Mă simțeam cu mintea limpede și în același timp lipsit de inhibiții, și, dacă ne-am fi aflat în altă parte, un loc oarecum privat, aș fi luat-o chiar atunci pe Lily în brațe și aș fi încercat să o sărut. În schimb, după ce avionul a decolat, am reluat discuția.

— O să recunosc că gândul de a-mi omorî efectiv soția mă atrage foarte tare. A existat un contract prenupțial, așa că Miranda nu primește *jumătate* din tot ce am, dar oricum primește mult, suficient cât să nu aibă probleme tot restul vieții. Și nu există nicio clauză despre infidelitate. Aș putea angaja un avocat, să-l pun să angajeze un detectiv, și să deschid o acțiune, dar ar fi scump și în final aș irosi timp și bani și m-aș simți umilit. Dacă ar fi venit la mine și mi-ar fi mărturisit aventura – chiar dacă mi-ar fi spus că s-a îndrăgostit de Daggett și că vrea să mă părăsească –, i-aș fi acordat divorțul. Aș fi urât-o, dar aș fi mers mai departe. Chestia peste care nu pot să trec… pe care nu pot s-o uit… este felul în care ea și Brad s-au purtat în acea zi în care i-am văzut trăgându-și-o în casa mea. Când am vorbit cu ei mai devreme, erau amândoi atât de calmi și de convingători. Miranda a mințit cu atâta ușurință. Nu știu cum a învățat să fie așa. Dar apoi am început să mă gândesc la asta, să pun cap la cap tot ce știu despre ea, felurile diferite în care se poartă în fața unor persoane diferite, și mi-am dat seama că asta este ea – o mincinoasă superficială și falsă. Poate chiar o sociopată. Nu știu cum de nu am văzut asta înainte.

— Îmi închipui că s-a purtat așa cum a crezut că vrei tu s-o vezi. Cum ai cunoscut-o?

I-am povestit cum ne cunoscuserăm, la petrecerea de casă nouă a unui prieten comun în New Essex, într-o seară de vară. Am observat-o imediat. Alți invitați purtau rochii de vară și cămăși, dar Miranda era în jeanși tăiați atât de scurt, că buzunarele atârnau mai jos de

marginile zdrențuite, și într-un maiou cu o țintă de tir de-ale lui Jasper John's{8} pe piept. Ținea în mână o cutie de Pabst Blue Ribbon și vorbea cu Chad Pavone, prietenul meu din facultate care cumpărase casa pe care veniserăm acum să o sărbătorim. Miranda râdea cu capul dat pe spate. În acel moment, două gânduri mi-au trecut prin cap: că ea era cea mai sexy femeie pe care o văzusem vreodată și că Chad Pavone nu a spus în viața lui ceva nostim și de ce râdea ea? Mi-am întors repede privirea de la ei și am căutat în mulțimea invitaților o persoană cunoscută. Adevărul e că la vederea Mirandei m-am simțit ca și cum primisem o lovitură în piept: am înțeles dintr-odată că femei ca ea existau și în afara revistelor porno și a filmelor hollywoodiene și că mai mult ca sigur ea era aici cu cineva.

I-am aflat numele de la soția lui Chad. Era Miranda Hobart. Se afla în Essex pentru un an, ca să aibă grijă de casa cuiva. Era un soi de artist și își găsise o slujbă la casa de bilete a unui teatru de vară local.

— E măritată? am întrebat.

— N-o să crezi, dar nu e. Ar trebui să stai de vorbă cu ea.

— Mă îndoiesc că sunt genul ei.

— N-o să știi dacă nu întrebi.

Când am terminat de vorbit cu ea, Miranda a fost cea care m-a abordat. Petrecerea se prelungise târziu în noapte și eu stăteam singur pe pajiștea în pantă din spatele casei lui Chad și Sherry. Printr-o îngrămădire de acoperișuri deslușeam lucirea purpurie a oceanului, luminat periodic de fasciculul de raze rotitor trimis de un far. Miranda s-a așezat lângă mine.

— Am auzit că ești foarte bogat, a spus, cu o voce adâncă și lipsită de accent, ușor neclară. Toată lumea vorbește despre asta.

Aranjasem de curând preluarea unei mici companii care dezvoltase un program de încărcare a imaginilor de către un important site de socializare pentru o sumă pe care chiar și eu o consideram oarecum ridicolă.

— Da, sunt, am răspuns.

— Asta doar ca să știi, n-o să mă culc cu tine doar pentru că ești bogat, a spus și a zâmbit, într-un fel provocator.

— E bine de știut, am spus eu, și cuvintele au sunat stângaci în gura mea, iar linia acoperișurilor din depărtare părea ușor înclinată. Dar pun pariu că te-ai mărita cu mine.

Ea și-a dat capul pe spate și a râs răgușit. Era la fel ca atunci când am văzut-o prima oară, râzând de ceva ce spusese Chad, dar de aproape, gestul nu părea fals. I-am cercetat linia maxilarului, mi-am imaginat cum m-aș simți dacă mi-aș apăsa gura pe moliciunea gâtului ei.

— Sigur, m-aș mărita cu tine, a spus. Mă ceri de nevastă?

— De ce nu? am replicat.

— Deci, când să ne căsătorim?

— Weekendul viitor, poate. Nu cred că ar trebui să ne grăbim cu așa ceva.

— Ai dreptate. E un angajament foarte serios.

— O simplă curiozitate, am spus. Eu știu ce aduc în această relație, dar tu ce aduci, mai exact? Știi să gătești?

— Nu știu să gătesc. Nu știu să cos. Știu să șterg praful. Ești sigur că vrei să te însori cu mine?

— Aș fi onorat.

Am mai vorbit puțin, și pe urmă ne-am sărutat, chiar acolo, pe pajiște, stângaci, ciocnindu-ne dinții unii de alții, lovindu-ne cu bărbiile. Ea a râs din nou tare și eu i-am spus că nunta a fost anulată.

Dar nu a fost. Chiar ne-am căsătorit. Nu o săptămână mai târziu, ci peste un an.

— Crezi că m-a manipulat încă de la început? am întrebat-o acum pe Lily.

Avionul decolase și noi ne aflam în acea bulă specială cunoscută drept călătorie aeriană între țări, gonind cu o viteză îngrozitoare în înălțimi înghețate, și totuși legănați de un aer artificial și scaune moi și torsul neîntrerupt al motoarelor.

— Probabil.

— Dar felul în care m-a abordat… felul în care a vorbit încă de la început despre cât de bogat sunt. Părea ca o glumă pentru ea, ceva ce n-ar spune niciodată dacă ar încerca să pună mâna pe un bărbat.

— Psihologie inversă. Vorbește de la început despre asta și cumva pare nevinovată.

Am tăcut, gândindu-mă la asta.

— Hei, a continuat ea. Doar pentru că s-a folosit de tine nu înseamnă că nu ține la tine, că nu vă simțiți bine împreună.

— Chiar ne-am simțit bine împreună. Iar acum ea se simte bine cu altcineva.

— Ce crezi că obține de la Brad?

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Care-i șmecheria? Își riscă totuși căsnicia. Chiar dacă obține jumătate din tot, probabil că n-o să-și capete casa de vis de pe plajă pe care o construiește. Relația cu Brad ar putea să o lipsească de ea.

— M-am gândit mult la asta. La început, am crezut că s-a îndrăgostit de el, dar acum cred că de fapt nu iubește pe nimeni. Cred că e plictisită. În mod clar a terminat cu mine, păstrându-mă doar ca o sursă de venit. N-o să se schimbe, și e încă suficient de tânără și frumoasă ca să facă rău multor oameni. Poate chiar ar trebui să o omor, doar ca să o iau din lumea asta.

M-am întors spre vecina mea, dar nu am privit-o în ochi. Își ținea brațele încrucișate în poală și am văzut că pielea de pe ele i se făcuse

ca de găină. Îi era frig din cauza aerului rece din avion sau eu o făceam să se înfioare?

— Chiar *ai face* lumii un serviciu, a spus ea, destul de încet, astfel încât a trebuit să mă aplec puțin spre ea când mi-am ridicat privirea. Cred sincer asta. Așa cum am mai spus, toată lumea o să moară în cele din urmă. Dacă ți-ai omorî soția, nu i-ai face decât ceea ce oricum s-ar întâmpla. Și ai salva alți oameni de ea. E un personaj negativ. Face lumea mai rea. Iar ceea ce ți-a făcut ție e mai rău ca moartea. Toată lumea moare, dar nu toată lumea trebuie să vadă persoana iubită cu altcineva. Ea a lovit prima.

În cercul de lumină gălbuie al lămpii de citit, vedeam stropi de diferite culori în verdele palid al ochilor ei. A clipit, cu pleoapele ei ca foaia de pergament, pătate cu roz. Apropierea fețelor noastre părea mai intimă decât sexul și am fost la fel de surprins de contactul nostru vizual brusc cum aș fi fost dacă i-aș fi descoperit mâna în pantalonii mei.

— Cum să o fac? am întrebat și mi-am simțit și eu pielea ca de găină.

— În așa fel încât să nu fii prins.

Am râs și vraja de o clipă s-a risipit.

— Așa de ușor?

— Așa de ușor.

— Mai vreți un pahar, domnule?

Stewardesa, o brunetă înaltă, cu șolduri înguste și cu un ruj roz viu, întindea o mână către paharul meu gol.

Voiam, dar când am răsucit capul către stewardesă, am simțit brusc o amețeală, așa că am refuzat, cerând în schimb niște apă. Când m-am întors din nou către vecina mea, ea căsca, cu brațele întinse înainte, atingând cu vârful degetelor scaunul moale din fața ei.

— Ești obosită, am remarcat.

— Puțin. Dar hai să mai vorbim. Asta e cea mai interesantă discuție pe care am avut-o vreodată într-un avion.

Am simțit o împunsătură de îndoială. Eram doar un interlocutor într-o discuție interesantă? Parcă o auzeam vorbind a doua zi cu o prietenă: *N-o să-ți vină să crezi ce tip am cunoscut la aeroport… ciudatul ăsta mi-a* spus *cum plănuia să-și omoare nevasta.* Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, m-a atins pe braț cu mâna.

— Scuze, a spus. Asta a sunat frivol. Iau povestea asta în serios, sau pe atât de serios pe cât vrei tu să o iau. Jucăm un joc al adevărului, nu uita, și, sincer, nu am vreo problemă morală cu uciderea soției tale. Ți s-a prezentat într-o lumină falsă. S-a folosit de tine, s-a măritat cu tine. A luat banii pe care i-ai câștigat tu și acum te înșală cu un bărbat care îți ia și el banii. Din punctul meu de vedere, ea merită orice ar primi.

— Dumnezeule! *Nu* glumești.

— Nu. Dar eu sunt doar cineva necunoscut care stă lângă tine într-un avion. Tu trebuie să decizi singur. E o mare diferență între a vrea să-ți omori soția și a o face efectiv, și e o diferență încă și mai mare între a omorî pe cineva și a scăpa nepedepsit.

— Vorbești din proprie experiență?

— Aici invoc Al Cincilea Amendament{9}, a spus ea, căscând din nou. Acum chiar cred că o să trag un pui de somn. Dacă nu te deranjează. Tu continuă să te gândești la soția ta.

Și-a lăsat scaunul pe spate și a închis ochii. M-am gândit că aș putea să dorm și eu puțin, dar mintea mea era plină de gânduri. Era adevărat că reflectasem la posibilitatea foarte concretă de a-mi omorî soția, dar acum rostisem gândul cu voce tare. Și către cineva care părea să creadă că e o idee bună. Femeia asta chiar era adevărată? M-am întors și m-am uitat la ea. Deja respira adânc, cu gura închisă. I-am studiat profilul, nasul delicat, cu o mică adâncitură în vârf, buzele strâns lipite, cu cea de sus arcuindu-se ușor peste buza de jos. Părul lung, ușor ondulat, era adunat în spatele unei urechi mici, fără gaură pentru cercel. Pistruii cei mai întunecați de pe chipul ei erau pe podul nasului, dar, privind mai atent, vedeam pistrui mărunți, cât gămălia de ac, pe toată fața, o galaxie de urme abia vizibile. A respirat deodată adânc, umflându-și pieptul, și a zvâcnit ușor spre mine. Mi-am întors privirea când capul ei s-a lăsat pe umărul meu.

A stat așa o vreme, cel puțin o oră. A început să mă doară brațul, pe care am refuzat să-l mișc, apoi mi-a amorțit, ca și cum nici n-ar fi existat. Am mai cerut un gin tonic și m-am gândit la ce spusese ea despre crimă. Avea logică. De ce era considerată atât de cumplită luarea unei vieți? În scurt timp, pe planeta asta vor fi alți oameni noi, și toți cei care erau acum pe planetă vor fi murit, unii într-un mod îngrozitor, iar alții ca închiderea unui comutator. Motivul adevărat pentru care omorul era considerat atât de vinovat îl constituiau oamenii care rămâneau în urmă. Oamenii iubiți. Dar dacă cineva nu era de fapt iubit deloc? Miranda avea familie și prieteni, dar, în cei trei ani în care fusesem însurat cu ea, ajunsesem să înțeleg că în adâncul sufletului știau cu toții cum era ea de fapt. Era o profitoare superficială, mulțumită să se descurce datorită felului în care arată și să primească ce vrea. Oamenii aveau să o plângă, dar era greu să-ți imaginezi că cineva avea să-i simtă cu adevărat lipsa.

Avionul a început să urce, apoi brusc a coborât puțin și s-a auzit vocea foarte americană a pilotului în difuzoare:

— Oameni buni, tocmai am intrat într-o zonă cu turbulențe. O să vă rog să vă întoarceți la locurile voastre și să vă prindeți centurile de siguranță până ce trecem de porțiunea asta neplăcută.

Mi-am terminat paharul exact în clipa în care avionul a coborât pe neașteptate, la fel ca o mașină care trece prea repede peste un deal. O

femeie din spatele meu a scos un icnet puternic, iar noua mea complice s-a trezit cu o tresărire și m-a privit cu ochii ei verzi. Nu știu dacă era mai surprinsă de înclinarea bruscă a avionului, sau de poziția ei, lipită de brațul meu.

— Sunt doar niște turbulențe, am spus eu, deși stomacul meu, care zvâcnise odată cu prima coborâre bruscă a avionului, se încleștase de frică.

— O, a făcut ea și, îndreptându-și spatele, și-a frecat ochii cu palmele. Visam.

— Ce visai?

— Nu mai știu.

Avionul a mai săltat de câteva ori, apoi a început să se îndrepte.

— M-am gândit la ce am vorbit noi doi, am spus.

— Și?

4.

LILY

Cu un an înainte de sosirea lui Chet, pe vremea când frumoasa mea pisică portocalie Bess încă mai trăia, am găsit-o într-o dimineață încolțită lângă gardul grădinii de zarzavat de un motan vagabond uriaș, cu blana neagră încâlcită. Bess șuiera, zbârlită, dar în mod clar bătea în retragere. Am văzut cum motanul fioros i-a sărit în spate și și-a înfipt ghearele în pulpele ei. Știu că pisicile nu țipă cu adevărat, dar numai așa pot descrie sunetul pe care l-a scos Bess. Un țipăt aproape uman de groază. M-am repezit înainte, bătând din palme, și motanul a fugit. Am dus-o pe Bess în casă și m-am uitat la blana ei, să văd dacă îi dăduse sângele. Nu sângera, dar știam că pisica aia oribilă avea să se întoarcă.

— Ține-o pe Bess în casă, mi-a spus mama.

Am încercat, dar Bess plângea la ușă și era un semestru în care tatăl meu ținea seminarul cu ultimul an la noi acasă; studenții veneau și plecau în serile de marți și joi, ieșind întruna pe ușa din față ca să fumeze pe treptele noastre, și Bess putea să iasă foarte ușor.

Era primăvară și vremea începea să se încălzească, iar eu dormeam cu fereastra crăpată. Într-o dimineață, chiar după ce s-a luminat de ziuă, am auzit-o pe Bess miorlăind afară, un sunet feroce, înfricoșător. Mi-am pus adidașii și am coborât în fugă scările, apoi am ieșit în grădina din spate. În lumina cenușie a zorilor, i-am văzut imediat. Bess era din nou lipită cu spatele de gard, iar oribilul motan negru stătea ghemuit și gata să atace. Păreau încremeniți amândoi în acel

moment cumplit, ca o diorama de la Muzeul de Istorie Naturală. Am bătut din palme, strigând, iar motanul doar și-a întors spre mine capul urât și cu blana încâlcită, m-a măsurat cu un aer indiferent, și s-a răsucit la loc spre Bess. Am știut în același moment că motanul sălbatic o s-o omoare pe Bess dacă avea cea mai mică șansă, poate nu în acea dimineață, dar într-o altă dimineață, și că eu o să fac orice ca să împiedic asta.

La marginea terasei noastre neterminate era o grămadă de pietre de pavat. Erau acolo de atât de mult timp, încât pe ele crescuse mușchi. Am ridicat-o pe cea mai mare pe care o puteam ține; marginile ei erau ascuțite și era udă de rouă și alunecoasă. M-am apropiat rapid din spate, fără ca motanul să mă audă. Nici nu trebuia să încerc să nu fac zgomot. Nu îi era frică de mine, era concentrat să o terorizeze pe Bess. Fără să mă gândesc la ceea ce fac, am ridicat piatra deasupra capului și am aruncat-o în el cât de tare am putut. El a întors capul în ultima clipă și a scos un sunet ascuțit când marginea pietrei l-a lovit în țeastă și piatra toată a căzut peste trupul lui. Bess a țâșnit și a traversat curtea atât de repede, cum n-am mai văzut-o niciodată fugind. Trupul motanului a tremurat, apoi a rămas nemișcat. M-am întors către casă, așteptându-mă să văd o lumină aprinzându-se în vreo cameră, să văd casa trezindu-se la sunetul crimei, dar aproape că nu existase niciun sunet.

Fusese ușor.

Intrarea în pivniță era descuiată. M-am furișat în jos pe treptele întunecate, cu frunze alunecoase, și, bâjbâind pe lângă intrare, am găsit una din lopețile de zăpadă rezemate de perete. Am folosit marginea lopeții de plastic pentru a înlătura piatra de pe motan, apoi am împins lopata sub trupul inert. Nu vedeam nicio rană pe capul cu blană încâlcită; eram îngrozită că motanul nu era mort, ci doar leșinat, și avea să țâșnească în orice clipă, să se repeadă la mine șuierând, dornic de răzbunare. Dar când l-am ridicat, s-a prăbușit ca o mortăciune și m-a izbit deodată o duhoare, o dâră de fecale ce țâșnise din el atunci când a murit. Mă așteptasem la sânge, nu la rahat. Mirosul m-a îngrețoșat, dar m-am bucurat că omorâsem pisica aia scârboasă.

Nu era așa de greu pe cât mă așteptasem, căci blana lui țeapănă dădea impresia că e mai mare decât era de fapt, dar tot atârna destul de greu. Am reușit să car motanul vreo trei metri, către marginea pădurii, și am lăsat leșul pe niște frunze putrezite. Am mai săpat vreo cinci minute frunze și pământ, pe care le-am aruncat peste el până când l-am acoperit. Era destul de bine. Oricum, părinții mei nu se duceau niciodată în pădure.

M-am băgat la loc în pat, tremurând de frig, și nu credeam că o să mai adorm la loc, dar am adormit, imediat.

În următoarele câteva zile m-am dus să verific leșul motanului. Zăcea acolo, netulburat, cu mușchii bâzâind în jurul lui, până când, într-o dimineață, am văzut că dispăruse pur și simplu. M-am gândit că fusese probabil târât de-acolo de un coiot sau o vulpe.

Bess și-a reluat viața de pisică, ieșind din casă și revenind înăuntru, și uneori, când se freca de gleznele mele sau îmi torcea în poală, îmi închipuiam că îmi mulțumește pentru ceea ce făcusem. Își recăpătase regatul și totul era bine în lume.

După ceea ce se întâmplase cu Chet în seara petrecerii, m-am gândit imediat la incidentul cu pisica vagabondă. Mi-a dat idei despre cum să-l omor și să scap nepedepsită. Mi se părea crucial ca trupul să nu fie niciodată găsit. Și, dacă era așa, atunci trebuia să aflu unele lucruri despre Chet.

După petrecere, Chet a părut să dispară pentru scurtă vreme, nu mai ieșea din apartament și nu mai venea în casă. L-am văzut totuși într-o seară. Era pe pajiște și se uita în sus, la fereastra camerei mele. Tocmai stinsesem lumina ca să mă culc și atunci l-am văzut, legănându-se ușor, ca un copac în adierea brizei. Mă urmărise. Lăsasem fereastra crăpată și storul ridicat de-o palmă, ca să intre puțin aer în cameră. M-am simțit ca o idioată și mi-a fost frică, și lacrimile mi-au înțepat ochii, dar mi-am spus că Chet n-o să mă mai facă să plâng vreodată. Acum știu sigur că el pur și simplu avea răbdare, așteptând o ocazie potrivită ca să mă violeze și să mă omoare. M-am gândit să-i spun mamei despre ce se întâmplase, dar eram convinsă că o să fie de partea lui Chet, că o să se mire de ce fac atâta caz de chestia asta. Iar tata încă era plecat cu Rose, poeta, și, după cum vorbea mama uneori despre asta seara târziu, părea că nu avea să se mai întoarcă. Am întrebat-o o dată, în timp ce făcea o cantitate imensă de hummus în bucătărie.

— A sunat tati?

— Tatăl tău nu a sunat, a spus ea, rostind cuvintele cu pauză între ele, pentru un efect maxim. Tatăl tău, când am auzit ultima oară despre el, se făcea de râs în New York, așa că mă aștept să-l văd întorcându-se aici cât de curând. Nu ești îngrijorată, scumpo, nu?

— Nu. Doar mă întrebam. Și Chet? A plecat?

— Chet? Nu, încă mai e aici. De ce întrebi de el?

— Nu l-am mai văzut. Credeam că poate a plecat din apartament și aș putea să mă duc din nou acolo.

Îmi plăcea grozav apartamentul acela micuț de deasupra atelierului mamei, cu pereții lui văruiți și ferestrele imense. Era acolo un vechi fotoliu puf roșu care stătuse cândva în casă și apoi fusese mutat în apartament. Avea o ruptură mică pe fundul lui de vinilin și își pierdea treptat peletele din umplutură, dar mi-era dor de el. Când apartamentul era gol, mă duceam acolo cu cărți și citeam.

— Dar poți să te duci acolo. Chet n-o să te muște.

— Are mașină?

— Dacă are mașină? Doamne, nu cred. Nici măcar nu cred că are unde să locuiască, în afară de casa noastră.

— Cum a ajuns aici dacă nu are mașină?

Ea a râs, apoi și-a lins de pe deget niște hummus.

— Fiica mea cea convențională. Draga mea, nu toată lumea are mașină. A venit cu trenul din oraș. De ce mă întrebi atâtea despre Chet? Nu-ți place?

— Nu, e scârbos.

— Ha, acum chiar vorbești ca taică-tău. Ei bine, orice ați crede voi doi, Chet e un artist adevărat și noi îi facem artei o favoare imensă oferindu-i un spațiu unde să se concentreze în vara asta. Ține minte, Lily, nu ești tu mereu cea mai importantă.

Obținusem de la mama ceea ce doream să aflu. Chet nu avea mașină și sosise aici cu trenul, ceea ce însemna că putea foarte bine să-și strângă lucrurile și să plece pentru totdeauna. Asta făcea totul mult mai ușor. Am început să mă pregătesc, petrecându-mi timpul pe pajiștea de lângă vechea fermă, adunând cele mai mari pietre pe care le puteam căra. De asemenea, l-am lăsat pe Chet să mă vadă, târând unul din șezlongurile vechi afară, pe peticul însorit din curte, între casă și atelier. Nu voiam să continue să mă evite, căci era esențial ca el să aibă încredere în mine într-o oarecare măsură, era esențial ca noi doi să stabilim un soi de relație. În primele zile când am stat întinsă la soare, citind, cu căștile la urechi, Chet nu și-a făcut apariția. O dată sau de două ori mi s-a părut că i-am văzut silueta în ușa de sticlă cu stinghii a apartamentului, în vreme ce mă privea. Dar într-o zi a ieșit afară să fumeze o țigară și a rămas în capul scărilor în salopeta lui pătată de vopsea, fără tricou pe dedesubt. M-am uitat peste marginea romanului de Agatha Christie pe care îl citeam și el a dat din cap în direcția mea și a ridicat o mână. Primul meu impuls a fost să îl ignor, să nu-i ofer plăcerea unui răspuns, dar m-am forțat să ridic mâna și să îi fac un semn.

A doua zi, când m-am dus în locul meu de citit, era foarte cald și umed, genul de zi în care te trezești ud și faci un duș rece și începi să transpiri din nou în clipa în care ieși de sub duș. Mi-am pus slipul verde. Îl aveam de doi ani, dar corpul meu nu se dezvoltase prea mult. Era bun în partea de sus, deși partea de jos era cam strâmtă, unde acum aveam șolduri. Mi-am tras pe mine un șort – unul pe care o rugasem pe mama să mi-l cumpere cu ceva vreme în urmă în acea vară. Era din bumbac, ecosez, și ea spunea că mă face să arăt ca o Kennedy{10}, dar oricum mi l-a cumpărat. Mi-am luat cartea și o sticluță de cremă de protecție solară și m-am dus la șezlongul din fața apartamentului lui Chet. Uram soarele și uram căldura. Aveam părul

roșu și pielea pistruiată, așa că tot ce făcea soarele era să-mi întunece pistruii. M-am dat cu cremă, încercând să-mi aduc aminte dacă cifra mare de pe sticlă era un lucru bun sau un lucru rău. Am stat cu ochii pe apartament și curând l-am văzut pe Chet pândind la fereastră. I-am zărit vârful portocaliu al țigării aprinzându-se și stingându-se. Au trecut cincisprezece minute și eu ascultam *Les Mis*{11} și citeam *Misterul crimei fără cadavru*{12}, când Chet a ieșit cu o cană de cafea, a coborât treptele de la atelier și a venit alene către locul unde stăteam eu.

— Hei, bună, Lily, a spus, stând la vreun metru și jumătate de mine.

Soarele era deja sus pe cer și îi lumina părul de pe brațele și umerii goi, făcându-l aproape să strălucească. Mirosea ca și cum nu mai făcuse duș de câteva zile.

I-am spus și eu „bună”.

— Ce citești?

Am dat să ridic cu indiferență coperta cărții spre el, apoi mi-am adus aminte că trebuia să fiu drăguță ceva timp, ca să nu bănuiască nimic când o să mă duc mai târziu în apartamentul lui.

— Agatha Christie, am spus. E o Miss Marple.

— Super, a spus el și a sorbit cu zgomot din cana cu cafea.

La fel ca toate lucrurile lui, și cana era murdară de vopsea.

— Totu-e-n regulă cu tine? a întrebat.

Știam că ceea ce voia să întrebe era dacă totul era în regulă cu *noi,* cu ceea ce se întâmplase în noaptea când venise în camera mea. Voia să știe dacă îmi aduceam aminte că fusese acolo.

— Dap, am spus.

Și-a legănat capul înainte și-napoi.

— E-al dracu’ de cald aici, frate.

Am ridicat din umeri și mi-am întors privirea în carte. Făcusem suficient de mult și chiar nu voiam să mai vorbesc cu Chet. M-am prefăcut că citesc, dar tot îl simțeam cum mă studiază. Transpirația mi se adunase în locul unde se întâlneau cele două triunghiuri ale sutienului și o picătură își croia drum în jos pe cutia toracică. M-am forțat să nu o șterg în timp ce mă privea Chet, chiar dacă simțeam alunecarea de nesuportat a picăturii ca și cum ochii lui Chet mă tăiau cu o lamă. A mai sorbit odată cu zgomot din cană și a plecat.

•

Tata s-a întors. Au fost multe țipete și ceva lacrimi. Rusul a plecat și, o vreme, părinții mei au stat tot timpul unul cu altul, bând la fel ca pe vremuri pe terasa neterminată din spatele casei, ascultând albume de jazz. M-am bucurat că tata s-a întors, din mai multe motive, unul dintre ele fiind că acum, cu atenția părinților îndreptată unul spre celălalt, mă puteam concentra pe eliminarea lui Chet. Pregătisem totul perfect pe pajiște, grămada de pietre creștea în fiecare zi, iar funia era la locul ei în fântâna cea veche. Rămăsese doar să aleg ziua perfectă, o

zi în care nimeni nu avea să mă vadă traversând curtea din față către apartamentul lui Chet sau pe noi doi intrând împreună în pădure. Ziua aceea a venit într-o joi liniștită, la trei zile după întoarcerea tatălui meu. Mi-am petrecut după-amiaza în camera mea, recitind *Casa strâmbă*{13} și ascultând zgomotele înăbușite ale părinților mei care beau. Începuseră devreme, împărțind o sticlă de vin la prânz, apoi mutându-se afară pe terasă, unde au băut gin și au ascultat muzică. Când s-a terminat ultimul disc, nu a mai început unul nou, și am auzit ușa de la camera lor închizându-se cu zgomot, apoi i-am auzit râzând. M-am uitat afară pe fereastră; tocmai începuse să se însereze, iar umbrele pădurii din apropiere se lungeau peste curtea plină de buruieni. Știam că era momentul perfect. Nu mai existau atunci și alți oaspeți la Monk's House, iar părinții mei nu aveau să iasă probabil din dormitor până dimineața.

Mi-am pus niște jeanși, ciorapi și adidași. Gângăniile ciupitoare ieșiseră probabil din ascunzătorile lor și nu voiam să mă muște de glezne. Am găsit un maiou alb pe care îl aveam de câțiva ani. Avea brodat pe el un fluture și era puțin cam strâmt. Voiam să fiu sigură că Chet vine după mine pe pajiște. Am strecurat în buzunarul pantalonilor briceagul micuț pe care mi-l dăduse bunicul Henderson. Nu aveam de gând să-l folosesc, dar mă simțeam bine să-l știu lipit de coapsă. Chet era imprevizibil și nu voiam să încerce să facă sex cu mine înainte să ajungem la fântână. Am luat și o mică lanternă din sertarul de sus al comodei de la baza scărilor. Pădurea era întotdeauna întunecată, mai ales în amurg.

Am ieșit pe ușa din față și am coborât pe treptele de lemn către aleea asfaltată. Am traversat curtea, îngrijorată dintr-odată că lumina dispărea prea repede. În spatele atelierului, cerul era brăzdat de nori plați, rozalii, care arătau ca niște tușe apoase de vopsea. Când am trecut pe lângă șezlongul meu, am simțit miros de fum de țigară și, ridicând privirea, l-am văzut pe Chet ieșind în capul scărilor. Era perfect. Nu mai trebuia să bat la ușă sau să-mi fac griji că o să fiu trasă în apartament.

— Hei, micuță Lil, a spus el și cuvintele sunau neclar.

M-am oprit și m-am uitat la el.

— Chet, poți să-mi faci un serviciu?

Nu cred că îi mai rostisem numele vreodată până atunci, și cuvântul a sunat ciudat în gura mea, ca o înjurătură pe care nu trebuia s-o pronunț.

— Un serviciu? Orice, orice pentru tine, Julieta mea, trandafirul meu cu alt nume.

Și-a pus mâinile peste piept. Știam că juca piesa aia a lui Shakespeare, dar o spunea greșit. Julieta era la balcon și Romeo era jos.

— Mersi. Poți să cobori aici?

— Voi fi cu tine fără întârziere, Julieta mea, a spus și și-a aruncat țigara.

Aceasta a descris un arc înalt și a aterizat pe alee, aruncând scântei. El a intrat la loc în apartament și eu am așteptat. Credeam că o să fiu agitată, dar nu eram.

5.

TED

La aeroport, după ce ne-am luat bagajele, am mers cu Lily pe lângă taxiurile care așteptau la Terminalul E și către parcarea centrală. Cum am ajuns în parcarea întunecată, ea m-a oprit. Pilotul ne spusese că temperatura în Boston era de 12 grade, dar vântul șuierător, care spulbera gunoaiele, făcea să pară mai rece.

— Hai să ne întâlnim peste o săptămână, a spus ea. O să alegem un loc. Dacă mă răzgândesc, n-o să apar. Și dacă tu te răzgândești, nici tu să nu apari, și o să fie ca și cum discuția asta nici n-a avut loc.

— OK. Unde să ne întâlnim?

— Spune un oraș unde nu cunoști pe nimeni, mi-a cerut ea.

M-am gândit o clipă.

— OK. Ce zici de Concord?

— Concord, Massachusetts, sau Concord, New Hampshire?

— Concord, Massachusetts.

Am stabilit să ne întâlnim în barul de la Concord River Inn sâmbăta următoare, la trei după-amiaza.

— N-o să fiu șocată dacă n-o să vii acolo, a spus ea. Sau supărată.

— Idem, am răspuns eu și ne-am strâns mâinile.

Părea ciudat de formal să strângi mâna cuiva care se oferise să te ajute să-ți omori soția. Lily a râs puțin, ca și cum și ea se simțea la fel. Mâna ei era mică în mâna mea și părea la fel de fragilă ca porțelanul fin. Am rezistat impulsului de a o trage spre mine. În schimb, am spus:

— Chiar exiști cu adevărat?

Ea mi-a lăsat mâna.

— O să afli peste o săptămână.

•

Am ajuns devreme în acea sâmbătă la Concord River Inn. Când Lily mi-a cerut să aleg un oraș în care nimeni nu mă cunoștea, alesesem Concord, și, deși era adevărat că nu cunoșteam pe nimeni acolo, era adevărat și că era un loc care jucase un rol important în copilăria mea. Eu am crescut în Middleham, la vreo 15 kilometri vest de Concord și

la vreo 45 de Boston. Middleham este o veche comunitate de fermieri, o întindere de câmpuri deschise și păduri tinere. În anii '70, începuseră două proiecte de dezvoltare – fundături ce purtau numele unor copaci care nu mai existau acolo, și loturi de un acru doar, cu căbănuțe identice, toate ridicate pentru a adăposti muncitorii de la Lextronics, compania din apropiere unde lucra și tatăl meu.

Tatăl meu, Barry, era absolvent de MIT și programator de computere, într-o vreme când majoritatea oamenilor nu știau ce era un programator de computere. A cunoscut-o pe Elaine Harris, mama mea, la Lextronics, unde ea lucra ca dispeceră și era, fără îndoială, cea mai drăguță femeie pe care o văzuse el vreodată. Nu știu în mod sigur că tata nu ieșise cu nicio fată până să o cunoască pe mama în al treizecilea an din viața lui, dar aș fi șocat dacă ar fi ieșit. Mama, pe de altă parte, își petrecuse al treilea deceniu al vieții într-o relație ocazională cu un coleg absolvent de la Boston University care jucase hochei profesionist timp de doi ani, înainte ca o lovitură la genunchi să îi pună capăt carierei. Mama mi-a spus odată că în clipa în care relația lor s-a încheiat – și ea și-a dat seama că și-a irosit opt ani cu un „playboy" – a jurat că își va găsi un soț banal, plictisitor și de încredere. Și acesta s-a dovedit a fi Barry Severson. Au ieșit împreună vreme de șase săptămâni, au fost logodiți alte șase și pe urmă s-au căsătorit într-o ceremonie restrânsă în West Hartford, Connecticut, orașul natal al mamei.

Motivul pentru care Concord a devenit un loc important pentru mine a fost faptul că mama visa să se mute aici. La începutul căsniciei, decisese că urăște izolarea din Middleham și devenise obsedată de suburbia asta bogată, cu casele ei cu acoperișuri triunghiulare, nevestele bine îmbrăcate, magazinele cu bijuterii pretins artistice. Tata se săturase să tot audă despre oraș, așa că mama mă îmbrăca frumos și ne ducea, pe mine și uneori și pe sora mea mai mare, să luăm prânzul în Concord, adeseori la Concord River Inn, și pe urmă mergeam prin magazine; cumpăra haine noi, sau bijuterii, sau brânză Roquefort și Pinot *grigio* la Concord Cheese Shop. Nu a fost o surpriză nici pentru tata și nici pentru mine când, în ultimul meu an la liceul Dartford-Middleham, Elaine l-a părăsit pe tatăl meu și s-a mutat într-un apartament închiriat pe Main Street, în centrul Concordului. A locuit acolo un an, înainte să se mute în California cu un contabil divorțat.

Tatăl meu, pensionar acum, locuiește tot în Middleham, unde își petrece timpul creând diorame cu Revoluția Americană. Îl vizitez în serile de joi. Dacă temperatura e mai mare de 15 grade, îmi face o friptură la grătar. Dacă e sub 15, îmi face chili. Sora mea vine în vizită în fiecare an de Ziua Recunoștinței. E singura dată când o vedem, căci locuiește în Hawaii cu al doilea ei soț și cei patru copii ai lui. Pe mama ea o vede mult mai des, pe de o parte pentru că mama încă mai

locuiește în California, și pe de alta pentru că mama și sora mea sunt foarte asemănătoare. Uneori mă gândesc că atunci când a avut loc divorțul, familia s-a despărțit în funcție de gen și poziție geografică, tata și cu mine am rămas în est, mama și sora mea au plecat în vest.

În vreme ce urcam pe scările de la Concord River Inn, era imposibil să nu mă gândesc la mama și la mine stând în restaurantul cu pereții acoperiți de tapet, cu prânzul nostru în față, fructe de mare cu sos Newburg{14}, în vreme ce mama sorbea dintr-un cocktail Pink Lady{15}, iar eu dintr-un pepsi cu o felie de lămâie.

Lily și cu mine stabiliserăm să ne întâlnim la bar și nu în restaurant. Uitasem însă că existau două baruri în hanul ca o vizuină de iepuri, unul confortabil, în formă de L, chiar vizavi de restaurant, și unul mai mare, situat în partea din spate a hanului. Eu am ales barul cel mic, pentru că era gol, și de pe scaunul meu de la tejghea puteam vedea coridorul care ducea către barul din spate. Am comandat o bere Guinness și mi-am impus să o sorb încet. Nu aveam de gând să mă îmbăt în acea după-amiază.

În săptămâna care trecuse de la sosirea mea din călătoria de afaceri la Londra, petrecusem o mulțime de timp cu soția mea. Miranda avea mintea plină de idei privind mobilarea casei din Maine. Aveam în bibliotecă o masă veche de jucat cărți și ea o acoperise cu decupaje din cataloage și printuri cu imagini de pe internet. Încercam să nu mă gândesc la ea și la Brad Daggett în vreme ce îmi arăta, pe rând, toate lucrurile pe care casa trebuia neapărat să le aibă. Am fost de acord cu toate: încălzirea în pardoseala cu dale în toate băile; electrocasnice Viking de douăzeci de mii de dolari; piscină interioară. Și, în vreme ce aprobam totul, singurul lucru care mă făcea să merg înainte era certitudinea că ea urma să moară, și eu aveam să fiu cel care realiza asta. Mă gândeam la asta tot timpul, întorcând ideea pe toate părțile în minte, ca și cum m-aș fi uitat la un diamant din toate unghiurile posibile, căutând defecte sau crăpături, căutând un sentiment de vinovăție sau o reconsiderare și negăsind nimic din acestea. Tot ce găseam era convingerea tot mai deplină că Miranda era un monstru pe care trebuia să îl nimicesc.

Ea s-a întors în Maine joi, punându-mă să-i promit că o să vin și eu în weekend. Înainte să plece, m-a dus în bibliotecă pentru a-mi mai arăta câteva lucruri pe care voia să le comande din teancul ei de cataloage. Apoi a căutat pe telefonul ei mobil o imagine, o pictură pe care o credea perfectă pentru sufragerie.

— Are cam doi pe trei metri, a spus. O să fie perfectă pentru peretele din sud.

M-am uitat la imaginea micuță. Părea să fie un cap de bărbat, cu urechile arzând.

— E un autoportret al lui Matt Christie, a spus. E garantat o

investiție bună. Caută-l pe net dacă nu mă crezi.

Apoi a rostit o cifră ridicolă într-o propoziție care includea și cuvântul *chilipir*.

— O să mă gândesc la asta, am răspuns.

Ea a făcut o săritură mică, fără de fapt să-și ridice tălpile de la pământ, și m-a sărutat.

— Mulțumesc, mulțumesc.

Și-a apăsat palma pe vintrea mea, trecându-și un deget de-a lungul fermoarului de la blugi. În ciuda sentimentelor mele pentru ea, am simțit cum mă întăresc.

— Când vii în Maine, o să-ți mulțumesc așa cum trebuie, da? a spus ea cu o voce joasă.

Am simțit brusc dorința de a o răsuci și de a o îndoi peste masa de jucat cărți, așa cum îl văzusem pe Brad Daggett regulând-o, dar nu eram sigur că o să mă stăpânesc. Nu eram sigur că o să mă stăpânesc să n-o bușesc cu fața în cataloage sau să o fac curvă trădătoare. În schimb, i-am spus că probabil n-o să ajung în Maine înainte de sâmbătă seara, cel mai devreme. Nu a părut prea dezamăgită.

După ce și-a făcut bagajele pentru weekendul prelungit, am condus-o în garajul unde ne ținem mașinile. I-am pus bagajele în Mini Cooper și i-am spus:

— Sper că Brad nu-ți face probleme acolo. Petreceți atâta timp împreună.

— Ce vrei să spui?

— Nu s-a dat niciodată la tine, nu?

Ea s-a întors, cu o expresie atentă pe față.

— Brad? Nu, e un profesionist perfect. De ce, ești gelos?

A rostit asta într-un mod perfect, cu un amestec de surprindere, meditare și detașare. Dacă nu i-aș fi văzut împreună prin binoclu, n-aș fi crezut vreodată că ar fi ceva între soția mea și constructorul pe care l-am angajat. În primii ani alături de Miranda, am crezut-o o persoană care își arăta fiecare emoție, o persoană incapabilă de viclenie. Cum m-am putut înșela atât de tare?

S-a așezat la volan și mi-a trimis o bezea prin fereastră înainte de a se îndepărta strecurându-se afară din garaj. Un sentiment de certitudine m-a străbătut. Cu acele câteva simple cuvinte – de negare a relației sale cu Brad orice îndoială pe care o mai aveam a dispărut.

•

Lily întârzia și, în vreme ce îmi sorbeam încet berea, am căpătat convingerea că nu avea să vină. Am simțit un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire. Dacă n-o mai vedeam niciodată pe Lily, viața mea avea să revină la normal. Puteam spune, cu sinceritate, că tot aveam să-mi omor soția fără ajutorul și încurajarea ei? Chiar o să vreau să încerc? Dacă reușeam să scap fără să fiu găsit vinovat, ce ar

opri-o pe Lily să mă dea ea în vileag, să spună la poliție că, beat fiind, mi-am mărturisit dinainte crima în timpul unui zbor transatlantic? Nu, dacă Lily nu venea acum, atunci aveam să-mi înfrunt soția, aveam să-i spun că știu despre aventura ei și să-i cer să divorțăm. Știam că o să urmeze infinite ciorovăieli legale și umilințele tradiționale, dar o să supraviețuiesc. Miranda o să-mi ia mare parte din bani – chiar și cu prenupțialul –, dar puteam oricând să fac mai mulți. Iar Brad o să capete ceea ce merita. Pe nevasta mea.

Dar o parte din dezamăgirea pe care o simțeam în vreme ce stăteam singur în Concord River Inn, convins acum că n-o s-o mai văd niciodată pe Lily, se datora faptului că speram în secret ca unul din motivele pentru care voise să ne întâlnim să fie unul romantic. Nu reușisem să-mi șterg din minte imaginea feței sale palide, frumoase, sau ce simțisem când îi ținusem în mână degetele ei subțiri. Poate că o legătură cu Lily ar fi adevărata răzbunare a mea față de Miranda și Brad. Ochi pentru ochi. Și nu ignoram faptul că locul pe care îl aleseserăm pentru a bea un pahar de după-amiază era și hotel. Simțeam prezența acelor paturi goale chiar deasupra tavanului cu grinzi al barului.

La fel cum făcusem toată săptămâna, am început să refac în minte, obsesiv, acel zbor de noapte spre Boston, apariția bruscă a unei femei care voia să mă ajute să-mi omor soția. Îmi aminteam bine seara, în ciuda ginului. De fapt, perfect, cuvânt cu cuvânt, dar ca atunci când îți amintești un vis ușor ireal. Nu eram sigur de limpezimea tuturor amintirilor mele, sau dacă începusem să-mi proiectez propriile ambiții și dorințe în acea întâlnire. Bineînțeles, de când ajunsesem acasă, încercasem să aflu mai multe informații despre Lily. Am intrat pe site-ul Colegiului Winslow, am găsit o pagină care reda pe scurt scopurile și realizările Arhivelor Winslow. Existau două nume trecute acolo pentru departament. Otto Lemke, arhivist al colegiului, și Lily Hayward, arhivist. Fiecare dintre ei avea un număr de telefon, dar exista o adresă comună de e-mail: archives@winslow.edu. Am căutat pe net alte informații despre o Lily Hayward, și nu am găsit nimic care să pară a avea legătură cu ea. Nu avea pagină de Facebook. Nu avea pagină de LinkedIn. Nu existau fotografii. Nu eram surprins. Nu păruse tipul de persoană care să fie prezentă pe web. Și chiar dacă ar fi fost, mă îndoiesc că ar fi lămurit cât de cât ceea ce voiam de fapt să știu. De ce acceptă o necunoscută să ajute pe cineva să-și omoare soția? Ce obține ea din asta?

Tocmai îmi terminasem berea când am zărit-o. Mergea încet pe coridorul strâmb, uitându-se în toate încăperile, și m-am răsucit pe scaunul meu ca să-i fac semn cu mâna să intre în bar.

— Ai venit, a spus ea, părând surprinsă.

— Și tu ai venit, am răspuns. Hai să ne așezăm la una din mesele

alea. Ce vrei să bei?

A cerut un pahar de vin alb. I-am comandat un Sauvignon blanc, am mai luat o bere Guinness pentru mine, și am venit cu cele două pahare la masa din colț pe care o alesese ea. Arăta așa cum mi-o aminteam, doar că avea părul lung și roșcat strâns într-un coc simplu. Am așezat vinul în fața ei în vreme ce ea își scotea blazerul gri. Pe dedesubt purta un cardigan bej peste o bluză bleumarin. Avea obrajii îmbujorați de aerul de afară.

A urmat un moment de stânjeneală în vreme ce amândoi am sorbit din băuturile noastre, și niciunul dintre noi nu a spus nimic.

— E ca o a doua întâlnire proastă, am spus eu, spărgând gheața.

Ea a râs:

— Cred că niciunul dintre noi nu se aștepta să apară celălalt.

— Nu e așa. Am presupus că o să vii.

— Cred că eu nu mă așteptam să apari. Mi-am închipuit că te-ai trezit a doua zi cu o mahmureală cumplită și o vagă amintire despre un plan de a-ți omorî soția.

— Chiar am avut o mahmureală cumplită, dar mi-am amintit absolut tot ce am discutat.

— Și tot mai vrei s-o omori?

A spus asta ca și cum m-ar fi întrebat dacă tot mai vreau să comand cartofi prăjiți. Dar în ochii ei era amuzament, sau poate o provocare. Mă punea la încercare.

— Mai mult ca niciodată, am răspuns.

— Atunci pot să te ajut. Dacă mai vrei ajutorul meu.

— De-asta am și venit aici.

Am văzut-o pe Lily cum se lasă pe spate ușor și ochii ei mă părăsesc pentru a se uita în jur prin micul bar. I-am urmărit privirea, înregistrând podeaua de lemn nevopsită și tavanul care nu putea fi mai înalt de doi metri. Mai era un singur client în bar, un bărbat în costum care ocupase scaunul pe care stătusem eu și bea o ceașcă de Irish coffee cu frișcă.

— E-n regulă locul ăsta? am întrebat-o.

— Nimeni nu te cunoaște aici, da?

— Am mai fost aici, dar nu, nu cunosc pe nimeni în Concord.

M-am gândit la mama mea, la anul în care locuise în oraș. M-am întrebat dacă intrase vreodată în barul ăsta. Oare aici venise să-și caute un al doilea soț? Aici îl cunoscuse pe Keith Donaldson, bărbatul divorțat care o convinsese să se mute în California? Nu se căsătoriseră, dar ea era tot în California, cu un alt bărbat acum. O vedeam rar, nici măcar o dată pe an.

— Pari agitat, a remarcat Lily.

— Chiar sunt. Nu crezi că ar fi ciudat să nu fiu?

— Ești agitat pentru ceea ce plănuim să facem sau ești agitat din

cauza mea?

— Și una, și alta. În clipa asta mă întreb de ce ești aici. O parte din mine se gândește că ești un soi de reprezentantă a legii și ai de gând să mă înregistrezi spunând cum vreau să-mi omor soția.

Lily a râs.

— Nu port microfon. Dacă nu am fi într-un loc atât de public, te-aș lăsa să verifici. Dar, chiar dacă aș avea un microfon, te-aș putea aresta doar pentru că plănuiești să-ți omori soția? N-ar fi asta ca și cum ți-aș întinde o cursă?

— Probabil. Presupun că aș putea spune pur și simplu că încercam să te seduc vorbind despre omorârea soției mele.

— Asta ar fi o premieră. Chiar încerci?

— Ce? Să te seduc?

— Da.

— Continuăm să jucăm jocul din avion? Adevărul absolut? Atunci n-o să mint și o să spun că nu m-am gândit la tine în felul acesta, dar nu, tot ce am spus despre soția mea și ce cred despre toată situația asta este adevărat. Am fost sincer cu tine în avion.

— Și eu am fost sinceră cu tine. Vreau să te ajut.

— Te cred, am răspuns. Doar că nu prea îți înțeleg motivele. Știu ce capăt eu din ce plănuim…

— Un divorț rapid, a spus Lily și a luat o înghițitură mică din vin.

— Da, un divorț foarte rapid…

— Dar te întrebi cu ce mă aleg eu.

— Da, mă întreb. Asta aș vrea să știu.

— M-am gândit eu că ai vrea să știi, a spus ea. M-ar fi îngrijorat oarecum dacă nu te-ai fi întrebat. Și-a ațintit privirea asupra mea. Ți-aduci aminte când ți-am spus părerea mea despre crimă? Că nu cred că este pe atât de imorală pe cât o socotesc oamenii? Cred sincer asta. Oamenii fac mare caz de caracterul sacru al vieții, dar este *atâta* viață în lumea asta și, când cineva face abuz de puterea sa sau, așa cum a făcut Miranda, abuzează de dragostea ta pentru ea, acea persoană merită să moară. Pare o pedeapsă extremă, dar eu nu o privesc așa. Toată lumea are o viață plină, chiar dacă ia sfârșit repede. Toate viețile sunt niște experiențe complete. Știi cuvintele lui T.S. Eliot?

— Care?

— „Momentul trandafirului și momentul tisei durează la fel de mult.”{16} Știu că asta nu e o justificare pentru crimă, dar cred că scoate în evidență cum atâta lume consideră că toți oamenii merită o viață lungă, când adevărul e că viața în sine este probabil mai mult decât oricare dintre noi merită. Cred că majoritatea oamenilor fetișizează viața până într-atât, încât le permit altora să profite de ei. Scuze, acum am început să mă îndepărtez de subiect. Când ne-am întâlnit în barul aeroportului și apoi am stat de vorbă în avion, ai

decis să-mi spui că te gândeai să-ți omori soția și asta mi-a îngăduit să-ți vorbesc despre filosofia mea în privința crimei. Asta-i tot, sincer. Îmi place să stau de vorbă cu tine, și în cazul în care chiar ai de gând să o omori pe Miranda, am să te ajut, în ce fel pot.

O văzusem pe Lily cum se înflăcărează pentru o clipă în cursul scurtului ei discurs, cum fața ei se îndreaptă spre mine la fel cum cineva care venerează soarele se întinde către el pentru a prinde cât mai mult din razele sale. Apoi o văzusem cum se retrage din nou, ca și cum dezvăluise prea mult. A răsucit piciorul paharului între degete. M-am întrebat pentru o clipă dacă era în toate mințile și, imediat după acest gând, m-am hotărât să merg mai departe oricum. Cunoșteam prea bine acest sentiment. Era felul în care făcusem sume imense de bani, asumându-mi riscuri prostești.

— Vreau să fac asta, am spus. Și vreau să mă ajuți.

— O să te ajut.

A mai luat o înghițitură din vin, iar lumina de la o aplică de alamă de pe peretele de deasupra ei a strălucit pe pahar și s-a reflectat pe fața sa palidă. Chipul ei arăta mai frumos, mi-am spus eu, cu părul strâns la spate, dar și mai sever. Îmi amintea de unele modele din cataloagele pe care le primea soția mea. Cataloage cu fete înalte, care păreau pline de bani, îmbrăcate în tweed și jeanși, pozând lângă cai sau în fața unor conace de piatră. Modelele din cataloagele alea nu zâmbeau niciodată.

— Am o singură întrebare, am spus. De fapt, câți oameni ai omorât *tu*?

Am vrut să sune ca o glumă, ca să-i dau posibilitatea de a ocoli întrebarea, dar în același timp voiam să știu dacă pusese în practică ceea ce recomanda.

— N-o să răspund la întrebarea asta, a spus ea. Dar numai pentru că încă nu ne cunoaștem suficient de bine. Dar îți promit că atunci când soția ta va fi moartă, o să-ți spun tot ceea ce vrei să știi. N-o să mai avem niciun secret. E ceva ce aștept cu nerăbdare.

Trăsăturile feței i s-au îndulcit la aceste cuvinte și am simțit o promisiune implicită de sex vibrând în încăperea tăcută. Paharul meu era gol.

— Te-ai gândit la asta, cum ar trebui făcut? am întrebat-o.

— M-am gândit, mult, a spus și și-a împins paharul deoparte, astfel încât s-a aliniat cu paharul meu de bere. Avem un avantaj imens și avantajul ăsta sunt eu. Te pot ajuta și nimeni n-o să știe că ne-am cunoscut vreodată. Sunt un complice invizibil. Pot să-ți ofer un alibi și, pentru că nimeni nu știe că ne cunoaștem, poliția o să mă creadă. Nu avem absolut nicio legătură, tu și cu mine. Și mai sunt și alte feluri în care te-aș putea ajuta.

— Nu vreau să comiți tu crima în locul meu.

— Nu, știu. Doar că, dacă te ajut, putem reduce în mare măsură riscul de a fi tu prins. Asta e cea mai grea parte. Să comiți crima e ușor. Oamenii fac asta tot timpul. Dar cei mai mulți nu scapă nepedepsiți.

— Și atunci, cum scăpăm noi nepedepsiți?

— Modalitatea de a comite o crimă fără să fii prins este să ascunzi corpul atât de bine, încât nimeni să nu-l găsească vreodată. Dacă nu a existat niciodată o crimă, atunci nu poate exista un criminal. Dar există multe feluri de a ascunde un corp. Poți să lași corpul la vedere, dar să-l faci să arate exact opusul a ceea ce s-a întâmplat de fapt. Asta trebuie să se întâmple cu Miranda, pentru că dacă dispare, poliția o să o caute până o găsește. Când trupul ei o să fie văzut de poliție, el trebuie să spună o poveste care nu are nicio legătură cu tine. El trebuie să îi ducă pe un drum pe care tu să nu te afli niciodată. Vreau să te întreb ceva. Cât de mult îți place Brad Daggett?

— Ce vrei să spui?

— Ai vreo preferință dacă ar trebui să trăiască sau să moară?

— Da, am o preferință. Vreau să moară.

— Bun, a spus ea. Asta o să facă totul mult mai ușor.

6.

LILY

Când Chet a ieșit din nou din apartament și a venit la mine în curte, m-am bucurat că își pusese o cămașă pe sub salopetă. Mirosea la fel de rău, precum cidrul de mere acrit. I-am spus că găsisem ceva pe pajiștea aflată de cealaltă parte a pădurii și aveam nevoie de ajutorul lui. I-am spus că l-aș fi rugat pe tatăl meu, dar el era ocupat. Chet a scos un mormăit de solidaritate, ca și cum ar fi știut că părinții mei se împăcau în dormitor.

Am intrat în fâșia îngustă de pădure de pini care separa proprietatea părinților mei de proprietatea părăginită de alături.

— Ai fost vreodată pe pajiște? l-am întrebat.

Era în spatele meu, mergând ușor împiedicat, cu un braț ridicat în sus, ca și cum ramurile l-ar fi putut plesni deodată peste față.

— Când am ajuns aici, am făcut o plimbare până la vechea cale ferată, a spus.

Calea ferată era în direcție opusă față de cea în care mergeam.

— Pajiștea e super, am comentat eu. E în spatele unei ferme vechi unde nu mai locuiește nimeni. Eu mă duc acolo mereu.

— E departe?

— Chiar dincolo de pădurea asta.

Am trecut peste zidul de piatră năruit care mărginea liziera pădurii. O lumină spectrală aruncată de soarele care coborâse spre linia orizontului dădea florilor sălbatice de pe pajiște niște culori electrice. Cerul de deasupra își schimba nuanța, din roz în purpuriu întunecat.

— Frumos, a spus Chet și, pentru o clipă, am simțit o nemulțumire absurdă că împărțeam cu el pajiștea mea.

— Acolo, am spus și m-am îndreptat către fântână.

— Și tu. Și tu ești frumoasă.

M-am forțat să mă întorc și să-l privesc.

— Scuze, a spus. Vorbeam cu mine… Dar, Doamne, uită-te la tine. Tu nici măcar nu știi cât de frumoasă ești, nu-i așa, micuță Lil? Nu te superi, nu? Dacă doar mă uit?

Se legăna ușor, frecându-și cu o mână barba zburlită.

— E-n regulă, dar mai întâi vreau să mă ajuți. E o fântână veche și e ceva jos în ea, legat de o frânghie și eu nu pot s-o trag în sus.

— Grozav. Hai să ne uităm. Cum de-ai găsit o fântână aici?

I-am ignorat întrebarea și l-am condus pe pajiște. Știam de fântâna asta de mulți ani. Nu era foarte adâncă. Cu o lanternă puteai să-i vezi fundul, nu era nimic acolo jos în afară pietre și uneori ceva apă bălțind, dacă plouase. Nici măcar nu eram sigură că inițial fusese o fântână, poate doar o gaură adâncă, poate începutul unei fântâni la care s-a renunțat ulterior. O descoperisem când aveam probabil vreo nouă ani, alergând încolo și încoace pe pajiște. La un moment dat, pasul meu a sunat a gol, un sunet de lemn, și am dat deoparte buruienile uscate și îngălbenite pentru a descoperi capacul fântânii, un pătrat de lemn putrezit care arăta ca și cum fusese pus acolo doar ca să împiedice pe cineva ca mine să cadă înăuntru. Abia acoperea gaura dreptunghiulară a puțului și putea fi ușor tras deoparte. Laturile fântânii erau căptușite cu pietre puse unele peste altele. Nu aveam o lanternă cu mine, așa că am aruncat niște pietre înăuntru ca să văd cât de adâncă era gaura. S-au lovit de ceva tare doar după una-două secunde, așa că am știut că nu era foarte adâncă. La acea vreme m-am gândit că poate era locul în care fusese ascunsă o comoară, sau putea fi un indiciu pentru o taină mai mare. Am fugit să iau o lanternă, dar în final am fost dezamăgită. Puțul era doar atât, o gaură în pământ care începuse să se prăbușească în interior.

Când i-am arătat lui Chet fântâna, a exclamat:

— Hei, ia uită-te la asta! Când ai găsit-o?

— Acum vreo săptămână, am mințit eu. Am văzut întâi frânghia și pe urmă am dat deoparte capacul. Nu cred că e adâncă, dar nu pot să trag singură frânghia. E ceva greu în celălalt capăt.

Frânghia lăsată în fântână făcuse parte din pregătirile mele. Găsisem frânghia, o bucată care părea destul de uzată, în pivnița casei noastre,

alături de un vechi țăruș de fier, și le adusesem pe amândouă pe pajiște cu mai multe zile în urmă. Am legat strâns un capăt al frânghiei de una din cele mai mari pietre pe care le scosesem din pajiște și am coborât acel capăt în fântână, apoi am înfipt celălalt capăt adânc în pământ. Mă gândeam că nu arată deosebit de veridic, dar nu conta. Tot ce trebuia era ca el să vrea să descopere ce se afla la celălalt capăt al frânghiei. În dimineața aceea mă dusesem în baia părinților și găsisem ceva în dulăpior, o cutiuță pe care scria POMADĂ. Venisem cu ea ceva mai devreme și frecasem gelul de păr pe primul metru și ceva din frânghie, făcând-o greu de ținut în mână. Îmi făcusem griji că frânghia avea să fie prea ușor de tras în sus și că Chet avea să reușească asta din picioare. Voiam să îngenuncheze în fața puțului. S-a dovedit că nu trebuia să-mi fac griji. Chet, purtându-se ca un băiețel nerăbdător, s-a lăsat în genunchi în fața fântânii și a apucat de frânghie.

— Îh, ce e pe asta?

— Nu știu, am spus. Un soi de chestie vâscoasă.

Și-a dus degetele la nas și le-a mirosit.

— Nu miroase a noroi. Miroase a șampon.

— Poate că cineva nu vrea să o tragem de-acolo.

Mă mutasem și acum stăteam exact în spatele lui. Și-a întins gâtul să se uite la mine. Îi vedeam un ochi umed, umflat, holbându-se la pieptul meu. Pielea mi s-a făcut ca de găină pe brațe.

— Îți plac fluturii? m-a întrebat, cu ochii tot pe partea din față, brodată, a maioului meu.

— Cred că da, am spus și m-am dat înapoi fără să vreau.

Am simțit dintr-odată repulsie, plus furie pe mine însămi că îl adusesem pe bărbatul ăsta în poiana mea secretă. Bineînțeles că nu-i păsa de ceea ce se afla jos în fântână. Bineînțeles că nu-i păsa decât de sex. Voia să-și bage penisul în mine înainte să tragă în sus frânghia. Fusesem o proastă. Am încercat să găsesc ceva de spus, dar creierul meu se golise și mi se uscase gura.

Dar atunci Chet a întrebat:

— Nu le-ai spus părinților de asta?

— Nu, am răspuns. N-ar face decât să se înfurie pe mine și dacă ar găsi ceva grozav acolo jos, probabil că nu m-ar lăsa să-l păstrez.

— Aș putea atunci să arunc o privire, a spus el și și-a întors din nou ochii către gaura puțului. Dar eu cu ce mă aleg dacă găsim acolo un cufăr cu o comoară?

Făcea ceea ce sperasem să facă, își muta mâinile mai jos pe frânghie, ca să o apuce mai bine. Și-a aplecat capul în gaură și s-a tras mai în față pe genunchi.

— Să nu cazi înăuntru, am spus eu.

Era ceva ce plănuisem să spun, ca să-l fac să se simtă în siguranță.

— Cât de adânc e?

— Nu cred că e prea adânc.

Chet a slobozit două chiuituri în puț, pe care ecoul le-a trimis înapoi sus.

— Stai să te țin, i-am spus.

Și asta plănuisem să-i spun, căci voiam să se obișnuiască să-mi simtă mâinile pe spate. Nu voiam să încerc să-l împing dintr-odată înăuntru și el să se dea brusc înapoi și să se lupte cu mine.

Am înșfăcat pânza salopetei cu amândouă mâinile, chiar în clipa în care el a strigat:

— Am luat-o. Vine sus.

Mi-am adunat toată forța și am împins cât de tare am putut. El a încercat să ridice capul, dar și-l coborâse în gaură și s-a lovit cu ceafa de una din pietrele care căptușeau puțul. Tot trupul i s-a înclinat în față și a căzut, și, pentru o clipă, m-am gândit că aveam să mă duc și eu în jos odată cu el, o posibilitate care nu-mi trecuse prin cap. Dar cumva a reușit să-și proptească picioarele și să-și oprească înaintarea. M-am rostogolit pe o parte, ascultându-i țipătul surprins. Unul din bocancii lui grei se înțepenise între două pietre plate care căptușeau gura puțului.

— Dumnezeule, a țipat el. Apoi: Ajută-mă.

Am auzit un zăngănit când ceva s-a lovit de fundul puțului. Ochelarii lui, m-am gândit.

M-am ridicat în picioare. O unghie mi se agățase în salopeta lui și se rupsese. Am observat asta doar pentru că mi-am scuturat mâna în mod reflex și stropi mărunți de sânge mi-au aterizat pe față.

— Lily, o, Doamne, ajută-mă.

M-am ghemuit lângă locul unde piciorul i se înțepenise între pietre. Era foarte clar că nu avea să-l țină și că oricum o să cadă, dar am apucat de marginea tălpii tocite și am împins-o în față. Chet a scos un geamăt, apoi am auzit hârșâiala, urmată de un bufnet puternic atunci când a lovit fundul puțului. Mă așteptam să-l aud urlând, dar a rămas tăcut. S-a auzit doar sunetul pământului și al pietricelelor care cădeau în puț, plus două ciori care croncăneau una la alta de cealaltă parte a pajiștii.

Am scos din buzunarul de la spate lanterna pe care o adusesem și am răsucit-o ca s-o aprind. Nu dădea o lumină prea puternică, dar era suficientă ca să văd în întunericul puțului. Credeam că mâinile aveau să-mi tremure, dar nu tremurau. Mă simțeam concentrată și cufundată în propriul meu creier, așa cum mă simțeam când citeam o carte bună și după-amiaza dispărea. M-am uitat peste margine și am îndreptat fasciculul de lumină în jos, către fundul puțului. Eram atât de sigură că Chet supraviețuise căzăturii și o să mă implore să-l ajut să iasă de acolo. Eram pregătită pentru asta. Dar el zăcea nemișcat în fundul

puțului, pe spate, cu picioarele proptite în perete și cu gâtul într-un unghi ciudat. M-am holbat la el o vreme. Lumina lanternei era slabă și puțul era plin de firișoare de praf mișcătoare, dar el părea inert. Apoi am văzut o mișcare aproape imperceptibilă și am auzit un oftat încet care ar fi putut veni de la Chet sau ar fi putut veni de la ceva care se așeza în puțul tulburat.

M-am ridicat și am parcurs cei câțiva metri până la grămada mea de bolovani grei pe care îi adunasem. L-am ales pe cel mai mare, o piatră cenușie, ascuțită, străbătută de o vână de cuarț. A trebuit să o car în brațe, așa că am ținut lanterna între dinți. Mergând legănat ca un pinguin, m-am întors la fântână, m-am așezat cu picioarele de-o parte și de alta a ei și m-am aplecat din mijloc. Am îndreptat lanterna către întuneric, am potrivit piatra cât de bine am putut și i-am dat drumul în jos, direct către capul lui Chet. Nu m-am uitat la piatră după ce am aruncat-o, dar am auzit zgomotul pe care l-a făcut atunci când s-a lovit de capul lui. Suna ca un pepene care se sparge. Dacă Chet fusese în viață după cădere, acum nu mai era.

Mă dureau brațele de greutatea pietrei și m-am lăsat pe vine pentru câteva clipe. O cioară mă privea, cocoțată pe un arțar uscat, aflat la marginea pajiștii. M-am întrebat dacă simțea mirosul morții în aer și m-am gândit că probabil îl simțea. Și-a lăsat capul în jos, și-a înfoiat aripile negre. Am simțit că îmi ura bun venit într-o lume specială.

După ce am stins lanterna și am băgat-o la loc în buzunar, am scos țărușul din pământ și i-am dat drumul, împreună cu frânghia unsuroasă, în fântână. Apoi am mai făcut câteva drumuri până la grămada de pietre și am mai aruncat șase bolovani mari în jos, peste Chet. Aveam să-l acopăr mai bine mai târziu, dar m-am gândit că nu era rău să încep deja de-acum. Aș fi continuat, dar lumina din cer începuse să dispară, norii erau acum purpurii și întunecați, iar pajiștea și peisajul din jur își pierdeau culorile și se cufundau în nuanțe neclare de cenușiu. Planul meu inițial fusese să mă întorc în apartamentul de deasupra atelierului și să încep să adun lucrurile lui Chet, să le aduc aici prin pădure și să le arunc înăuntru. Pe urmă aveam să acopăr totul cu pietre și să pun din nou capacul peste gaura puțului. Dar pe când mă întorceam acasă prin întunericul pădurii, cu lumina lanternei dezvăluind doar un petic din cărarea în fața mea, am decis că o să strâng acum lucrurile lui Chet și o să le duc la fântână în zori. Știam că părinții mei aveau să doarmă până târziu.

Cunoșteam bine apartamentul de deasupra atelierului. Era unul din locurile mele preferate atunci când era gol, dar nu-l mai văzusem de când se mutase acolo Chet, la începutul verii. Fusesem îngrijorată că avea o mulțime de lucruri pe care va trebui să le strâng, dar nu avea. Continua să-și țină toate lucrurile într-o geantă mare de pânză, kaki, care stătea deschisă pe patul de o singură persoană. Am început să

scotocesc prin cameră folosind lanterna, apoi mi-am dat seama că puteam pur și simplu să aprind lampa. În cazul destul de improbabil că vreunul din părinții mei s-ar fi uitat pe fereastra dormitorului către atelier, n-ar fi fost deloc surprins să vadă o lumină în apartamentul lui Chet. De fapt, ar fi fost mai surprinși dacă nu era lumină.

Lampa arunca o lumină gălbuie slabă pe pereții văruiți și pe scândurile late ale dușumelei goale. În apartament era foarte puțină mobilă, doar iubitul meu fotoliu puf, care arăta dezumflat, și două scaune tapițate, fiecare cu stofa ruptă și cu materialul spongios dinăuntru ieșit în afară. Scaunul cu imprimeul cu rămurele pastelate era un alt loc preferat de-al meu pentru citit. M-am bucurat să văd că Chet îl folosise ca să depoziteze pe el niște cărți. Asta însemna că nu se așezase pe el.

Din baie am luat periuța de dinți a lui Chet, un tub de pastă de dinți aproape gol, un cristal alb într-un pachet pe care scria că e deodorant, o sticlă verde aprins cu șampon Pert. Am lăsat acolo, în savonieră, bucățica de săpun plină cu fire de păr. Din bucătărie – de fapt, un colțișor cu o chiuvetă, câteva dulapuri și un reșou – am luat două pachete de supă cu tăiței și o sticlă mare de plastic cu votcă Popov. Am vărsat votca în chiuvetă și am lăsat sticla într-unul din dulapuri. Brusc, mi-am făcut griji că îmi lăsam amprentele peste tot prin apartament, că ar fi trebuit să-mi pun mănuși. Dar o să am timp mâine să șterg totul. Și pe urmă, dacă lucrurile mergeau așa cum credeam eu că vor merge, atunci nimeni nu avea să suspecteze că Chet fusese omorât. O să pară pur și simplu că plecase. Era greu de imaginat că cineva avea să-i simtă lipsa.

După ce am umplut geanta de pânză, i-am închis fermoarul și am ridicat-o; voiam să mă asigur că o s-o pot căra în dimineața următoare. Era grea, dar putea fi dusă. Tot ce mai rămăsese din lucrurile lui Chet în apartament erau materialele lui de pictură. Erau patru pânze, dintre care trei stăteau rezemate cu fața de perete, astfel încât nu puteam să văd cum arată. A patra se afla încă pe șevalet. Era de-abia începută, doar câteva tușe de culoare peste niște semne în creion, dar mi-am dat seama că era piscina din spatele casei și că o siluetă fusese schițată în colțul piscinei. Nu existau detalii, dar știam că eram eu. Era o pânză destul de mică, nu cu mult mai mare decât un ecran obișnuit de televizor. Am luat-o de pe șevalet și am răsucit-o astfel încât rama ei fragilă de lemn s-a rupt, pe urmă am pus-o pe podea și am așezat și celelalte pânze peste ea. Pete abstracte de culoare, iar din loc în loc ceva care semăna cu o siluetă. Aș fi putut și eu să le pictez.

Șevaletul era al lui Chet, deoarece eram foarte sigură că nu fusese niciodată un șevalet în apartament. Era mic, susținut de trei picioare extensibile. L-am strâns și l-am pliat până când a ajuns de

dimensiunile unei mici valize, un bloc de lemn pătat de vopsea, cu un mâner pentru a fi cărat. L-am adăugat grămezii de tablouri.

Mi-am rotit privirea prin cameră și mi-am zis că luasem totul. Chiar dacă mai rămăsese ceva, avea să pară doar ca și cum Chet însuși îl lăsase acolo.

Degetul la care îmi rupsesem unghia îmi zvâcnea. M-am uitat la el. Sângele se închegase, devenind maroniu și lipicios, și eram sigură că nu pătasem nimic în apartament. Brusc, am vrut să ies de acolo și să mă întorc în camera mea. Și mi-era foame. Mai era niște plăcintă cu carne în frigider, asta dacă nu o mâncaseră părinții mei.

•

Mi-am pus ceasul să sune la șase în dimineața următoare. Dar, când ceasul meu în formă de bufniță a cârâit, eu eram deja trează, ridicată din pat și pe jumătate îmbrăcată. Dormisem puțin, dar fusese somnul ăla în care ești conștient de fiecare scârțâit și pocnitură și hârșâit pe care le scot casele vechi, când crezi că nu ai dormit deloc și pe urmă îți dai seama că gândurile ciudate din mintea ta erau de fapt vise, iar draperia trasă e ușor luminată, căci s-au ivit zorii.

Am avut nevoie să fac trei drumuri ca să duc totul din apartament la fântână. Prima dată am dus geanta de pânză și asta a fost cel mai dificil. A trebuit să o târăsc o porțiune de drum, când a devenit prea grea ca să o duc în mână. Pajiștea era acoperită de o rouă rece care mi-a udat tivul jeanșilor. Înainte de a da drumul genții în fântână, m-am uitat înăuntru. Chet era încă acolo, îngropat sub pietrele pe care le aruncasem peste el. Câteva muște negricioase stângace zburau în jurul trupului său. La drumul următor, am adus cele trei pânze mari. Nu erau grele, dar erau incomod de cărat, și a trebuit să rup una dintre ele ca să o pot arunca în puț. La ultimul drum, am adus șevaletul pliat și pictura pe care o începuse Chet cu mine în piscină. După ce le-am dat drumul în fântână, am luat restul de pietre pe care le scosesem din pământ și le-am aruncat înăuntru. A fost satisfăcător, mai ales când am văzut cum orice urmă de Chet dispare sub grămada de bolovani. Folosisem o mistrie veche și ruginită ca să îi scot din pământ. Mistria rămăsese pe pajiște și cu ea am săpat bucăți de pământ, pe care le-am aruncat în puț, până când arăta ca și cum acolo înăuntru nu se aflau decât pământ și pietre. Știam că nu era perfect, dar eu eram mulțumită.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a pleca de pe pajiște a fost să arunc mistria ruginită în puț și să așez la loc capacul. Cu degetele deja murdare, am tras firele lungi de iarbă uscată peste capac, încercând să-l camuflez. M-am învârtit în jurul fântânii înainte de a pleca de acolo, cu ochii în pământ ca să mă asigur că nu rămăsese ceva, dar nu era nimic, nici măcar un chiștoc de țigară. Chet dispăruse din lumea asta. Dimineața era liniștită, nu se auzeau decât

bâzâitul tot mai tare al insectelor și ciorile croncănitoare care erau de fapt adevăratele stăpâne ale acestei pajiști. Am croncănit și eu înspre ele, așa cum făceam uneori, și m-am întrebat ce credeau despre mine.

Când m-am întors acasă, am făcut un duș prelung, frecându-mi bine degetele ca să înlătur orice urmă de murdărie. Murmurul apei fierbinți care cădea peste trupul meu mă făcea să mă simt puternică și totodată în siguranță. Când mama a deschis ușa băii și m-a strigat, am tresărit și a fost cât pe ce să cad, căci piciorul mi-a alunecat pe podeaua dușului.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

— Nimic, scumpo. Tatăl tău și cu mine ne întrebam dacă vrei să mergi să iei micul dejun la Shady's.

— OK, am răspuns. Când?

— După ce ieși din duș.

Mergeam foarte des la restaurantul Shady's. Era locul preferat al tatii și probabil și preferatul meu, mai ales pentru micul dejun. Am mâncat friganele cu niște bacon foarte bine prăjit. Părinții mei stăteau în fața mea în separeu cu umerii atingându-li-se, împărțind chiar un castron cu fructe la musacaua tatii și omleta mamei. Gândul la Chet mi se strecura uneori în minte în timpul mesei, apoi dispărea când unul dintre părinți spunea ceva ca să mă facă să râd sau când mă gândeam cât de bună era mâncarea.

— Ți-e foame, Lily, a remarcat mama.

— Crește, e aproape femeie, a spus tata.

Micul dejun a fost un moment plăcut, chiar și atunci când părinții mei l-au stricat întrebându-mă din nou dacă voiam să mai sar peste o clasă. Unii dintre profesorii mei recomandaseră asta la sfârșitul anului școlar și eu deja spusesem „nu" la începutul verii. Mama tot adusese vorba de asta, așa că am pedepsit-o refuzând să merg în tabăra de creație în iulie. Știam că abia aștepta cele două săptămâni în care eram plecată. Am fost surprinsă că subiectul a fost reluat, dar nu a ținut prea mult și nu a distrus cu totul micul dejun.

Nu am auzit nimic despre Chet timp de o săptămână și am început să-mi fac griji, întrebându-mă dacă era normal să nu pomenesc nimic de el. Așa că într-o zi, la prânz, când tata nu era de găsit, iar mama era într-o dispoziție tăcută, am întrebat ce s-a întâmplat cu Chet.

— Chet a plecat. Nu știai?

— Unde-a plecat?

— Doamne, Lily, nu știu. Bănuiesc că pe canapeaua altcuiva. Nici măcar nu și-a luat la revedere, ticălos nerecunoscător.

În acea după-amiază m-am dus la apartament. Arăta ca și cum mama sau tata trecuse pe acolo și făcuse puțină ordine. Așternuturile fuseseră luate și găleata de gunoi din zona bucătăriei fusese golită. M-am așezat pe scaunul meu pentru o clipă, chiar dacă nu aveam la mine

o carte. Ferestrele erau deschise și o briză răcoroasă, prima după mult timp, a intrat în cameră. După ce îl omorâsem pe Chet, așteptasem două lucruri. Așteptasem să fiu prinsă și așteptasem să mă simt groaznic. Niciunul din ele nu se întâmplase încă și știam că niciunul nu avea să se întâmple.

7.

TED

Când i-am spus Mirandei că aveam de gând să vin în Kennewick pentru o săptămână la începutul lui octombrie, pe chipul ei a apărut o expresie de încântare sinceră. Stăteam față în față în bucătăria de la parter a casei noastre și mâncam *linguini* cu sos de scoici (singurul fel de mâncare pe care știu să-l fac) și terminam o sticlă de Pinot gris.

— O să fie nemaipomenit, a spus ea. O să te am doar pentru mine o săptămână întreagă.

I-am privit cu atenție fața, căutând vreun semn de minciună, dar nu am văzut niciunul. Ochii ei căprui-închis se luminaseră cu ceea ce mi s-a părut a fi o adevărată plăcere. Și pentru un moment am crezut-o și am simțit acea căldură și siguranță pe care le simți atunci când cineva vrea să-și petreacă timpul cu tine. O secundă mai târziu, acea senzație a dispărut și am fost din nou surprins de talentul soției mele de a juca teatru, de firea ei duplicitară. Chiar nu avea niciun sentiment de vinovăție pentru ceea ce făcea cu Brad Daggett?

— Să luăm din nou apartamentul ăla?

— Care?

— Pfui! Ce repede uiți. Unde am stat prima oară. Cu jacuzzi.

— A, da. Sigur.

După ce am strâns masa, ne-am dus sus să ne uităm la televizor și am ales un remake după *Copoiul*{17}, care se dădea pe unul din cele cinci sute de canale cu filme pe care le aveam. Miranda se schimbase în cămașa de noapte scurtă pe care începuse să o poarte seara și se întinsese pe canapea, cu picioarele în poala mea. I-am studiat degetele de la picioare, vopsite meticulos într-o nuanță intensă de roz. I-am luat un picior în mâini și mi-am apăsat degetul mare pe talpa ei moale ca a unui bebeluș. Nu a spus nimic, dar trupul ei a reacționat, alunecând imperceptibil către mine, iar tălpile i s-au arcuit. Trupul ei relaxat m-a făcut conștient pe deplin de mine, de umerii tensionați, de cămașa incomodă pe care o purtam, de felul rigid în care stăteam rezemat de brațul canapelei, cu cotul ridicat într-un unghi nefiresc. Mi-am luat mâna de pe piciorul soției mele, dar ea nu a părut să

observe. Știam că o să adoarmă curând, înainte ca filmul să se termine.

Să mă duc în Maine pentru o săptămână fusese ideea lui Lily, pe care mi-a sugerat-o către sfârșitul întâlnirii noastre de la Concord River Inn. A spus că era important ca eu să știu ce se petrece acolo, care era programul de lucru al lui Brad, cum își petrecea Miranda timpul.

— Cu mine acolo, totul va fi diferit, spusesem. Miranda și Brad o să se poarte diferit.

— Nu contează. Mă interesează mai mult programul echipei care lucrează la casa ta. Câți oameni sunt acolo de obicei? Cât de des rămâne Brad singur acolo? Observă doar. Cu cât aduni mai multe informații, cu atât ne va fi mai ușor.

Acceptasem. Cel mai greu fusese să-mi eliberez programul pentru o săptămână. Dar insistasem și Janine, asistenta mea, reușise să reprogrameze totul. Planul era să plec în Kennewick seara târziu într-o vineri și să mă întorc la Boston nouă zile mai târziu, într-o duminică după-amiază. Într-un fel ciudat, începusem să aștept cu nerăbdare vacanța prelungită și mă bucuram în sinea mea că o să întrerup temporar idila Mirandei și a lui Brad. Mă întrebam care avea să fie reacția lui Brad când Miranda o să-i spună de venirea mea. Chiar stând acolo pe canapea, după ce i-am dat vestea Mirandei, simțeam cum avantajul trece de partea mea.

Miranda a tresărit ușor și m-am întors să mă uit la ea în lumina pâlpâitoare a ecranului de doi metri. Avea ochii închiși, buzele ușor desfăcute. Adormise. M-am uitat la ea lung o vreme, în loc să mă uit la film. Umbre adânci îi accentuau rotunjimile, iar fața ei, în lumina televizorului, părea o versiune alb-negru a ei însăși. Gura i s-a deschis puțin mai mult și un nerv i se zbătea în tâmplă. Eram fascinat de frumusețea ei naturală și, în același timp, îmi dădeam seama că nu avea să îmbătrânească frumos. Fața ei, rotundă, ca de păpușă, avea să devină umflată, iar trupul ei de model o să se deformeze. Dar n-o să îmbătrânească, nu-i așa? Urma să o omor, nu-i așa? Ăsta era planul și gândul de a o face și de a scăpa basma curată m-a umplut de un sentiment de satisfacție și putere, dar totodată și de teamă și tristețe. Îmi uram soția, dar o uram pentru că o iubisem cândva. Oare făceam o greșeală pe care aveam să o regret tot restul vieții? Când începeam să gândesc așa, când începea să-mi fie frică de ceea ce plănuiam să fac, voiam să iau legătura cu Lily, să o aud vorbind despre crimă în felul ei detașat, ca și cum ar fi vorbit despre aruncarea unei canapele vechi. Dar stabiliserăm să nu vorbim o vreme, să nu ne vedem până nu-mi voi fi petrecut eu săptămâna în Maine, și ăsta era un alt motiv pentru care așteptam cu nerăbdare acea săptămână în Kennewick. Fiecare zi mă ducea mai aproape de reîntâlnirea cu Lily.

•

John, portarul hotelului care adeseori se ocupa și de înregistrarea vizitatorilor la recepție, mi-a spus că Miranda era la Livery, apoi s-a oferit să aibă grijă să-mi fie duse bagajele în apartament. I-am mulțumit și m-am dus să o caut pe Miranda, luând-o în jos pe treptele înguste, datând din perioada colonială, care coborau abrupt către nivelurile inferioare ale hanului. Taverna, purtând numele grajdului de odinioară{18}, avea pardoseala de piatră, o vatră de piatră și un bar lung din lemn de stejar care se arcuia asemenea carenei unui iaht. Miranda era singură la bar, dar vorbea animată cu barmanița tatuată, al cărei nume era Sid sau Cindy. Niciodată nu-mi aduceam aminte.

Le-am întrerupt, mi-am sărutat soția, remarcând absența gustului de țigări pe buzele ei, și am cerut un Martini Hendrick's. Mi-am scos jacheta de lână, udă de la drumul pe jos de la mașină până la han. Plouase mărunt în Boston, dar în Maine ploaia devenise un adevărat potop biblic, ștergătoarele puse pe viteză maximă abia reușind să curețe parbrizul.

— Ești ud rău, a remarcat Miranda.

— Plouă torențial.

— Habar n-aveam. N-am ieșit afară toată ziua.

Sid/Cindy mi-a adus Martiniul.

— Trăiește din plin viața nevastă-ta, a spus ea și a râs răgușit.

— Știu că asta face, am răspuns eu și m-am întors către Miranda. Ce-ai făcut toată ziua?

— N-am irosit-o cu totul. Am ales mobila din camerele pentru oaspeți, am făcut un masaj și am așteptat, cu răsuflarea tăiată, să-mi vină bărbatul. O, aproape că am uitat. Și-a ridicat paharul aproape gol de bere. Pentru o săptămână întreagă!

Am ciocnit cu paharul meu de gin rece și am luat o înghițitură zdravănă, iar băutura m-a încălzit imediat.

— Ai mâncat? m-a întrebat Miranda.

I-am spus că nu și am deschis un meniu să mă uit prin el.

Am rămas acolo până la ora închiderii și m-am îmbătat suficient de tare ca, atunci când Miranda și cu mine ne-am dus împiedicat la apartamentul situat în partea din spate a hanului și apoi ne-am prăbușit goi de-a curmezișul patului imens, să nu mă mai gândesc la motivele pentru care mă aflam în Maine pentru o săptămână întreagă, sau la Brad Daggett, sau chiar la Lily.

•

A doua zi de dimineață, ploaia se oprise, norii fuseseră măturați în largul mării și era una din zilele alea de octombrie a căror imagine face calendarele să se vândă. Cerul era de un albastru intens, metalic, iar copacii se transformaseră în buchete roșii și galbene. După prânz, Miranda și cu mine ne-am dus pe jos până la casă. Am cronometrat;

drumul a durat douăzeci și cinci de minute pe Micmac Road, nu cu mult mai mult decât pe poteca de pe faleză. Route 1A era cea mai aglomerată arteră din partea asta de lume, dar porțiunea asta din Micmac era pitorească, din loc în loc faleza oferind o vedere spre Atlantic, așa că o mulțime de mașini au trecut pe lângă noi. Micmac Road se desfăcea din 1A în Kennewick Center, apoi trecea prin Kennewick Harbor și Kennewick Beach, cele trei părți principale care formau orașul. Kennewick Beach era cea mai puțin exclusivistă porțiune a țărmului din Kennewick, o fâșie de nisip lungă pe care se înghesuiau căsuțe de închiriat și, peste drum, un camping care vara se umplea cu populație indigenă Winnebago. Nu știam asta precis, dar parcă Miranda îmi spusese că Brad era proprietarul uneia dintre aglomerările alea semicirculare de căsuțe de închiriat și că, după divorț, se mutase într-una din ele și locuia acolo permanent. Nu fusesem atent când îmi spusese toate lucrurile astea pentru că la acea vreme nu știam că se culcă cu soția mea. Dar acum eram atent. La tot.

Pe aleea noastră era o singură mașina parcată, o camionetă Toyota cu un sticker pe bară pe care era scris: DACĂ DUMNEZEU NU VOIA SĂ MÂNCĂM ANIMALE, NU LE-AR FI FĂCUT DIN CARNE.

— Ăsta-i Jim, a spus Miranda. Brad l-a pus să facă peretele de rigips din subsol.

Am dat ocol casei și am intrat pe ușa de pe terasă. Mi-era imposibil să nu mă gândesc la ultima dată când fusesem aici, cum îi observasem prima oară pe Brad și Miranda împărțind o țigară în bucătărie, iar mai apoi, ghemuit la capătul potecii de pe faleză, cum îi văzusem trăgându-și-o în viitorul nostru living.

— Stai să vezi barul de jos, a spus Miranda și m-a condus prin holul de la intrare, cu podeaua de lemn tare terminată, iar pașii ei răsunau puternic în spațiul gol.

Jim era jos, ascultând muzică clasică la un radio plin de praf, și își mânca prânzul, cocoțat pe un butoi de plastic întors cu gura în jos, în care fusese ciment Quikrete. A părut agitat și stânjenit de prezența noastră, ca și cum ar fi fost prins dormind la slujbă și nu mâncând pur și simplu un sandviș.

A dat muzica mai încet.

— Brad o să vină ceva mai târziu. Pe el îl căutați?

— Doar ne uităm. Ted n-a mai văzut cum e aici jos de… de…

S-a întors spre mine și eu am dat din umeri. Nu cred că mai ajunsesem în partea asta a casei după ce pereții fuseseră ridicați. Știam că Miranda insista să facă pentru mine un spațiu special masculin, de dimensiuni considerabile, deși era ceva ce nu cerusem niciodată. Își imagina canapele de piele, o masă de biliard, un bar bine dotat și pereți zugrăviți în roșu-închis. Când a pomenit de asta prima oară, o văzusem ca pe un semn al generozității Mirandei, a faptului că

voia să facă în casă un loc special pentru mine. Acum, gândindu-mă la asta, mă enerva doar că îmi cheltuia banii câștigați cu greu pe ceva ce nici nu eram sigur că o să folosesc vreodată.

M-a condus prin toată casă, mi-a arătat rafturile terminate de la bar, spațiul unde avea să fie masa de biliard și mi-a prezentat mostre de culoare la care se gândea pentru pereți. Când am plecat, Jim își terminase prânzul și se apucase din nou de treabă. La radio se auzea un cântec cu Steely Dan{19}.

Nu l-am văzut pe Brad în acea zi decât după ce ne-am terminat turul și ne îndreptam pe alee către șosea. A ambalat zgomotos camioneta, împrăștiind pietriș când a frânat brusc. A oprit motorul și a coborât de pe scaunul de la volan. Purta pantaloni largi de bumbac, bleumarin, și o cămașă de flanel băgată în pantaloni, și se mișca degajat, cu mișcări atletice. Mi-a strâns mâna, așa cum făcea întotdeauna, și m-a privit atent în ochi când m-a întrebat ce părere aveam de ce se făcuse până acum. În vreme ce vorbeam, Miranda nu a părut interesată, privind înapoi către casă și ocean, calm și nemișcat în după-amiaza liniștită.

— Am auzit că stai toată săptămâna, a spus Brad.

— M-am gândit să-mi iau o mică vacanță. Să stau cu ochii pe Miranda.

Brad a râs și poate că îl analizam prea atent, dar a râs puțin cam prea cu poftă. I-am zărit plombele din gură. La marginea câmpului meu vizual am văzut-o pe Miranda întorcând capul pentru a-l privi.

— *Ea* e adevăratul șef de șantier aici. Chiar și-a ratat vocația, zău așa, a zis Brad.

— Asta îmi tot spune și ea.

— Să știți că sunt aici, a intervenit Miranda. Puteți să mă includeți și pe mine în conversația asta.

Înainte ca Miranda și cu mine să plecăm înapoi spre han, i-am spus lui Brad că ar trebui să treacă pe la tavernă în seara aceea, să bea ceva cu noi. Ne-a spus că o să încerce să vină.

— Ce prieteni buni sunteți voi doi, a comentat Miranda când ne întorseserăm pe Micmac.

— E prietenul tău. Eu doar încercam să fiu amabil, ca să nu aibă senzația că acum, că sunt în oraș, trebuie să stea departe.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că voi doi sunteți prieteni. N-a venit niciodată la han să bea un pahar cu tine?

— O, Doamne, nu. El trăiește în orașul ăsta. Doar n-o să dea cinci dolari pe un Bud Light.

— Unde se duc să bea oamenii din orașul ăsta?

— E un loc numit Cooley's, în Kennewick Beach, unde *eu* personal nu am fost invitată încă. Ar trebui să mergem la un moment dat săptămâna asta. Nu putem mânca la han în fiecare seară.

— Chiar aș vrea asta, am răspuns.

Trotuarul s-a îngustat pe o porțiune, și Miranda și-a strecurat brațul pe sub al meu, trăgându-mă mai aproape. În ciuda soarelui strălucitor, era rece la umbră.

Am întrebat-o:

— Deci nu crezi că Brad o să apară în seara asta?

— Habar n-am. Poate că o să considere că trebuie să vină, de vreme ce tu scrii cecurile și tu l-ai invitat. Dar nu m-aș mira dacă n-ar veni.

— Tu și cu el chiar n-ați băut niciodată un pahar împreună? M-am gândit că ați făcut-o, de vreme ce împărțiți țigări și toate alea.

— Doamne, asta chiar te-a deranjat, așa-i? Nu, Brad și cu mine nu suntem prieteni, dar suntem prietenoși. El e un angajat și face o treabă grozavă și îl respect, dar chiar nu simt nevoia să devin tovarășul lui de pahar. Și pe urmă, din câte am auzit, are o mulțime de parteneri de pahar în orașul ăsta.

— Cum adică? Ce-ai auzit?

— Am auzit de la unii dintre ceilalți tipi din echipă că bea mult și și-o trage mult. De-asta l-a părăsit nevasta. Nu că ne-ar privi pe noi, atâta vreme cât își face treaba. De ce ești dintr-odată așa de interesat?

— Sunt aici pentru o săptămână. Mă gândeam să cunosc niște lume, unii dintre oamenii cu care îți petreci timpul.

— Mi-am făcut o singură prietenă aici, și asta e Sid. Ea e cea care mi-a spus de Cooley's și de reputația lui Brad. Hai să mergem în cameră, să tragem un pui de somn și pe urmă să bem ceva. Ce zici?

Brad nu și-a făcut apariția în acea seară la tavernă. Miranda și cu mine am stat în capătul barului arcuit, bând vin și pălăvrăgind cu Sid, chiar dacă era ocupată cu toată lumea de sâmbătă seară. Sid avea păr blond țepos și tatuaje complicate care îi acopereau un braț întreg. Când vorbea cu noi, nu-și lua ochii de la Miranda, ceva ce-mi era familiar și ceva de care fusesem mândru în alte momente ale vieții. Poate că și Miranda și Sid făceau sex. Poate că Miranda făcea sex cu orice tip și tipă din Kennewick.

Pe tot parcursul serii, de fiecare dată când cineva apărea prin ușile batante grele ale tavernei, ridicam privirea să văd dacă era Brad. Miranda nu s-a uitat niciodată. Fie știa că nu va veni, fie nu-i păsa, și pentru că mă îndoiam că nu-i păsa, am presupus că știa cumva ceva ce eu nu știam, că găsiseră o modalitate de a comunica sau că știa deja că el avea un alt program.

Nu l-am revăzut pe Brad până luni după-amiază, când o negură rece venea dinspre ocean și eu am decis să explorez poteca de pe faleză. Miranda moțăia. În dimineața aceea merseserăm cu mașina de-a lungul coastei ca să ne uităm la un far care părea că merită văzut. Era în capătul unui promontoriu unde ceața era deosebit de deasă. Am făcut fotografii în care farul abia se vedea, apoi am mers mai departe

pe coastă și am luat prânzul la un bufet cu fructe de mare care se închidea în acea săptămână pe toată durata iernii. Când ne-am întors la han, Miranda a sugerat un pui de somn, așa cum făcea în fiecare după-amiază, și m-am dus lângă ea. Într-un fel ciudat, sexul pe care l-am făcut noi doi de când am aflat că Miranda mă înșală a fost mai bun decât înainte. Furia îndreptată împotriva soției mele mă făcuse egoist, mai puțin interesat de nevoile ei, și interesat doar de ale mele, iar ea îmi răspundea așa cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. În acea după-amiază o răsucisem pe Miranda pe burtă și o pătrunsesem pe la spate, ținând-o în acea poziție chiar și după ce mi-a spus că voia să stau cu fața la ea. M-am întins de-a lungul trupului ei, mi-am băgat fața în părul ei ciufulit de pe gât, ținând-o strâns de încheieturile mâinilor. Am fost surprins când a avut orgasm la scurt timp după mine, scoțând un sunet ciudat, ca un scâncet. După aceea a murmurat: „Azi ai fost o adevărată fiară. Mi-a plăcut". S-a ghemuit în poziție fetală și am privit-o cum adoarme. Am numărat nodurile de pe coloana ei, i-am studiat cele două gropițe de deasupra feselor, m-am întrebat ce era cu vânătaia cât o monedă de 25 de cenți de pe coapsa ei, sus. Oare la fel de relaxată era după ce făcea sex cu Brad? Oare considera că asta i se cuvine, ca întreaga viață bărbații să îi satisfacă toate nevoile? Toată tensiunea pe care sexul o domolise pentru moment a revenit, inundându-mă. M-am întrebat ce aș simți dacă aș lovi-o cât de tare aș putea cu pumnul în ceafă.

M-am îmbrăcat și m-am strecurat afară din cameră, fără să las vreun bilet. M-am simțit mai bine odată ce am ajuns pe poteca de pe faleză, învăluit în ceața rece, privind lung către oceanul opac. Am mers repede, concentrat asupra drumului alunecos, încercând să nu mă gândesc la ultima dată când păsisem pe acest drum către casă. Când am ajuns la capătul potecii, m-am uitat la ceas și am observat că îmi luase ceva mai mult de treizeci de minute ca să ajung la noua mea casă de la Kennewick Inn. Am rămas sus pe stânca abruptă, privind către partea din spate a casei. De data asta nu mă temeam să fiu văzut. Eram ca un lord care își privește conacul. Am traversat fâșia umedă de pământ, apoi am făcut un ocol către fațada casei printr-un pâlc de pini. În vreme ce mă apropiam de alee, am văzut o camionetă îndepărtându-se și am presupus că tocmai l-am ratat pe Brad. Dar, când am ajuns chiar în fața casei, i-am văzut camioneta în două culori și pe Brad lângă ea, cu o țigară între buze. Forma un număr în telefonul lui mobil, dar s-a oprit când m-a zărit. A zâmbit și țigara i-a săltat în sus și-n jos. I-am zâmbit și eu și m-am îndreptat către el, cu mâna întinsă.

Era timpul să-l cunosc mai bine pe Brad Daggett.

8.

LILY

Nu avusesem de gând să mă îndrăgostesc, dar cine are? Eric Washburn era în anul trei și președinte al unei frății „literare” la Mather numită St. Dunstan’s, deși, atunci când l-am cunoscut, nu știam asta. Ne-am cunoscut la bibliotecă. Era ora de închidere într-o seară friguroasă de februarie și noi am fost ultimii care au plecat, ieșind împreună prin ușile de sticlă rotative în vântul care te făcea să lăcrimezi. Eric mi-a oferit o țigară, pe care nu am luat-o, apoi și-a aprins el una și m-a întrebat în ce direcție merg. M-a condus la Barnard Hall, un gest care la acea vreme a părut datorat doar galanteriei și nu unor motive mult mai ticăloase. În fața intrării, m-a invitat la o petrecere de joi seara la St. Dunstan’s. I-am spus că o să vin. Nu era prea arătos; avea fața prelungă și fruntea înaltă, un nas osos și urechi prea mari, dar era înalt și subțire, cu o voce profundă și aproape melodioasă. În acea seară purta un palton lung, gri-închis, și un fular grena pe care și-l răsucise de câteva ori în jurul gâtului. Auzisem de St. Dunstan’s, știam că era cea mai elitistă societate dintr-un colegiu care deja avea suficient snobism de școală pregătitoare, și îi cunoșteam foarte bine sediul, Conacul, o clădire de piatră și gresie cu arhitectură gotică victoriană care se înălța la marginea de nord a campusului, unde Mather se revărsa în deșertăciunea urbană a străzilor din New Chester. Era o clădire frumoasă, cu ornamente de piatră aurite și împodobită cu sculpturi și garguie, cu ușa de la intrare înaltă și arcuită, iar ferestrele toate cu vitralii. Arhitectura era ceea ce mă atrăsese de la început la acest colegiu. Vizitasem mai multe, dar Mather, un colegiu privat vechi de două sute de ani, cu doar aproape 1 000 de studenți, fusese singurul loc care mi se păruse potrivit. Cu căminele sale de cărămidă cu frontoane, arcadele, scuarul mărginit de ulmi, era ca un campus încremenit într-o vreme de demult, campusul dintr-un roman polițist a cărui acțiune se petrece în anii ’30, în care băieții cântă cântece sentimentale în cvartete, iar fetele în fuste merg în pas alert de la o sală de clasă la alta. Spre marea oroare a mamei mele – care insistase pentru Oberlin, propria ei *alma mater,* încă de când aveam cinci ani – și indiferența nesurprinzătoare a tatii, alesesem Mather.

— Lily, a spus Eric, după de m-a invitat la Dunstan’s, care e numele tău de familie?

— Kintner.

— O, așa-i. Kintner. Am auzit că ești aici.

Felul în care o spusese a sunat puțin fals, ca și cum deja știa cine eram.

— Îl știi pe tatăl meu?

— Sigur că îl știu. A scris *Stânga peste dreapta.*

Am fost surprinsă. Cei mai mulți dintre fanii tatii menționau *Nebunii mărunte,* farsa lui despre un internat, și nu auzisem pe nimeni să pomenească de comedia lui despre viața unui croitor londonez.

— La ce oră? am întrebat.

Țineam deschisă ușa exterioară de la Barnard și voiam să intru.

— Pe la zece. Stai puțin.

Eric a băgat mâna în buzunarul paltonului său larg și a scos un cartonaș pătrat pe care mi l-a întins. Era alb, imprimat cu imaginea unui craniu.

— Să arăți asta la intrare.

I-am spus noapte bună și am intrat în căminul meu. Colega mea de cameră, Jessica, nu se culcase încă și i-am spus despre invitație. Ea era profund implicată în viața socială din Mather și eram curioasă ce știa de Eric Washburn și de petrecerea de joi seara.

— Ai un card cu craniu, a spus ea și mi-a smuls cartonașul dintre degete. Apoi, și mai tare: Ai un card cu craniu de la ticălosul de Eric Washburn!

— Ce știi despre el?

— E ca un soi de cap încoronat. Cred că stră-stră-stră-străbunicul lui a construit practic Mather-ul. Pe bune, chiar n-ai auzit de el?

— Am auzit de St. Dunstan's.

— Păi, bineînțeles că ai auzit de St. Dun's. Invitația e de două persoane?

— Nu cred. N-a zis nimic c-ar fi.

M-am dus la petrecere, singură. Eric era acolo, în spatele barului, când am sosit, și mi-a preparat o votcă cu apă tonică fără să mă întrebe mai întâi ce voiam. Apoi m-a luat de braț și mi-a făcut cunoștință cu câțiva membri din St. Dunstan's înainte să se întoarcă la îndeletnicirea sa de barman. A spus că era o slujbă de joi seara prin rotație și el trăsese paiul scurt. Am fost ușor dezamăgită de interiorul Conacului, căci mă așteptasem la ceva care să se apropie mai mult de exteriorul său gotic. Nu știu exact ce-aș fi vrut. Covoare persane și fotolii de piele? În schimb, era o versiune ceva mai plăcută a celorlalte frății la care fusesem în primul meu an. Camere joase, mobilă uzată și omniprezentul miros de Marlboro Lights și bere ieftină. Am rătăcit prin camerele sale de la parter, stând de vorbă cu câțiva membri, și mulți dintre ei m-au întrebat despre tata. După ce mi-am terminat cea de-a treia votcă, m-am dus la bar să-i spun la revedere lui Eric și să-i mulțumesc pentru invitație.

— Vino și săptămâna viitoare, mi-a spus și a scos o altă invitație cu craniu din buzunar. N-o să mă mai ocup de bar.

Când am ajuns acasă, Jessica a vrut să afle fiecare detaliu. I-am spus adevărul, că nu era nimic deosebit de interesant la St. Dunstan's, și că toată lume părea drăguță, deși nu teribil de fascinantă. I-am spus că

nu erau coridoare secrete sau ritualuri de inițiere. I-am spus că nu exista o cameră în care să fie înșirate craniile unor boboace.

— Ce scârbos, Lily. Nu l-ai cunoscut pe Matthew Ford, nu?

— Am cunoscut un Matthew. Era scund, cu breton mare.

— Doamne, e atât de sexy.

De bine, de rău, St. Dunstan's a devenit viața mea socială în acea iarnă și primăvară. M-am dus la toate petrecerile lor de joi și uneori la câte un dineu, ca însoțitoarea unuia dintre membrii săi. Nu prea știam de ce eram invitată atât de des. Eric părea să aibă o iubită, o colegă de-a lui numită Faith, care stătea de obicei pe lângă el către sfârșitul celor mai multe petreceri. Într-o seară, am intrat în sala de biliard de la conac și i-am văzut sărutându-se. Erau lipiți de o bibliotecă în perete. Faith era pe vârful picioarelor și chiar și așa Eric trebuia să se aplece ca să o sărute. Avea o mână în părul ei încâlcit și cealaltă era lipită de șalele ei. Eric era cu fața la mine și privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă când m-am retras din cameră.

Alți membri ai societății (St. Dunstan's nu era practic o frăție și ei nu-și spuneau frați) îmi făceau uneori avansuri, dar niciodată cu pipăielile și nădușelile de care avusesem parte la casele frățiilor de cele câteva ori când mersesem cu Jessica în primul semestru. Nu, avansurile de la petrecerile de joi seara erau de obicei complimente bălmăjite despre cum arăt, urmate de oferte stângace pentru o altă băutură sau vreun drog ușor, în camera lor din cămin. Refuzam întotdeauna, nu pentru că băieții care îmi făceau oferta erau deosebit de respingători, ci pentru că, în ciuda prezenței frumoasei Faith cea brunetă, eram îndrăgostită de Eric Washburn, și asta încă de la acea primă petrecere de la Conac, când el ieșise din spatele barului pentru a mă conduce prin cameră ca să mă prezinte prietenilor lui. Era felul în care mă apucase de braț, chiar deasupra cotului, ca și cum mi-ar fi spus, și le-ar fi spus și celorlalți, că îi aparțineam, chiar dacă doar într-o mică măsură. Eric era motivul pentru care continuam să mă duc la St. Dunstan's, deși îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu alți membri, chiar și atunci când îmi făceau avansuri, amețiți. Băieții pe care i-am cunoscut acolo ar fi putut fi ușor clasificați ca snobi de la școala pregătitoare, băieți care se născuseră la a treia bază și erau convinși că fugiseră până acolo (așa cum spunea adeseori mama), dar erau de obicei și politicoși și făceau conversații în care ideea principală nu era cât de beți fuseseră cu o seară înainte sau cât de beți aveau de gând să fie în acea seară. Erau băieți care pretindeau că sunt bărbați, așa că se străduiau ceva mai mult să mă impresioneze cu opinii despre politică și idei despre literatură. Și, chiar dacă totul era un șiretlic, apreciam efortul.

Pentru că Eric fusese cel care mă invitase prima oară la St. Dunstan's, de obicei îl căutam să-i spun la revedere când plecam de la

vreuna din petrecerile de joi seara. El îmi băga între degete un cartonaș cu craniu și îmi cerea să vin săptămâna următoare. Dacă nu era pe acolo la sfârșitul petrecerii, reușea să mă găsească la un moment dat în cursul săptămânii ca să-mi dea o invitație, iar odată a lăsat un cartonaș în cutia mea de scrisori la clubul studenților. Eu consideram invitațiile o dovadă a unei mici idile. Una foarte mică, dar era și prima mea idilă. Și pentru mine era suficient.

Ultimul meu examen din anul întâi era într-o joi după-amiază și aranjasem să iau autobuzul în dimineața următoare de la New Chester la Shepaug, unde mama avea să vină cu mașina să mă ia și să mă ducă la Monk's. După examen aveam de gând să-mi împachetez puținele lucruri și să mă bucur de solitudinea unei ultime nopți în Barnard Hall. Jessica își terminase examenele mai devreme și plecase cu o zi în urmă. Când m-am întors de la examenul general de literatură americană, am găsit un cartonaș cu un craniu pe podeaua de linoleum a camerei mele din cămin, cu un mesaj de la Eric mâzgălit pe dos. „Două butoiașe de bere pline. Vino diseară să ne ajuți să le terminăm". După ce mi-am terminat de strâns lucrurile, m-am îndreptat prin campusul plin de noroi către Conac, și nu am fost surprinsă să găsesc acolo doar câțiva membri și câteva fete adunate în jurul barului. Majoritatea studenților plecaseră deja. Eric a părut grozav de încântat să mă vadă și am băut mai mult decât de obicei, fericită să remarc că Faith nu se zărea nicăieri. Chiar l-am întrebat pe Eric de ea.

— O, a plecat, Kintner. La propriu și la figurat.

— Cum adică?

Brusc, am avut un sentiment oribil că ea murise și eu nu aflasem.

— A plecat de aici. A gesticulat în jurul lui cu palma larg deschisă. Și a plecat de aici, a adăugat, arătând către inima lui, și câțiva dintre prietenii săi au chicotit.

Mi-am dat seama că Eric era mai beat decât îl văzusem eu vreodată.

— Îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ți pară rău. Nu era pentru mine. Călătorie sprâncenată și noroc bun.

Și a făcut un alt gest teatral. Brusc, am știut că Eric mă invitase în acea seară la St. Dun's ca să mă seducă și am știut că o să-l las să o facă. Era ceea ce așteptasem. Nu îmi făceam vreo iluzie că avea să fie altceva decât o partidă de-o noapte, dar eram virgină și decisesem că era momentul potrivit. Nu eram atât de proastă încât să cred că trebuia să-mi pierd virginitatea cu cineva care era îndrăgostit de mine, dar era important să mi-o pierd cu cineva pe care eu îl iubeam.

Conacul St. Dunstan's avea trei dormitoare single la etaj. Deoarece Eric era președinte, avea camera cea mai mare, cu tavan înalt și vedere către capela colegiului. În loc de un pat practic de o persoană, avea unul cu baldachin, făcut dintr-un lemn vopsit în negru. Eric

părea mai agitat decât eram eu la început când ne-am întins în pat, îmbrăcați, și ne-am sărutat. Și-a cerut scuze și s-a dus la baie, așa că eu mi-am scos hainele și m-am băgat în așternuturi. Când s-a întors, se dăduse cu apă rece pe față și gura îi mirosea a pastă de dinți. S-a dezbrăcat și a rămas în boxeri, și s-a strecurat și el sub pături lângă mine.

— Să-mi pun un prezervativ? m-a întrebat.

I-am spus că da. Nu i-am spus că eram virgină pentru că nu voiam să se răzgândească. Am făcut sex de două ori în acea noapte, prima dată cu el deasupra mea. Din cauza înălțimii lui, m-am trezit privind fix cele câteva fire de păr răzlețe care formau un triunghi în centrul pieptului său slab. Se mișca stângaci și nu eram sigură că se simte bine, dar când am ridicat genunchii sus, de-o parte și de alta a lui, mi-a rostit numele cu o voce ascuțită, gâfâită, și s-a terminat. Mai târziu, în acea noapte, am făcut din nou sex, cu mine deasupra. Mă ajuta să-i văd fața sub mine, în lumina slabă a unui felinar, care pătrundea pe fereastră. Ajunsesem să-i iubesc chipul, cu toată stângăcia lui. Urechile mari și rotunde, fruntea lată, buzele subțiri. Eric avea niște ochi uluitori, căprui-închis, cu gene dese și frumoase, ca ale unei fete. Când eram deasupra lui, am schimbat ritmul, încetinind, apoi mișcându-mă mai repede. După ce am făcut asta de câteva ori, Eric m-a tras brusc către el, mi-a luat un sfârc în gură și s-a cutremurat. Mai târziu m-a întrebat dacă avusesem orgasm. I-am spus că nu avusesem, dar că mă simțisem bine, ceea ce era adevărat. Am plecat înainte să se lumineze de ziuă. S-a mișcat în timp ce mă îmbrăcam, dar am reușit să ies din cameră înainte să se trezească. Nu voiam să aud niște false promisiuni. Voiam ca în timpul verii amintirile mele despre Eric să fie plăcute.

Vara aceea a fost prima după ce s-a finalizat divorțul părinților mei. Mama era foarte agitată, obsedată de zvonurile că David era deja din nou logodit, și pregătind frenetic o expoziție pentru o galerie din New York. Am vorbit cu tata de două ori la telefon; m-a invitat să-l vizitez la Londra, dar am refuzat, fericită să petrec o vară în Connecticut, citind. Din fericire, la Monk's nu venise să stea nimeni. Mătușa mea cea inofensivă era acolo și urma să stea toată luna august, dar mama se hotărâse pentru o vară fără pomanagii, cum s-a exprimat ea. N-am primit nicio veste de la Eric, dar chiar dacă ar fi vrut, tot nu avea cum să ia legătura cu mine. Din câte știam, habar n-avea unde locuiam și nici nu știa telefonul mamei, care nu era în carte.

Pentru al doilea meu an la Mather, în cererea pentru locul la cămin solicitasem o cameră de o persoană, în ciuda protestelor Jessicăi cum că ne înțelegeam perfect. În august am primit o scrisoare de la departamentul de cazare că primisem un apartament de patru camere împreună cu trei colege, un trio pe care nu îl cunoșteam. Fie că mă încălțaseră cu alte trei studente care erau suficient de antisociale încât

au cerut toate trei o cameră single pentru al doilea lor an de colegiu, fie erau trei prietene care ceruseră un apartament de trei camere. Vestea cea bună era că apartamentul se afla în Robinson Hall, cel mai vechi cămin din campus, un turn de cărămidă care dădea către scuar. Toate camerele aveau banchete la ferestre, iar câteva chiar șemineuri funcționale.

În ziua mutării am ajuns seara târziu. Noile mele colege de apartament erau în mod clar trei prietene foarte bune, și decoraseră camera comună cu afișe din filmele lui David Lynch{20} și cu The Smiths{21}. Le-am recunoscut, le văzusem în primul an, dar nu le cunoșteam personal. Toate aveau părul negru ca pana corbului și tenul palid: versiunea goth a fetelor de la școala pregătitoare. Mie mi se părea că arată ca Winona Ryder în trei filme. Cea mai radicală dintre ele avea păr țepos și era îmbrăcată numai în negru, ca Winona din *Viață de stafie.* Celelalte două erau și mai tipice pentru o școală pregătitoare: Winona din *Cu picioarele pe pământ* (păr scurt dat de pe frunte) și Winona din *Sirene* (cardigane, perle și breton, poate ironică, poate nu).

Nu știu cum m-au văzut cele trei Winone în acea seară de septembrie, când am sosit în pantaloni trei sferturi și o cămașă de in dar, în ciuda rujului lor întunecat și a urechilor cu două găuri, au fost prietenoase, oferindu-se să dea mai încet Joy Division{22} cât timp îmi desfăceam bagajul. Tocmai acceptasem un pahar de vin de la Winona-*Sirene,* când cineva a bătut la ușă. Era Eric Washburn. Am fost așa de surprinsă, încât, pentru o clipă, m-am gândit că venise acolo probabil pentru una dintre colegele mele de apartament. Dar venise pentru mine. Purta un șort larg și cămașă și mirosea a țigări și whisky. M-am dus cu el la Conac și direct sus în camera lui. Mi-a spus că se gândise la mine toată vara, că încercase disperat să afle unde locuiam. Chiar mi-a spus că era sigur că mă iubește. Iar eu, ca o proastă, l-am crezut.

9.

TED

Brad și cu mine începuserăm cu bere, apoi trecuserăm la un moment dat pe whisky Jameson și băuturi cu ghimbir. Stăteam într-un separeu cu spătare înalte la Cooley's, unul din puținele baruri deschise tot anul în zona Kennewick Beach. Pe meniuri se lăudau că funcționau din 1957. Nimeni nu s-ar fi îndoit de adevărul a ceea ce susțineau. În partea din spate a barului se îngrămădeau bibelouri murdare, aduse de o mie de agenți de vânzare de-a lungul anilor. Aplice de perete

Schlitz. O oglindă Genny Light. Un cățel Spuds Mackenzie care se aprindea. M-am bucurat când am trecut la Jameson și ghimbir – mi-era mai ușor să-mi iau doar o băutură cu ghimbir când era rândul meu să vin cu băuturile.

După ce l-am găsit pe Brad la casă, gata să plece, eu fusesem cel care propusese să bem o bere. A acceptat bucuros, s-a oferit să mă ia cu mașina și m-a dus vreo trei kilometri mai departe, la Cooley's, în Kennewick Beach. De-abia trecuse de cinci când am ajuns acolo și am fost primii clienți. Barmanița, o adolescentă în jeanși negri strâmți și un maiou purpuriu, a spus „Bună, Braggett" când am intrat.

— Cum ți-a zis? am întrebat după ce ne-am instalat într-un separeu din mijloc.

— Braggett. E porecla mea pe aici. Brad plus Daggett. O chestie din liceu. Primul rând îl dau eu, boss.

A ieșit din separeu și s-a dus la bar. Nu prea știam ce speram să scot de la Brad bând cu el, dar Lily îmi ceruse să adun informații, așa că asta și făceam. Cu cât știam mai multe despre el, cu atât aveam să mă descurc mai bine.

În prima oră, Brad și cu mine am vorbit despre cum mergea lucrul la casă. Mi-a dat aceeași impresie dintotdeauna: 80 la sută profesionist desăvârșit și 20 la sută fanfaron, asemenea vânzătorului de mașini care, cinstit, te ține departe de tapițeria de piele, dar tot reușește să-ți vândă sistemul de navigație scump. Am băut Heineken și, în vreme ce vorbeam, l-am studiat atent. Era un băutor serios, terminând complet o sticlă de bere din trei guri zdravene. Și, deși era încă arătos, începeau să se arate urmele frecușurilor vieții. Pe fața lui bronzată se vedeau pete întunecate lăsate de soare, iar pe obraji apăruse deja acea colorație trandafirie specifică băutorilor, în ciuda trupului său musculos, pielea începuse să i se lase sub bărbie, ascunsă doar parțial de barbișonul lui negru înspicat cu alb. Cele mai frumoase trăsături ale sale erau ochii căprui-închis și părul des și negru, ușor grizonant la tâmple.

După ce am vorbit despre casă și am băut câteva beri, am spus:

— Sper că Miranda nu te-a scos prea tare din minți. E foarte greu de mulțumit când e vorba de ce vrea.

— Ăsta-i un lucru bun. Cei mai răi clienți sunt cei care se tot răzgândesc. Nu, doamna Severson e grozavă.

Brad a scos o țigară din pachetul de Marlboro Red care stătuse pe masă de când ne așezaserăm. A bătut filtrul de câteva ori de lemnul vopsit al mesei, apoi m-a întrebat dacă mă deranja dacă ieșea afară să fumeze.

Cât a fost plecat, m-am uitat la telefon, care vibrase tăcut în buzunarul meu de mai multe ori în ultimele douăzeci de minute. Miranda îmi trimisese o succesiune de SMS-uri, culminând cu PE

BUNE, UNDE DRACU' EȘTI? i-am răspuns că beam ceva cu Brad și că o să mă întorc în scurt timp la hotel. I-am spus că poate să mănânce fără mine. Mi-a răspuns OK, apoi, câteva secunde mai târziu, TE PUP.

M-am răsucit în separeu și m-am uitat afară prin fereastra din față de la Cooley's către locul unde stătea Brad, suflând fumul în întunericul care se lăsase. După unghiul în care își ținea capul, părea că se uita și el în telefonul lui, poate chiar scria ceva. Poate că și el îi trimitea un SMS soției mele. Pentru o clipă, furia s-a aprins în mine, dar mi-am spus că mă aflam într-o misiune de adunare de informații. Războiul începuse cu această mică ambuscadă și cu cât bea mai mult Brad, cu atât aveam o șansă mai mare de a-i descoperi punctele slabe. M-am dus la baie cu paharul meu de bere pe trei sferturi plin și am vărsat cea mai mare parte din el în chiuvetă, în încercarea de a rămâne relativ treaz.

Când Brad s-a întors, nu a mai fost reluat subiectul Mirandei. A început să mă întrebe despre munca mea și despre viața mea în general, și, când a aflat că fusesem la Harvard, a vrut să afle tot ce știam despre programul lor de hochei și la câte campionate Beanpot{23} fusesem. Deși nu mă dădeam deloc în vânt după hochei, fusesem de fapt la vreo două meciuri cu colegul meu de cameră din anul doi, care studia engleza și era obsedat de sport și care, în final, a devenit un editor de revistă de succes. De la hochei, am trecut la sezonul celor de la Red Sox de anul trecut, un subiect despre care știam ceva mai mult. I-am spus că aveam abonament pentru una din lojele VIP și i-am promis să-l iau și pe el la un meci anul viitor. După ce am trecut pe whisky Jameson și simțind că mi-am epuizat repertoriul limitat de conversație sportivă, l-am întrebat despre divorțul lui.

— Am doi copii grozavi, a spus el, după ce a scos o altă țigară din pachetul cartonat și a bătut-o de masă. Și o scârbă afurisită de fostă nevastă.

— Copiii sunt la ea?

— Cu excepția a doua weekenduri pe lună. Uite ce-i, tre' să recunosc asta, și mai multe nu zic, dar e o mamă bună și copiii o duc mai bine cu ea. Dar, dacă nu s-ar fi încheiat căsnicia atunci când s-a-ncheiat, o omoram, sau mă omora ea pe mine, și asta e. O ținea dracului întruna. *Brad,* unde dracu' ești? Vino acasă și repară toaleta, *Brad. Brad,* când ai de gând să ne duci din nou pe mine și pe copii în Florida? *Brad,* nu-ți pasă că lucrezi la toate casele astea frumoase, iar nevastă-ta și copiii tăi stau într-o casă de rahat? Întruna. E bine că n-am avut o afurisită de pușcă.

A rânjit. Dinții îi erau ușor îngălbeniți de la nicotină.

— Știi despre ce vorbesc, frate, a continuat. Sau poate că nu știi. Care-i necazul cu Miranda?

— Niciun necaz. Suntem ca-n luna de miere. Totu-i bine în paradis.

— Of, la dracu', a zis el tare. Pun pariu că e.

Începuse să vorbească neclar. '*Unpaiucăi.* Apoi mi-a întins pumnul peste masă și l-am lovit cu pumnul meu, stângaci, zâmbindu-i larg. Cum de era brusc așa de beat? Deși beam întruna de vreo două ore, Brad păruse treaz cu cinci minute în urmă.

— Nu, Miranda e grozavă, am spus eu.

— Pe bune, a spus Brad. Adică, să nu mă înțelegi greșit, nu ești un tip urât sau altele, dar cum ai pus mâna pe o nevastă ca asta?

— Cred că pur și simplu am avut noroc.

— Mda, noroc și câteva milioane de dolari.

Imediat ce a rostit asta, pe față i s-a văzut regretul. N-am apucat să răspund, pentru că imediat a întins mâna, cu palma în sus, către mine și a spus:

— O, frate, asta a fost total nepotrivit. N-am vrut să sune așa.

— E-n regulă, am răspuns.

— Nu, nu e-n regulă. Total nepotrivit. Sunt un ticălos și am băut prea mult. Iartă-mă, frate. E norocoasă să fie cu tine. Sunt convins că nu are nicio legătură cu banii.

Am zâmbit.

— Nu, eu sunt convins că are *oarecum* legătură cu banii. Dar pot s-o accept.

— Nu, frate. Eu n-o cunosc deloc pe Miranda, dar nu-i pasă de bani. Pot să-mi dau seama.

Brad părea pornit pe un lung monolog de scuză, așa că m-am bucurat când o blondă cu o tonă de machiaj pe ea s-a strecurat în separeu lângă el și l-a lovit cu șoldul.

— Hei, Braggett, a spus, apoi a întins mâna către mine.

I-am apucat degetele fără vlagă în ceea ce era teoretic o strângere de mână, în vreme ce ea spunea:

— Bună, prietene al lui Braggett. Eu sunt Polly. Sunt sigură că nu ai auzit nimic despre mine.

— Pol, a zis Brad. El e Ted Severson. E cel care își construiește casa cea nouă de pe Micmac.

— Pe bune, a spus Polly și mi-a zâmbit.

Chiar și cu machiajul de clovn se vedea că era drăguță și că odinioară fusese frumoasă. Păr blond natural, ochi albaștri și sâni mari, pe care și-i expunea într-un tricou în V și o jachetă tricotată. Porțiunea vizibilă de sâni era foarte bronzată și plină de pistrui.

— Brad mi-a spus totul despre casă. Aud că o să fie frumoasă.

— Ăsta e planul, am răspuns.

— Ei bine, băieți, aveam de gând să vă deranjez mica sesiune de înfrățire masculină, dar văd că discutați despre afaceri, așa că mi-am pierdut orice interes.

— Stai să bei ceva, i-am spus.

— Mersi oricum. Vă las să vorbiți.

A ieșit din separeu, lăsând în urmă o dâră grea de parfum.

— Iubită? l-am întrebat pe Brad.

— Poate în clasa a opta, a răspuns Brad și a râs, arătându-și dinții. Dar acum că e aici, nu m-ar deranja să o iau din loc. Casa mea e chiar după colț. Mai bei un pahar și pe urmă te duc acasă?

— Sigur, am spus, deși ultimul lucru pe care îl voiam era încă un pahar, iar penultimul lucru pe care îl voiam era să urc într-o mașină cu un Brad beat la volan. Dar asta era o șansă să văd unde locuia Brad și n-o puteam lăsa să-mi scape.

Se făcuse frig, dar ceața se ridicase și pe cer se roteau o mulțime de stele. Deși căsuțele de închiriat ale lui Brad erau la vreo trei sute de metri mai încolo, m-a dus cu camioneta, și a parcat aiurea în fața primei căsuțe pătrate din vreo duzină care formau un semicerc în dreptul plajei, de cealaltă parte a drumului. Pe un indicator scris de mână era notat CĂSUȚELE CRESCENT și un număr de telefon.

— Miranda mi-a spus că astea sunt ale tale, am zis eu în timp ce el descuia căsuța întunecată.

Toate căsuțele erau întunecate, luminate doar de un felinar din stradă și de cerul senin al nopții.

— Sunt ale părinților mei, dar eu le administrez. Acum nu e sezon, dar vara aduc profit bun.

Am intrat în casă și a aprins un lampadar. Înăuntru era mai drăguț decât mă așteptasem, dar și mai sumbru, doar câteva mobile de bază, pereții zugrăviți în alb, și în general gol. Singurul obiect care marca acea casă drept căminul lui Brad și nu o casă închiriată era un televizor imens pe un suport, care părea nelalocul lui în livingul relativ mic. Credeam că o să miroasă a fum de țigară înăuntru, dar nu mirosea.

Brad s-a dus direct la frigiderul din chicinetă și eu am închis ușa subțire în urma mea. Am auzit două capace de sticlă pocnind, apoi s-a întors și mi-a întins o Heineken rece. Ne-am așezat pe canapeaua bej. Brad s-a prăbușit puțin, cu picioarele rășchirate. Sticla de bere părea mică în mâinile lui mari și bronzate.

— De când locuiești aici? am întrebat, doar ca să spun ceva.

— De vreun an. E o situație temporară.

— Mda, am spus. Văd asta. Adică, n-ai vrea să stai aici prea mult.

Cum am spus asta, mi-a părut puțin cam rău și am văzut o sclipire de ură întunecând fața lui Brad, înlocuită repede cu o încruntare gânditoare.

— Cum am zis, doar temporar. Până când vine proverbialul succes.

N-am răspuns nimic, și am tăcut amândoi. M-am uitat în jur, remarcând că teancul de reviste de pescuit de pe măsuța de cafea era

aliniat cu colțul mesei. Deasupra revistelor era telecomanda, aliniată și ea cu grijă. Pe o măsuță lipită de latura canapelei, lângă mine, era o fotografie înrămată cu un băiat și o fată, pe o barcă. Amândoi mici, păreau să aibă vreo doisprezece și zece ani, și purtau veste de salvare portocalii.

Am luat fotografia de pe masă.

— Copiii tăi?

— Jason și Bella. Dar e făcută pe vechea barcă. Am vândut-o la începutul verii și mi-am cumpărat o Albemarle. Tu pescuiești?

I-am spus că nu, dar el a continuat să vorbească despre barca lui. Nu prea ascultam, dar de fapt nici nu conta. Aflam unele lucruri despre Brad Daggett. Lăsând deoparte faptul că se culca cu nevasta mea, descopeream că nu-mi plăcea deloc Brad Daggett. Era un bețiv egoist, care probabil avea să devină doar mai egoist și mai bețiv pe măsură ce îmbătrânea. Nu-i păsa de copiii săi, doar le punea fotografia în casa lui și era clar că nu-i păsa cu adevărat de nimeni, în afară de el însuși. Era un personaj negativ din această lume. M-am gândit la Lily, și m-am gândit la Brad găsindu-și brusc sfârșitul, și chiar nu mi-a păsat. Nu doar pentru că asta l-ar pedepsi pentru ceea ce făcea cu soția mea, dar și pentru că dispariția lui Brad de pe acest pământ ar fi un lucru bun. A cui viață o făcea el mai bună? Nu a copiilor lui, nici a fostei lui soții. Nici viața lui Polly de la bar, care poate credea că e iubita lui. Era un ticălos, iar un ticălos mai puțin în lume era un lucru bun pentru toți.

L-am întrerupt pe Brad în monologul lui despre barcă și i-am spus că mă duc la baie. Mi-am vărsat berea în chiuvetă și am aruncat o privire în dulăpiorul din baie al lui Brad Daggett. Nu prea aveam la ce să mă uit. Aparate de ras și deodorant și gel de păr. O sticlă mare cu Ibuprofen generic. O cutie cu vopsea de păr nedeschisă. O sticluță cu antibiotice de farmacie care expirase de mai bine de cinci ani. Am deschis-o și m-am uitat înăuntru; sticluța era plină cu pastile albastre, romboidale, pe care le-am recunoscut ca fiind Viagra. Așadar, Brad armăsarul nu prea era armăsar, de fapt. Chiar am râs cu voce tare. Când m-am întors în living, Brad nu își schimbase poziția pe canapea, dar avea ochii închiși și pieptul i se ridica și cobora regulat. L-am privit o vreme, încercând să simt ceva în afară de scârbă – încercând să simt poate ceva milă, doar ca să mă testez. N-am simțit nimic.

Înainte să plec, am scotocit în tăcere prin câteva sertare din chicinetă. Unul dintre ele era plin cu obiecte utile în gospodărie: scule, ruletă, un ghem de sfoară, o rolă de scotch, în fundul sertarului era un pistol Smith & Wesson cu dublă acțiune. Am fost surprins, doar pentru că mai devreme făcuse gluma aceea că și-ar fi omorât nevasta dacă ar fi avut o pușcă. Preț de o clipă nechibzuită, m-am gândit să-l fur, apoi mi-am dat seama că probabil avea să știe cine îl luase. L-am lăsat la locul lui, dar am luat totuși ceva, o cheie proaspăt făcută dintr-o

cutiuță plină cu chei similare. N-avea să-i simtă lipsa și era posibil să descuie ușa acestei căsuțe sau poate ușile tuturor căsuțelor Crescent.

Am aruncat o ultimă privire în jur înainte să plec. Brad nu se mișcase. Am ieșit în aerul rece, sărat, și apoi am încercat, fără zgomot, cheia în ușa de la intrare a lui Brad. A intrat în broască și s-a răsucit. Am lăsat ușa descuiată și am băgat cheia în buzunar. Mi-am scos telefonul și mă pregăteam să o sun pe Miranda ca să vină să mă ia cu mașina, dar am decis că aș putea să mă întorc pe jos. Aerul rece se simțea plăcut pe piele. Am respirat adânc pe nări, iar sarea din aer m-a făcut să mă simt mai viu decât mă simțisem în ultima vreme. Am început să merg. Erau doar câțiva kilometri și mă simțeam ca și cum aveam toată energia din lume.

10.

LILY

Pe tot parcursul anului al doilea al meu și al patrulea al lui Eric, am petrecut aproape fiecare noapte de joi, vineri și sâmbătă la Conacul St. Dunstan's în camera de la etaj a lui Eric. La acea vreme, mă gândeam la această perioadă ca fiind cea mai fericită din viața mea. Retrospectiv, și nu doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai târziu, mi-am dat seama că a fost și o perioadă de nesiguranță și neliniște. Eram îndrăgostită de Eric Washburn și el spunea că e îndrăgostit de mine. Îl credeam, dar știam și că eram tineri și că Eric avea în curând să termine școala și plănuia să se mute la New York și să-și găsească o slujbă în domeniul financiar. Iar planul meu era să petrec următorul an la Londra, la Faunce Institute of Art, studiind conservarea și restaurarea. Chiar dacă Eric și cu mine vorbeam despre viitorul nostru, îmi spuneam că știam că totul avea să se schimbe când el termina școala.

În acel an, am dus două vieți separate, dar compatibile. De duminică până joi studiam și îmi făceam temele. Colegele mele de apartament, cele trei Winone, dădeau muzica tare și fumau non-stop, dar erau surprinzător de tăcute și destul de amabile. Am descoperit că am multe în comun cu Winona-*Sirene*, un șoarece de bibliotecă adevărat care, ca și mine, a crescut având-o ca idol pe Nancy Drew. Joi seara mă duceam la Conacul St. Dunstan's pentru petrecerea săptămânală. Îmi luam cu mine cea mai mare geantă, în care îndesam un rând de haine și câteva articole de toaletă, căci întotdeauna rămâneam acolo peste noapte, iar uneori întregul weekend. De vineri dimineață până duminică seară, Eric și cu mine eram rareori

despărțiți, cu excepția cursurilor și a meciurilor de racquetball, ultimate frisbee sau a oricărora dintre numeroasele jocuri la care era important să câștige. Vedeam filme la sala de spectacole a campusului și ne aventuram în New Chester pentru mâncare italienească, iar uneori mergeam la petreceri care nu aveau loc la St. Dunstan's sau la vreun membru al său, dar asta se întâmpla rar. Am ajuns pe nesimțite la o relație confortabilă, plină de o rutină previzibilă, cu glume pe care numai noi le înțelegeam și ceea ce mi se părea mie a fi o perfectă compatibilitate în materie de sex. Ne adresam unul altuia cu Washburn și Kintner. Din fericire, nu făceam scene de dezamăgire sau infidelitate. Eu prețuiam ceea ce deveniserăm, dar țineam gândul pentru mine, spunându-i lui Eric, și nimănui altcuiva, cât de puternic era atașamentul meu față de el. El îmi răspundea cu aceleași sentimente și uneori vorbea de viitorul nostru împreună de după Mather.

Faith, fosta iubită a lui Eric, era și ea tot în ultimul an și continua să vină în mod regulat la petrecerile de joi seara. Ieșea acum cu Matthew Ford, și, pentru că Faith și cu mine eram iubitele celor mai importanți doi membri ai St. Dun's, Faith s-a împrietenit cu mine în acel an, punându-mi uneori chiar întrebări despre relația mea cu Eric, deși niciodată n-am înghițit momeala. Nu-mi plăcea în mod deosebit Faith, care era exuberantă și prefăcută și îi plăcea să fie în centrul atenției, dar nu mă deranja să petrec ceva timp cu ea. Dacă Faith n-ar fi fost deloc pe acolo, curiozitatea mea privind-o pe fata care petrecuse doi ani cu Eric ar fi escaladat poate, ajungând obsesie. Dar *era* acolo, și am ajuns să o cunosc și, din această cauză, nu și-a găsit loc în imaginația mea.

Îmi dădeam seama ce îl atrăsese pe Eric la Faith. Avea fața rotundă și părul negru și scurt și era sexy. Hainele ei respectau întocmai Regulamentul oficial al studenților, dar bluzele ei erau întotdeauna puțin cam prea strâmte, iar fustele întotdeauna puțin cam prea scurte. Când vorbea, se apropia și păstra un contact vizual dezarmant, dar râdea adeseori și făcea glume nostime despre ea însăși. Dacă mergeam undeva împreună, își băga brațul pe sub al meu, iar dacă stătea în spatele meu, își trecea degetele prin părul meu. Niciunul dintre părinții mei nu fusese afectuos într-un fel fizic, așa că atingerile lui Faith mi se păreau adeseori deranjante și uneori liniștitoare. O dată, când Faith era beată, mi-a spus că voia să-mi studieze culoarea ochilor. S-a apropiat mult de mine, și propriii ei ochi căprui mi-au apărut imenși.

— E ca o tapiserie acolo înăuntru, a spus ea, și i-am simțit răsuflarea caldă pe obraz. Sunt punctișoare gri și galbene și albastre și maro și roz.

Eric rareori vorbea despre Faith, dar, într-o noapte, când eram în

patul lui, m-a întrebat dacă mă deranja că Faith era atât de mult cu noi.

— Nu prea, am spus. A decis că suntem prietene foarte bune. Ai observat?

— Ea e prietenă foarte bună cu toată lumea. Nu, șterge asta. Cred că te place cu adevărat și vrea să fie prietena ta, doar că…

— Nu-ți face griji. Știu ce vrei să spui. N-am de gând să devin cea mai bună prietenă a ei. Nu cred că avem ceva în comun. În afară de tine.

— Nu, nu aveți nimic în comun. Pot să garantez asta. Nu e o persoană rea, iar ea și Matt fac o pereche bună.

— Probabil, am spus eu.

Și asta a fost toată discuția noastră despre Faith.

•

În vara aceea m-am întors la Monk's. Mama avea un nou iubit, Michael Bialik, un profesor de lingvistică bărbos de la universitate, care era surprinzător de realist. Avea propria lui casă la aproape un kilometru de a noastră, un hambar transformat unde locuia cu fiul lui, un copil-minune pianist pe nume Sandy. Michael adora să gătească și de aceea mama petrecea o mare parte din timp la el acasă, lăsându-mi mie Monk's. Slujba mea la bibliotecă era de doar patru ore pe zi, de luni până vineri, iar restul timpului îl petreceam fie citind, fie pierzând vremea pe afară. Eram îndrăgostită și eram liniștită. Chiar m-am întors în poiana mea preferată, locul odihnei veșnice a lui Chet. Capacul fântânii era tot la locul lui; arăta așa cum arătase cu ani în urmă, când îl descoperisem prima oară, ascuns sub iarba îngălbenită de iarnă. Ferma din apropiere era tot nelocuită.

Planul meu fusese să-l vizitez pe Eric în New York în weekenduri, dar când Eric a venit la Monk's s-a îndrăgostit de el, sau cel puțin asta a pretins.

— Vreau să petrec fiecare weekend aici, Kintner. Asta o să fie o viață perfectă. Săptămânile în oraș, și pe urmă pot să iau trenul vineri seară și să fiu aici cu tine. Weekenduri la țară.

— N-o să te plictisești?

— Nicio șansă. Îmi place aici. Și tu? Asta ar însemna să-ți cer să-ți petreci tot timpul aici.

— Așa mi-am petrecut fiecare vară, dintotdeauna. Nu mă deranjează. Și o să te aștept cu nerăbdare pe tine în weekenduri.

Și astfel, vara noastră s-a dovedit a fi o repetare a anului școlar. În timpul săptămânii singură. În weekend împreună cu el. Nu mă deranja, pentru că niciodată nu mă deranjase să-mi petrec timpul singură. Iar zilele pe care le petreceam singură erau zile care mă apropiau tot mai mult de weekend, de momentul în care aveam să-l văd pe Eric coborând din trenul de navetiști, cu geanta atârnată pe

umăr, cu un zâmbet larg pe față. Și aceste weekenduri erau cu atât mai intense. Departe de Mather, relația noastră părea mai matură, mai comodă. Ne simțeam căsătoriți. Așa că, nu, nu mă deranja să-l văd pe Eric doar două zile în fiecare săptămână.

Și nici pe Eric nu-l deranja, din propriile lui motive.

Poate că n-aș fi aflat niciodată care erau acele motive și poate că aș fi plecat la Londra în acea toamnă simțind că Eric era încă dragostea vieții mele, dacă tata n-ar fi vizitat New York-ul în ultima săptămână din august și nu m-ar fi chemat să luăm prânzul împreună. Urma să i se publice o nouă carte, o colecție de povestiri, și era în New York ca să se întâlnească cu agentul lui american și cu editorul lui american și să ofere o lectură din carte la Strand Books{24}. Nu mă invitase la sesiunea de lectură, ceea ce nu m-a surprins. Îl întrebasem odată – în primul meu an la liceu, cred – dacă puteam veni la o sesiune de lectură și el mi-a răspuns: „Doamne, Lily, ești fiica mea. N-aș vrea să te expun la așa ceva. E suficient de rău că la un moment dat o să simți nevoia să-mi *citești* cărțile, ca să mai trebuiască să mă asculți rostindu-le cu voce tare”.

Așa că mi-am luat o zi liberă de la bibliotecă și m-am suit în trenul de New York. Am luat prânzul cu tata la un restaurant cu pretenții aflat în hotelul său situat aproape de centru și am discutat despre anul pe care aveam să-l petrec în Londra. A promis să-mi trimită un e-mail cu o listă de prieteni și rude pe care trebuia să le vizitez, alături de câteva din locurile lui preferate din oraș, dintre care cele mai multe erau puburi. Apoi m-a luat la întrebări despre mama și noul ei iubit. A fost foarte dezamăgit să afle că profesorul de lingvistică era, în mare, un tip de treabă. După prânz, ne-am despărțit în fața hotelului. „Ai crescut frumos, Lil, în ciuda mamei tale și a mea”, mi-a spus, nu pentru prima oară. Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrățișare. Era o zi ciudat de plăcută pentru luna august în oraș, așa că am pornit-o spre centru, către biroul lui Eric, un loc unde nu mai fusesem niciodată. Aerul, atât de înăbușitor toată luna, devenise acum brusc lipsit de umiditate, și îmi făcea pur și simplu plăcere să merg pe străzile liniștite ale orașului la ora amiezii. Nu mă hotărâsem dacă să-l deranjez pe Eric în timpul programului ca să-l surprind, dar mă gândeam la asta, începeam să-mi imaginez expresia de pe chipul lui atunci când aveam să intru în biroul său. M-am trezit din reveria mea când mi-am auzit numele strigat de cineva. M-am întors și am văzut-o pe Katie Stone, studentă în primul an la Mather și pe care o știam de la petrecerile St. Dunstan’s, traversând strada și făcându-mi cu mâna.

— Mi s-a părut mie că tu ești, a spus Katie, urcând pe bordură tocmai când un taxi galben s-a năpustit lângă noi. Nu știam că vara asta ești în oraș.

— Nu sunt. Stau la casa mamei din Connecticut, dar tata e aici și

am luat prânzul cu el.

— Nu vrei să bem o cafea? Mi s-a dat drumul de la slujbă mai devreme. Doamne, New York-ul e deprimant în august.

Ne-am dus la o cafenea situată la cel mai apropiat colț de stradă și am comandat amândouă latte cu gheață. Katie a trăncănit despre niște studenți de la Mather pe care îi cunoșteam amândouă și despre câțiva de care nici nu auzisem. Era o mare bârfitoare și am fost surprinsă că nu mă întreba de Eric, așa că am întrebat-o eu:

— Te vezi des cu Eric?

Ochii lui Katie s-au mărit puțin la auzul numelui lui.

— O! Nu aveam de gând să pomenesc de el. Nu, nu des, doar uneori. Știi, lucrează pe undeva prin apropiere.

— Da, știu. De ce nu aveai de gând să pomenești de el?

— Păi, nu știam cum te simți, acum că nu mai sunteți împreună. Nu știam dacă voiai să mai auzi ceva de el.

Am simțit cum mi se răcește pielea. Am vrut să-i spun lui Katie că bineînțeles că mai eram împreună, dar ceva m-a oprit. În schimb, am întrebat:

— De ce, ce-i cu el?

— Nimic deosebit, din câte știu. Ne-am văzut puțin, dar nu e niciodată aici în weekenduri. Tatăl lui e bolnav. Poate că știai asta?

— Nu, am spus. Ce are?

— Cancer, cred. Eric se duce acolo în fiecare weekend. Trebuie să fie apropiați?

A spus-o ca pe o întrebare și am reușit să încuviințez din cap, în ciuda dorinței bruște de a ieși din cafenea, de a pleca departe de Katie. Din fericire, mobilul lui Katie a început să sune și când s-a apucat să scotocească în geanta ei enormă, i-am spus că mă duc la toaletă. Am luat cheia de la barman și m-am încuiat în toaleta cât o debara. Mintea mea o pornise la galop, încercând disperată să înțeleagă informația pe care tocmai o primisem, și în vreme ce o parte din mine punea sub semnul întrebării ceea ce spusese Katie – că trebuia să fie o neînțelegere ridicolă –, o altă parte din mine, mai logică, știa că era adevărat, că fusesem o proastă. Eric ducea două vieți și nimeni nu știa că se vedea cu mine în weekenduri. După ce am dus înapoi cheia, am văzut-o pe Katie vorbind încă la telefon, și am profitat ca să o bat ușor pe umăr, să arăt spre ceasul meu și să mă îndrept repede către ușă. Katie a lăsat în jos telefonul și s-a ridicat, dar eu doar am mimat „scuze” și am mers mai departe.

Ajunsă afară, am luat-o pe o stradă rezidențială laterală. Una dintre casele cu fațadă de gresie avea în față trepte de piatră, umbrite de un copac frunzos. M-am ghemuit sus pe trepte, fără să-mi pese dacă proprietarul mă vede și îmi spune să plec. Nu știu cât am stat pe treptele alea, dar au fost probabil vreo două ore. M-am simțit groaznic

o vreme, dar curând am început să mă simt liniștită. Am analizat situația. Eric își compartimentase viața cu mine în așa fel încât se desfășura doar în weekenduri și niciodată în oraș. Era felul în care acționa el; era felul în care acționase la colegiu. Dar de ce mințea în privința weekendurilor? Nu putea fi decât un singur motiv – Eric avea o legătură aici în New York.

Cu puțin înainte de ora cinci, am pornit-o către clădirea în care se afla biroul lui Eric. Știam adresa, dar nu și cum arăta. Am mers încet, privind cu atenție mulțimea de oameni. Știam că nu aveam să fiu în stare să gestionez întâlnirea cu Eric, dar încă nu eram gata să părăsesc orașul. Voiam să văd unde lucra, poate chiar să-l văd fără să-l las să mă vadă și el.

Biroul lui era într-o clădire banală de piatră cu patru niveluri, situată lângă un Gray's Papaya{25}. M-am așezat pe o bancă cu fața la intrare și am scos un *New York Post* dintr-o cutie de gunoi din apropiere, l-am desfăcut în fața mea, dar am rămas cu ochii pe ușa de la intrare a clădirii. La scurt timp după ora cinci, au ieșit câțiva bărbați în costum și o femeie în fustă și bluză. Eric nu era printre ei, dar a apărut în următorul grup de trei bărbați. Purta un costum gri-deschis și, când cei trei au ajuns pe trotuar, și-au aprins toți trei, simultan, câte o țigară. Nu am fost surprinsă să-l văd pe Eric fumând, chiar dacă îmi spusese că s-a lăsat de fumat în ziua în care a terminat școala. Nu fumase nici măcar o singură țigară când a venit la mine în Connecticut în weekenduri, dar asta pentru că avea două fețe. După ce și-au aprins țigările, colegii lui au pornit-o către centru, dar Eric a rămas pe loc, privindu-și telefonul. Un taxi galben a oprit lângă el și am crezut că Eric avea să urce, dar în schimb a coborât o roșcată într-o rochie mini retro și l-a sărutat pe Eric pe gură în vreme ce el își arunca țigara.

Au vorbit puțin, iar mâna lui Eric era pe rotunjimea șoldului ei.

Mă durea pieptul, iar lumea a început să tremure, neclară, în fața ochilor mei și pentru o clipă am crezut că făceam un infarct. Apoi momentul cel mai rău a trecut. Mi-am îndreptat spatele și am tras aer adânc în piept, în vreme ce o studiam pe fată. Părea cunoscută, dar încă nu-i văzusem fața. Faptul că era roșcată era ca un cuțit răsucit în rană, chiar dacă îmi dădeam seama și de la distanță că părul ei roșcat se datora unui stilist și nu geneticii.

Eric și roșcata s-au întors și pentru o clipă groaznică am crezut că aveau să coboare de pe trotuar și să traverseze strada către mine, dar au luat-o spre nord, braț la braț. I-am urmărit peste ziarul meu și, în cele din urmă, am reușit să văd bine chipul iubitei din oraș a lui Eric. Era Faith, o Faith roșcată. Privind înapoi, nu am fost cu adevărat surprinsă că era Faith – *bineînțeles că era* –, dar mi-aduc aminte cât de șocată am fost de felul în care își schimbase înfățișarea, că acum avea

părul roșu ca al meu. Și am fost furioasă. Am fost furioasă cum nu fusesem de ani buni.

11.

TED

Înainte să ne luăm rămas-bun la Concord River Inn, după ce hotărâserăm că avea într-adevăr sens ca eu să-mi petrec ceva vreme în Maine cu Brad și Miranda, Lily și cu mine ne planificaserăm următoarea noastră întâlnire. Urma să fie la două sâmbete după prima noastră întâlnire, la aceeași oră, dar în Old Hill Burying Ground, un cimitir aflat pe un deal ce se ridica deasupra Monument Square în Concord Center. Erau bănci acolo și puteam sta unul lângă altul să vorbim, și aveam să fim mai puțin vizibili decât fuseserăm la taverna hanului.

În acea sâmbătă după-amiază, eu am venit devreme. Erau turiști în oraș, dar niciunul pe deal. Am stat singur pe o bancă rece din fier forjat, privind peste acoperișurile de șindrilă către Main Street. Cerul era acoperit cu nori joși de culoarea granitului. Un vânt constant zbura frunzele colorate prin aer. Mă uitam după Lily, cercetând mașinile care se învârteau prin Monument Square, chiar dacă nu știam ce mașină avea Lily. Am încercat să ghicesc. Ceva clasic, mi-am spus, dar cu un oarecare stil. Un BMV vintage, poate, sau un Austin Mini original. Dar, când am zărit-o pe Lily, nu ieșea dintr-o mașină, ci mergea în ritm alert pe Main Street, într-o haină verde până la genunchi, și părul roșu îi sălta pe umeri la fiecare pas.

Am privit-o cum se îndreaptă către cimitir și am pierdut-o din vedere când a intrat sub linia acoperișurilor. Am simțit un val de emoție că aveam să o văd din nou. Pe de o parte era obsesia romantică pe care începusem să o am pentru ea, dar eram și entuziasmat să-i povestesc despre călătoria mea și să-i spun despre cheia pe care o furasem de la Brad și care descuia ușa casei lui. Într-un fel, mă simțeam ca un copil care aduce acasă mamei sale carnetul cu note bune.

Lily a reapărut pe aleea de dale a cimitirului. Mi-a zâmbit înainte să se așeze la celălalt capăt al băncii.

— Ce priveliște, a spus, cu răsuflarea ușor tăiată de la urcușul abrupt.

— Te-am văzut venind pe Main Street. Ți-ai dat seama că te privea cineva?

— Nu, nici nu mă gândeam la asta. Îmi făceam griji că am întârziat și că poate ai plecat.

— O, n-aș fi plecat. Am prea multe să-ți povestesc.

S-a întors către mine. În lumina cenușie de octombrie, fața ei părea golită de culoare, în vreme ce părul era mai roșu decât îmi aminteam eu, o culoare alarmant de vie printre mormintele monocrome. Am vrut să întind mâna să o ating, să mă asigur că e reală, dar m-am abținut.

— Ai fost în Maine? m-a întrebat.

— Am fost, am răspuns, apoi i-am spus povestea acelei săptămâni, a timpului pe care l-am petrecut cu Brad, cum am fost în casa lui și cum i-am luat cheia.

— Nu crezi că o să observe lipsa ei? m-a întrebat.

— Nu cred. Are o grămadă mare de chei în sertar. Se ocupă de o afacere, așa că presupun că are nevoie de multe chei. Din câte știu, există paspartuuri care deschid toate ușile căsuțelor.

— Bun, asta chiar poate fi de folos. Să nu uiți doar să te asiguri că după ce se va întâmpla totul, scapi de cheia aia, sau o lași la loc în casa lui. Nu trebuie să fii prins cu niciun fel de dovadă materială. Știi asta.

Am încuviințat din cap și Lily a întrebat:

— Ce altceva ai mai aflat despre casa ta? Există o dată la care să fie terminată?

I-am relatat ce îmi spusese Brad, că se aștepta să-și termine treaba la începutul lui decembrie, cel mai târziu la începutul lui ianuarie.

— Asta înseamnă că trebuie să acționăm relativ repede. Cred că e important ca să se întâmple înainte să fie terminată casa.

Am croit un plan, unde va trebui să fiu și când, și ce o să facem amândoi. Lily vorbea ca și cum eram doi colegi în ultima clasă de liceu care discutau ce va face fiecare atunci când ne prezentam proiectul final la științe. Eu eram o persoană scrupuloasă în privința detaliilor – trebuia să fiu, ținând seama de ceea ce făceam și de banii pe care îi obțineam – și aveam tendința de a lua notițe, dar știam că nimic nu putea fi notat. Niciodată. Așa cum spusese Lily mai devreme, asta avea să fie ultima oară când ne vedeam înainte să devin văduv, și apoi ne vom putea întâlni din nou, întâmplător, ca și cum nu ne mai văzuserăm niciodată. În timp ce vorbeam și memoram ceea ce trebuia făcut, am simțit o încordare în piept, am avut o senzație de contracție în gâtlej și maxilar. Am lăsat capul într-o parte. Gâtul mi-a pocnit.

— Ești bine? m-a întrebat Lily.

— Sunt bine. Doar că totul devine real. Una era să planificăm excursia mea de explorare în Maine, dar asta e puțin altfel.

Lily și-a îndreptat spatele, și-a tras buza de jos sub cea de sus. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Nu trebuie neapărat să faci asta, știi bine, a spus. Asta e pentru tine, nu pentru mine, și ultimul lucru pe care îl doresc este să faci ceva care te va urmări tot restul vieții.

— Nu mi-e frică de asta. Poate că sunt îngrijorat că ceva n-o să meargă bine.

— Dacă facem totul așa cum plănuim, atunci nimic n-o să meargă rău. O să te întreb ceva – dacă azi ar fi un cutremur în Maine și Miranda și Brad ar fi omorâți, cum te-ai simți?

— Aș fi fericit, am răspuns, fără să trebuiască să mă gândesc ce să spun. Asta mi-ar rezolva toate problemele, și ei ar merita-o.

— Atunci, asta-i tot ce facem. Creăm un cutremur, unul care îi va îngropa pe amândoi. Și dacă o facem cum trebuie, atunci toată lumea, inclusiv polițiștii care se ocupă de caz, vor crede că Miranda a fost omorâtă de Brad și că Brad a dispărut din oraș. Toate eforturile lor se vor îndrepta spre găsirea lui, și nu-l vor găsi niciodată. S-ar putea să te bănuiască pentru scurt timp. Ar fi ciudat dacă nu te-ar bănui, dar nimic din ceea ce vor găsi nu îi va îndrepta către tine, iar alibiul tău va fi inatacabil.

— OK, am încredere în tine.

— Ascultă, dacă la un moment dat decizi că nu vrei să faci asta, atunci doar anunță-mă. Dar dacă ești îngrijorat că ceva n-o să meargă bine, nu cred că trebuie să-ți faci griji. Dacă suntem atenți și facem totul așa cum am plănuit, nici măcar n-o să fii suspect. Miranda și Brad o să primească ceea ce merită, și nu numai asta, dar gândește-te la compasiunea de care o să te bucuri. Soția ta tânără și frumoasă omorâtă de amantul ei violent. Toate femeile o să te asalteze.

Lily zâmbea. Și-a dat deoparte de pe frunte o șuviță de păr.

— Doar ca să știi, am spus. Nu ăsta e motivul meu.

— Nu?

— Nu, asta doar dacă nu… ăăă, dacă nu te oferi tu pentru postul ăsta.

Lily continua să zâmbească.

— Ah, lucrurile se complică.

— Sau dimpotrivă, am spus.

A râs.

— Just. Sau dimpotrivă.

Ne-am privit preț de o clipă și zâmbetul lui Lily a dispărut. Și-a adunat umerii și și-a mai încheiat un nasture la haină.

— Ți-e frig? am întrebat-o.

— Un pic. Ne plimbăm puțin? N-am mai fost niciodată pe aici.

Am fost de acord și am pășit alene printre pietrele de mormânt șubrede, roase de vreme, cu Lily ținându-mă de braț. Ne simțeam confortabil împreună, nu trebuia să vorbim, ca și cum am fi fost un cuplu vechi, împărțind ani și ani de amintiri comune. Am citit câteva inscripții, cele mai multe comemorând vieți trăite în secolul al optsprezecelea, multe întrerupte la vârste care astăzi ar fi socotite o tragedie. Dar trăiseră. Și, indiferent cât de tineri erau când au murit,

toți erau duși de mult acum.

Unele dintre pietre aveau litere care se tociseră, devenind hieroglife ilizibile, și pe multe erau cranii înaripate și cuvintele *Memento Mori. Amintește-ți că vei muri.* Mi-am trecut un deget peste una dintre sculpturi, un craniu de forma unui bec, cu ochi rotunzi de bufniță și două șiruri de dinți. Sub craniu și inscripție erau două seturi de oase încrucișate.

— Oare de ce au renunțat să mai pună pe pietrele de mormânt imagini ale morții? am remarcat eu. E atât de potrivit.

— Mda, este, a spus Lily și m-a tras mai aproape cu brațul.

Cimitirul cobora puțin în capătul său îndepărtat și ne-am trezit sub cea mai înaltă porțiune a sa, sub un copac, încă tivit cu frunze galbene. Ne-am întors aproape în aceeași clipă și eu am luat-o pe Lily în brațe și ne-am sărutat. I-am desfăcut nasturii hainei și mi-am strecurat brațele înăuntru, în jurul mijlocului ei. Puloverul ei părea de cașmir. Ea s-a înfiorat.

— Tot îți mai este frig? am întrebat-o.

— Nu, a spus și am continuat să ne sărutăm, săruturile noastre devenind mai umede, fiecare dintre noi trăgându-l pe celălalt tot mai strâns aproape.

Mi-am trecut mâna peste partea din față a puloverului ei, simțindu-i coastele, apoi mica rotunjime a unui sân, un sfârc întărit. Zgomotul unei crengi rupte ne-a făcut să întoarcem amândoi capul. Pe creasta abruptă a cimitirului, o siluetă singuratică stătea ghemuită, fotografiind una dintre pietrele de mormânt. Ne-am îndepărtat unul de altul, dar am continuat să ne privim.

— Cred că ajunge pentru ziua de azi, a spus ea.

— OK.

Vocea mea era puțin răgușită.

— Știi planul? Să îl mai reluăm o dată?

— Îl știu. E totul aici – și mi-am bătut ușor fruntea.

— OK, atunci.

Niciunul din noi nu s-a mișcat imediat.

— Așadar, pe urmă, am spus eu. Putem să continuăm asta?

— Mi-ar plăcea.

— Și o să-mi spui toate secretele tale?

— Da. O să-ți spun totul. Abia aștept.

Mi-am adus aminte cum o întrebasem, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, la Concord River Inn, câți oameni a omorât. Din nou, mi-am spus că nu-mi pasă.

— Ar trebui să plecăm de aici separat.

— Știu. Înainte să ajungem într-una din fotografiile omului ăluia.

Am ridicat privirea către creasta dealului. Omul era acum în picioare, uitându-se prin aparatul său la un șir de pietre de mormânt

înclinate.

— Plec eu prima, a spus Lily.

— OK. Pe curând…

— Da. Pe curând… și succes.

S-a îndepărtat de mine, a urcat și apoi a mers de-a lungul marginii cimitirului, iar bărbatul cu aparatul de fotografiat nici măcar nu s-a întors să se uite la ea. Eu am rămas pe loc, simțind încă pe buze gustul buzelor ei. Mi-am închis fermoarul la haină, apoi mi-am înfundat mâinile în buzunare. Cerul, tot de culoarea granitului, se luminase puțin, așa că am mijit ochii în timp ce o urmăream cu privirea. Pentru prima oară de când hotărâsem să-mi omor soția, voiam să se întâmple asta imediat. Mă simțeam ca un copil în săptămâna dinaintea Crăciunului, cu zilele care păreau nesfârșite, fiecare o versiune în miniatură a eternității. O voiam pe Miranda moartă. Își bătuse joc de dragostea noastră. Își bătuse joc de mine. Mă tot gândeam la felul în care se uita la mine Miranda odinioară, cum încă se mai uita și acum uneori, ca și cum aș fi fost centrul universului ei. Și pe urmă îmi frânsese inima. Și cum puteam să împart banii pe care îi câștigasem cu o femeie care făcuse asta, care îmi frânsese inima ca și cum nici nu i-ar fi păsat? Ăsta era motivul meu, și mi-am spus că eu cred în el.

Dar acum aveam un nou motiv. O aveam pe Lily. Făceam asta datorită lui Lily. Aveam să-mi omor soția ca să pot fi cu ea. Iar acest motiv avea mai multă noimă decât oricare altul.

12.

LILY

Mai era un întreg weekend înainte de plecarea mea la Londra pentru un întreg an și i-am spus lui Eric că aveam o răceală cumplită de sfârșit de vară și poate că n-ar trebui să vină. A acceptat, cu condiția să îl las să mă conducă el la aeroport marți, când plecam de pe JFK. M-am gândit că avea să fie mai greu să suport acele două ore cu el în mașină, dar a fost ușor. Pur și simplu mi-am spus să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pe parcursul verii, Eric și cu mine discutaserăm de mai multe ori despre anul meu în Londra. Îi dădusem ocazia să-și exprime rezervele, dar el insistase că ar trebui să rămânem împreună, să continuăm să nu ne mai vedem și cu altcineva. Prima lui vizită era programată pentru octombrie, la șase săptămâni după sosirea mea acolo. Eric își cumpărase deja biletul. Așa că atunci când ne-am luat rămas-bun în zona de îmbarcare de pe JFK, Eric a spus:

— Șase săptămâni par vreme îndelungată, dar de fapt nu sunt. Ne vedem în curând.

— Hei, am spus eu. Asta o să sune ciudat, dar vreau să știi că dacă tu crezi că separarea asta e prea lungă, o să înțeleg. Dacă vrei să luăm o pauză, să fii cu altcineva, n-o să-mi placă, dar n-o să-ți port pică. Acum este momentul să-mi spui. Nu mai târziu.

El a părut îngrijorat și și-a ațintit privirea într-a mea.

— Asta vrei tu?

— Nu, deloc. Dar vreau să-mi spui adevărul. Nu aș reacționa prea bine dacă m-ai înșela.

— Nu trebuie să-ți faci vreodată griji pentru asta. Niciodată.

I-am privit cu atenție chipul, căutând vreun semn al înșelăciunii. Era ceva ce făcusem mulți ani pe când locuiam cu părinții mei, și ajunsesem să consider că puteam să-mi dau seama când eram mințită. Dar tot ce vedeam pe fața lui Eric erau dragoste și sinceritate.

— De-abia aștept să te văd în octombrie, am spus și l-am strâns tare în brațe pentru o clipă, în vreme ce un Range Rover blocat în spatele nostru claxona.

Într-un fel, nu mințeam. Acum așteptam cu nerăbdare vizita lui Eric. Fața aia a lui, fața aia nevinovată, plină de iubire, îi pecetluise soarta. Încă nu știam cum aveam să o fac, dar știam că o să găsesc o cale de a-l pedepsi pe Eric atunci când o să vină să mă vadă în Londra.

•

Institutul de Artă Faunce accepta doar câțiva studenți străini pe an, așa că în săptămâna mea de orientare am fost la un hotel în Russell Square împreună cu alți patruzeci de studenți americani înscriși cu

toții la ceva numit „Academia de studii internaționale din străinătate”, un colegiu care se ocupa exclusiv de absolvenții de colegiu americani în anul lor în străinătate. În acea săptămână – în afară de o întâlnire informală cu sponsorii și câteva sesiuni de orientare – ar fi trebuit să formăm grupuri și să ne căutăm o locuință. Ni s-a dat o listă de agenți imobiliari specializați în apartamente de închiriat pe termen scurt și ni s-a spus că cea mai bună șansă de a găsi ceva era să formăm grupuri de câte patru sau șase. După cum s-a dovedit, mulți dintre studenții americani veniseră deja în grupuri de la colegiile lor. Mă întrebam dacă ar fi posibil să găsesc o garsonieră doar pentru mine, când am fost abordată de o studentă drăguță care ținea în mână lista ei cu agenți imobiliari.

— Ai găsit vreun grup? m-a întrebat.

— Încă nu. Tu?

— Nu, dar sora mea mai mare a urmat programul ăsta și mi-a zis că ce-ți spun ei, că e mai ușor să fii într-un grup mare, e o minciună – vor să fii în grupuri mari dintr-un anume motiv – și că e mult mai ușor să găsești un apartament doar pentru două persoane, așa că m-am uitat în jur și te-am văzut pe tine.

A spus toate astea dintr-o răsuflare, cu un puternic accent texan.

— Sunt dispusă să împart un apartament, dacă vrei, am spus, bucuroasă să cunosc pe cineva care părea să știe câte ceva despre procesul de închiriere a unui apartament.

A țopăit puțin și părul ei castaniu lung i-a săltat pe umeri.

— O, super! Toate grupurile astea sunt cu băieți și fete, și să nu mă înțelegi greșit, îmi plac băieții, dar n-aș vrea să împart apartamentul cu unul din ei. Pe mine mă cheamă Addison Logan. Ai mei îmi spun Addie, dar m-am gândit că aici în Londra aș putea să încerc cu numele întreg, Addison. Dar tu poți să-mi spui cum vrei.

— Eu sunt Lily Kintner, am spus și ne-am strâns mâinile.

Ne-a luat două zile de căutări, dar în cele din urmă am găsit un apartament cu două camere la subsol, într-un șir de clădiri edwardiene în Maida Vale. Se afla la distanță mare cu metroul de Institutul Faunce și de cursurile lui Addison, dar era în cel mai drăguț cartier din câte văzuserăm. Addison mi-a spus că era singurul loc pe care îl vizitaserăm care nu a făcut-o să-și dorească imediat un duș, și am fost de acord cu ea. L-am sunat pe tata – care în acel semestru era scriitor invitat undeva în California – și i-am spus că luasem un apartament în Maida Vale, și el a comentat cât de șic eram, menționând un pub numit Prințul Alfred și a încheiat spunându-mi că „singurul lucru rău în Londra sunt afurisiții de studenți americani”.

Addison și cu mine ne-am împăcat foarte bine, în principal pentru că datorită orarelor noastre ne vedeam foarte rar. După vreo trei săptămâni de la sosirea noastră, am început să o văd încă și mai rar,

pentru că începuse să iasă cu un coleg texan din programul ei care avea un apartament în Camden Town.

— Știu că e penibil să vin tocmai până la Londra și să ajung să ies cu un puști din Lubbock numit Nolan, dar e un puști dulce.

— Nu te scuza față de mine, am spus eu.

— Iubitul tău – Eric, nu? – când ziceai că vine?

I-am spus și ea mi-a promis să nu mă deranjeze în timpul vizitei lui. Am insistat că nu mă deranja în niciun fel, chiar dacă voiam totuși ca Addison să stea departe cât timp Eric era aici. Alături de munca la institut și explorarea librăriilor și muzeelor Londrei, îmi petrecusem timpul încercând să găsesc o modalitate de a-l omorî pe Eric și de a nu fi prinsă. Și eram foarte sigură că o găsisem.

Prima parte a planului meu se baza pe firea competitivă a lui Eric. Petrecusem destul timp privindu-l cum joacă biliard la St. Dun's ca să știu cât de mult ura să piardă. Încerca să o ascundă, dar, când pierdea, mai ales în fața cuiva pe care nu-l plăcea, privirea lui își pierdea orice expresie și găsea o cale de a juca din nou cu acea persoană și de a câștiga. Și chiar vara aceea, când Eric m-a vizitat la Monk's, mă întrebase despre stejarul cel uriaș din curtea din spate. Observase cele două steaguri decolorate care fuseseră bătute în cuie în trunchiul lui, unul cam la trei sferturi din trunchi, iar celălalt aproape de vârf. I-am explicat că într-o vară, cel mai bun prieten din copilărie al tatălui meu venise la noi pentru o lună și cum se cățăraseră pe rând în stejar, fiecare încercând să-și pună steagul mai sus decât celălalt. Asta durase săptămâni la rând, și se încheiase doar atunci când tata, beat, a căzut într-o noapte de pe prima creangă și și-a rupt încheietura mâinii. După ce i-am spus lui Eric povestea, am știut că pentru el va deveni imperios să urce în copac. Și a făcut-o. A avut nevoie de câteva încercări, dar a reușit să ajungă mai sus decât tata sau prietenul lui.

— Cum crezi că s-ar simți tatăl tău dacă eu mi-aș pune acolo propriul meu steag?

Am râs.

— Nu cred că i-ar păsa deloc. S-ar amuza.

— Nu trebuie să-l pun, doar dacă tu crezi că i s-ar părea amuzant.

— Întotdeauna ai fost atât de competitiv?

S-a încruntat la mine.

— Nu cred că sunt chiar atât de competitiv. Ar trebui să-l vezi pe fratele meu.

La acea vreme, am atribuit negarea lui Eric unei lipse de autocunoaștere, dar acum o vedeam ca parte a naturii lui frauduloase. El chiar nu voia ca oamenii să-i cunoască dorința arzătoare de a câștiga cu orice preț. Asta dezvăluia prea mult din firea lui. Și dezvăluia acea parte din el care nu putea fi schimbată. Și astfel, când am auzit de competiția de băut bere de la Sticla și Paharul, un pub

prăfuit situat în capătul străzii mele, am știut că l-aș putea face pe Eric să participe. Nu aveam nevoie să fie beat pentru ceea ce plănuisem, dar în mod clar ajuta.

•

Eric a sosit în Londra într-o sâmbătă rece și umedă. Addison s-a ținut de cuvânt și și-a pus vineri seara câteva lucruri într-o geantă, ca să stea câteva zile cu Nolan.

— Scumpo, cred că ești așa de încântată, a spus ea.

— Sunt, am răspuns.

— Păi, încearcă să o și arăți.

— Sunt doar agitată, am spus. Nu prea știu de ce, dar așa sunt.

— O să-ți treacă la cinci minute după ce ajunge aici. Tot ce vă trebuie amândurora e să vi-o trageți.

A râs și și-a acoperit gura cu o mână.

Avionul lui Eric plecase din New York în seara anterioară și urma să aterizeze pe la 8 dimineața. Îi trimisesem prin e-mail indicații cum să ajungă la apartamentul meu. Nu o mințisem pe Addison când spusesem că sunt agitată, dar nu eram agitată pentru ceea ce aveam de gând să-i fac lui Eric, eram agitată pentru timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună înainte să-mi pun planul în aplicare. Știam că probabil o să vrea să facem sex imediat ce sosea, și îmi adunam curajul să termin cât mai repede cu asta. Îmi spuneam că era un test, o modalitate de a vedea ce sentimente aveam de fapt pentru el. Știam că prezența lui Eric nu avea să schimbe niciodată ceea ce credeam despre felul în care mă trădase, dar mă întrebam totuși dacă mi-ar putea schimba planurile de a-i curma viața. Mă îndoiam, dar asta era o cale de a afla. Și, dacă totul mergea conform planului, Eric avea să mai fie pe aici doar vreo douăsprezece ore. Mă puteam descurca.

Interfonul a sunat la nouă și jumătate și am urcat cele câteva trepte până pe palierul din marmură ciobită ca să îi deschid. Părea obosit și mototolit după călătorie, și părul îi era ciufulit la spate. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat și l-am condus în apartamentul de la subsol, i-am arătat totul.

— Cred că ești frânt, i-am spus.

— Sunt, dar nu vreau să dorm toată ziua. Poate o să trag un pui de somn și pe urmă putem merge undeva.

— E un pub bun în capătul străzii. Sticla și Paharul.

— OK. Lasă-mă doar să dorm puțin. Cel mult o oră și doar dacă vii lângă mine.

I-am spus să se bage în pat și o să vin și eu lângă el mai târziu, sperând că o să adoarmă. Dar, după ce s-a dus în dormitor și după ce am tras de timp vreo cincisprezece minute făcându-mi încet o ceașcă de ceai, am decis că de fapt chiar vreau să mă duc lângă el. Nu era doar un test – era un fel de a spune la revedere. Am intrat în

dormitorul mic și întunecat; Eric s-a răsucit în așternuturi și i-am auzit respirația regulată. Mi-am scos toate hainele și m-am strecurat în pat, în spatele lui. S-a mișcat, dar nu s-a trezit. Și el era gol și senzația trupului său cald și lung lipit de al meu nu m-a făcut să mă trag deoparte, așa cum crezusem. Mi-am trecut mâna peste pieptul lui tare, am coborât pe stomacul plat și i-am atins penisul. S-a întărit imediat, el a murmurat în pernă ceva ce n-am înțeles, apoi s-a întors încet spre mine. Mi-am desfăcut picioarele și l-am împins între ele. A început să spună ceva, dar i-am tras capul în jos ca să fie lângă al meu. Părul îi mirosea a nespălat, dar plăcut. L-am condus în mine, apoi am tras cearșaful și pătura peste capetele noastre și am făcut dragoste în acea peșteră întunecată și sufocantă, fără să spunem nimic, mișcându-ne împreună într-un ritm încet, somnoros.

A adormit la loc după ce am terminat și eu m-am strecurat departe de el, împingând cearșafurile în jos, în jurul mijlocului. Aerul răcoros era plăcut pe pieptul meu gol, pe pielea umedă de transpirație. M-am gândit la ce aveam de gând să-i fac lui Eric mai târziu în acea seară și am încercat să mă simt prost pentru asta. L-am comparat cu Chet, care voia să facă sex cu un copil, dar cel puțin Chet nu pretinsese că iubea pe cineva. Eric era rău până în măduva oaselor, un om care trecea prin viață luând doar ceea ce voia și rănindu-i pe cei care îl iubeau. Eu îi dădusem dragostea mea – chiar viața mea – și el le tratase pe amândouă cu dispreț.

Eric s-a trezit, dezorientat și flămând, la puțin timp după prânz. A făcut un duș și s-a îmbrăcat și am plecat amândoi să explorăm cartierul meu. L-am dus la un magazin cu mâncare pentru acasă și am cumpărat sandvișuri și sucuri și am mers cu ele într-un mic parc numit Rembrandt Gardens, care se mărginea cu un canal. Ploaia se oprise, dar cerul era tot întunecat și jos, iar apa picura din copaci și băltea peste tot. Mi-am întins jacheta pe o bancă de lemn și ne-am așezat și ne-am mâncat sandvișurile, terminându-le exact atunci când o ploaie rară a început să răpăie în frunzele de deasupra noastră.

— Îmi pare rău pentru vreme, am spus eu.

— E o vreme de pub, a remarcat el.

— Ești gata să bei ceva? Sticla nu e prea departe de aici. Dar nu încercăm competiția lor de băut bere. Asta-i tot ce te rog.

— Asta ce e?

A fost tot ce-a trebuit să fac. Atunci când am ajuns la Sticla și Paharul, un pub obișnuit și simplu după standardele Londrei, cu podeaua goală și bănci de lemn, Eric a citit despre întrecerea de băut bere și a studiat numele celor care reușiseră. Ca să fii imortalizat pe pereții Sticlei, tot ce trebuia să faci era să bei câte o halbă din cele zece tipuri de bere la draft ale pubului, în ordinea în care erau aliniate în spatele barului, pe parcursul a cinci ore. Ți se monitorizau vizitele

la toaletă ca să se asigure că nu o vomai. Eric mi-a spus că nu părea deosebit de greu. Și eu crezusem la fel și i-o spusesem lui Stuart, barmanul, săptămâna precedentă. Combinația de beri, mi-a spus el, de la berea neagră și cea amară la pilsner și cidru, îți dădea de furcă și era mult mai grea decât părea. Văzuse mulți tipi vânjoși renunțând, sau vomând, înainte să se încheie.

— O fac, a spus Eric, către mine și către barmanița din acea zi, o femeie mai în vârstă pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Serios? Eric!? am spus eu, pe când barmanița a zis „Bine, scumpule” și a scos o fișă de înscriere.

— Pune-ți numele aici unde scrie „start”, și ora și eu o s-o bifez. Când ți-ai terminat a zecea halbă, tot ce trebuie să faci e să vii la barul ăsta, să te semnezi la sfârșit și pe urmă e treaba ta ce mai faci. Cei mai mulți își pierd ultimele câteva halbe la toaletă.

Am mai protestat puțin, doar așa, de ochii lumii, dar știam că Eric nu avea să se răzgândească. Prima bere a fost o Fuller’s ESB și tot asta am băut și eu. Ne-am dus halbele la o masă din colț.

— Sunt în vacanță, a spus el, apoi a luat o înghițitură mare.

— Nu vreau să-ți fie rău tot timpul cât ești aici.

— N-o să-mi fie. Zece halbe în cinci ore. Nicio problemă.

Am rămas acolo cu el vreo trei ore și jumătate. Era clar că Eric era hotărât să termine întrecerea, dar era la a șaptea halbă, bere neagră, și o bea destul de încet.

— Sunt plin până în gât, a spus, dar cuvintele lui, din pricina oboselii cauzate de decalajul de fus orar și de bere, sunau neclar în gura lui.

— Hai să punem punct, am spus. M-am săturat să stau în pubul ăsta.

— N-am de gând să ajung până aici și pe urmă să renunț, a spus și s-a uitat în jur.

Unii dintre localnicii care apăruseră după ce-și terminaseră slujba remarcaseră încercarea lui Eric de a ajunge pe perete. Știam că Eric avea să continue, orice ar fi.

— Atunci eu plec. Sunt moartă de foame și nu vreau să mai mănânc chipsuri. O să iau niște mâncare indiană și o s-o mănânc în apartament.

— Îmi pare rău, Lily.

— Să nu-ți pară. Distrează-te. Încearcă să nu vomiți la bar și ne vedem peste vreo două ore. Știi să te întorci?

— În josul străzii, nu?

Am plecat. Era în amurg, cerul căpătase o nuanță de purpuriu-închis și în aer era o ceață fină. M-am dus direct la restaurantul indian din colț în care fusesem de multe ori. Am comandat un *rogan josh*{26} și *korma*{27} de pui, plus o coca-cola pe care să o beau în timp ce-mi așteptam mâncarea.

— Fără nuci în *rogan josh*? am întrebat când proprietarul a sunat pentru comanda mea.

Știam răspunsul, dar voiam să se înregistreze că am întrebat.

— Fără nuci în *rogan josh,* dar, da, cashew în *korma* de pui.

— Da, știu. Mersi.

Am dus pungile cu mâncare înapoi la apartament. Le-am lăsat pe măsuța mică de lemn din bucătărie și m-am dus în dormitor să mă uit în valiza lui Eric. Își adusese câteva schimburi de haine, *One Up on Wall Street* de Peter Lynch și un costum de alergare. Cele două EpiPen-uri{28} erau într-o pungă de plastic pentru sandvișuri, într-un buzunar interior cu fermoar. Ar fi trebuit să aibă unul la el – îi spusesem asta de o sută de ori –, dar știam că n-o s-o facă. Alergia lui la nuci era fatală, dar vanitatea era cea care îl oprea să ia cu el seringile. „Ce-ar trebui să fac, Kintner, să le port într-o borsetă?" S-a convins singur că n-o să mănânce niciodată în public ceva care ar putea avea chiar și cea mai mică șansă să conțină nuci. Am luat EpiPen-urile și le-am băgat sub saltea, apoi m-am întors în bucătărie. Mi-era foame, așa că am mâncat puțin direct din cutie, înainte de a răsturna *korma* de pui într-un bol larg. Am întins în bol carnea de pui și sosul galben și am adunat metodic fiecare nucă cashew, și le-am pus într-un mojar de piatră pe care îl găsisem într-unul din dulapurile înțesate din bucătăria noastră. Când am fost sigură că adunasem toate nucile, am luat pisălogul și am transformat jumătate din ele într-o pastă fină, apoi am amestecat pasta în *korma* și am pus totul la loc în cutia sa. Am luat nucile rămase, le-am pus într-o bucată de prosop de hârtie și le-am ascuns în spatele condimentelor din frigider. Am spălat pisălogul și mojarul, plus bolul, și le-am pus la loc unde le găsisem. Am pus cutiile cu mâncare indiană în micul frigider al apartamentului. *Korma* de pui era preferata lui Eric, iar restaurantul de unde o luam în New Chester nu punea niciodată nuci cashew în ea. Scena era pregătită. Tot ce aveam acum de făcut era să aștept.

Am încercat să citesc *Gaudy Night*{29} dar îmi era greu să mă concentrez. Nu eram propriu-zis agitată, dar voiam să se termine. Eric începuse competiția pe la unu jumătate, așa că avea să termine, într-un fel sau altul, la șase jumătate. Pe la șase și un sfert s-a auzit soneria stridentă de la intrare. Am sărit în sus. M-am gândit că renunțase, dar când am ajuns la ușă și am deschis-o, am văzut-o pe Addison. Plângea, cu umerii săltându-i în sus și-n jos, și-și căuta cheia în geantă.

13.

TED

Când eram în clasa a unsprezecea la liceul Dartrord-Middleham, am invitat o fată dintr-a zecea pe nume Rebecca Rast la balul celor dintr-a unsprezecea. Era o elevă blondă populară pe care o cunoscusem când lucraserăm amândoi la ziarul școlii. A părut să se bucure când am invitat-o, deși știam că era mai interesată de sportivii școlii. Pe mine nu mă deranja, nu voiam decât o fată cu care să ies.

Dar, cu o săptămână înainte de bal, m-am întâlnit cu Rebecca la o petrecere cu bere într-o bază militară părăsită din orașul vecin. Auzisem de petrecerile astea, dar nu fusesem niciodată la vreuna. Erau acolo vreo sută de elevi, o mulțime de mașini lăsate pe asfaltul spart din vechea parcare a bazei și copii mișunând pe panta de pe latura de sud a clădirilor bătute în scânduri. Majoritatea copiilor aduseseră seturi de șase doze de bere șterpelite de la părinții lor sau cumpărate de frații ori surorile lor mai mari. Eu venisem cu cel mai bun prieten al meu, Aron, care, la fel ca mine, nu era nici popular, niciun paria. Înainte de a ieși din mașini, fusese cât pe ce să ne întoarcem acasă, intimidați de ceea ce vedeam și stânjeniți că nu aduseserăm și noi alcool. Dar apoi am văzut-o pe Rebecca ieșind dintr-o decapotabilă din apropiere cu un grup de prietene și mi-am spus că ar trebui măcar să o salut pe fata care urma să meargă cu mine la bal săptămâna următoare.

Spre surprinderea mea, a părut încântată să mă vadă și am petrecut cea mai mare parte a timpului împreună, bând bere caldă pe deal, apoi explorând baza părăsită. În cele din urmă, am urcat pe o scară de incendiu ruginită și am ajuns pe un acoperiș jos și plat. Ne-am uitat la stele, pe care berea băută le făcea să pară că se mișcă, apărând și apoi devenind neclare, apoi am început să ne sărutăm. Era o noapte de vară caldă și Rebecca purta un top care îi lăsa mijlocul descoperit și o fustă din denim scurtă și m-a lăsat să o ating peste tot, la un moment dat șoptindu-mi că ar trebui să o luăm mai încet dacă nu aveam la mine un prezervativ. Nu aveam, dar stând întins în pat mai târziu în aceeași noapte, mi-am spus că trebuia să fac rost de unul cât de curând posibil și în mod clar înainte de seara balului. Era un gând incitant, dar și mai incitant era faptul că aveam prima mea iubită.

În seara balului am luat-o pe Rebecca de la casa modestă a părinților ei de lângă iazul Middleham. În timp ce mama Rebeccăi făcea fotografii, tatăl ei stătea rezemat de automobilul său Dodge Dart, fumând un trabuc și aruncându-mi privi de gheață de sub o șapcă cu Patriots{30}. M-am bucurat când am intrat amândoi în mașina mea și am pornit-o spre Holiday Inn, unde se ținea balul. Rebecca purta o rochie bleu cu decolteu adânc. Avea părul împletit într-o coadă franțuzească și mirosea a vanilie.

În ciuda stării mele de agitație, primele câteva ore ale balului au mers bine. Rebecca sporovăia și flirta. Am mâncat amândoi un cordon-

bleu și am dansat de câteva ori. În timpul unuia dintre dansuri, un slow, am sărutat-o ușor pe Rebecca pe tâmplă. Ea m-a tras mai aproape și eu m-am gândit la prezervativul înfășurat în folie, ascuns în portofel, sub permisul de conducere.

Abia cu vreo douăzeci de minute înainte de sfârșitul balului s-a stricat totul. Mă dusesem la toaletă și, când m-am întors, Rebecca nu mai era la masa noastră. Am zărit-o în cealaltă parte a sălii, rezemată de perete și vorbind cu un tip dintr-a unsprezecea pe care l-am recunoscut ca fiind Bill Johnson, mijlocaș în echipa de fotbal a școlii. M-am oprit în loc, am simțit cum mâinile și picioarele îmi devin reci și gâtlejul mi se contractă. În loc să traversez întinderea nesfârșită a sălii pentru a-i înfrunta, m-am întors la masa mea și de acolo i-am privit pe Rebecca și pe Bill cum se îmbrățișează, apoi se sărută, apoi pleacă împreună de la bal.

Luni după-amiază m-am întâlnit cu Rebecca pe coridorul liceului. Am crezut că ar putea să-și ceară scuze, dar am văzut cum privirea ei trece peste mine și ea se întoarce cu spatele. În acea săptămână am aflat că ea și Bill formau un cuplu. Nu știu dacă a fost mai ușor sau mai greu că prea puțini dintre colegii mei au părut să-și dea seama că fusesem umilit în seara balului. Ceea ce știu e că, dacă Rebecca ar fi încercat măcar să-mi ceară scuze, lucrurile ar fi putut sta altfel.

Mi-am plănuit răzbunarea vreme de mai bine de un an. Era logic că, dacă aveam de gând să-i fac ceva Rebeccăi, trebuia să las să treacă ceva timp. Altfel aș fi fost primul suspect. Mi-am dedicat ultimul an de școală efortului de a lua cele mai bune note posibil, încercând să nu atrag atenția asupra mea și neîngăduindu-mi să ajung în alte situații potențial umilitoare. Am fost acceptat la Harvard, ceea ce l-a surprins chiar și pe consilierul meu școlar, și, deși această acceptare a părut un soi de răzbunare, tot voiam să i-o plătesc Rebeccăi. Ideal ar fi fost să găsesc o modalitate de a o umili în același fel în care mă umilise ea pe mine, dar nu am găsit în ce fel să fac asta. Am optat pentru o a doua variantă – aveam să o sperii foarte, foarte rău.

Cu o săptămână înainte de terminarea școlii, mi-am lăsat Fordul Escort în parcarea din spatele lui Arnie's Liquors într-o după-amiază înnorată, apoi am străbătut fâșia de pădure care ducea în spatele casei familiei Rast. Dacă mă vedea cineva, ar fi văzut un puști într-o jachetă din denim și o șapcă de baseball trasă bine peste ochi, ceva ce în mod normal nu aș fi purtat niciodată. Dar nu m-a văzut nimeni. Aveam o rangă în rucsac, ca să forțez ușa din spate, dar era deja deschisă. Știam că nu avea să fie nimeni acasă, că domnul Rast plecase cu multe luni în urmă și că doamna Rast lucra în schimbul de zi la CVS. Și mai știam, speram ca Rebecca să vină acasă singură după terminarea școlii, la ora trei. M-am ascuns în dulapul din camera ei și am așteptat.

Când mă gândesc acum la acele momente, îmi aduc aminte de

groaza și de emoția pe care le simțeam în spațiul acela mic și întunecat, cu hainele Rebeccăi foșnind atunci când le atingeam, începând să transpir din cauza măștii de schi de pe față. Ușa dulapului era puțin crăpată și am putut auzi mașina Rebeccăi oprind pe alee, pe ea intrând în casă și urcând încet scările. S-a dus întâi în baie, unde mi s-a părut că a stat foarte mult, apoi s-a auzit apa trasă la toaletă și ea a intrat în cameră, fredonând ceva, încet și fals. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă întrebam dacă nu o auzea. Plănuisem să sar din dulap cu masca mea de schi, dar nu a fost nevoie. Ea a venit direct la ușa dulapului și a făcut-o să gliseze într-o parte. Am pășit către ea, cu foarfecă într-o mână și banda adezivă în cealaltă. A deschis gura să țipe, dar nu s-a auzit niciun sunet. Am văzut cum i se scurge tot sângele din obraji și am fost convins că o să leșine, dar în schimb s-a întors să o ia la fugă. Am placat-o din spate, dându-mi seama în timp ce o trânteam că se dezbrăcase și rămăsese doar în lenjerie. Am ținut-o jos și am reușit să-i înfășor banda în jurul feței și al gurii mai întâi, apoi în jurul mâinilor și gleznelor. Nu a fost ușor; am primit câteva lovituri de picioare, dar m-am abținut să scot vreun sunet ca să nu știe cine sunt. După ce a fost legată bine cu banda, am târât-o în dulap și, înainte să închid ușa, mi-am trecut lama foarfecii de-a lungul gâtului ei. Își ținea ochii strâns închiși, și lacrimi îi ieșeau de sub pleoape. Am simțit izul iute al urinei.

Am aruncat haina, masca de schi, foarfeca, ranga și rucsacul în lada de gunoi din spatele magazinului de băuturi. Am condus până acasă tremurând, emoțiile mele alternând între o satisfacție enormă că i-am plătit Rebeccăi pentru durerea pe care mi-o provocase, și un sentiment îngrețoșător că mersesem prea departe. Simțămintele astea au durat toată vara, rușinea fiind temporar înlocuită cu teama oribilă că o să fiu prins. Aveam să fiu făcut de râs în mod public și trimis la închisoare și n-o să mai pot ajunge la Harvard. Dar poliția nu a apărut niciodată la ușa mea și, pe măsură ce vara se scurgea, am început să cred că am scăpat. Am auzit totuși despre incident o dată, de la o prietenă bârfitoare de-a mea pe nume Molly. Mi-a spus că Rebecca Rast – „O știi, nu? O, Doamne, ai fost la bal cu ea, așa-i?" – fusese atacată în propria casă, legată și închisă în dulap, și că toată lumea credea că era propriul ei tată, tipul ăla înfiorător care lucra la o stație de benzină. Asta a fost tot ce am auzit despre ce se întâmplase.

Încă o mai visez pe Rebecca Rast. În coșmarurile astea – și în mod clar sunt coșmaruri –, Rebecca moare în noaptea în care o înfășor în bandă adezivă și o las în dulap. În visele astea sunt chinuit de vinovăție și îngrozit că o să fiu prins, și nu pot niciodată să-mi aduc aminte dacă am vrut s-o omor sau dacă am vrut doar s-o sperii. Dar oricum ar fi, sunt un criminal și faptul că știu asta a pus stăpânire pe viața mea.

În dimineața de vineri în care Miranda lua avionul către Miami Beach pentru o petrecere de burlăcițe, m-am trezit după un astfel de vis. Eram singur în pat și am rămas acolo un moment, în vreme ce imaginile din coșmar îmi fulgerau prin minte, apoi dispăreau. La început, am crezut că era un vis cu Rebecca Rast, dar apoi mi-am dat seama că persoana pe care o omoram în vis fusese Miranda. O închisesem în dulapul Rebeccăi și ea murise acolo. Alte imagini din vis mi-au revenit în minte. O înmormântare unde nimeni nu voia să se uite la mine. Spaima cumplită că am uitat să ascund cadavrul. O imagine a tatălui meu, cu apă care îi ieșea din nas. Un câmp unde săpam frenetic. Preț de un moment cumplit, am crezut că acestea nu erau imagini din visul meu, ci amintiri recente. Mai avusesem senzația asta și înainte, întotdeauna când eram în acea stare nedeslușită între somn și trezie – senzația înfiorătoare că visul era de fapt real, că eram un criminal și că era doar o chestiune de timp până când întreaga lume avea să o știe. Am scuturat din cap și mi-am spus că visasem, apoi m-am ridicat din așternuturile încurcate și mi-am luat telefonul de pe măsuța de toaletă. Era trecut de opt, mult mai târziu decât mă trezeam de obicei. Taxiul Mirandei venea la opt jumătate să o ducă la Logan. Mi-am tras pe mine o pereche de jeanși și o bluză de bumbac și am coborât.

— Hei, somnorosule, a spus ea când am găsit-o în sufragerie.

Stătea la masa lungă Stickley{31}, cu bagajul lângă ea. Purta o rochie albastră scurtă și o pereche de cizme de cowboy roșii și își studia nerăbdătoare telefonul.

— Nu ți-e frig în aia?

A ridicat privirea.

— Ba da, dar nu pentru mult timp. O să-i spun șoferului să dea căldura la temperatura din Miami. Și-a închis telefonul, l-a băgat în geantă și s-a ridicat în picioare. Ce-ai de gând să faci cât sunt plecată?

— În primul rând, tu ești întotdeauna plecată, așa că nu e nimic nou. Și în al doilea, muncă, evident.

— Ar trebui să iei masa cu Mac diseară. Sunt sigură că e liber.

— De fapt, nu e. E la înmormântarea mătușii lui. Ai uitat că ți-am spus? Nu, o să scot mielul ăla din frigider. O cină specială, doar pentru mine.

— Te rog. Mănâncă-l pe tot. Casey a spus că diseară mergem la Joe's Stone Crab.

I-am dus bagajul în hol, rezistând impulsului de a comenta ceva despre cât de greu era pentru un weekend de trei zile. Miranda s-a uitat prin fereastra cu carouri din ușa de la intrare.

— Limuzina e aici, a spus și m-a tras către ea pentru o îmbrățișare neobișnuit de strânsă. O să-mi fie dor de tine, Teddy, a spus.

— De fapt, exact pentru câtă vreme pleci?

Ea m-a lovit ușor peste piept.

— Nu glumi. Chiar o să-mi fie dor de tine. Ești un soț bun, să știi.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, am spus, încercând să pun ceva sentiment în voce.

Felul în care se purta Miranda m-a făcut să mă întreb pentru o clipă dacă petrecerea de burlăcițe era o invenție. Oare se întâlnea cu Brad în Miami?

Miranda a deschis ușa și șoferul a sărit din Lincolnul Town Car și s-a repezit în sus pe scări pentru a lua bagajul. Miranda l-a urmat către mașină și vântul tăios i-a ridicat marginea rochiei. S-a întors să-mi facă cu mâna, și părea fragilă și înfrigurată în hainele ei nepotrivite. Înainte să închid ușa, și-a scos din geantă ochelarii ei de soare imenși și mi-a trimis o bezea.

Ziua se întindea înaintea mea. Aveam telefoane de dat și un prospect de citit pentru tipar, dar asta avea să-mi ia doar jumătate de dimineață. Mi-am luat o ceașcă de cafea și m-am dus la computer. Am căutat pe Google numele Lily Hayward pentru a suta oară, dar niciun rezultat nu a părut să aibă legătură cu ea, în afară de cel cu slujba ei de la Colegiul Winslow. Am dat căutare pe orașul Winslow și am trasat o rută de la casa mea la un restaurant cu aspect promițător din centrul orașului. Ce rău aș fi făcut dacă mă duceam acolo să iau prânzul? Se anunța o zi de octombrie frumoasă; după o vară lungă și fierbinte, frunzele aveau acum cele mai minunate culori. Puteam să fac o plimbare, să mănânc ceva, să văd orașul în care locuia Lily. Și dacă o vedeam – iar șansele erau infime –, atunci ce putea fi rău în asta? Nu trebuia să ne salutăm, iar dacă o făceam, ar fi contat cu ceva?

Mi-am terminat treaba, apoi am făcut un duș și m-am îmbrăcat. În garaj am decis, sub impulsul momentului, să-mi scot Porsche-le 911 vintage, din 1976, mașina pe care o cumpărasem după prima mea mare afacere, în loc să iau Audi-ul. Am evitat The Pike{32} și am luat-o către râu, intrând pe Storrow Drive. Râul Charles era plin de canotori de la colegii, pregătindu-se pentru weekendul cu regata{33} care se apropia. Ziua era perfectă, pe cer nu se vedeau decât dârele de vapori lăsate de avioane. Am ridicat privirea, întrebându-mă dacă vedeam urmele avionului care o ducea pe soția mea în Florida.

Din Storrow Drive am intrat pe Soldiers Field Road, apoi am străbătut Waltham și Newton până am ajuns la Boston Post Road, după care am luat-o spre vest prin suburbii către Winslow. Schimbând vitezele, m-am întrebat de ce mi-am pus transmisie automată pe Audi. Următoarea mașină pe care o s-o cumpăr o să aibă transmisie standard.

Am rulat pe Main Street către zona centrală a orașului Winslow, căutând un loc de parcare într-un centru surprinzător de activ.

Grupuri mari de studenți traversau strada. Majoritatea erau fete în jeanși și cizme, cu părul strâns în cozi de cal. Așteptând câteva fete să treacă, m-am uitat prin porțile de fier din apropiere către campusul colegiului. Se vedeau trei clădiri joase din cărămidă care mărgineau o peluză bine îngrijită. Un șir de stejari marca o potecă ce traversa campusul. Oare Lily era într-una din clădirile pe care le vedeam? Era ea genul care își aducea un prânz simplu și mânca în biroul ei, sau se ducea pe jos până în centru ca să ia acolo masa? În definitiv, era vineri, o zi însorită de octombrie. Mașina din spatele meu a claxonat și am pus Porsche-ul în mișcare, apoi am ieșit din Main Street într-o stradă laterală cu o parcare cu plată. Am găsit un loc liber, după care m-am întors pe jos către grupul de restaurante pe lângă care trecusem mai devreme. Cel despre care citisem pe net, The Carvery, era acolo, dar am ales un restaurant numit Alison's, care avea o masă afară așezată cu fața la soarele strălucitor al miezului de zi și la campusul colegiului Winslow. I-am comandat ospătăriței, studentă la colegiu, un Bloody Mary și o salată Cobb și am privit trecătorii. Studentele aveau aspectul acela curat de tinere feministe convinse. Duceau pe umăr rucsacuri care arătau ca și cum ar fi fost bune pentru antrenamentul unui fotbalist. Femeile care nu erau studente erau în general casnice între două vârste ieșite la cumpărături sau să ia masa. Purtau fulare croșetate și haine cu volane care le ascundeau șoldurile. Am văzut câteva persoane cu alură de profesor – bărbați cu tunsori urâte și sacouri de tweed și femei care arătau ca o versiune mai vârstnică a studentelor cu aer solemn. Dar nu am văzut-o pe Lily, chiar și atunci când, după prânz și un al doilea Bloody Mary, am făcut o plimbare prin campusul colegiului Winslow.

Era un colegiu drăguț, cu campusul său care cobora într-o pantă lină din centrul orașului către un iaz care era înconjurat de o alee. Am stat o vreme pe o bancă de lemn în grădina botanică, lângă o seră cu un acoperiș înalt și țuguiat. Nu mai era nimeni în jur și mi-am imaginat că acesta ar putea fi genul de loc unde ar veni Lily să-și mănânce prânzul. Poate chiar pe banca asta. Am rămas pe bancă până când norii s-au adunat pe cer și soarele a dispărut și brusc s-a făcut frig.

Uitasem să mai bag niște monede în parcometru după prânz și am găsit sub ștergător o amendă din partea primăriei orașului Winslow. Cincisprezece dolari. Am strecurat-o în buzunarul hainei și m-am urcat în Porsche. Dintr-odată m-am simțit obosit și am luat-o pe Pike până la Boston, ajungând acasă exact când am primit un SMS de la Miranda, în care îmi spunea că aterizase cu bine în Miami și că festivitățile începuseră. I-am răspuns, apoi m-am dus la computer să-mi verific e-mailurile. Era o perioadă relaxată pentru mine, nu că aș fi avut nevoie de muncă. După ani de stagnare, piața de capital începea să fie din nou activă. Portofoliul meu de investiții era considerabil, iar

munca era doar o modalitate de a-mi umple timpul.

Încă un SMS de la Miranda: „nu uita să scoți mielul din congelator”.

I-am răspuns, mulțumindu-i că îmi aducea aminte.

De fapt, uitasem, așa că am coborât în bucătăria de la subsol, am scos cotletele din congelator și am lăsat să curgă apa peste ele. SMS-ul de la Miranda era ciudat, la fel ca și acea despărțire mult prea sentimentală. Avea de gând să facă ceva rău? Sau poate se despărțise de Brad și dintr-odată avea remușcări? Chiar și așa, asta nu ștergea nimic din tot ce îmi făcuse.

M-am dus în pivnița de vinuri alăturată și am luat o sticlă de Syrah de pe Vechiul Continent, care avea să meargă bine cu mielul. Cotletele începeau să se dezghețe, așa că le-am lăsat în punga lor de plastic într-un vas cu apă rece și am urcat în living. Nu mă uitasem încă pe ziarul din acea zi, și m-am așezat în fotoliul de piele și am citit știrile zilei în timp ce beam un gin cu apă tonică. După o vreme, am lăsat ziarul jos și m-am gândit la Miranda și Brad și Lily și tot ce se întâmplase sau ceea ce urma să se întâmple, de la întâlnirea cu Lily în avionul de la Londra. Fără să vreau, mă tot întorceam la visul din care mă trezisem în acea dimineață. Senzația aceea îngrozitoare că, odată ce ai omorât pe cineva, nu poți niciodată să revii și să anulezi ce ai făcut. N-o să mai poți niciodată să te trezești dintr-un vis și să rămâi întins acolo în pat, spunându-ți că viața ta poate fi un șir nesfârșit de păcate, dar că nu ești un criminal. Și, brusc, mi-am dat seama că planul meu de a-i omorî pe Miranda și Brad devenise o modalitate de a atinge un scop, devenise o cale de a ajunge mai aproape de Lily, și că nu era neapărat nevoie să comit o crimă pentru a ajunge acolo. Puteam pur și simplu să-i spun Mirandei că voiam să divorțez, apoi îi trimiteam un e-mail lui Lily și o întrebam dacă era liberă pentru cină. Nimeni în afară de noi nu trebuia să știe de planurile pe care le făcuserăm. Miranda îl putea avea pe Brad, iar eu aș fi avut-o pe Lily, și nimic deosebit nu se va fi întâmplat. Întotdeauna fusesem bun la așezarea lucrurilor pe categorii, așa că aveam să-mi închid furia și rușinea pentru tot ce se întâmplase cu Miranda într-o cutie și aveam s-o închid. O să-mi las căsnicia în mâinile avocaților; jumătate din toți banii mei îmi erau mai mult decât suficienți. Un sentiment de ușurare m-a cuprins. Era ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis urât și mi-aș fi dat seama că fusese doar un vis, că nu se întâmplase în realitate.

Soneria de la ușă a sunat și am tresărit ușor în fotoliu.

În timp ce mă îndreptam către ușă, m-am uitat la ceas. Trecuse de șase. Cine venea în vizită? Mi-am spus că probabil era doar vreun curier și am încercat să-mi aduc aminte dacă așteptam vreun colet.

Am pus lanțul la ușă și am deschis-o de-o palmă. Era Brad Daggett, cu un zâmbet ușor jenat pe față. Mi-a trebuit un moment ca să realizez că Brad, din Maine, era în pragul casei mele în Boston. Părea total

nepotrivit, ca atunci când vezi un bărbat în smoching la un târg rural.

— Ted, a spus el, părând să gâfâie ușor. Mă bucur ești acasă. Putem să discutăm puțin?

— Sigur, am spus, scoțând lanțul și deschizând ușa. Intră.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-a părut rău. Nu exista niciun motiv plauzibil pentru ca Brad să vină tocmai din Maine să mă vadă. Aproape intrase în casă, când am împins puțin ușa, oprindu-l în drum.

— Brad, ce cauți aici? l-am întrebat.

— Lasă-mă să intru, Ted. O să-ți explic.

Vocea îi tremura și am simțit băutura în răsuflarea lui. Privirile ni s-au întâlnit și dintr-odată mi s-a făcut frică. Am împins puțin mai tare ușa, dar Brad nu s-a mișcat. A scotocit în buzunar și în clipa următoare mă uitam la pistolul pe care îl scosese.

— Lasă-mă să intru, Ted, a repetat și eu m-am dat înapoi, iar Brad a pășit în casa mea.

14.

LILY

— Addison, ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nenorocitul de Nolan, a spus ea, intrând, și m-a urmat în jos pe scări.

Își ștergea haina de picăturile de ploaie, care mă stropeau pe ceafă.

— V-ați certat? am întrebat după ce am intrat amândouă în apartament.

S-a uitat la mine, în vreme ce-și ștergea lacrimile de pe obraji cu palmele.

— Are o iubită la TCU{34}. O relație *serioasă.*

— Rahat, am spus. Cum ai aflat?

Addison mi-a povestit cum intrase în computerul lui și îi citise e-mailurile și cum el mărturisise totul, spunându-i că avusese de gând să-i spună despre Linda, dar la început crezuse că ei doi – Addison și cu el – aveau doar o aventură, dar acum nu mai știa. Ascultam pe jumătate, în vreme ce deschideam o sticlă de vin și îi turnam lui Addison un pahar, dar mintea mea încerca disperată să decidă ce să facă atunci când Eric avea să se întoarcă. Să renunț la întregul plan și să-i spun că eram foarte sigură că în *korma* de pui erau nuci cashew sau să las totul să se desfășoare conform planului, cu Addison ca martor? Din unele puncte de vedere, ar putea fi mai bine să o am pe Addison aici. Ea avea să-mi susțină povestea – că un Eric beat a mâncat din greșeală niște mâncare indiană care avea nuci cashew în

ea, și că nu i-am putut găsi imediat EpiPen-ul. Dar în același timp, cu Addison aici, lucrurile puteau merge prost în mai multe feluri. Putea chema o ambulanță care să ajungă la timp. Putea să observe că EpiPen-ul nu era acolo unde credea el că e. Și dacă Eric întreba de *korma* de pui – dacă avea sau nu nuci în ea –, atunci nu puteam să mint în fața ei. Și, cel mai important, nu era corect față de Addison să o las să vadă cum moare Eric de șoc anafilactic. Am decis că planul cade.

— Stai puțin. Unde e Eric? N-a ajuns avionul lui? a întrebat Addison, rotindu-și privirea prin micul nostru apartament, de parcă el ar fi fost aici și cumva ea nu-l văzuse.

— Știi întrecerea de la Sticla și Paharul?

— Chestia cu zece halbe?

I-am spus cum Eric a insistat că o poate face și i-am spus cum mie mi s-a făcut foame și m-am săturat să îl aștept, așa că am plecat.

— Cred că niciuna din noi nu are o seară prea bună cu tipul ei.

— Ei, n-o să mor, am spus. Tu ești cea care a încasat-o. Ce-ai de gând să faci?

Înainte să-mi poată răspunde Addison, s-a auzit din nou soneria.

— Ăsta e Eric, am spus. Pregătește-te. O să fie pulbere.

— Lily, eu o să plec. Am uitat complet că vine în seara asta.

Addison s-a ridicat în picioare și și-a luat geanta de pe masa din bucătărie.

— Nici gând. Stai aici.

Am urcat din nou scările, pregătindu-mă sufletește pentru un Eric beat, dar când am deschis ușa, nu Eric era acolo, ci Nolan, cu ochii roșii de plâns.

— Ah, bigamul, am zis eu și el mi-a aruncat o privire confuză.

— E aici?

Nolan era înalt și costeliv, cu urechile de un roșu aprins. Părul lui tuns foarte scurt era de un blond aproape alb și purta un colier de scoici strâns în jurul gâtului.

— E aici, am spus, dar asta nu înseamnă că vrea să te vadă. Așteaptă aici și mă duc să văd.

L-am lăsat pe Nolan pe verandă și am coborât din nou la subsol. Addison își umplea din nou paharul.

— Ghici cine e aici, am spus.

— Cine?

Părea sincer nedumerită.

— Nolan. L-am lăsat sus. Vrei să-i fac vânt?

A răsuflat lung, dramatic.

— Nu, o să vorbesc cu el.

A rămas așezată acolo la masă, și mi-am dat seama că se aștepta să mă duc eu să-l aduc. Am urcat scările pentru ceea ce mi s-a părut a

douăzecea oară în acea seară și când am ajuns la ușă, am auzit voci bărbătești vorbind tare. Am recunoscut-o pe una ca fiind a lui Eric; se întorsese de la pub.

— Văd că voi doi ați făcut cunoștință, am spus, deschizând ușa și găsindu-i împreună, Eric cu o mână pe umărul lui Nolan, spunându-i despre întrecerea de la pub.

Am știut că Eric reușise, după felul în care s-a întors spre mine, cu un zâmbet strengăresc pe față.

— Și se pare că ai triumfat, am adăugat către Eric.

— Cu greu, a spus. E mult mai al naibii de greu decât pare.

— Haideți jos, voi doi. Eric, lasă-i pe Nolan și pe colega mea de apartament singuri. Trebuie să stea de vorbă.

Am coborât cu toții pe treptele zgomotoase. Addison stătea acum în fața ușii, pe palierul luminat doar de un bec agățat de firul lui. L-am pus la curent pe Eric cu ceea ce se întâmpla, privind cu atenție pentru a vedea reacția pe care ar fi putut-o avea auzind că Nolan, la fel ca el însuși, se întâlnea cu două femei în același timp.

— Crezi că o să se împace? a întrebat el, apoi a spus, înainte ca eu să pot răspunde: Tre' să mănânc ceva.

Mă pregăteam să-i spun că era niște mâncare indiană în frigider pe care i-o puteam încălzi și că n-ar trebui să riște cu *korma* de pui pentru că eram convinsă că are nuci în ea, când Addison a revenit în apartament.

— Nu vă faceți griji. O să vă lăsăm singuri. Mergem să bem ceva.

Nolan era în spatele ei și mi-am dat seama după roșeața din jurul gurilor lor că se sărutaseră în coridor. Nu știu ce spusese el, dar avusese efect. Addison și-a luat repede haina și geanta și au ieșit din nou afară în seara umedă. Brusc, mi-am dat seama că planul meu devenea iar funcțional dacă așa voiam eu. Stomacul mi s-a strâns de neliniște, dar ceea ce tocmai văzusem între Nolan și Addison mi-a întărit hotărârea. Tipii ca Nolan și Eric frâng inimi și scapă mult prea des nepedepsiți.

— Uite ce-i, Eric, am spus. Sunt frântă. Și eu am băut prea mult și Addison m-a terminat. Mă duc să mă culc. Ai niște mâncare indiană în frigider, dacă vrei. Ți-am luat *korma* de pui.

— Ești o sfântă afurisită, a spus el și mi-a dat un sărut umed pe un colț de gură.

M-am dus în dormitor, am împins ușa ca să rămână întredeschisă, mi-am scos jeanșii și puloverul și mi-am tras pijamaua de lână care îmi ținea cald în apartamentul nostru rece. Îl auzeam pe Eric scotocind prin bucătărie; a urmat zăngănitul vaselor, apoi bâzâitul cuptorului cu microunde murdar. Simțeam mirosul de *korma* – aroma de mirodenii și lapte de cocos – pe măsură ce mâncarea începea să se încălzească. Stăteam pe marginea patului. Eram calmă, dar mintea mea era agitată,

plină de diverse imagini. Îl vedeam pe Chet în poiană în amurg, legănându-se deasupra mea, fără să știe că avea să moară. Îl vedeam pe Eric ieșind din clădirea lui de birouri, aprinzând o țigară, întâlnindu-se cu Faith. Îl vedeam pe Eric în noaptea când am făcut prima dată dragoste, cu ochii lui căprui-închis atât de aproape de ai mei.

Cuptorul s-a oprit din zumzăit și l-am auzit pe Eric deschizând și închizând ușa, apoi a urmat un moment de liniște. Am presupus că mânca repede, poate chiar în picioare.

După un minut, ușa dormitorului s-a deschis. Eric stătea acolo, cu cutia cu mâncare în mână, deja roșu la față. Iar în jurul ochilor începuse să se umfle.

— Sunt nuci înăuntru, a spus, arătând spre cutie.

A sunat ca și cum ar fi vorbit cu gura plină de vată.

— Ești sigur? Unde-i EpiPen-ul? l-am întrebat.

— Geantă.

A împuns aerul cu o mișcare disperată, arătând cu degetul către locul unde se afla geanta.

Am ridicat geanta din locul ei de pe podea și am pus-o pe marginea patului. Eric a lăsat cutia pe biroul din camera mea și s-a dus repede la geantă, împingându-mă deoparte. A scotocit prin buzunarul cu fermoar unde pusese seringile, apoi s-a întors către mine, cu panică în ochi, și cu roșeața pielii mai intensă. Cu o mână se scărpina pe gât.

— Nu le-ai adus? l-am întrebat cu o voce care părea panicată.

— Da, a spus și abia am deslușit ce-a spus.

Cuvântul suna ca și cum venea de la o mare distanță, strigătul unui om prins în capcană undeva în adâncurile pământului, într-o peșteră strâmtă și umedă.

Eric a răsturnat conținutul genții pe pat și a început să caute repede printre lucruri. S-a așezat, cu trupul rigid, cu buzele strânse, în vreme ce încerca să tragă aer în plămâni. Am început să-l ajut să scotocească printre haine și obiecte de toaletă, dar el m-a apucat de braț și a mimat vorbitul la telefon.

— Vrei să sun după ajutor? l-am întrebat.

A încuviințat din cap. Zona roșie din jurul gâtului se umflase într-un mod alarmant, ca o întindere de uscat pe o hartă topografică. Dar fața îi rămăsese palidă, iar acum căpăta o nuanță albăstruie. Am alergat în camera de alături, am luat telefonul și am rămas așa un moment, ascultând ce se întâmpla în dormitor. Am auzit un alt fermoar deschizându-se, apoi o bușitură ușoară. Am pus receptorul încet la locul lui, am numărat în gând până la zece, apoi m-am dus la ușă și am aruncat o privire în dormitor. Eric era întins pe jos, cu o mână tot la gât, dar nu se mai scărpina. Mâna lui doar stătea acolo, nemișcată. L-am privit suficient de mult cât să îmi dau seama că nu respiră, apoi,

ca să mă asigur, am mai așteptat un minut, după care am traversat camera și i-am pus două degete pe gât ca să-i iau pulsul. Nu avea puls. M-am întors la telefon și am format 999, le-am dat numele și adresa mea, i-am spus femeii cu voce veselă de la celălalt capăt al firului că iubitul meu era în șoc anafilactic.

După ce am telefonat, m-am mișcat repede. Am luat din frigider cele câteva nuci cashew întregi înfășurate în prosopul de hârtie și am băgat câteva în *korma* de pui care rămăsese în castronul lui Eric (cald încă de la cuptorul cu microunde) și câteva în cutia în care o cumpărasem. Apoi am aruncat în veceu prosopul, am tras apa și m-am spălat pe mâini, în dormitor, Eric nu se mișcase. Am strecurat mâna sub saltea și am scos punga de plastic în care se aflau cele două EpiPen-uri nefolosite. Lucrurile lui Eric era împrăștiate prin cameră. Am șters amprentele mele de pe pungă cu o șosetă, apoi am băgat punga într-un adidas de-al lui. Părea locul în care cineva ar fi putut ține medicamentele de urgență. Eric n-ar fi făcut-o niciodată, dar nu avea să spună nimănui asta. Și nu avea să spună nimănui că eu zisesem că nu erau nuci în *korma* de pui. Aveam să le spun paramedicilor că era beat și că probabil se hotărâse să mănânce totuși din pui, și că eu eram în dormitor, și că pe urmă n-am putut găsi EpiPen-urile. Am încercat să mă gândesc dacă mai era ceva ce trebuia făcut ca să aranjez scena. M-am gândit că ar putea da bine dacă îl apăsam pe Eric de câteva ori pe piept, ca să arate ca și cum aș fi încercat să-l resuscitez. Oare un coroner ar putea să-și dea seama de asta? Mă pregăteam să încep, când s-a auzit iar soneria.

Am alergat sus pe scări ca să le dau drumul paramedicilor.

•

Trei zile mai târziu, după ce familia lui Eric a fost anunțată și s-au făcut toate aranjamentele ca să îi fie trimis trupul acasă, polițistul care ajunsese după paramedici în acea seară de vineri a venit la ușa mea ca să-mi spună că nu va exista o anchetă.

Desigur, am fost încântată, dar și surprinsă. Citisem atâtea cărți polițiste englezești, încât presupuneam că orice moarte ușor neobișnuită va conduce la o anchetă, una în care toate dovezile vor fi în sprijinul unei morți accidentale și tragice. Într-un fel, eram dezamăgită.

— OK, am spus, luându-mi o expresie nedumerită. Asta ce înseamnă?

— Înseamnă doar că în acest caz coronerul consideră moartea accidentală și nu vede necesară o anchetă suplimentară. E decizia corectă, aș zice, deși o anchetă oficială ar fi pus în discuție Sticla și Paharul și întrecerea aia a lor. Poate că o să trec eu pe acolo și o să stau de vorbă cu ei despre asta.

Polițistul avea ochi blânzi și o mustață care îi acoperea buza de sus.

Până atunci îi spusesem de două ori toate faptele esențiale. Cum Eric era beat și cum îi spusesem despre nucile din *korma* și cum el a mâncat totuși din ea, și pe urmă nu și-a mai adus aminte unde își pusese medicamentele.

— Mulțumesc foarte mult, am spus.

— Mda, cred că aș putea să trec pe la pub și să mai vorbesc cu ei, a repetat.

A mai zăbovit o clipă în prag, apoi s-a întors și a plecat. Îmi spusese numele lui, dar îl uitasem.

Consiliera mea de la Institutul Faunce m-a întrebat dacă voiam să mă întorc în America și i-am spus că rămâneam în Londra. Că, dacă erau funeraliile, probabil că o să mă întorc pentru ele acasă, dar că, în ciuda traumei, eram fericită în Londra și în cadrul programului. Era adevărul – îmi plăcea grozav apartamentul de la subsol din Maida Vale, și îmi plăcea grozav că Addison, de la incident, nu era aproape niciodată acolo. Niciodată nu mă văzusem ca o fată de oraș, preferând liniștea din Connecticut agitației umane apăsătoare din New York, dar Londra rezidențială era diferită. Era ceva liniștitor în șirurile lungi de case, în vegetația ei bogată, în freamătul ei politicos, anonim. Străzile din apropierea casei mele erau atât de liniștite, încât cântecul păsărilor era mai obișnuit decât zgomotul oamenilor. M-am bucurat când am aflat, prin e-mail, că familia Washburn hotărâse să țină o înmormântare privată, în familie, și că avea să fie în viitor o slujbă memorială mai mare. Am decis să iau parte la ea. În primul rând, ar fi părut ciudat dacă nu mă duceam, dar voiam și să văd dacă apărea Faith, iar dacă venea, eram curioasă cum avea să se poarte cu mine. Încă mă mai întrebam dacă într-adevăr conspirase cu Eric să mă înșele în cursul verii sau dacă fusese și ea o victimă a duplicității lui. Asta era ceva ce intenționam să aflu.

La o lună și jumătate după moartea lui Eric, am luat-o pe un alt drum de la metrou către apartamentul meu și am trecut pe lângă Sticla și Paharul. Era o seară rece și întunecată, iar prin ferestrele pubului vedeam lumina blândă și siluetele celor care veniseră să bea după muncă. Nu mai intrasem aici din ziua în care murise Eric. Am deschis ușa și am pătruns în spațiul aglomerat, plin de murmurele vocilor englezești. Am comandat o halbă de Guinness la bar și m-am dus cu ea la peretele care explica regulile întrecerii de băut bere. Nimic nu se schimbase și m-am întrebat dacă polițistul prietenos chiar trecuse pe aici să stea de vorbă cu proprietarii pubului despre schimbarea întrecerii. Dacă a făcut-o, ei nu l-au ascultat. Lângă reguli era o tablă mare de lemn, plină cu plăcuțe gravate cu nume, numele în majoritate masculine ale celor care încheiaseră cu bine întrecerea. M-am uitat la coada listei. Eric Washburn era penultimul nume. Mai era și un avizier acoperit cu fotografii Polaroid prinse cu piuneze. Toate

instantaneele arătau la fel – bărbați palizi, cu ochi încețoșați, ținând în sus o halbă goală. În colțul din dreapta sus am găsit poza lui Eric. Își ținea capul ușor dat pe spate și înclinat, iar ochii îi străluceau cu ceea ce recunoșteam a fi mândrie. Încă mai avea puțin bronz de vară și, cu capul dat pe spate, genele lui frumoase, ca de fată, se vedeau și mai bine. M-am gândit să iau eu fotografia, dar am decis să nu fac asta. Aici era locul ei. Un testament.

În vreme ce îmi terminam berea, m-am gândit că acum cariera mea de criminală se încheiase. Nu pentru că îmi pierdusem curajul, ci pentru că n-o să mai fie niciodată nevoie. N-o să mai îngădui niciodată nimănui să se mai apropie atât de mult de mine, să mă rănească așa cum a făcut-o Eric. Acum eram o femeie în toată firea. Supraviețuisem vulnerabilității copilăriei și pericolului primei iubiri. Mă simțeam ușurată să știu că n-o să mai fiu niciodată în acele situații, că de acum înainte eu o să fiu singura persoană responsabilă pentru propria mea fericire.

M-am întors în acea seară la apartamentul meu pustiu, mi-am pregătit o cină simplă, apoi m-am instalat în fotoliul meu preferat ca să citesc.

Înaintea mea se întindea o viață lungă și necomplicată.

15.

TED

M-am tras în spate în holul de la intrare, cu ochii la pistolul din mâna lui Brad.

— Ce dracu'? am spus și m-am uitat la fața lui.

Nu arăta bine, tenul lui, de obicei roșcovan, era acum cenușiu, iar mușchii gâtului încordați. Purta o geacă de blugi căptușită cu blană de oaie și pe frunte avea o peliculă de sudoare. Părea beat.

— Drăguț locșor ai aici, a spus și cuvintele au ieșit într-un ritm ciudat, ca și cum le repetase.

— Vrei să-ți arăt casa, Brad? Vrei ceva de băut?

Fruntea i s-a încruntat, ca și cum cuvintele mele îl nedumereau.

— Da, mult mai drăguț decât cocioaba aia nenorocită a mea, nu? Ăsta e locul unde trăiește un adevărat bărbat, nu?

În minte mi-a apărut o imagine. Seara în care eu și Brad am băut. Eu spunând ceva despre locul unde locuia Brad. O privire plină de ură în ochii lui. Și dintr-odată am știut că Brad era aici ca să mă omoare și, în loc să intru în panică, am devenit calm și rațional, iar mintea a început să-mi lucreze intens. Știam că îl puteam convinge să renunțe. Știam că eram mai inteligent decât el.

— Serios, Brad, ce faci cu arma aia?

— Tu ce crezi că fac? a spus și a ridicat-o, ațintind-o către capul meu.

Totul din cameră a dispărut, în afară de acea armă.

— Dumnezeule, Brad, gândește-te puțin.

M-am holbat la pistol, probabil același pe care îl văzusem în sertarul lui Brad din Kennewick. Un pistol cu dublă acțiune. Am văzut cum degetul mare al lui Brad alunecă pe percutor. Oare nu știa că putea pur și simplu să apese pe trăgaci? Trebuia să fac ceva, fie să atac, fie să fug. Eram la mai puțin de o jumătate de metru de el și m-am trezit aruncându-mă înainte. Ultima dată când mă luptasem cu cineva fusese în clasa a treia și pierdusem în fața unui puști pe nume Bruce din clasa întâi. Pur și simplu l-am împins pe Brad cât de tare am putut, răsucindu-l astfel încât pistolul să-și schimbe direcția. A zburat în spate, lovindu-se cu capul de ușa de la intrare cu un pocnet puternic. Am crezut că poate și-a pierdut cunoștința, dar a șuierat un cuvânt pe care nu l-am înțeles. M-am întors și am fugit către scări. Când am pus piciorul pe prima treaptă, deja cu gândul la telefonul de pe primul palier, am auzit pocnetul sonor al pistolului lui Brad și am simțit o pală puternică de aer în spate, ca și cum glonțul m-ar fi ratat cu doar un centimetru. Am continuat în sus, sărind peste trepte. Când am ajuns în capul scărilor, l-am auzit pe Brad în spatele meu, am auzit bocancii lui de lucru pe primele trepte ale scării. Am întins mâna către telefon, așezat pe o măsuță de epocă, și m-am împiedicat, căzând pe covor și răsturnând masa cu telefon cu tot. Ceva cald mi se vărsase pe stomac și am dus mâna acolo. Când am luat-o, am fost surprins să văd sânge și, pentru o clipă, m-am întrebat de unde venea. Apoi Brad era în picioare deasupra mea, cu pistolul îndreptat înspre mine. Respira greu, un fir de salivă îi atârna de buza de jos.

— De ce? am spus, dar în aceeași clipă am știut.

Brad nu era un psihopat, decis să mă omoare pentru că spusesem ceva jignitor despre casa lui. Făcea asta din cauza soției mele. Și în câteva momente, totul mi-a devenit clar. Miranda se folosea de Brad ca să scape de mine. Voia toți banii pentru ea. De ce nu înțelesesem asta înainte? Am simțit o durere ascuțită în stomac și m-am crispat, apoi aproape am izbucnit în râs.

Am ridicat privirea către Brad, cu fața lui idioată și pistolul care îi tremura în mână.

— Miranda n-o să fie niciodată cu tine, i-am spus.

— Nu știi dracului nimic.

— Brad, se folosește de tine. Pe cine crezi că o să suspecteze poliția? Ea e în Florida. Voi doi aveți o aventură. Toată lumea știe asta.

Am văzut îndoiala de pe chipul lui și am simțit o rază de speranță. Mi-am ținut mâna pe rana din stomac. Sângele care pulsa printre degetele mele era cald și gros.

— Te crezi așa grozav, a spus.
— Brad, ești idiot.
— Mai vedem noi, a spus și a apăsat pe trăgaci.

PARTEA A DOUA

CASA PE JUMĂTATE TERMINATĂ

16.

LILY

— Hei, bună, i-am spus lui Ted Severson.

Stătea la bar în sala de așteptare de la clasa business în Aeroportul Heathrow. Îl recunoscusem imediat, dar mă îndoiam că și el mă recunoscuse. Ne văzuserăm o singură dată, cu vreo doi ani în urmă, când mă întâlnisem cu Faith Hobart într-o piață din South End.

— Acum sunt cunoscută cu numele de Miranda, îmi zisese atunci Faith.

— Ah.

— Chiar e numele meu. Faith e al doilea nume. Miranda Faith.

— Nu cred că știam asta. Așadar, ți-ai pierdut credința{35}.

Ea a râs.

— Da, cred că ai putea spune asta. El e logodnicul meu, Ted.

Un bărbat frumos, oarecum rezervat, care se uita la o tavă de scrisori *vintage,* s-a întors și a dat mâna cu mine. Avea palma uscată și încleștarea puternică a celui care strângea multe mâini, dar, după câteva cuvinte despre cât se bucura să mă cunoască, s-a întors la loc către tavă. I-am spus lui Faith/Mirandei că mă întâlneam cu cineva și trebuia să plec. Înainte să ne despărțim, ea a spus, pe un ton scăzut:

— A fost groaznic ce s-a întâmplat cu Eric. Îmi pare rău că nu am luat legătura cu tine pe urmă, dar tu erai în Londra, și…

— Nu-i nimic, Faith, e-n regulă.

M-am îndepărtat. De multe ori mă gândisem ce s-ar putea întâmpla dacă m-aș întâlni din nou cu Faith. (Bănuiesc că acum ar trebui să-i spun Miranda.) Cum s-ar purta cu mine? Fusese surprinsă când aflase că Eric a murit în Londra când venise să mă vadă? Și ea îl înșela? Dar, după ce am întâlnit-o în piață, după ce am văzut-o cu noul ei păr negru ca pana corbului și cu botinele ei de cinci sute de dolari și cu un logodnic neatent, am știut. Am știut că și pe mine mă înșelase. Când era cu Eric în New York, știa că el încă se mai vedea cu mine în weekenduri în Shepaug. A fost mai presus de orice o răzbunare pentru că ieșisem cu Eric? Era ea doar una dintre femeile alea care fură bărbații altor femei? Pentru o clipă, acolo, în South End, în Boston, am simțit din nou acea strângere dureroasă de inimă pe care o simțisem atunci când am știut cu siguranță că Eric mă înșelase cu

Miranda și că viața mea nu mai avea să fie niciodată la fel.

Mi-am spus să nu-mi fac griji pentru asta și nici nu-mi făceam în mod deosebit, dar, când l-am văzut pe Ted Severson la aeroport (Miranda și el erau căsătoriți acum, citisem anunțul în *The Globe*), am decis să vorbesc cu el.

— Hei, bună, am spus, dându-i șansa să mă recunoască, deși mă îndoiam că are s-o facă.

A ridicat privirea, fără să aibă idee cine eram. Era vizibil beat, cu ochii roșii și buza de jos căzută. Bea Martiniuri. Am comandat și eu unul, deși urăsc Martiniurile. Ne-am întors la Boston în același avion și mi-a povestit totul despre viața lui tristă, despre cum Miranda îl înșela, despre furia și resemnarea lui. Mi-a spus toate lucrurile astea pentru că era convins că n-o să mă mai vadă niciodată. Într-un alt moment, într-un alt loc, nu mi-ar fi spus niciodată tot ce mi-a spus. Mi-a spus chiar câtă ură simțea pentru soția lui și, în glumă, că voia să o omoare. M-am gândit că nu trebuie să mă bag în asta, dar am știut din momentul în care am început să vorbim că era prea târziu. Miranda apăruse din nou în drumul meu și asta dintr-un motiv anume. Poate că era egoism, sau poate era dreptate, sau poate era ceva cu totul diferit, dar în cursul următoarelor săptămâni l-am convins pe Ted Severson să o omoare pe Miranda, cât și pe Brad Daggett, iubitul ei. Nu a fost greu. Și exact atunci când planul urma să fie pus în aplicare, am luat într-o dimineață *Sunday Globe* de pe veranda mea și, în timp ce-mi beam cafeaua la masa din bucătărie, am văzut o poză a lui Ted, un pătrățel pixelat în capul unui articol din secțiunea metropolitană a ziarului.

Am citit textul care o însoțea, cu ceașca de cafea rămasă în aer, la jumătatea drumului spre gură.

REZIDENT DIN SOUTH END
ÎMPUȘCAT ÎN PROPRIA CASĂ

„Boston – Poliția investighează omorârea unui rezident din zona Worcester Square, South End, în seara zilei de vineri.

Poliția a răspuns unui apel privind o serie de împușcături la 6:22 seara. Conform detectivului Henry Kimball de la Poliția din Boston, Ted Severson, 38 de ani, victima asasinatului, a fost găsit pe palierul de la etajul întâi al casei sale și a fost declarat mort la fața locului.

«Investigăm în paralel o spargere petrecută vineri seara în aceeași clădire în care a avut loc crima», a spus Kimball. «Încă nu știm dacă cele două au legătură, dar solicităm ca oricine ar avea vreo informație să ne ajute.»

Ted Severson, președinte al Severson Inc., o firmă de

consultanță, a lăsat în urmă o soție, Miranda Severson, născută Hobart, care se afla în Florida la momentul împușcării lui.

Potrivit unei vecine, Joy Robinson, Ted și Miranda Severson «erau un cuplu tânăr și frumos. Arătau ca niște oameni pe care îi vezi la televizor. Nu-mi vine să cred că li s-a întâmplat așa ceva. Și în cartierul ăsta.»

Oricine are vreo informație privind cazul de omucidere sau cel de spargere poate suna la numărul de telefon Crime Stoppers al Poliției din Boston".

Am pus cafeaua jos și am citit din nou povestea. Am simțit cum mă trec fiorii. Nu îmi trecuse prin cap că, în vreme ce eu și Ted plănuiam cum să fie omorâtă Miranda, și ea putea face același lucru cu Brad. *Trebuia* să fie Miranda, cu ajutorul lui Brad. Nu avea cum să fie un jaf oarecare transformat în crimă. Era prea perfect că Miranda fusese plecată din oraș în Florida, cu un alibi solid. Probabil că Brad venise din Maine și îl împușcase pe Ted. Poate că spărsese vreo casă din apropiere ca să tulbure apele. Sau poate că nu. Oricum ar fi, Miranda se descotorosise de Ted și toți banii lui ajungeau la ea.

M-am gândit la Ted. Fusese găsit împușcat pe palierul de la etajul casei lui. Probabil că îl lăsase pe Brad să intre în casă, apoi încercase să fugă. Probabil că știuse că avea să moară și probabil că știuse că Miranda pusese totul la cale. Am simțit un nod în gât și ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar nu am plâns. Începusem să țin la Ted. Când am vorbit în avion, îl văzusem doar ca pe o cale de a afla mai multe despre inamica mea din colegiu. Miranda Faith Hobart era un fir răzleț din textura propriei mele povești și îmi spusesem că, deși îmi făcuse rău furându-mi iubitul, nu eram deloc convinsă că era cu adevărat o persoană imorală. Dar, după ce am stat de vorbă cu Ted în avion și am auzit povestea trădării ei, știam că nu putea fi așa. Era putredă până-n măduva oaselor.

Și poate că mă incita să am din nou o pradă. Trebuie să recunosc asta. Crima era o dorință pe care nu mi-o mai satisfăcusem de mulți ani.

Dar Ted ajunsese să-mi placă. De fapt, chiar mai mult de-atât. Când ne-am sărutat în cimitirul din Concord, am fost surprinsă de propria mea reacție, de cât de mult am simțit dintr-un sărut. Mi-am spus – așa cum îmi spuneam întotdeauna când începeam o relație cu un bărbat – că dragostea nu era niciodată o opțiune. Știam că nu puteam să mai trec vreodată prin asta. Dar îmi plăcea mult de Ted. Era frumos și totuși cumva stângaci, ca și cum de fapt nu reușise să se obișnuiască deloc cu norocul lui. Era unul dintre acei bărbați care dețin lumea, dar nu o știu. Îmi dădeam seama cum de îi plăcuse Miranda. Nu numai că

era cea mai sexy femeie din orice încăpere în care se afla, dar era și incredibil de relaxată și încrezătoare în sine. Probabil că asta îl atrăsese. Dar dincolo de intensitatea sărutului nostru – frunzele galbene din jurul nostru, mâna lui pe puloverul meu ceea ce simțisem de fapt cu Ted a fost senzația neobișnuită de a putea fi eu însămi cu el, de a putea împărți secrete cu o altă ființă umană. El îmi împărtășea cele mai adânci gânduri ale sale, dorința lui de a-și omorî soția, și, într-o bună zi, mi-am spus eu, poate că o să reușesc să-i povestesc despre trecutul meu.

Dar acum Ted nu mai era. Și singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de tare voiam să-l văd din nou și cum asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Am intrat online să văd dacă puteam găsi ceva mai multe despre ce se întâmplase vineri seara. Nu era nimic, doar câteva articole care repetau informația din *Globe.* M-am gândit mai bine la crimă și la felul în care o plănuise Miranda. Trebuia să fie Brad cel care apăsase pe trăgaci. Exista și posibilitatea să fie o a treia persoană implicată, dar mă îndoiam. Așadar, cum o făcuseră? Miranda pleacă din oraș și se asigură că Ted o să fie singur acasă în acea seară de vineri. Brad vine cu mașina din Maine. Mai întâi, sparge o casă din apropiere și o jefuiește. Probabil un vecin despre care Miranda are informații. Trebuie să știe că vecinul e plecat și că nu are un sistem de alarmă. Asta ar fi destul de ușor. După spargere, Brad se duce probabil acasă la Ted și bate la ușă. Ted îi dă drumul înăuntru, și pe urmă tot ce are de făcut Brad e să îl împuște. Avea să arate ca un jaf sfârșit prost. Apoi Brad se întoarce în Maine.

M-am întrebat care era alibiul lui Brad. Trebuia să aibă unul, dar cum putea avea dacă a venit cu mașina din sudul statului Maine până în Boston și înapoi și a comis două infracțiuni? Asta lua cel puțin trei ore, probabil chiar mai mult, deoarece trebuia să păstreze limita legală pe autostradă. Poate că Miranda se baza pe faptul că absolut nimeni nu știa despre ea și constructorul ei. Dar putea fi așa? Ted aflase. Și altcineva din oraș probabil că știa. Oamenii lui? Barmanița de la Kennewick Inn? Părea imposibil ca ei să fi reușit să păstreze secretul absolut.

Desigur, eu știam. Asta mă punea într-o situație unică – dețineam toate aceste informații de la Ted Severson și nimeni din lumea asta nu știa nici măcar că noi ne cunoscuserăm. Aș putea să mă duc la poliție, desigur, și să le spun totul, fără măcar să menționez că și Ted plănuise să-și omoare soția. Dar nu aveam de gând să fac asta. Exista riscul ca poliția să facă varză punerea sub acuzare și Miranda să scape. Și, chiar dacă era arestată și condamnată, avea să devină o vedetă națională. Parcă o și vedeam – o femeie care arăta ca ea și care își convinsese iubitul să-i omoare soțul. Avea să tot apară la televizor mulți ani de-

acum încolo.

Miranda merita să fie pedepsită, acum mai mult ca oricând.

I-am trimis un SMS prietenei mele Kathy, în care îi spuneam că nu mă simt bine și contramandam planul nostru de a merge la un film în acea după-amiază. Apoi i-am trimis un e-mail șefului meu de la Colegiul Winslow, ca să-l anunț că mă păștea o răceală și aveam de gând să-mi iau liber a doua zi. Șeful meu era îngrozit de microbi și întotdeauna acorda bucuros zile libere pe caz de boală.

Aveam multă treabă și primul pas era să fac o vizită în Kennewick și să-l cunosc pe Brad Daggett. Știam că trebuia să mă mișc repede, pentru că era posibil ca poliția deja să se apropie de el, iar eu trebuia să ajung acolo înaintea ei.

17.

MIRANDA

De-abia trecuse de zece dimineața și simțeam băutura în răsuflarea lui. La rădăcina părului se vedeau broboane de sudoare, iar pielea de sub ochi era umflată și părea vineție.

— Ești singur aici?

— Dap, a spus Brad.

Stăteam amândoi pe aleea cu pietriș a casei pe jumătate terminată din Maine. Era duminică. Brad îl omorâse pe bărbatul meu vineri seara și știam, doar uitându-mă la el, că îi judecasem greșit capacitățile. Părea nervos, ochii îi străluceau prea tare.

— A mers OK, am spus. Poliția crede că e un jaf care a ieșit prost. Exact cum am plănuit.

— Dap, a zis el din nou.

— Cum te simți? Pari bolnav.

— Nu mă simt prea bine. A fost mai greu decât am crezut că o să fie.

— Iubitule, îmi pare rău, am spus. O să-ți treacă în curând, crede-mă. O să ne căsătorim. O să fii bogat. Crede-mă, o să-ți treacă în curând.

— Dap, știu asta.

— Atunci trebuie să te aduni. Dacă vine poliția să stea de vorbă cu tine, nu poți să arăți ca un zombi. OK? Gata, a trecut. Ted e mort și nu mai avem cum să dăm înapoi.

O mașină a trecut pe lângă noi pe Micmac Road și Brad a întors capul să se uite la ea. Eu m-am uitat la Brad. Era o dimineață rece și răsuflarea lui se condensa în aer. S-a întors spre mine.

— Nu știu dacă ar trebui să ne întâlnim așa aici, a spus și a scos o țigară din pachetul cartonat de Marlboro Red aflat în buzunarul din față al jachetei lui.

A aprins-o cu un chibrit, ținându-și mâinile căuș, deși nu era vânt.

— Ești constructorul angajat de mine. Soțul meu tocmai a fost omorât și trebuia să-ți spun să întrerupi lucrul pentru câteva zile, doar cât îmi dau seama ce e de făcut. Nu e nicio problemă. Sunt în drum spre mama mea. Nimeni nu știe despre noi. Nimeni. Trebuie să te aduni, Brad.

— Știu. O să mă adun. Doar că… Tu n-ai fost acolo. Părea speriat.

— Bineînțeles că părea speriat, iubitule.

— Și mai e ceva.

— Ce?

— Cred că știa despre noi.

— Ce vrei să spui?

— A zis niște chestii. A zis că n-o să fii niciodată cu mine și că te folosești de mine.

— Probabil că a pus lucrurile cap la cap. Cum te-a văzut intrând cu pistolul, s-a prins că tu și cu mine suntem împreună. Nu avea cum să fi știut de noi înainte.

— Eu cred că știa. Nu arăta surprins. S-a purtat ca și cum știuse tot timpul.

M-am gândit o clipă, întrebându-mă dacă era posibil, dar am decis că nu era.

— Cum ar fi putut să știe? i-am spus lui Brad.

— Drace, nu știu, Miranda, dar îți spun eu că știa.

Vocea îi era ascuțită și mâna cu țigara se mișca în sus și-n jos în vreme ce vorbea.

— Șșș. E OK. Poate că știa despre noi, dar acum e mort, așa că nu contează, OK?

— Ar fi putut să spună cuiva.

— Cui să-i spună? Îl cunosc eu. Nu are prieteni apropiați. Poate că doar ne bănuia, dar nu i-ar fi spus nimic nimănui. Crede-mă.

— OK.

A tras lacom și lung din țigară.

— Iubitule, ascultă-mă. Trebuie să fii pregătit cu povestea ta. Tu ești constructor și lucrai pentru Ted și pentru mine. Ted nu era niciodată pe aici, dar eu da. Păream puțin cam plictisită, îmi băgăm nasul în fiecare detaliu, dar în afară de asta eram în regulă. Nu m-am dat niciodată la tine. Tu nu te-ai dat niciodată la mine. De ce să strici așa o afacere bănoasă? Tipii erau putrezi de bogați. Habar n-ai cine ar fi putut să-l omoare pe Ted. Habar n-ai dacă Ted și cu mine eram fericiți. Păream fericiți când ne-ai văzut împreună, dar, sincer, nu erai prea atent la asta. Asta-i tot. Asta-i tot ce știi.

— OK.

— Repetă-mi-o.

— Dumnezeule, Miranda, am priceput.

— OK. Acum spune-mi despre seara cu Polly. Cum a mers?

— Grozav. Am mâncat de prânz la Cooley's, am băut întruna și am plecat pe la trei. Ne-am dus la mine. Era beată și și-a pierdut cunoștința înainte să plec.

— I-ai tras-o?

— Dumnezeule, Miranda!

— Nu întreb pentru mine. Nu-mi pasă. Probabil că e mai bine dacă i-ai tras-o, în caz că cineva o întreabă despre povestea asta.

— De ce s-o întrebe? Parcă ai spus că…

— N-o s-o întrebe nimeni, dar mă asigur doar. Ea e alibiul tău. Vreau să știu ce-o să spună în caz că, prin absurd, poliția îți verifică alibiul.

— O să fie bine. O să spună probabil că sunt iubitul ei și că am băut ceva și pe urmă am făcut sex acasă la mine. O să spună că am fost acolo toată noaptea. N-o să spună că a leșinat. O cunosc eu.

— Mai era acolo când te-ai întors?

— Dap, nici nu se mișcase.

— Ai trezit-o tu?

— Dap, am făcut exact cum ai spus. Am trezit-o. Era vreo zece, și am dus-o la mașina ei.

O altă mașină a trecut pe Micmac și Brad a urmărit-o și pe asta. Își aruncase țigara și cu mâna liberă se trăgea ușor de unul din favoriți.

— OK, am spus. O să plec acum. Spune-i echipei să-și ia două zile libere, OK, până hotărăsc ce fac. O să te sun, dar numai ca să vorbim de muncă, OK?

— Dap, știu.

— N-o să se întâmple nimic rău, Brad, zău. Nici nu cred că poliția o să vrea vreodată să stea de vorbă cu tine.

— Știu.

Am făcut un pas în față, aruncând o privire către drum ca să mă asigur că e pustiu, apoi am luat mâna mare și noduroasă a lui Brad și am tras-o în jos, în partea din față a pantalonilor de sport pe care îi purtam. Nu aveam chiloți pe mine și vineri, în cele câteva ore cât am fost în Miami, mă dusesem cu prietenele mele la un spa și îndurasem o epilare braziliană. Am împins degetele lui Brad adânc între picioarele mele.

— Și când se termină totul, am șoptit, tu și cu mine o să ne luăm o vacanță lungă pe o insulă tropicală unde nu ne cunoaște nimeni și o să ți-o trag până n-o să mai știi de tine.

— OK. Dumnezeule, a spus el, trăgându-și mâna și făcând un pas în spate. O să ne vadă cineva.

— Îți faci prea multe griji, am spus. Asta e problema ta.

— OK, a repetat el și și-a scos altă țigară din pachet.

S-a uitat înapoi la camioneta lui, gândindu-se probabil la sticla pe care o ținea acolo în torpedou.

— Tre' să plec, iubitule, am spus și m-am urcat în mașină. Fii calm, OK?

El a încuviințat din cap, iar eu am întors și am ieșit de pe alee. Brad fusese o mare greșeală. Asta era foarte clar, și tot ce puteam face era să sper că poliția își va limita investigația la Boston și nu-l va lua niciodată la întrebări.

Am intrat din nou pe I-95 și m-am instalat confortabil pentru lungul drum către Orono. După ce m-am măritat cu Ted, încercasem să o conving pe mama să se mute mai aproape de Boston, dar ea a insistat să rămână în Maine. I-am dat niște bani și până la urmă și-a cumpărat în oraș o casă de vreo 150 de metri pătrați, de care s-a îndrăgostit datorită unui frigider de inox și a blaturilor de granit, i-am spus că a avea o casă drăguță în Orono era ca și cum ar fi fost proprietara a jumătate dintr-un loc de parcare în Boston, dar tot n-a vrut să se mute. Cred că motivul pentru care voia să rămână în Maine era să le facă în ciudă prietenelor ei cu noua ei avere. Alături de apartament, primise și o nouă garderobă și un Mercedes.

— I-ai spus tatălui tău că acum conduc un Mercedes? Știi, am avut și noi unul, vreo cinci minute, mi-a zis după ce își cumpărase mașina.

— Tatii nu-i pasă ce mașină conduci tu, mamă.

— Crezi că pentru că e un soi de intelectual nu-i pasă ce mașină conduce cineva.

— Nu, nu-i pasă doar ce mașină conduci tu, mamă.

Asta fusese cu câteva săptămâni în urmă. Nu mai vorbiserăm de atunci până ieri, când am sunat-o ca să-i spun că Ted, ginerele ei, fusese omorât într-o încercare de jaf. I-am spus că veneam să stau la ea câteva zile, că nu voiam să rămân în Boston.

— Sigur că nu vrei, Faith.

Mama continua să-mi spună Faith, al doilea nume al meu și cel pe care îl folosisem de la vârsta de șase ani până la sfârșitul colegiului. Insistasem să-l schimb în clasa întâi, când mai era o altă fată numită Miranda. Când i-am spus mamei că reveneam la Miranda, refuzase.

— De-abia m-am obișnuit cu el, Faithy, și nu mă mai schimb.

Mi-am dat seama că detectivul Kimball nu a fost foarte încântat când i-am spus că mă duceam în Maine ca să stau cu mama mea.

— Putem să vă luăm o cameră la hotel aici, în oraș, spusese. Mama dumneavoastră ar putea veni aici.

— E așa de important să rămân în Boston?

— Ar fi bine să vă avem aici ca să răspundeți la orice întrebare ar putea apărea.

Detectivul Henry Kimball vorbea cu o voce joasă și părea mult prea agitat ca să fi ajuns să aibă vreo poziție notabilă în departamentul de poliție. Avea păr castaniu puțin cam lung și ochi căprui. Purta o haină de tweed și jeanși. M-am gândit că arăta ca unul din sufletele alea pierdute care lucrau la revista literară a colegiului și m-am întrebat cât de repede l-aș putea face să se îndrăgostească de mine. Al dracului de repede, mi-am zis.

— Mă duc doar până în Maine. Aveți numărul meu de telefon. Nu pot să stau… acum nu pot să stau în casa mea. Înțelegeți…

— Sigur, înțeleg, doamnă Severson. Pe deplin. Bun, atunci, ținem legătura. O să vă sun imediat ce apare ceva nou în investigație.

Avusesem această discuție după ce identificasem trupul lui Ted. Am luat un taxi de la secția de poliție până acasă și mi-am pus niște lucruri într-o geantă. Brad se gândise că dacă plecam așa de curând în Maine avea să pară suspect, dar eu eram convinsă că avea să pară complet normal.

După ce mi-am pierdut soțul, avea să fie logic că voiam să fiu cu mama mea. Asta dacă nu cumva îmi cunoșteai mama. Dar drumul către Maine îmi dădea ocazia să mă opresc în Kennewick ca să văd ce face Brad și să aflu dacă trebuia să-mi fac griji pentru starea lui de spirit. Și, așa cum s-a dovedit, în mod clar trebuia să-mi fac griji.

După ce am trecut de Portland, stațiile decente de radio au început să se piardă, așa că am pus unul din CD-urile cu mixuri pe care mi le făcuse Ted. A început cu un cântec despre care el susținea că fusese la petrecerea la care ne cunoscuserăm. „Mansard Roof” cu Vampire Weekend. Nu-mi aminteam cântecul de la acea petrecere, dar îmi plăcea, așa că am cântat și eu. Când m-am căsătorit cu Ted, nu plănuisem să-l omor. Nu-l iubeam, dar îmi plăcea destul de mult. Și era generos. Mă lăsa să-i cheltuiesc banii fără să se plângă. Nu că avea de fapt de ce să se plângă; din câte îmi dădeam eu seama, banii nu aveau să se termine niciodată. Apoi, într-o bună dimineață, m-am trezit în Boston, cu soarele intrând pe fereastra dormitorului. M-am uitat la Ted, încă dormind adânc, cu fața purtând urmele feței de pernă. Am studiat un petic mic de barbă neagră de sub bărbie pe care probabil îl ratase când se bărbierise în ziua precedentă. Sforăia ușor, dar fiecare răsuflare tremurată începea cu un ușor sughiț nazal, ca și cum răsuflarea i se oprea în pragul a ceva. Era enervant să-l ascult și mi-am dat seama că aveam să-mi petrec tot restul vieții trezindu-mă și privind aceeași față, care devenea din ce în ce mai bătrână și sforăia din ce în ce mai mult. Asta era suficient de rău, dar mai știam și că imediat ce se trezea, Ted avea să se uite spre mine și chipul lui avea să arate atât de încântat și o să zică ceva gen „Hei, frumoaso”. Ăsta era cel mai rău lucru. Și eu va trebui să zâmbesc, când tot ce voiam era să-i șterg zâmbetul ăla idiot de pe față. Ted s-a mișcat puțin și am știut

că urma să se trezească. Pe cât de tăcut am putut, am dat deoparte pilota și mi-am coborât picioarele peste marginea patului. Dar n-am fost suficient de rapidă. Ted s-a trezit și și-a trecut un deget peste spatele meu, spunând cu o voce adormită, răgușită de somn: „Unde te duci, sexy?” Și, în acea clipă, am știut că nu puteam face asta. Voiam banii, dar nu-mi puteam petrece toată viața cu Ted. Nici măcar lângă el. Tocmai începuserăm să săpăm fundația la casa din Kennewick. M-am gândit la Brad Daggett, constructorul nostru, și m-am întrebat dacă ar putea fi bun și la altceva în afară de construcția de case.

Când am ajuns la periferia orașului Bangor, pusesem CD-ul de două ori, dar am continuat să-l ascult. Am ieșit din I-95, am trecut pe lângă turnul de apă Thomas Hill și am intrat pe Kenduskeag Avenue, care m-a dus direct în oraș. Era o vreme mohorâtă, frunzele copacilor se îngălbeniseră deja și căzuseră. Cele mai multe fuseseră strânse în saci sau adunate pentru a deveni muici, și orașul își redobândise paleta obișnuită de culori, șindrilă și cărămidă, de la clădirile scunde de sub un cer jos și cenușiu.

Am intrat pe State Street, ocolind râul Penobscot și îndreptându-mă spre nord, către Orono. La vreo cinci sute de metri de apartamentul mamei mele, telefonul a sunat. Am închis radioul și am răspuns.

— Doamnă Severson, sunt detectivul Kimball.

— Bună ziua, am spus și, chiar dacă putea să fi sunat pentru orice, inima mi s-a oprit pentru o clipă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar avem o întrebare. Știți cumva ce a făcut soțul dumneavoastră în ziua… vineri, în cursul zilei?

— Ăăă. Din câte știu, a fost acasă toată ziua. Am vorbit dimineața, înainte să plec spre Florida. Mi-a spus că are de lucru și în acea seară avea de gând să mănânce singur acasă. Voia să-și facă niște miel. I-am trimis un SMS să-i aduc aminte să-l scoată din congelator.

Mi-am forțat vocea să tremure puțin.

— A-ha. Soțul dumneavoastră cunoștea pe cineva în Winslow, Massachusetts?

Am încetinit, uitându-mă după casa mamei mele.

— Winslow. Nu cred. De ce?

— Am găsit în mașina lui o amendă pentru parcare ilegală în Winslow. Era de la ora 14:33 în vinerea în care soțul dumneavoastră a murit. Eram doar curioși dacă știți de ce s-a dus acolo.

Am zărit aleea din fața casei mamei, Mercedesul coupé de un alb strălucitor, și am oprit lângă el.

— Habar n-am. Dar unde e Winslow? Acolo e colegiul, nu?

— Da. Avea soțul dumneavoastră vreun client acolo?

— E posibil. Habar n-am. De ce? Credeți că are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

— Nu, nu. Doar urmărim orice indiciu. Deci, din câte știți, soțul

dumneavoastră nu s-a întâlnit cu nimeni cunoscut în ziua de vineri.

— Din câte știu, nu, dar nu am fost acolo…

— Bineînțeles. Mulțumesc foarte mult, doamnă Severson. Dacă vă vine altceva în minte, sau vă aduceți aminte de cineva din Winslow pe care soțul dumneavoastră l-ar fi putut cunoaște, vă rog să mă sunați. Aveți numărul meu?

— Tocmai m-ați sunat. Deci îl am.

— Corect, mulțumesc.

Am rămas o vreme în mașină, deși am zărit silueta întunecată a mamei mele uitându-se afară pe fereastra livingului ei de la etaj. Eram puțin îngrijorată că poliția socotea necesar să cerceteze unde se aflase Ted în ziua în care fusese omorât. Mă bazam pe faptul că aveau să presupună pur și simplu că Ted se luptase cu un hoț. Am tras adânc aer în piept, m-am gândit pentru o clipă dacă mama mai fuma și dacă erau țigări în casă, apoi m-am liniștit singură. Bineînțeles că voiau să știe unde se dusese Ted în acea zi. Asta era procedura. Dar de ce se dusese în Winslow și de ce mie nu îmi spusese nimic despre asta? Nu mințisem când i-am spus detectivului că, din câte știam eu, Ted nu cunoștea pe nimeni în Winslow. Dar numele orașului îmi spunea vag ceva și nu-mi puteam aduce aminte ce. Cineva cunoscut locuia acolo acum, sau poate confundam Winslow cu Winchester. Și de ce să se ducă Ted în Winslow? Era posibil să fi avut și el secrete? Acum mai aveam ceva pentru care să-mi fac griji, pe lângă faptul că Brad avea să cedeze nervos. Întotdeauna mi se întâmpla asta.

Am ieșit în aerul rece din Orono. Frunze moarte erau împinse de vânt pe alee. Mi-am luat geanta de pe bancheta din spate a Mini-ului și m-am îndreptat către ușa de la intrare a casei mamei mele.

18.

LILY

Tot drumul de la Winslow la Kennewick m-am gândit la ce îi făcuse Miranda lui Ted. El era un inocent. Chiar dacă plănuise moartea Mirandei și a lui Brad, eu știam, în adâncul sufletului meu, că el nu era un criminal din fire, nu era un adevărat prădător. Iar acum îmi dădeam seama că el fusese tot timpul prada. M-am întrebat dacă în subconștient simțise că Miranda voia să-i facă rău. Oare de aceea dorea să o omoare pe Miranda – pentru că o simțea pe urmele lui, la fel cum un șoarece simte prezența unei pisici, la pândă și nemișcată în iarba înaltă?

Ziua era rece și cenușie, dar lăsasem geamul puțin deschis și, când

am ieșit în sensul giratoriu de la nord de Portsmouth, am simțit mirosul sărat al mării. Nu cunoșteam prea bine Maine-ul. De când locuiam în Massachusetts, vizitasem de câteva ori Cape Cod, stând în Wellfleet în casa unei colege de serviciu și prietene, dar fusesem la nord de statul meu doar în câteva ocazii. Am intrat pe Route 1 și am trecut prin Kittery, tărâmul magazinelor de reduceri, și am zărit Trading Post, locul de unde și-a cumpărat Ted binoclul cu care a spionat-o pe Miranda. Mi l-am imaginat chiar pe drumul acesta, acum doar câteva săptămâni; îmi puteam închipui cum trebuie să se fi simțit, acea senzație cumplită de gol în stomac pe care o ai atunci când ai fost trădat de cineva pe care îl iubești.

Odată ce am trecut de magazine, priveliștea de pe șosea s-a lărgit, și am zărit când și când zonele băltoase de lângă țărm și, în depărtare, Atlanticul, aproape de aceeași nuanță cenușie ca și cerul jos, placid.

Mi-a luat ceva vreme să găsesc Kennewick Inn. Am ieșit de pe Route 1 la Kennewick Beach, apoi a trebuit să mă întorc spre sud către Kennewick Harbor. Am trecut pe lângă câteva grupuri de căsuțe de închiriat albite de sare și m-am întrebat care îi aparțineau lui Brad și familiei sale. Am trecut și pe lângă Cooley's, cu firma sa de neon stinsă în acele prime ore ale după-amiezii de duminică. O camionetă zăcea în parcarea ei și m-am întrebat dacă Brad era deja acolo. Dincolo de Kennewick Beach, Micmac Road șerpuia printre niște proprietăți scumpe. Am căutat cu privirea casa pe care Ted și Miranda o construiau și am zărit-o aproape imediat – o monstruozitate bej cățărată departe pe un promontoriu, cu oceanul întunecat întinzându-se în spatele ei. În fața casei erau două mari containere de gunoi, dar nu se vedea niciun vehicul.

Am mers înainte până am ajuns la han și am oprit pe aleea de pietriș aproape goală. Sub firma de lemn a hanului, cu litere bogat ornamentate, atârna o pancartă pe care scria CAMERE LIBERE. Știam că trebuiau să fie. Era o duminică de octombrie și la vremea asta a anului turiștii se îndreaptă spre munte ca să se uite la frunze, lăsând țărmul mării celor ce locuiesc aici permanent.

Am studiat Kennewick Inn. Era o clădire cu structură de lemn, ridicată chiar la drum, cu o anexă mare în spatele ei, proiectată să pară la fel de veche precum clădirea originală. Toată lemnăria exterioară fusese recent vopsită în alb și chiar și în lumina cenușie a zilei părea să strălucească, promițând lux și confort. Nu știam dacă era înțelept să iau o cameră; exista o vagă posibilitate ca Miranda să stea și ea aici. Și totuși, era puțin probabil – soțul ei tocmai fusese omorât și am presupus că era în Boston, ocupându-se de afacerea lor. Dar nu puteam fi sigură. O întâlnire cu ea nu ar fi fost cel mai rău lucru posibil. Nu exista niciun motiv ca ea să suspecteze că aveam cumva de-a face cu soțul ei. Nu exista absolut nicio legătură între noi. Și

totuși ar fi putut să o pună în gardă, iar ca planul meu să funcționeze, aveam nevoie să fie relaxată.

Am decis să rămân. Adevărul era că voiam să arunc o privire la locul unde Miranda trăise cea mai mare parte a anului trecut. Oamenii trebuiau să o știe aici. Ar putea exista bârfe. Și toate ar fi în avantajul meu.

M-am îndreptat de la mașină spre recepție, în aerul tare care mirosea a fum. Un muncitor într-o salopetă pătată cu vopsea tocmai ieșea pe ușa laterală a hanului când am ajuns eu acolo și a ținut ușa pentru mine, ca să intru cu geanta. Am mers pe scândurile mari și inegale ale podelei către recepția unde nu era nimeni. Am așteptat un minut, apoi am apăsat pe sonerie. Dintr-un birou alăturat a apărut un bărbat cu părul cărunt și o mustață pe oală. Pe ecusonul lui scria John Corning, administrator.

— Plecați?

— Vin, de fapt. Dacă e vreo cameră. Nu am rezervare.

A durat vreo cincisprezece minute ca John să-mi descrie câteva camere disponibile. Am ales una în partea veche a hanului. Am fost avertizată că tavanul e scund, dar că am o priveliște frumoasă a oceanului.

— În vizită doar? a întrebat John.

— Aveam câteva zile libere și, cum n-am fost niciodată aici, m-am gândit să mă răsfăț puțin.

— Păi, ai ales locul perfect. Există servicii de spa aici, dar sunt doar cu rezervare. Trebuie să suni înainte. Restaurantul e închis în seara asta, dar taverna Livery e deschisă jos, la subsol, și mâncarea e la fel de bună, dacă mă întrebi pe mine. Încearcă sandvișul cu homar. Și pot să-ți recomand cu plăcere restaurantele din preajmă. Vrei să te conducă cineva în camera ta?

I-am spus că nu voiam și am urcat la etaj pe scările înguste. Priveliștea din camera mea era o felie îngustă de ocean dincolo de un pâlc des de copaci pe faleza de peste drum, dar camera era drăguță, cu pereți albastru-închis, mobilă în stil shaker și un pat cu baldachin cu o cuvertură roșu cu alb și albastru pe el. Bineînțeles, m-am întrebat dacă asta era una din camerele în care stătuseră Ted și Miranda. Oare dormiseră împreună în patul ăsta?

Mi-am despachetat lucrurile. Îi spusesem lui John de la recepție că o să stau două nopți, dar îmi adusesem haine pentru mai mult de-atât. O să văd la momentul respectiv. Era prea cald în cameră, caloriferul păcănea și șuiera, așa că am deschis fereastra și am rămas acolo, în vreme ce aerul rece se revărsa peste mine. Norii joși începeau să se subțieze pe măsură ce după-amiaza se scurgea și vedeam cum se lungea umbra hanului peste drum. Avea să se întunece în mai puțin de o oră. Avusesem de gând să mă plimb pe cărarea de pe faleză, dar am

decis că o puteam face a doua zi. Am lăsat fereastra crăpată și m-am întins pe patul moale. Tavanul era străbătut de grinzi întunecate și mi-am imaginat-o pe Miranda în camera asta privind același tavan. Mi-am imaginat-o singură, goală sub cearșaf, gândindu-se la cei doi bărbați din viața ei – soțul și amantul – și plănuindu-și crima. Am încercat să mă gândesc la Ted, dar mintea mea se întorcea mereu către Miranda. Era posibil să mă fi înșelat în privința ei și Ted să fi fost într-adevăr omorât de un hoț pe care l-a surprins? Nu credeam asta, dar știam că era totuși o posibilitate. Era primul lucru pe care trebuia să-l aflu, și motivul pentru care trebuia să îl cunosc pe Brad cât de curând posibil.

Miranda îmi umplea gândurile. Mi-am amintit-o așa cum era cu ani în urmă, uitându-se în ochii mei în acea noapte de beție de la St. Dunstan's. Voia să-i studieze, a spus, și o lăsasem. Simțeam mirosul dulce de votcă în răsuflarea ei și una din mâinile ei îmi atingea încheietura. Mi-a înșirat toate culorile pe care le vedea în ochii mei. Atunci m-am întrebat ce era în mintea ei. M-am gândit că avea legătură cu Eric, și că încerca să mă sperie, deoarece ieșeam cu fostul ei iubit, dar acum mă gândesc dacă asta nu cumva avea de-a face cu mine. Ce văzuse în ochii mei? Îl văzuse pe Chet în fundul fântânii? O trăsătură comună amândurora care mergea dincolo de Eric Washburn? Un tip al cărui nume nu mi-l mai aduc aminte strigase „sărutați-vă odată!" din cealaltă parte a încăperii și noi ne-am întors privirile, dar n-o să uit niciodată acel moment. M-am întrebat dacă și ea își amintea de el.

Am rămas în cameră până la puțin după cinci, apoi mi-am pus pe mine cei mai strâmți jeanși pe care-i aveam. Mi-am prins părul într-o coadă de cal și m-am machiat mai puternic decât de obicei, inclusiv cu creion negru. După cina la Livery, aveam de gând să merg la Cooley's pe plajă și trebuia să arăt adecvat.

Livery era liniștit când m-am așezat pe un scaun la bar. Barmanul, un uriaș cu aspect dispeptic, cu bretele și cravată, tăia lămâi și limete, iar o chelneriță ștergea mesele. Zona barului era lungă și îngustă. La un capăt era un șemineu unde nu ardea focul, iar la celălalt, un bărbat cu păr cărunt lung tocmai scotea din husa ei o chitară acustică și monta un difuzor. Mi-am agățat geanta de un cârlig de sub barul de stejar și am comandat o sticlă de bere blondă. La televizorul montat deasupra sticlelor erau momente memorabile din meciurile de fotbal și m-am prefăcut interesată de ele. Mă întrebam dacă o să vină cineva într-o seară de duminică, dar la șase, pe când îmi beam încet cea de-a doua bere, acolo erau deja cel puțin cincisprezece clienți, cei mai mulți așezați la bar, iar bărbatul cu chitara acustică deja cântase două cântece de-ale celor de la Eagles. Nu mâncasem nimic de la micul dejun și am comandat un burger de curcan cu cartofi dulci prăjiți. Chiar când soseau, John, administratorul hotelului care mă primise, s-

a așezat la două scaune de mine și a cerut un Martini Grey Goose.

— Hei, bună, am spus, întorcându-mi ușor scaunul în direcția lui.

I-am văzut ochii cercetându-mi fața. Știam că arătam foarte diferit de cum fusesem la venire. După un moment lung, a spus:

— Bună, oaspete fără rezervare. Îți place camera ta?

— E minunată. Ai avut dreptate.

— Nu te-ai lovit la cap când ai intrat?

— Cât pe ce.

I-a sosit băutura, în care votca forma un menisc tremurător la gura paharului.

— Păi, și cum vrei să beau eu asta? i-a spus barmanului, care, fără nicio vorbă, a luat un pai mic negru și i l-a băgat în Martini.

John a coborât nivelul votcăi cu jumătate de centimetru, apoi a aruncat paiul înapoi către barman, care l-a lăsat să i se lovească de piept și să cadă apoi pe podea.

— E minunat să poți pleca de la slujbă și să te duci la mai puțin de o sută de metri să bei un Martini, am remarcat eu.

— Nu glumeam când zicem ce grozav e aici. Vezi ce reclamă bună fac, bând la locul meu de muncă.

Râsul lui era aproape ca un chicotit, și umerii îi săltau în sus și-n jos.

Am sporovăit în timp ce mi-am mâncat burgerul, iar el și-a băut încet Martiniul, adăugând mereu gheață. Începeam să renunț la orice speranță de bârfă despre Ted și Miranda, dar când a sosit cel de-al doilea Martini al lui John, m-a întrebat:

— Ziceai că ești din Boston?

— Nu, dar tot Massachusetts. Winslow, la vreo treizeci de kilometri spre vest.

— Ai citit despre crima din South End? Ted Severson?

— Am citit. A fost o spargere sau ceva de genul ăsta, nu?

— Exact. Își construia o casă aici, chiar la vreun kilometru și ceva mai sus pe drum. A arătat spre nord cu o mână mare, cărnoasă. Ei stau aici… stăteau aici… tot timpul.

— O, Doamne. Îl știai?

— Pe el îl știam chiar bine, iar Miranda, nevasta lui, practic a locuit aici tot anul trecut.

— Chiar a locuit aici, a intervenit barmanul, ieșind din tăcerea sa. Cobora aici pentru cină în cele mai multe seri.

— A aflat și Sidney? l-a întrebat John pe barman și am observat că cele două femei tinere așezate ceva mai încolo la bar se opriseră din vorbit și acum erau atente la discuția noastră.

— Nu știu, dar sunt sigur că a aflat. Tot orașul știe.

— E gata casa? am întrebat eu, vrând să rămân în conversație.

— Nu, nu încă, a spus John. Dacă mergi pe poteca de pe faleză până

la capăt, poți să te uiți la ea. O să fie uriașă. Puțin cam urâtă, mi s-a părut mie, dar să nu spui c-ai auzit-o de la mine.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ea?

— Habar n-am, zău. Probabil că Miranda o s-o termine și o să se mute aici.

— O, în mod sigur o să se mute aici.

Asta venise de la cele două femei care trăgeau cu urechea. Aveau amândouă vreo douăzeci și ceva de ani, una într-un hanorac de la UNH{36}, cealaltă într-o geacă și o șapcă cu Patriots. Femeia care a vorbit, cea în hanorac, avea deja o voce răgușită, ca și cum fumase toată viața.

— Crezi? a întrebat John.

— Dap, adică oricum practic locuia aici și vorbea mereu despre cât de mult îi plăcea și cât de grozavă avea să fie casa, și așa mai departe. Știți, ea-i din Maine. Orono. Adică, poate că n-o să vrea să se mute într-o casă așa de mare, acum că soțul ei a murit, dar chiar nu m-aș mira dacă ar veni aici. Cu banii ei, poate că locuiască oriunde.

— De ce stătea tot timpul aici dacă nu era gata casa? am întrebat eu.

John a răspuns:

— Supraveghea. A zis că practic ea a proiectat-o. Soțul ei venea aici în weekenduri. Îl știm cu toții foarte bine.

— Cum era?

— Cum era? Era de treabă, dar puțin cam distant, cred eu. Cu toții simțeam că o cunoaștem foarte bine pe Miranda, iar pe Ted mai puțin. Poate doar pentru că ea era pe aici așa de mult.

— Și Miranda întotdeauna lua de băut de la bar și Ted n-o făcea niciodată.

Asta fusese femeia cu șapca cu Patriots, și cum a spus-o, s-a albit la față când și-a adus aminte că Ted fusese omorât. Și-a dus mâna la gură și a zis: „Nu că…”, apoi a tăcut.

— Erau bogați? am întrebat eu.

Toată lumea din micul nostru cerc de bârfitori a reacționat imediat – cele două femei au spus „O, daaa” la unison, John a pufăit zgomotos, iar barmanul a încuviințat din cap cu o mișcare înceată, exagerată.

— Putred, a spus John. Ar trebui să te duci mâine pe cărarea de pe faleză și să vezi casa. N-ai cum s-o ratezi. Are vreo zece dormitoare. Nu exagerez.

Chitaristul a început „Moonlight Mile” a celor de la Rolling Stones, iar noii mei prieteni au vorbit despre cât de bogați erau Ted și Miranda Severson. Femeia în hanorac a folosit cuvântul „baștani”, în vreme ce John a spus că erau „foarte înstăriți”. M-am dus până la toaletă și, când m-am întors, cele două femei puneau suporturi de

pahare pe gura sticlelor lor de Bud Light Lime ca să iasă afară să fumeze o țigară, iar John îmi adusese o altă bere.

— Dacă tot bârfim, am spus eu, așezându-mă din nou pe scaunul meu, pare ciudat să petreacă așa de mult timp aici la un hotel fără soțul ei. Nu crezi că se vedea cu cineva?

John și-a mângâiat o parte mustății lui răsucite.

— Nu cred. Întotdeauna părea încântată când venea Ted.

În vocea lui John apăruse o ușoară răceală, ca și cum poate întrebasem ce nu trebuia.

— Mă gândeam și eu, am spus. E așa de trist.

Am mai rămas pentru câteva beri. John a plecat după al doilea lui Martini și eu m-am mutat lângă cele două femei și m-am prezentat. Numele lor erau Laurie și Nicole și amândouă erau chelnerițe, una la o pescărie în Portsmouth și cealaltă la restaurantul unui alt hotel de pe țărm, la vreo trei kilometri mai departe. Duminică seară ieșeau în oraș. Singurul lucru despre care voiau să vorbească era despre Ted și Miranda, cu tonul conversației alternând între respectuos și lasciv. La ora opt, Livery era aproape plin, și un alt cuplu, prieteni cu Nicole și Laurie, ni s-a alăturat. Mark și Callie aveau vreo treizeci și ceva de ani, lucrau tot în restaurante și, după ce s-au așezat, multe din cele spuse deja despre uciderea lui Ted Severson au fost repetate. Eu am stat și în general doar am ascultat. Deja hotărâsem că la Cooley's aveam să mă duc abia în seara următoare. Chiar dacă băusem bere blondă, fusese prea multă, majoritatea cumpărată de noii mei prieteni, și mă simțeam prea amețită ca să pot risca o conversație cu Brad Daggett.

Cum se apropia ora închiderii și grupul devenise mai zgomotos, am întrebat din nou despre posibilitatea ca Miranda să se fi combinat cu cineva pe aici prin Maine.

— Nu cred, a spus Laurie, care se desemnase persoana cea mai apropiată de Miranda din grup. Dacă a făcut-o, atunci nu știu când o făcea, pentru că seara era doar aici și întotdeauna se ducea direct în camera ei când se încheia seara. Nu, nu cred că făcea ceva aici. De fapt, nici nu prea ai ce alege pe-aici.

— Dap, cam așa ceva, a spus Nicole.

— Fără supărare, Mark. Tu ești luat, dar, serios, mă îndoiesc.

— E-al dracului de atrăgătoare, totuși. Te cam pune pe gânduri, a spus Mark, iar iubita lui, Callie, l-a aprobat dând hotărât din cap, la fel Nicole și Laurie.

— Chiar așa? am întrebat eu.

— O, Doamne, da. Era atrăgătoare ca un model. Cu totul sexy.

— Precis era agățată, nu?

— Dacă s-a dus în alte părți, cu siguranță. La Cooley's, de pildă. Dar nu și aici. Ăsta nu e un bar în care să agăți.

— Sidney ar fi agățat-o, a remarcat Callie.

Din nou au răspuns cu toții, încuviințând din cap.

— Dap, Sidney e obsedată, a spus Laurie, apoi către mine: Lily, Sidney e barmaniță aici în cele mai multe seri. A fost îndrăgostită complet de Miranda, dar, știi, asta a fost doar din partea ei.

Altceva n-am mai aflat, și, când barul s-a închis la zece, m-am întors în camera mea, mi-am pus boxerii și tricoul în care dormeam de obicei și m-am strecurat în așternuturi. Nu puteam dormi dacă nu aveam picioarele înfășurate complet în cearșaf. Am stins veioza și camera s-a cufundat în beznă, un întuneric cu care nu eram obișnuită. În Winslow, unde locuiam, era liniște, dar pe strada mea erau felinare și dormitorul meu nu era niciodată complet întunecat. Am încercat să mă gândesc la Ted, dar întunecimea camerei m-a făcut să-mi aduc aminte unde se afla el acum și, pe când mă cufundam în somn, Miranda îmi tot apărea în minte, cu ochii atât de aproape de ai mei, și atingerea ei pe încheietura mâinii mele devenea încleștare, iar unghiile ei ascuțite creșteau precum niște gheare și se înfigeau în carnea mea.

19.

MIRANDA

În acea noapte în Orono – după ce am mâncat niște mâncare chinezească la pachet foarte proastă și m-am uitat la mama mea cum se chinuie să mă întrebe despre soțul meu mort în loc să-mi spună despre viața ei jalnică –, am stat întinsă în camera de oaspeți goală, într-un pat îngust care era cam singura mobilă de acolo. Pereții aveau o nuanță oribilă de alb murdar și, chiar și în lumina slabă de la felinarul din stradă, mă simțeam apăsată de prostul lor gust.

Eram pe deplin trează, încă îngrijorată pentru Brad și capacitatea lui de a nu ceda nervos, și întrebându-mă iar de ce se dusese Ted la Winslow în ziua în care îl omorâse Brad. Întreaga zi îmi repetasem în minte numele – *Winslow, Winslow*. Tot mai eram convinsă că știam pe cineva care locuia acolo. Clar era cineva pe care îl cunoștea și Ted, și mi-am stors creierii, am luat la rând toți prietenii noștri, ca să încerc să aflu. Dar până acum, nimic.

Mi-am rontăit pielița de la degetul mare, până când am simțit gust de sânge, și atunci m-am forțat să mă opresc. M-am gândit să mă ridic din pat, să cobor și să caut țigările pe care mama pretindea că nu le avea, dar știam că dacă mă aude, o să iasă din camera ei și iar o să înceapă să trăncănească. În schimb, am încercat să mă masturbez,

singura modalitate sigură de a adormi. Mi-am închipuit niște bărbați fără chip, așa cum făceam întotdeauna, dar fețele lor deveneau mereu cele ale lui Brad sau Ted și, până la urmă, am renunțat și m-am resemnat la o noapte albă. M-am holbat la tavan și la felia de lumină ce se rotea uneori peste el atunci când trecea o mașină pe drum.

Probabil că adormisem, pentru că m-am trezit cu mama stând în picioare lângă mine, într-un capot roz, cu părul încă ud de la duș.

— Dumnezeule, mamă, am spus.

— Iartă-mă, Faithy. Voiam doar să mă uit la fata mea cum doarme liniștită.

— Exact despre asta e vorba. Dormeam liniștită.

— Atunci culcă-te la loc. Eu o să fiu jos, în bucătărie. O să-ți păstrez micul dejun cald.

După ce a plecat, am rămas trează în pat și mi-am verificat telefonul. Îl închisesem cu o seară înainte și aveam vreo mie de mesaje vocale și SMS-uri de la prieteni, care îmi trimiteau condoleanțe și mă întrebau dacă am nevoie de ceva. Am intrat pe net să văd dacă mai era ceva nou în legătură cu omorârea lui Ted, și se părea că nu era nimic – articolele încă vorbeau despre o spargere întâmplătoare, și tot cartierul era unit în solidaritate și teamă. Lipsa de vești e un semn bun, mi-am spus și am decis să mă întorc la Boston în acea zi, sau poate la Kennewick. Încă o zi și o noapte cu mama mea ieșeau din discuție.

La micul dejun am discutat despre planurile mele, mama punând doar întrebări la care știa deja răspunsul. Întotdeauna fusese așa. *Cu ce o să te îmbraci în prima zi de școală*? *La ce colegiu te gândești să te înscrii*? *De ce crezi că tatăl tău ar face una ca asta*? În acea dimineață m-a întrebat unde aveam de gând să locuiesc acum, că Ted nu mai era.

— Nu în Boston, evident, a răspuns tot ea înainte să apuc eu să spun ceva. Știu asta deja.

— Boston, probabil, am replicat.

— Faithy, nu spune asta. După tot ce s-a întâmplat. Cartierul tău în mod clar nu e sigur. De fapt, niciodată n-am crezut că ar fi, și am avut dreptate. Am văzut filmul ăla cu Matt Damon despre South…

— Mamă, eu locuiesc în South End, nu în South Boston. Sunt două cartiere total diferite.

— În mod clar nu sunt. Sau dacă sunt, atunci sunt amândouă pline de violență și periculoase. Ai putea să te muți aici, să arăți tuturor din Orono cum te-ai descurcat în viață. Cu banii tăi, ai putea să cumperi cea mai mare casă de aici.

— Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta – nu acum, OK?

S-a mulțumit să încuviințeze solemn din cap și s-a apucat să spele vasele la chiuvetă, scoțând din când în când mici oftaturi. Am iertat-o pentru purtarea și egoismul ei. Întotdeauna o iertasem. Se spune că

personalitatea ne este formată și deja bine fixată atunci când atingem vârsta de cinci ani, dar personalitatea Sandrei Roy, cel puțin din a doua jumătate a vieții sale, a fost formată complet de ziua în care tatăl meu, șeful catedrei de istorie de la Universitatea din Maine, și-a pierdut postul titular pentru că făcuse propuneri indecente unei studente din anul întâi. Până în acel moment, mama socotea că duce o viață de lux. Cred că așa și era, într-un fel – crescuse într-un apartament închiriat în Derry, unde l-a cunoscut pe Alex Hobart, masterand dintr-un oraș al clasei mijlocii din Vermont. A renunțat la colegiu în anul trei ca să se mărite cu el și, câteva luni mai târziu, l-a născut pe fratele meu, Andrew, iar peste un an m-a avut pe mine. Când eram amândoi mici, tatăl nostru a obținut un post care îi putea asigura titularizarea la catedra de istorie a universității. S-a remarcat, devenind cel mai tânăr șef de catedră din istoria școlii; salariul lui, care creștea în fiecare an, era practic o avere în Orono, și mama, fericită cu doar cei doi copii, a transformat casa noastră colonială, construită după o comandă specială, în proiectul ei deosebit. Când aveam nouă ani, familia a călătorit în Europa și mama s-a întors acasă cu un nou fel de a vorbi, ca o actriță americană din anii 1950, cu cuvinte retezate și niște vocale vag englezești.

Și pe urmă, în anul în care am început liceul, totul s-a năruit. O fată din anul întâi care era la seminarul tatii despre Egiptul antic l-a înregistrat cerându-i să facă sex cu el în schimbul unor note. Totul a devenit public și tata a fost imediat concediat. Mama l-a dat afară din casă și a depus actele pentru divorț. Mi-aduc aminte de anul acela ca de un lung monolog alimentat cu furie din partea mamei, care părea să-l condamne pe tata mai degrabă pentru pierderea slujbei sale bine plătite decât pentru încercarea lui de șantaj sexual. Monologurile astea îmi erau adresate mie. Andrew descoperise marijuana, apoi pe cei de la Phish{37} și-și petrecea tot timpul liber în camera lui, cu capul acoperit de căști uriașe. Nu existau economii; toți banii părinților mei se duseseră pe mobilarea casei și excursii, și, la doi ani după divorț, mama a vândut casa colonială și ne-am mutat într-un apartament cu trei camere la mansardă, închiriat în mod obișnuit unor studenți. Andrew, pe atunci în ultimul an de liceu, a stat în apartament mai puțin de o lună, după care s-a mutat în casa unui prieten. Mama a protestat, dar eu știam că, de fapt, nu o deranja. Se întorsese împotriva tuturor bărbaților, și asta îl includea și pe fratele meu leneș. „Doar noi fetele, acum”, spunea ea, insistând că apartamentul era o chestie temporară. Dar am rămas acolo în ultimii mei doi ani de liceu. Fratele meu a terminat școala, apoi a petrecut un an urmându-i pe cei de la Phish într-un turneu prin toată țara, sfârșind în San Diego, unde locuia și acum. Ultima dată când avusesem vești de la el, lucra la o berărie și trăia cu o femeie care avea deja patru copii. Sunase și îmi

lăsase un mesaj pe telefon după ce Ted murise, dar nu-l sunasem înapoi și probabil că n-o voi face.

După divorț, tatăl meu s-a mutat în Portland, unde a găsit un post de director adjunct la un colegiu de stat. Mama și-a găsit de lucru ca recepționeră la un dentist, și, cu salariul ei și cecurile amărâte cu pensia alimentară pentru copii ale tatii, am reușit să o scoatem cumva la capăt. Refrenul constant al căminului nostru cu două femei era că viața mamei mele era distrusă, dar că a mea putea fi mai bună. Iar prin „mai bună", mama înțelegea mai mulți bani.

În liceu am fost mediocră, dar am devenit o hoață de talie mondială din magazine. Cele mai multe furturi nu aveau loc în Orono, ci în Brangor sau Portland, în timpul vizitelor mele la tata. În general furam din magazinele universale, care angajau detectivi speciali care se plimbau de colo-colo încercând să semene a clienți. Detectivii ăștia erau pregătiți să caute hoți observându-le limbajul trupului, căutându-i pe cei care erau agitați sau se purtau suspect. Pe mine nu m-au prins niciodată pentru că niciodată nu mă purtam ca o hoață. Mi-am perfecționat nonșalanța perfectă a unei fete cu cardul de credit al părinților în buzunar care venise pentru un mic shopping fără un scop precis. Oriunde mergeam, aveam la mine o geantă mare și căutam lucruri mici și scumpe. Eșarfe. Parfum. Am devenit foarte iscusită.

Singura dată când am fost văzută furând a fost de către un coleg într-o drogherie din Orono. Foarte rar furam de acolo – era prea aproape de casă și era un magazin în care mă duceam foarte des. Eram în clasa a unsprezecea atunci. Am cumpărat câteva obiecte de la una din casierițele cu ochi de vultur, dar am ieșit afară cu trei pachete de lame de rezervă pentru aparatul meu de ras Gilette Venus în geantă.

După ce am ieșit pe ușa automată, am auzit vocea unui tip spunând:

— Cred că ai uitat să plătești pentru ceva.

M-am întors. Era un puști pe care îl știam de la școală. James cumva. Nu mi-am dat seama că lucra la drogherie.

— Poftim? am zis, încercând să afișez aerul că aveam lucruri mai importante de făcut decât să vorbesc cu un angajat de la drogherie.

— În geanta ta. Te-am văzut când ai băgat lamele acolo.

— O, Doamne, am spus eu, cu o expresie șocată. Am uitat total de alea. O să…, am zis și am dat să mă întorc către magazin.

Băiatul a râs și m-a apucat de braț, trăgându-mă peste drum, în parcarea aflată în plin soare arzător. Era august, acea perioadă de două săptămâni din an în care nordul Maine-ului devine torid și înăbușitor și infestat de țânțari. Asfaltul se înmuiase și umpluse aerul cu mirosul de bitum încins.

— Nu te torn, a spus el. Doar că te-am văzut. Puțin îmi pasă dacă furi. Eu fac asta mereu.

— O! Am râs. Te știu, nu-i așa?

Ne-am prezentat. Numele lui era James Audet și era și el tot într-a unsprezecea, deși venise la liceul din Orono la jumătatea anului anterior. Era arătos, cu ochi albaștri, pometi înalți și păr blond și des. Mai era și scund și plin de mușchi ca să compenseze lipsa înălțimii, ceea ce-l făcea să pășească asemenea unui gimnast, săltând pe vârfurile picioarelor. În liceu eu eram cam singuratică, așteptând răbdătoare să ajung la colegiu și hotărâtă ca notele mele să fie suficient de bune ca să-mi asigure o bursă undeva în afara statului. James și cu mine am devenit repede prieteni. Mi-a mărturisit convingerea lui, că singurul lucru care conta în viață erau banii, și că avea de gând să facă foarte mulți.

— Atunci însoară-te cu o femeie bogată, i-am spus eu.

Eram la un Friendly's, la două orașe mai departe de al nostru, unde ne plăcea să pierdem vremea.

— Sunt prea scund. Femeile bogate vor bărbați înalți.

— Pe bune?

— E dovedit. Pe de altă parte, tu ai putea clar să te măriți cu un bărbat bogat. Uite ce țâțe ai.

— Îh. Arăt ca o ciudată.

— Ascultă-mă pe mine. Tu ești fata aia puțin cam stângace în liceu care vine la reuniunea absolvenților și arată ca un model. Am văzut chestia asta de o sută de ori.

— Unde ai văzut-o?

— În filme, normal.

După ce am terminat școala, ne-am luat amândoi slujbe în ceea ce era considerat centrul din Orono, James la o pizzerie, iar eu la aceeași drogherie din care furam pe vremuri. Intrasem la Mather, un colegiu privat din Connecticut. Era o școală făcută în primul rând pentru copiii bogați din New York și Boston, dar eu terminasem a treia în clasa mea și situația financiară a părinților mei făcea ca mai bine de jumătate din taxele de școlarizare să-mi fie plătite prin bursă. James se ducea la Universitatea din Maine, unde tatăl lui era antrenorul echipei de lupte greco-romane. Eram amândoi virgini și în iulie în acea vară am decis să facem sex împreună ca să nu mergem la colegiu lipsiți de experiență. Am făcut-o pe bancheta din spate a mașinii lui James, un Chevrolet Caprice Classic. După, m-a întrebat cum mi s-a părut. „Incestuos", am spus eu și am râs amândoi așa de tare, că James a căzut de pe banchetă și s-a julit la șold. Am continuat totuși să o facem, spunându-ne că văzuserăm toate filmele bune din acea vară și cu sexul ne treceam timpul. În ultima noastră seară împreună, înainte să vină tata să mă ia și să mă ducă în Connecticut, James mi-a spus:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Păi, o să ne vedem de Ziua Recunoștinței.

— Da, știu. Doar că presupun că atunci o să ai un iubit bogat și n-o să mai vrei nici să vorbești cu mine.

— O să *vorbesc* cu tine, am spus.

Dar a avut dreptate și nu prea ne-am mai văzut după ce am început colegiul. Mă mai gândeam la el doar atunci când veneam în Maine. M-am întrebat acum dacă știa cât de bogată eram.

— Mai știi ceva de familia Audet? am întrebat-o pe mama după ce am strâns farfuriile de la micul dejun și ne-am mutat în livingul cu bovindourile înalte care dădeau spre biserica metodistă și cimitirul de alături.

— Fiul lor Jim s-a însurat. Știai asta. Lucrează la o bancă în Bangor și am auzit că nevastă-sa e gravidă.

— Acum îșI zice Jim?

— Așa îi spune Peg. Nu l-am mai văzut de când era în liceu. E tot scund, din câte am auzit.

Mi-a sunat mobilul. Am recunoscut numărul, era cel al detectivului Kimball din seara precedentă. Un fior de frică m-a străbătut.

— Mamă, trebuie să răspund.

Am răspuns la telefon în vreme ce mă îndreptam către bucătărie.

— Doamna Severson?

— Da.

— Sunt tot detectivul Kimball. Ce mai faceți?

— Sunt bine, am spus cu o voce rece.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar va trebui să vă cer să vă întoarceți la Boston.

— OK. De ce?

— O vecină de-a dumneavoastră crede că l-a văzut pe bărbatul care e posibil să-l fi omorât pe soțul dumneavoastră. Avem un portret-robot și trebuie să veniți la secție să vă uitați la el.

— De ce? Credeți că e cineva pe care l-aș putea cunoaște? am spus și imediat mi-am regretat tonul.

Sunase defensiv.

— Nu neapărat. Încă abordăm cazul ca un jaf sfârșit tragic, dar trebuie să eliminăm orice altă posibilitate. Există această posibilitate, ca acela care a făcut-o să fie cineva care îl voia pe soțul dumneavoastră mort, și, dacă așa este, atunci poate că îl puteți identifica.

— Mă întorc în după-amiaza aceasta.

— E grozav, doamnă Severson. Știu că nu va fi ușor pentru dumneavoastră, dar orice ajutor…

— N-o să fie nicio problemă.

Detectivul a tușit de șase ori la rând, apoi a spus:

— Scuze, sunt răcit. Încă ceva. Întâmplător, v-ați adus aminte de

cineva pe care l-ar putea cunoaște soțul dumneavoastră în Winslow? Vă amintiți, v-am întrebat despre asta asea…

— Nu. M-am gândit, dar nu mi-a venit nimic în minte. Îmi pare rău.

— Mă întrebam doar. Vă rog să mă sunați când ajungeți în Boston. Pot să vă aduc portretul oriunde ați…

— O să vă sun, am spus și am închis.

O auzeam pe mama vorbind la telefonul ei în living. Tot ce am putut deslușI a fost cuvântul *teribil* repetat de câteva ori. M-am uitat afară pe fereastră. Se întunecase, norii care alergau pe cer erau umflați și de culoarea cernelii, se apropia o furtună. Din cauza întunericului de afară, îmi vedeam reflexia în fereastra bucătăriei. M-am privit lung, gândindu-mă la Winslow. Eram sigură că știam pe cineva care locuia acolo… să fie cineva din liceu, sau cineva de la Mather?

Și apoi mi-a venit în minte și am știut dintr-odată la cine mă gândeam. Era Lily Kintner, fata aia ciudată de la Mather care era cu Eric Washburn când el a murit în Londra. Mi-am adus aminte că auzisem că locuia în Winslow și lucra la colegiu ca bibliotecară. Dar ea nu-l cunoștea pe Ted. Cel puțin nu credeam că îl cunoștea. Era posibil să se fi cunoscut odată, cu ani în urmă, când mă întâlnisem cu ea în South End? Pe ea o vizita oare Ted?

Mama era tot la telefon, șoptind tare, de parcă eu nu puteam să aud tot ce spunea, și m-am dus sus să-mi fac bagajul pentru întoarcerea la Boston.

20.

LILY

Cooley's era o bombă, așa îmi spusese Ted, și avusese dreptate. Era un bar cu un aspect și atmosferă care veneau din ani de kitsch acumulat, până în punctul în care părea fals. Dacă locul ăsta ar fi fost în New York sau Boston, aproape că ai fi crezut că un hipster plin de idei îl deschisese cu un an în urmă. Dar aici, aplicele de perete de la World of Schlitz erau acoperite cu un strat adevărat de mizerie, iar barmanul morocănos era chiar într-o pasă proastă și nu doar un actor care încerca să-și joace rolul. M-am așezat în colțul îndepărtat față de bar, cu fața spre ușă. Mă întrebam dacă aveam să-l recunosc pe Brad Daggett atunci când o să intre. Credeam că da. Ted îl descrisese ca pe un cretin solid și arătos care începea să-și arate vârsta. Asta era o descriere valabilă cam pentru jumătate dintre bărbații care veneau la un bar precum Cooley's într-o seară de luni, dar eu mă bazam și pe faptul că Brad omorâse recent un om. Știam că puteam recunoaște un criminal.

Ajunsesem acolo la cinci și ceva, venind cu mașina de la Kennewick

Inn pe o ploaie torențială care înnegrise cerul întunecat. Erau trei mașini în parcarea de la Cooley's, dar eu eram primul client. M-am instalat pe scaunul meu, mi-am scos jacheta umedă și am comandat o Miller Lite. Barmanul, o imagine perfectă a lui Ichabod Crane din producția Disney{38}, a desfăcut sticla și mi-a adus-o, apoi a pus pe bar un meniu laminat cu colțurile rupte. L-am scanat – plăcinta cu scoici Cooley's era specialitatea casei.

Era o seară liniștită. Deși fusesem surprinsă de mulțimea relativ însuflețită din Livery cu o seară în urmă, n-am fost surprinsă de numărul mic de suflete care se hotărâseră să înfrunte Cooley se într-o seară rece și umedă de luni. La șapte, singurii alți clienți de acolo erau un bărbat singuratic, de cel puțin șaptezeci de ani, care își urcase greutatea considerabilă pe un taburet și comandase un cocktail cu whisky, două blonde trecute care puseseră stăpânire pe celălalt capăt al barului, plus o pereche de turiști între două vârste care șovăiseră în prag, deciseseră că nu aveau curajul să se întoarcă și să plece, așa că se așezaseră într-unul din separeurile cu spătare înalte. În cele două ore de când eram la Cooley's, băusem două sticle de bere și încercasem faimoasa plăcintă cu scoici, din care primisem o felie adusă pe o farfurie ciobită lângă o grămăjoară de fire de pătrunjel. Era un aluat de plăcintă umplut cu o scoică tăiată în bucăți și un amestec de pesmet de culoarea nisipului ud. Avea gustul unei versiuni dubioase a umpluturii groaznice pe care o răzui de pe creveții umpluți copți. Am luat două îmbucături, apoi am cerut o farfurie de cartofi prăjiți. Barmanul a părut amuzat.

Petrecusem cea mai mare parte a zilei la Kennewick Inn, citind ziarul în lobby lângă foc, apoi mâncasem de prânz în Livery, unde fusesem servită de Sidney, barmanița drăguță și subțire despre care se spunea că îi căzuse cu tronc Miranda. În timp ce-mi mâncam salata, se mișca în spatele barului cu mișcări hotărâte, asigurându-se că toate paharele erau curate, că toate suprafețele erau șterse. Purta o cămașă bărbătească, cu mânecile suflecate până sus pentru a-și arăta bicepșii. Unul din brațe era complet acoperit cu flori și fete sumar îmbrăcate. Nu părea prea vorbăreață, așa că am decis să nu o întreb despre Ted și Miranda. Dar chiar înainte să plec, o angajată a hotelului a coborât la bar să-și umple o ceașcă cu Cola Diet și le-am auzit discuția.

— Ai vorbit cu Miranda? a întrebat-o pe Sidney angajata, o brunetă machiată excesiv, într-un costum negru.

— I-am lăsat un mesaj pe telefon, ca să-i spun cât de rău ne pare tuturor. Nu mă aștept să-mi răspundă.

— Dumnezeule!

— Știu, da. Mă tot gândesc la ea… la chestia asta… la Ted…

— Ce crezi că o să facă acum?

Femeia în costum, care arăta ca o organizatoare de evenimente, a

luat o gură zdravănă de cola cu paiul.

— Asta mă întreabă toată lumea. Sincer, n-am nici cea mai mică idee. Mi-e prietenă, aș zice, dar nu e ca și cum aș cunoaște-o *chiar așa* de bine. Ce știu eu, poate că n-o s-o mai vedem niciodată.

Am lăsat banii pe bar și m-am dat jos de pe scaunul meu. Auzisem ceea ce voiam să aud. Dacă nu cumva oamenii erau foarte discreți, se părea că angajații hotelului și obișnuiții de la Livery nu știau că Miranda își făcea de cap cu Brad. Nu mă miram. Se străduise incredibil de tare să o ascundă și, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Ted să-i vadă împărțind o țigară și să devină bănuitor, atunci nimeni în afară de Brad și Miranda înșiși nu ar fi știut că erau mai mult decât angajat și angajator. Asta m-a făcut să-mi dau seama că Miranda plănuise probabil încă de la început să-l folosească pe Brad pentru a-l omorî pe Ted. Nu se dusese niciodată la Cooley's. Brad nu venise niciodată la Livery. Bănuiala mea era că singurul loc în care avuseseră o relație fizică era casa în construcție, și doar când nu mai erau acolo și alți muncitori.

După prânz, m-am întors în camera mea ca să-mi pun bocancii și o jachetă de vânt ca să merg pe drumul de pe faleză. Abia așteptam. Aerul era înviorător și rece, oceanul pe care îl văzusem de la fereastra camerei mele cenușiu și cu valuri stârnite de vânt. Verificasem starea vremii pe telefon și se părea că venea o furtună torențială, dar mai târziu, către seară. Am ieșit din hotel și am traversat Micmac-ul, cu hainele lipite de trup din cauza vântului. Am coborât pe treptele rudimentare care duceau la fâșia scurtă de plajă de unde începea poteca de pe faleză. Pe plajă mai erau doar un bărbat care stătea pe loc și un labrador ciocolatiu care alerga în salturi mari după o minge de tenis pe care bărbatul i-o arunca dintr-un dispozitiv de plastic. Am trecut imediat pe potecă; era flux și prima sută de metri era alunecoasă din cauza algelor care se îngrămădiseră peste pietrele plate, dar după aceea poteca urca și părăsea marginea apei, așa că eram apărată de vânt de o fâșie de copaci și arbuști piperniciți – cei mai mulți celastrus, cu fructele lor galbene despicate pentru a-și arăta roșul de dedesubt, și illex. Mergeam încet, nu atât cu grijă, cât pentru că mă bucuram de frumusețea drumului. Niciodată nu fusesem o mare admiratoare a țărmului mării – toate trupurile alea unse, nemișcate, întinse pe plajă ca niște bucăți de carne pe un grătar. Poate că sunt subiectivă, pentru că pielea mea albă, plină de pistrui, nu se bronzează la soare, ci devine roșie și bășicată. Îmi place să înot, dar prefer apa lacurilor și a iazurilor celei sărate a oceanului, și n-am fost niciodată în stare să suport senzația pe care mi-o dă nisipul lipit de picioare. Dar bucata asta anume de țărm din Maine mi se părea diferită. Poate că era vorba doar de vremea impresionantă sau de norii care se fugăreau împinși de vânt, dar pe această potecă mă simțeam învăluită în

frumusețe, copleșită de forța elementară a naturii. Lespezile mari de piatră cenușie erau mult mai atrăgătoare decât fâșiile de plajă nedurabile după care jinduiesc majoritatea oamenilor. Am tras adânc aer în piept, de parcă eram însetată după el.

Nu mai era nimeni pe potecă în acea zi. Nu eram surprinsă. Când am ajuns la capătul ei, de unde se vedea spatele casei lui Ted și a Mirandei, vântul se întețise și rafale de ploaie începuseră să bată lateral, răpăind pe haina mea.

Am căutat cu privirea locul unde probabil Ted se instalase cu binoclul său. Erau mai multe, dar o movilă cu iarbă, aflată în spatele unui copăcel mic și răsucit, părea să fie cea mai ferită. Binoclul lui Ted trebuie să fi fost unul puternic, căci casa părea să se afle la o distanță greu de străbătut, dincolo de o fâșie urâtă de pământ peste care trecuse un buldozer. M-am gândit dacă să traversez acea bucată de pământ ca să mă uit mai bine la casă, dar era posibil ca Brad sau alți lucrători să se afle acolo. Așa că m-am întors. Talazurile se spărgeau de stânci, aruncând în aer jeturi de apă și spumă. Mi-am ridicat fața către ploaia care cădea pieziș, fără să-mi mai fac griji că mă udam, și am pășit cu grijă, dar hotărât, pe potecă.

La han, m-am dus la micul bar de lângă șemineul din lobby, am comandat un whisky fierbinte – băutura de iarnă a tatălui meu – și l-am luat în cameră, unde am sorbit din el întinsă într-o cadă foarte adâncă. Mă simțeam bine și a trebuit să-mi aduc aminte că mă aflam în Kennewick cu un scop, că aveam de răzbunat un prieten. După baie am dormit puțin, apoi mi-am pus din nou jeanșii strâmți pe care îi purtasem cu o seară în urmă, m-am fardat exagerat și am plecat cu mașina la Cooley's.

Mă aflam acolo de vreo trei ore, savurasem trei beri slabe, când am decis că probabil Brad nu avea să apară. Turiștii plecaseră, la fel și cele două femei de la bar. După aceea, trei bărbați intraseră pe rând și de fiecare dată veniseră legănându-se pe ușa de afară, scuturându-și ploaia de pe haine. Mă așteptasem ca printre ei să fie și Brad. Dar unul abia era trecut de douăzeci de ani, unul era un bărbat cu burtă și barbă mare, iar cel de-al treilea a apărut într-un blazer albastru peste o cămașă albă și jeanși călcați. M-am gândit că avea vârsta potrivită, în jur de patruzeci, dar avea obrazul ras. L-am privit totuși cu atenție. Era posibil ca Brad să-și fi ras ciocul despre care îmi spusese Ted și era posibil să se fi îmbrăcat mai deosebit dintr-un motiv anume. Poate că avea întâlnire cu un client. Poate că aștepta o femeie. A observat că mă uit la el, a ridicat o sprânceană în direcția mea și și-a ridicat paharul de bere. Eu mi-am îndreptat privirea către telefon, ca să-l descurajez să se apropie. Decisesem că probabil nu era Brad. Era așezat destul de aproape de mine ca să-i văd mâinile îngrijite și vârfurile grizonante ale părului și, dacă nu cumva Brad era un

criminal genial care își schimbase total înfățișarea, mă îndoiam că el ar fi. Mi-am plătit nota cash și am ieșit afară din Cooley's pe tocurile înalte cu care nu eram obișnuită.

— Nu pleca din cauza mea, a spus blazerul albastru când am trecut pe lângă el.

M-am întors și l-am măsurat cu privirea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Chris.

— Chris, unde lucrezi?

A părut puțin cam nedumerit de întrebările mele, dar mi-a răspuns.

— Sunt manager la Banana Republic{39} în Kittery. Ne cunoaștem?

— Nu, am spus. Eram doar curioasă. Noapte bună, Chris.

Și mi-am continuat drumul afară din bar.

Afară, ploaia în rafale de mai devreme se transformase într-una mocnită. Direcția vântului se schimbase și, deși oceanul era chiar peste drum, aerul mirosea a pini și gunoaie proaspete. O camionetă, parcată pe două locuri, stătea cu motorul pornit, cu fereastra din dreptul șoferului coborâtă. Am trecut pe lângă ea și am simțit în aerul umed mirosul de țigară. Am ajuns la mașina mea și am cotrobăit o vreme prin geantă, sperând că șoferul camionetei o să-și termine țigara și o să coboare, ca să mă pot uita la el. Tocmai îmi scoteam cheile din geantă, când motorul camionetei s-a oprit. M-am întors și am văzut arcul grațios descris de mucul de țigară care traversa parcarea, ca să aterizeze cu un fâsâit sonor într-o baltă. Un bărbat înalt a coborât din camionetă. În lumina unui neon exterior, montat pe o latură a barului, l-am văzut. Păr negru, umeri lați, și când s-a întors, ca să închidă portiera camionetei, i-am văzut limpede ciocul. Trebuia să fie Brad.

N-aveam deloc de gând să-l urmez în Cooley's.

— Brad, am spus și el a ridicat capul ca să se uite la mine.

Chiar și în lumina slabă din parcare, am văzut că ochii îi erau umflați de nesomn și că avea înfățișarea spectrală, agitată, a cuiva care făcuse ceva foarte rău.

— Eu? a zis el.

— Ești Brad, nu-i așa?

— Îhî.

— Brad Daggett?

— Dap.

A aruncat o privire furișată prin parcare, căutând poate echipa SWAT care se pregătea să-l pună la pământ dacă făcea vreo mișcare bruscă.

— Putem vorbi puțin? Aici? E important.

— OK, sigur. Ne cunoaștem?

— Nu, am răspuns. Dar avem prieteni comuni. Îi cunosc foarte bine

pe Ted și Miranda Severson. Știi ceva? E umed și frig aici. Putem să stăm în mașina mea și să vorbim sau putem sta în camioneta ta, dacă te simți mai bine acolo.

Și-a rotit din nou privirea prin parcare. Știam că în mintea lui rotițele se învârteau nebunește, întrebându-se cine puteam fi și ce puteam să vreau.

— N-ai de ce să-ți faci griji, am spus, cu o voce cât mai liniștitoare cu putință. Hai să stăm în camioneta ta.

— OK, sigur, a zis și și-a deschis portiera.

Eu am făcut cei trei pași prin parcarea udă și am deschis ușa din dreapta. Înainte să urc în mașină, am deschis fermoarul genții. Înăuntru, chiar deasupra, era un pistol cu electroșocuri de 15 centimetri, care arăta ca o lanternă. Nu credeam că va fi nevoie să-l folosesc, dar voiam să fiu precaută. Nu știam cum reacționa Brad la faptul că omorâse un om cu sânge rece cu mai puțin de o săptămână în urmă, dar trebuia să presupun că era nervos și paranoic, și posibil periculos.

— Deci îi cunoști pe Seversoni? a spus Brad după ce am urcat amândoi în mașină, pe un ton care suna a nonșalanță forțată.

Interiorul camionetei era impecabil de curat și mirosea a fum de țigară și a detergent de mașină.

— Da, am spus. Ei, adică îl cunoșteam pe Ted Severson și o cunosc pe Miranda.

— A fost oribil ce…

— Ce i s-a întâmplat lui Ted, știu că a fost. De fapt, de-asta și sunt aici. Ascultă-mă o clipă, OK, Brad? N-o să-ți placă ce-o să spun, dar trebuie să asculți. Crezi că poți să faci asta?

L-am privit în față. Ochii îi erau tiviți cu roșu, iar fața lui, în ciuda bronzului adânc, de piele tăbăcită, avea aspectul buhăit al cuiva care nu se simte bine. Răsuflarea îi mirosea a grâne ude și m-am întrebat cât băuse până atunci. A încuviințat din cap.

— Sigur, sigur.

— Brad, am nevoie să-mi faci o favoare. O mare favoare. Și dacă îmi faci favoarea asta, atunci n-o să spun nimănui că te-ai dus cu mașina până la Boston vinerea trecută, seara, și l-ai omorât pe Ted Severson.

M-am pregătit, cu o mână pe pistolul din geanta deschisă. M-am gândit că poate o să se repeadă la mine, sau cel puțin o să-mi spună într-un fel violent că habar n-avea despre ce vorbesc. În schimb, buza lui groasă de jos a căzut puțin, maxilarul i s-a încleștat și pentru o clipă am crezut că o să izbucnească în lacrimi. Dar tot ce-a făcut a fost să spună, cu o voce care suna sec și disperat:

— Cine ești? Ce vrei de la mine?

— În clipa asta, am răspuns, sunt cel mai bun prieten al tău din lume.

21.

MIRANDA

Am plecat din Orono pe același drum pe care venisem, trecând iar prin Bangor. Înainte să intru pe I-95, m-am oprit la o stație locală de benzină, unde m-a servit un adolescent. Am stat în mașină și m-am gândit la Brad. Oare idiotul chiar fusese văzut în cartierul meu în noaptea crimei? Mă rugam ca acel portret-robot pe care îl avea detectivul să fie al altcuiva, sau să nu semene nici pe departe cu Brad, pentru că, dacă aducea cu el – chiar și vag –, trebuia să pomenesc ceva despre asta. Și dacă se întâmpla așa, atunci Brad Daggett avea să fie luat la întrebări de poliție și nu credeam că va fi în stare să se descurce. Mi-am imaginat fața lui nădușită și ochii care îi fugeau în toate părțile; polițiștii aveau să-i arunce o singură privire și o să știe că el era omul lor. Și o să cedeze, asta era sigur. O oră într-o cameră de interogare avea să fie suficient. Și pe urmă, singura mea opțiune va fi să susțin că Brad era nebun, că în mod clar devenise obsedat de mine și îl omorâse pe Ted din proprie voință. Aș fi putut chiar să le spun că Brad și cu mine făcuserăm sex, de vreo două ori, în casa pe care o construiam, dar că niciodată nu îi sugerasem să-mi omoare bărbatul. Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului meu, și n-o să se poată dovedi că aveam vreo legătură cu asta. Dar oamenii o să știe. Bineînțeles că o să știe. Mi-am dat seama că îmi încleștasem dinții și m-am oprit.

Am inspirat pe nas, savurând mirosul benzinei în timp ce așteptam ca omul de la stație să-mi ia banii de pe card. A început ploaia – stropi grași, intermitenți, care scoteau sunete plesnitoare pe acoperișul mașinii în vreme ce mă îndepărtam de stația de benzină către I-95.

Mi-am tot făcut griji pentru Brad cea mai mare parte a drumului până la Boston. Poate că o să facă față situației atunci când o să stea de vorbă poliția cu el. Poate că alibiul lui va ține. Și poate – speram eu – portretul-robot pe care îl avea detectivul n-o să aducă nici pe departe cu Brad. Ăsta ar fi cel mai bun scenariu, dar, în adâncul sufletului, știam cumva că desenul avea să semene exact cu Brad, că el încurcase treburile și cineva îl văzuse. După o vreme, m-am forțat să mă gândesc la altceva și am început să mă gândesc la Lily Kintner, femeia care locuia în Winslow, și la care nu m-aș fi gândit niciodată dacă Ted nu s-ar fi dus acolo vinerea trecută și n-ar fi primit o amendă în parcare. Existase o vreme când Lily fusese o prezență constantă și supărătoare în viața mea. Era cu doi ani mai mică decât mine la Mather. O cunoscusem în anul trei, când iubitul meu Eric Washburn îi dăduse o invitație la St. Dun's.

— Cine e? întrebasem eu.

Eu nu fusesem invitată la o petrecere de joi seara la St. Dun's până în anul doi și numai după ce mi-o trăsesem timp de trei săptămâni cu Eric Washburn.

— Îl știi pe David Kintner, romancierul? m-a întrebat Eric.

— Nu, am spus eu.

— E fiica lui.

A venit la acea primă petrecere de joi seara și aproape că nici n-am văzut-o. Era ca un copil al nimănui dintr-un roman victorian – slabă și palidă, cu păr lung, roșcat. Am privit-o și la început am crezut că era agitată, pierzându-se în peretele de care se rezemase cu un pahar în mână, prea speriată ca să stea de vorbă cu cineva. Dar m-am apropiat de ea, m-am uitat mai bine și mi-am dat seama că de fapt nu-i păsa că era la St. Dun's. Părea aproape indiferentă, ca o fată care stă în ultimul rând la un curs plictisitor. Oare chiar înțelegea ce însemna să primească o boboacă un cartonaș cu craniu? Am crezut că n-o să mai vină niciodată, dar s-a tot întors, în fiecare joi, și era clar că Eric devenise interesat de ea. Am găsit la bibliotecă una dintre cărțile tatălui ei și am citit o parte din ea într-o cameră de studiu de la subsol. Se presupunea că e o comedie, dar era în mare parte despre niște băieți dintr-un internat din Anglia care se purtau cu cruzime între ei. Mi s-a părut genul de carte stupidă pe care Eric ar idolatriza-o. Nu mi-a păsat prea mult în acel moment, pentru că începusem să mă culc cu Matthew Ford, ceea ce îl făcea pe Eric să pară practic din clasa de mijloc.

În ultimul an, Eric și Lily au devenit un cuplu. Era în regulă pentru mine. Matthew și cu mine ne potriveam mult mai bine decât mă potrivisem eu cu Eric. Spre deosebire de Eric, Matthew era suficient de nesigur pe el ca să compenseze asta cumpărându-mi tot ce voiam. I-am spus niște povești complicate, cum că proveneam dintr-un clan franco-canadian bogat, dar că tatăl meu fusese dezmoștenit pentru că se mutase cu familia lui în Maine și își învățase fiica doar engleza. Înainte de vacanța de Crăciun din acel an, i-am spus lui Matthew că aveam nevoie de o mie de dolari ca să mă duc pe ascuns în Montreal și să-mi vizitez bunica paternă, care era pe moarte. Mi-a dat banii cash. Era o relație bună, dar nu îmi făceam iluzii că avea să continue și după ultimul nostru an de colegiu. Am presupus că același lucru avea să fie valabil și pentru Eric și Lily, mai ales că ea era doar în anul doi, dar cu cât îi vedeam mai mult împreună, cu atât realizam mai bine că era ceva serios. Cel puțin din partea lui Lily era serios; de asta îmi dădeam seama. Nu eram convinsă că Eric era capabil de dragoste. Din punctul ăsta de vedere semăna cu mine, cineva care putea să se ambaleze repede și apoi putea să-i treacă la fel de repede. O dată, când eram împreună, mi-a spus că simțea că putea foarte ușor să aibă

aceeași relație în același timp cu două femei. Nu uitasem că-mi spusese asta și i-am amintit-o în săptămâna din ultimul an când terminaserăm cu examenele și cei din anii mai mici încă erau ocupați cu învățatul.

— Ai vreo propunere? a întrebat.

Stăteam în casa scărilor la St. Dun's, împărțind o țigară și ascultând zgomotele unei petreceri pe sfârșite de la parter. Cântau cei de la Radiohead{40} și cineva striga să se schimbe muzica.

— Nu știu, am spus. Toată lumea crede că tu și cu Lily aveți ceva serios.

— Și tu cu Matthew?

— Se termină în ziua absolvirii.

— Ah, OK.

— Ascultă, am spus, și i-am atins maxilarul neras. E săptămâna noastră, a celor din ultimul an. Ce zici?

Am făcut sex în acea noapte și am continuat să facem toată vara aceea. Eric o vizita pe Lily acasă la părinții ei în weekenduri, iar în timpul săptămânii era cu mine. Lily nu venea niciodată în oraș, iar el le-a spus prietenilor lui că în weekend își vizita tatăl bolnav. În glumă, mi-am vopsit părul roșu și i-am spus lui Eric să pretindă că are o singură iubită. Mi-au plăcut weekendurile mele din acea vară, singură în New York. Închiriasem doar pentru mine o garsonieră în Village, așa că sâmbăta și duminica erau în întregime doar ale mele. Mi-i imaginam pe Eric și Lily la țară, îndrăgostiți, și nu mă deranja absolut deloc. De fapt, mă făcea să râd.

Eric a murit în acea toamnă în Londra. O vizita pe Lily și uitase să-și ia cu el antialergicele. A căzut mort pentru că mâncase alune. M-am întrebat de multe ori cum fusese pentru Lily. Auzisem că a murit în apartamentul ei, cu ea privindu-l. Mi-o imaginam căutând disperată EpiPen-ul, încercând să-l țină în viață. Întotdeauna mi-am spus că Lily a avut noroc. L-a știut pe Eric Washburn doar ca pe un iubit fidel. N-a aflat niciodată adevărul despre el.

M-am întâlnit cu Lily câțiva ani mai târziu. Nu avea cont pe Facebook, dar auzisem despre ea – că era un soi de bibliotecară la Colegiul Winslow – și ceva despre tatăl ei, care fusese implicat într-un accident de mașină în care a murit a doua lui soție. Am recunoscut-o imediat. Nu se schimbase deloc, palidă și pierdută, cu părul ăla de Pippi Șosețica{41} tuns exact la fel, cu fața lipsită de expresie. I-am spus că îmi părea rău pentru ce se întâmplase cu Eric Washburn și ea s-a holbat pentru o clipă la mine cu o privire egală, fixă. În asta a constat interacțiunea noastră. Am încercat să-mi amintesc dacă îi făcusem cunoștință cu Ted, și cred că probabil i-am făcut, dar nu eram sigură. Mi-am adus însă aminte de privirea ei rece, de ochii verzi, aproape translucizi. Oare știa despre mine și Eric în acea vară? Și dacă știa,

atunci era posibil ca moartea lui Eric să nu fi fost accidentală? Nu credeam asta, dar cumva mă irita că Lily revenise în mintea mea. Erau multe motive pentru care Ted ar fi putut să se ducă la Winslow în acea vineri; șansa ca asta să fi avut vreo legătură cu Lily era incredibil de mică.

Am ajuns înapoi în Boston la ora patru după-amiaza. Am parcat la trei străzi de casa mea și m-am dus la barul unui hotel butic, unde am băut o votcă cu gheață și am comandat o porție de orecchiette cu homar. Eram leșinată de foame. După ce mi-am mâncat pastele, m-am întors la mașină și l-am sunat pe detectivul Kimball. A răspuns imediat.

— Sunt în Boston, i-am spus.

— Grozav, a replicat. Unde sunteți? Pot să vin să vă iau dacă vreți, să vă aduc la secție.

I-am spus că eram în capătul străzii noastre, parcasem pe stradă, nu știam ce să fac sau unde să mă duc. Am pus un mic tremur în voce când am spus asta.

— E de-nțeles. Dacă așteptați acolo, pot să vin să vă iau. Apoi, dacă vreți, puteți da niște telefoane de la secție. Poate că vreți să vă duceți acasă la vreo prietenă, sau la un hotel…

Detectivul a ajuns zece minute mai târziu într-un Mercury Grand Marquis alb și m-a dus la secție. În mașina lui mirosea a țigări rulate manual și a mentă. El purta jeanși și o haină de catifea reiată. Cravata lui părea vintage și era ușor zdrențuită pe o parte.

— Vă mulțumesc foarte mult că v-ați întors la Boston, mi-a spus, în vreme ce se strecura prin trafic, cu o mână pe volan, cu cealaltă pe genunchi, cu arătătorul bătând în ritmul unei muzici inexistente. Suntem foarte optimiști în privința acestui indiciu. Credem că avem o descriere detaliată a omului care v-a omorât soțul.

— Cum? am întrebat.

— O femeie care venise în vizită la unul dintre vecinii dumneavoastră stătea în mașină și scria un SMS. A văzut un bărbat care ieșea din casa care a fost spartă – familia Bennett, de la 317, îi cunoașteți? – și pe urmă s-a dus la casa dumneavoastră. Femeia a zis că a continuat să-l urmărească pentru că părea să se furișeze și era agitat. A trecut chiar pe sub un felinar din stradă și ea i-a văzut bine trăsăturile. A lucrat cu desenatorul nostru și cred că avem un portret foarte asemănător.

Detectivul mi-a aruncat o privire. Zâmbea puțin timid, ca și cum nu era prea sigur cum ar trebui să se poarte. I-am văzut ochii scanându-mi fața.

— De ce vreți să mă uit la desen? Credeți că aș putea să-l știu?

— Credem că e posibil. Martora noastră a spus că suspectul a sunat la ușa casei dumneavoastră. Soțul dumneavoastră a venit la ușă și a

vorbit puțin cu bărbatul. De fapt, martora zice că nu s-a mai uitat pentru că părea că cei doi se cunoșteau. Când s-a uitat din nou, bărbatul nu mai era acolo și ea a presupus că intrase în casă.

— O, Doamne, am făcut eu. Era cineva cunoscut de Ted?

— E doar o posibilitate, doamnă Severson. E posibil să fi fost un spărgător oarecare, care l-a convins să-i dea drumul în casă. De aceea vrem să vă uitați la desen.

— Sunteți sigur că bărbatul ăsta care a sunat la ușă a fost același care l-a împușcat… care l-a împușcat pe soțul meu?

Detectivul a rotit volanul cu un gest nonșalant și s-a strecurat într-un loc liber în parcarea din fața secției de poliție.

— Așa credem, a răspuns, oprind motorul. Martora a spus că stătea în mașină undeva în jur de șase după-amiaza, și aceasta este cu aproximație ora decesului stabilită de legist. Ea n-a auzit vreo împușcătură, dar motorul ei mergea și casa dumneavoastră are pereții groși, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Am lăsat capul în jos și am tras adânc aer în piept, pe nas.

— Vă simțiți bine? a întrebat detectivul.

— Am avut și momente mai bune. Îmi pare rău. Am nevoie de o clipă doar… haideți să intrăm să mă uit la desen.

Detectivul Kimball m-a condus în secție în tăcere, am trecut prin zona de recepție puternic monitorizată și am ajuns într-un coridor cu podeaua acoperită cu un linoleum uzat și cu pereții de cărămidă. L-am urmat pe detectiv într-o zonă deschisă care fusese împărțită în cubicule. Mă mișcam încet. Era clar din ceea ce auzisem că Brad fusese văzut bine. Îmi țineam furia sub control și mă gândeam la ceea ce trebuia să-i spun detectivului. Dacă desenul semăna chiar și puțin cu el, trebuia să spun asta, altfel urma să li se pară suspect atunci când, în cele din urmă, aveau să dea peste Brad. Ceea ce speram cu disperare era ca portretul să nu semene deloc cu el, ca să pot spune cu sinceritate că habar n-aveam la cine mă uitam.

Am ajuns la biroul detectivului, într-un cubicul înconjurat de pereți mobili. Mi-a oferit un scaun de plastic, iar el s-a instalat într-un scaun rotativ tapițat. Biroul lui era încărcat, dar teancurile de dosare și hârtii păreau organizate în turnulețe distincte, fiecare având deasupra un post-it într-o culoare diferită. A scos un dosar din vârful unuia din turnulețele mai mici și l-a deschis.

— Vedeți bine acolo? m-a întrebat.

Ne aflam sub o lumină fluorescentă puternică fixată în tavanul jos din plăci de polistiren, și i-am spus că vedeam foarte bine. A scos o foaie de hârtie din dosarul gălbui și a răsucit-o spre mine, ca să pot vedea desenul. Semăna destul de bine cu Brad – gâtul gros, ciocul negru, ochii întunecați puțin cam apropiați sub sprâncenele groase. Trăsătura lui cea mai distinctă – părul des și linia părului joasă – era

acoperită cu șapca de baseball pe care o purta. Simțeam ochii detectivului Kimball ațintiți asupra mea. Îi simțeam nerăbdarea intensă.

— Nu știu, am spus, și mi-am împins înainte buza inferioară, studiind desenul pentru a-mi acorda câteva secunde în plus.

Dar asemănarea era prea mare ca să nu pomenesc nimic de ea.

— Știți cu cine seamănă? am spus. Seamănă cu constructorul nostru din Maine. Brad Daggett. Dar Brad abia dacă-l știa pe Ted și nici măcar nu locuiește în Boston, așa că… M-am îndreptat de spate și m-am uitat la detectiv. Nu știu dacă asta vă ajută cu ceva.

— Brad Daggett? a zis detectivul. Îmi puteți spune numele pe litere? L-a notat, apoi m-a întrebat: Ce-mi puteți spune despre el?

— Nu prea multe. Eu lucrez mult cu el, dar nu știu nimic despre el personal. Chiar nu-mi pot imagina vreun motiv pentru care Brad să vină aici să vorbească cu Ted, sau pentru care chiar să-l omoare. Nu are nicio logică.

— A fost constructorul dumneavoastră? E posibil ca el și soțul dumneavoastră să aibă vreun conflict pentru bani?

— Nu fără știința mea. Eu am fost singura care am lucrat de aproape cu Brad și eu luam în general deciziile legate de bani. Nu. În niciun caz.

— Atunci, *dumneavoastră* ați avut vreun conflict cu el? Vreo problemă?

— Lucruri mărunte, ici și colo, ca de pildă, a cumpărat niște cofraje greșite pentru tavan, dar nimic important. Era foarte bun profesional și plătit incredibil de bine. Nu mă pot gândi la absolut niciun motiv pentru care să aibă ceva împotriva lui Ted.

— E căsătorit?

— Cine, Brad? Nu cred. *A fost,* pentru că sunt destul de sigură că are copii, dar nu a pomenit vreodată de o soție.

— Și s-a purtat vreodată necuviincios cu dumneavoastră? V-a dat vreodată impresia că… ăăă… că vă găsea atrăgătoare?

S-a bâlbâit puțin când a spus-o și a părut stânjenit, iar eu m-am întrebat pentru o clipă dacă nervozitatea asta era adevărată sau doar juca teatru.

— Nu. Poate că mă găsea, dar nu mi-a spus-o niciodată. Cum v-am spus, era total profesionist. M-am uitat din nou la desen, impresionată de cât de mult semăna cu Brad și enervată că Brad fusese atât de prost să se lase văzut, apoi am adăugat: Cu cât mă uit mai mult la desen, cu atât mai mult mi se pare că seamănă cu el, dar numai superficial. E un bărbat cu cioc, atâta tot.

— OK. Kimball a pus un deget pe schiță și a tras-o din nou către el. O să-l verificăm. Aveți numărul lui de telefon?

Mi-am scos telefonul și i-am dat detectivului numărul lui Brad.

— Chiar nu cred…, am spus.

— Nu, nu, am înțeles. Dar va trebui să verificăm, doar ca să-l eliminăm din investigație. Bănuiala mea e că moartea soțului dumneavoastră este exact ceea ce pare a fi. Un spărgător de case, care caută bijuterii și alte obiecte mici pe care să le fure. Poate că asasinul a avut un soi de poveste cu care l-a convins pe soțul dumneavoastră să-l lase să intre în casă. Ați zice că Ted era genul de om încrezător? Ar fi lăsat un străin să intre în casa lui dacă acel străin avea o poveste plauzibilă?

M-am gândit o clipă și mi-am spus că răspunsul corect era un *nu* hotărât.

— Cred că da, am răspuns. El trăia o viață fermecată și nu i se întâmplase niciodată ceva rău. Ați crede că, totuși, cu toți banii pe care-i făcea… dar era foarte încrezător în oameni.

Detectivul Kimball s-a lăsat pe spătarul scaunului său rotativ și a încuviințat din cap către mine. Simțeam că începeam să ne relaxăm. Asta mă făcea să mă simt agitată. Știam că, de îndată ce rămânea singur, detectivul avea să-l sune pe Brad, și eu nu eram deloc convinsă că Brad avea să se descurce bine în acea discuție telefonică, deși repetaserăm de vreo sută de ori ce urma să spună. M-am gândit să-l sun eu prima ca să-l avertizez și să-l calmez, apoi am realizat că telefonul meu va fi înregistrat, că poliția avea să știe că l-am sunat imediat după ce l-am identificat în portretul-robot.

— Știți, am spus, dându-mi seama că era important să nu ascund poliției nicio informație. De fapt, chiar l-am văzut pe Brad Daggett ieri-dimineață. Trebuia să-i spun să oprească momentan lucrul la casă. Eram în drum spre Maine.

— A!

Detectivul și-a înclinat scaunul în față.

— Arăta perfect normal. Puțin șocat, mi s-a părut, de ceea ce i s-a întâmplat lui Ted.

— Cum am spus, trebuie doar să-l eliminăm. Sunt sigur că are un alibi. Din ceea ce spuneți, nu pare să aibă vreo legătură cu povestea asta. A, și încă ceva, doamnă Severson, polițiștii de investigație la locul crimei și-au terminat treaba acasă la dumneavoastră, ceea ce înseamnă că puteți să vă întoarceți acolo. Nu știu dacă o să…

— Trebuie să mă duc, am spus, ca să-mi iau niște haine și atunci o să văd dacă sunt în stare să stau acolo.

— OK. Kimball s-a ridicat și m-am ridicat și eu. Eu trebuie să rămân aici la sediu, dar vreți să vă dau un polițist care să vă ducă la mașina dumneavoastră, sau poate acasă?

— Nu, mulțumesc. Pot să iau un taxi.

— Ei, atunci o să vă chem un taxi. Vă mulțumesc foarte mult că ați venit să vă uitați la portret. Ne-ați fost de mare ajutor și, din

experiența mea, odată ce avem un portret-robot, urmează repede și o arestare. Cineva trebuie să-l știe pe tipul ăsta.

Am rămas în picioare un moment, șovăind să plec, știind că lucrurile ar putea începe repede să se clarifice. Rotițele minții mi se învârteau, știam că Brad avea să fie interogat, probabil peste câteva ore doar, de către poliție. Îl pregătisem, dar nu îndeajuns. Și pe urmă, mai erau și alte lucruri, ca de pildă faptul că Ted, în acea ultimă vizită la Kennewick, se întâlnise cu Brad și se îmbătaseră împreună la barul ăla de pe plajă. Era ceva foarte ciudat pentru Ted. Asta mă făcea să mă gândesc la ce spusese Brad cu o zi în urmă – cât de convins era el că Ted știa despre noi. Poate că știa, dar cum era posibil? Și dacă știa, ar fi spus cuiva? Dar chiar dacă nu știa, faptul că Ted și Brad băuseră împreună îl va face pe Brad și mai suspect în ochii poliției.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat stângaci detectivul Kimball, și mi-am dat seama că mă surprinsese stând acolo, pierdută în gânduri, preț de vreo cinci secunde.

Mi-am lăsat umerii în jos, m-am prefăcut că îmi înăbuș un suspin, apoi am ridicat privirea spre el și am lăsat să-mi curgă câteva lacrimi din ochi. S-a uitat în jur prin birou, dar eu am făcut un pas către el și s-a văzut silit să mă ia în brațe. Am început să plâng cu hohote, trăgându-l spre mine, îngropându-mi capul sub bărbia lui. M-am împins suficient de tare cât să-mi simt sânii strivindu-se de pieptul lui.

— E-n regulă, doamnă Severson, a spus și mi-a cuprins umărul cu o mână, ținându-și-o pe cealaltă lăsată în jos, pe lângă corp.

M-am îndepărtat de el, scuzându-mă întruna, chiar în momentul în care detectivul James, partenera lui, o negresă înaltă, s-a apropiat și m-a întrebat dacă am nevoie de ceva.

— Doar un taxi, am răspuns. Îmi pare rău. Atât de rău.

— Nu vă faceți probleme, înțeleg perfect.

Detectivul James o preluase discret pe văduva neconsolată și acum mă îndepărta cu blândețe dar hotărât de biroul lui Kimball. M-am oprit și m-am întors.

— O, domnule Kimball, am spus. Vă aduceți aminte că m-ați întrebat ieri dacă știu pe cineva în Winslow?

El era tot în picioare, cu mobilul în mână.

— Da, mi-aduc aminte.

— Mi-a venit în minte cineva. Numele ei e Lily Kintner. Am fost cu ea la Colegiul Mather. Sunt convinsă că n-are nicio legătură cu prezența lui Ted acolo vinerea trecută, dar…

— Se cunoșteau? Erați apropiate?

— Nu, nu eram. De fapt, mi-a furat iubitul în colegiu, așa că nu sunt un mare fan al ei… dar Ted și cu ea nu se cunoșteau… adică, dacă mă gândesc mai bine, e posibil să se fi văzut de vreo două ori. M-am întâlnit cu Lily în Boston acum vreo doi ani.

— Cum se scrie numele ei?

I-am spus. În mod clar nu exista nicio legătură între Ted și Lily, dar m-am gândit că nu strica să-i dau poliției o altă pistă de urmat. Ar putea amâna ceea ce acum părea inevitabil – că Brad avea să fie prins și că cel mai probabil avea să mă toarne și pe mine.

I-am spus detectivului James că eram bine, că voiam doar să plec.

— Sunteți sigură că nu vreți un pahar cu apă înainte să plecați? m-a întrebat ea cu vocea ei ușor răgușită, uitându-se în jos la mine.

Îmi închipuiam că are aproape un metru optzeci. Trebuie să fi fost destul de stânjenită de asta, pentru că de fiecare dată când am văzut-o purta pantofi fără toc. Costum pantalon negru, cămașă bărbătească și pantofi fără toc. Și nu purta niciodată bijuterii. Mă făcea să mă simt agitată într-un fel în care detectivul Kimball nu o făcea. Nu că aș fi crezut că mă bănuia de ceva; adevărul e că nu-mi dădeam seama ce gândea. Se uita la mine la fel cum ar fi privit un aparat de încasat taxe.

— Pot să vă conduc afară, doamnă Severson?

— Nu. Sunt bine. Și spuneți-mi Miranda.

Ea a încuviințat din cap către mine și s-a îndepărtat. Eram foarte sigură că nu purta nici machiaj.

Probabil că detectivul Kimball sunase după un taxi, pentru că atunci când am ajuns în fața secției de poliție, mă aștepta unul. Începuse deja să se întunece și se pornise ploaia. Mă simțeam ca și cum vremea proastă mă urmase tot drumul de la casa mamei mele.

22.

LILY

Am plecat de la Kennewick Inn marți dimineața foarte devreme, gândindu-mă că voi putea conduce direct până la Colegiul Winslow. Nu avea niciun rost să pierd altă zi de lucru și să atrag atenția. Băusem două cești de cafea la han, dar m-am oprit în Kittery la un Dunkin' Donuts ca să mai iau o cafea pentru drum. Eram epuizată. Brad și cu mine stătuserăm de vorbă câteva ore în noaptea trecută, mai întâi în camioneta lui, apoi în căsuța în care locuia el. În ciuda a ceea ce îi făcuse lui Ted, îmi părea destul de rău pentru Brad. Era o epavă și, odată ce a înțeles că nu aveam de gând să-l torn, s-a agățat de mine la fel ca un om care se îneacă și găsește o barcă de salvare. Mi-a spus că o să aranjeze o întâlnire cu Miranda pentru acea seară la zece. Dacă ea accepta, o să mă sune acasă de la telefonul public din Cooley's. Avea să lase să sune de două ori, dar numărul avea să apară

pe ecranul digital al telefonului meu fix.

Am ajuns în biroul meu înainte de sosirea celorlalți. După ce m-am logat la e-mailul de la serviciu, nu am fost surprinsă să aflu că șeful meu, Otto, plecase mai devreme luni după-amiază, pentru că simțise că îl paște o tuse, și că se gândea să-și ia liberă și ziua de marți. Otto Lemke era de departe cel mai influențabil om de pe Pământ, mai ales când venea vorba de orice fel de boală. Simplul fapt că duminică îl anunțasem că nu mă simțeam prea bine îl aruncase într-o spirală de afecțiune psihosomatică. Mi-am petrecut dimineața scriind scurte descrieri ale colecțiilor noastre arhivate care să fie postate pe site-ul nostru intern pentru studenți și facultate. După ce am făcut suficient cât să justifice o dimineață de muncă, am traversat campusul la cafeneaua administrată de studenți unde îmi luam de obicei prânzul. Furtuna din ajun limpezise aerul și lumea arăta curată și strălucitoare, ca o mașină proaspăt ieșită de la spălat. Cerul fără nori era de un albastru intens, metalic. Aerul era înviorător și mirosea a mere. La cafenea mi-am luat un sandviș cu salată de ton și curry pe o felie de pâine de grâu și m-am dus să mă așez pe una din băncile de piatră de unde se vedea șirul de stejari de un roșu strălucitor, foșnind în briză, care împărțeau curtea principală a colegiului. Viața mea era plăcută și m-am întrebat în treacăt de ce mă implicasem în povestea sordidă a relațiilor dintre Miranda, Ted și Brad. Ceea ce aveam de gând să fac în Kennewick mâine-seară implica un risc imens. Depindea de Brad, care era atât de fragil, încât aproape că vedeai crăpăturile din el, și depindea și de Miranda, care nu trebuia să devină suspicioasă atunci când Brad îi propunea întâlnirea. Mă simțeam expusă și nu eram sută la sută încrezătoare, dar știam că mersesem deja prea departe și că aveam să merg până la sfârșit. Ted merita să fie răzbunat, iar Miranda merita să fie pedepsită, acum mai mult ca oricând.

În acea după-amiază programasem o vizită în afara campusului, la o fostă studentă, acum de vreo optzeci de ani, care se oferise să doneze pentru arhivă niște obiecte din vremea studenției sale. Vizitele astea erau adeseori cea mai bună parte a slujbei mele, iar uneori cea mai proastă. Totul depindea de luciditatea și așteptările fostului student sau profesor. Uneori, tot ce aveau erau câteva manuale zdrențuite și câteva notițe; aceștia erau adesea oameni singuratici care căutau pe cineva cu care să vorbească puțin, cineva care trebuia să asculte niște povești nesfârșite despre zilele lor de colegiu. Alteori, însă, acești foști studenți se dovedeau a avea adevărate comori de material pentru arhive. Astea erau fetele care păstrau totul. Meniurile tipărite de la Balul Iernii din 1935. Fotografii din viscolul din martie 1960, când troienele de zăpadă erau de peste doi metri. O poezie scrisă de mână din perioada când May Gylys venise ca scriitoare invitată la colegiu. Nu știam niciodată la ce să mă aștept de la aceste vizite și le

programam doar când persoana respectivă locuia la o distanță convenabilă unde puteam ajunge cu mașina. Altfel, le ceream donatorilor să ne trimită materialele prin poștă.

A fost cât pe ce să anulez vizita din acea după-amiază. Eram încă obosită din cauza nesomnului și nu eram convinsă că sunt în stare să însoțesc un străin în drumul său printre amintiri personale. Dar mi-am spus că ar trebui să-mi păstrez programul pe cât de obișnuit posibil, așa că m-am dus, străbătând cu mașina câteva orașe spre vest, până la Greenfield, unde locuia Prudence Walker, promoția 1958. Când am ajuns acolo, aduna cu grebla frunze și umpluse deja câțiva saci, pe care îi depozitase pe trotuar, lângă bordură, ca să fie luați. Locuia într-o căsuță tip Cape Cod{42}, curată și ordonată, într-un cartier de case în stil colonial și case cu structura de stâlpi și grinzi expusă. Am intrat pe aleea din fața casei ei și am oprit în spatele unui model nou de Toyota Camry, și Prudence Walker și-a lăsat jos grebla și a venit să mă întâmpine.

— Hei, bună. Mulțumesc mult că ai venit dumneata. I-ai făcut un mare serviciu unei doamne în vârstă.

Purta o fustă din denim spălăcită și o jachetă de vânt verde. Părul cărunt era strâns la spate într-un coc.

— Nicio problemă, am răspuns, ieșind din mașină.

— Totul e pus în cutie, chiar acolo pe treptele din față. Ți-aș aduce-o eu, dar mi-a luat toată forța s-o cobor din pod până pe treapta aia unde stă. Se pare că la acel moment am hotărât că trebuia să păstrez *totul.* Cea mai mare parte sunt albumele mele cu decupaje și poze, dar am adăugat toate notițele de la cursuri, și orare, și e și un teanc de lucrări de la examene. Ai spus că le vrei, nu?

— O să le iau pe toate. Mulțumesc din nou pentru tot.

M-am dus la scări și am ridicat cutia cea grea. Prudence Walker a venit cu mine, pășind cu un mers inegal care o făcea să-și coboare umărul drept de fiecare dată când punea jos piciorul drept.

— Îmi pare rău că te-am făcut să vii până aici și pe urmă să te trimit așa acasă, dar încerc să adun toarte frunzele astea înainte să dispară soarele. Pot să-ți aduc un pahar de apă sau ceva?

— Nu, mulțumesc, am spus, băgând cutia în portbagaj.

Când dădeam în spate pe alee, am văzut-o îndreptându-se din nou cu mersul ei nesigur către grebla pe care o lăsase rezemată de un arțar. Am simțit un val de afecțiune pentru femeia asta, atât de dornică să se elibereze de vechea ei viață, să nu se uite înapoi, dar de fapt eram recunoscătoare că nu trebuia să stau o după-amiază întreagă uitându-mă prin albume.

Am lăsat cutia la Winslow, am mai răspuns la câteva e-mailuri, apoi m-am dus acasă, o căsuță gen bungalow cu două dormitoare, construită în 1915. Vederea era spre un iaz pitoresc, oribil pentru

înotat (era plin de țânțari toată vara), dar pasabil ca patinoar în lunile reci de iarnă. Mi-am verificat telefonul și am văzut că încă nu aveam niciun apel de la Cooley's. Asistenta doctorului meu sunase ca să-mi aducă aminte că aveam o consultație programată, iar mama sunase, dar nu lăsase niciun mesaj. Nu era nici cinci și m-am gândit să încerc să trag un pui de somn înainte să-mi pregătesc cina. M-am întins pe canapeaua din living și chiar când ațineam, s-a auzit soneria de la ușă și eu am sărit în sus, neștiind pentru o clipă unde mă aflam. Mi-am trecut degetele prin păr, m-am ridicat și m-am îndreptat către holul de la intrare. M-am uitat prin fâșia îngustă de sticlă care mărginea ușa din față pe toată înălțimea ei. Un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, puțin cam neîngrijit, stătea acolo, scărpinându-se la ceafă. Am întredeschis ușa, lăsând lanțul de siguranță pus.

— Vă pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

— Sunteți Lily Kintner? a spus bărbatul, scoțându-și portofelul din sacoul lui de tweed cu model în spic. Înainte să apuc să răspund, a deschis portofelul ca să-mi arate o insignă de detectiv de la departamentul de poliție din Boston. Sunt detectivul Kimball. Putem să stăm puțin de vorbă?

Am tras lanțul de siguranță și am deschis larg ușa. El și-a șters picioarele pe covorașul de la intrare și a pășit în casa mea.

— Îmi place casa asta, a spus, uitându-se în jur.

— Mulțumesc. Cu ce vă pot ajuta? M-ați făcut curioasă.

Am făcut câțiva pași în living și el m-a urmat.

— Ei bine, numele dumneavoastră a fost pomenit în cursul unei investigații și aș vrea să vă pun câteva întrebări. Aveți puțin timp?

I-am oferit fotoliul roșu de piele și el s-a așezat pe marginea lui. Eu m-am instalat pe canapea. Mi-era frică de ceea ce urma să spună, dar eram și nerăbdătoare să-l aud.

— Ce-mi puteți spune despre Ted Severson?

— Tipul acela care a fost omorât în Boston în weekend?

— M-hm.

— Pot să vă spun ce am citit în ziare, dar asta e tot. Am o vagă legătură cu el, dar nu-l cunosc. A fost căsătorit cu o fată cu care am fost colegă de școală.

— Ați fost colegă cu Miranda Severson?

Detectivul și-a scos din haină un carnețel și l-a deschis. A scos un capăt de creion din spirala lui.

— Da, colegiul Mather. Pe atunci era Miranda Hobart. De fapt, Faith Hobart.

— Avea un alt nume?

— Cred că Faith este al doilea ei nume. Așa era cunoscută în colegiu.

— Ați păstrat legătura cu ea? De unde știați că Ted Severson și cu

ea erau căsătoriți?

Și-a îndreptat puțin spatele, împingându-se ușor către spătar. Părul era cam lung, mai ales pentru un detectiv de poliție. Avea ochii căprui și rotunzi, sub niște sprâncene groase, un nas impunător și o gură feminină, cu buza inferioară mai groasă.

— Ne-am întâlnit întâmplător în Boston acum câțiva ani.

— Era cu soțul ei atunci?

— Știți, chiar m-am întrebat asta după ce am citit povestea. Cred că era cu un bărbat și ne-a făcut cunoștință, dar nu-mi aduc aminte mare lucru de el. Nu mi-a venit să cred când am citit ce s-a întâmplat în Boston. Domnule detectiv… Kimball ați spus?… voiam să-mi fac niște cafea. Vreți să fac două?

M-am ridicat, conștientă că mă purtam potențial suspicios, dar aveam nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Ăăă, sigur. Dacă faceți pentru dumneavoastră.

— Asta dacă nu credeți că discuția noastră se încheie acum. Chiar sunt foarte curioasă de ce sunteți aici, am spus în vreme ce mă îndreptam către bucătărie.

— Nu. Faceți cafeaua și o să-mi facă plăcere să beau și eu.

Odată ajunsă în bucătărie, am tras adânc aer în piept, am pus apa la fiert și cafeaua măcinată în espressorul meu francez de cafea. Trebuia să gândesc limpede. Ceva se întâmplase ca să facă legătura între mine și Ted Severson și trebuia să fiu extrem de atentă să nu fiu prinsă cu o minciună, să nu mă contrazic. Aflaseră ceva, dar nu știam cât de mult. Când apa a început să fiarbă, am turnat-o peste cafea, am introdus plonjorul. Am pus cafeaua pe o tavă cu două căni, o cutie de lapte și un bol cu cuburi de zahăr și am dus totul în living. Am fost surprinsă să-l văd pe detectiv în picioare, uitându-se cu atenție la cotoarele cărților din biblioteca încastrată în peretele livingului.

— Scuze, a spus, așezându-se la loc pe marginea fotoliului. Aveți niște cărți interesante. Sper că nu vă supărați că întreb… sunteți fiica lui David Kintner, nu?

Am pus tava pe măsuța de cafea și m-am așezat pe canapea.

— Ăăă, da. Îl știți? Și, vă rog, serviți-vă cu cafea.

— Chiar îl știu. Am citit câteva din cărțile lui și l-am văzut o dată oferind o lectură dintr-o carte de-a sa. În Durham, New Hampshire.

— Ah, da?

— A fost foarte dramatic.

— Am auzit că de obicei e așa. Eu nu l-am auzit niciodată citind.

— Serios? Mă mir.

— Nu vă mirați. E tatăl meu, și ceea ce face nu mi se pare prea fascinant. Cel puțin nu părea așa când eram mai mică.

L-am privit pe detectiv pregătindu-și cafeaua, adăugând lapte, dar nu și zahăr. Avea mâini frumoase, cu degete lungi și subțiri. Brusc, mi-

am dat seama cât de mult semăna cu Eric Washburn. Slab și masculin, dar cu trăsături faciale aproape feminine. Gură senzuală, gene dese. A luat o gură de cafea, a pus cana la loc pe masă și a remarcat:

— Știți, nu a fost ușor să vă găsim aici. Sunteți tot Kintner sau v-ați schimbat numele oficial în Lily Hayward?

— Nu, oficial sunt tot Kintner. Oamenii de aici mă știu ca Lily Hayward. Hayward era numele de fată al mamei tatălui meu. Să nu căutați cine știe ce motiv ascuns în asta. Doar că – lucrând într-un colegiu – oamenii îl cunosc pe tatăl meu și tot ce a scris, și când mi-am luat această slujbă, am decis să folosesc un alt nume.

— E de înțeles.

— Așadar, știți ce se întâmplă cu tatăl meu?

— Accidentul din Anglia.

— Exact.

— Da, am auzit de el. Îmi pare rău. Adevărul e că sunt un mare admirator al tatălui dumneavoastră. De fapt, am citit *toate* cărțile lui. Parcă îmi aduc aminte că ultima v-a fost dedicată dumneavoastră.

— Așa e. Păcat că n-a fost o carte mai bună.

Detectivul a zâmbit.

— N-a fost chiar așa de proastă. Cred că totuși cronicile au fost puțin cam prea aspre.

A mai sorbit din cafea și a tăcut o clipă.

— Așadar, am reluat eu. Să ne întoarcem la Ted Severson. Tot nu înțeleg de ce sunteți aici.

— Păi, ar putea fi o simplă coincidență, desigur, dar Ted Severson a venit aici în Winslow în ziua în care a fost omorât. Știm asta pentru că a primit o amendă pentru parcare ilegală. Întâmplător, nu venea să vă vadă pe dumneavoastră?

Am simțit cum mă străbate un fulger de furie pentru prostia lui Ted, urmat de o vagă tristețe. Venise să mă caute. Venise în orașul meu. Am clătinat din cap.

— Cum am spus, nu-l cunosc și el nu mă cunoaște. Poate că ne-am întâlnit o dată sau de două ori…

— Ați fost în Anglia în septembrie, nu?

— Da. Am fost. M-am dus să-l văd pe tatăl meu după ce a ieșit din închisoare. De fapt, are de gând să se mute înapoi în America și am fost acolo ca să-l ajut cu o parte din logistică.

— Vă aduceți aminte cu ce cursă v-ați întors?

— Pot să caut dacă vreți.

— E-n regulă. Știu eu cursa. A fost aceeași cu care Ted Severson a venit după o călătorie de afaceri în Marea Britanie. Vă aduceți aminte să-l fi văzut în acel avion?

Eram pregătită pentru asta. Așadar, știau că Ted și cu mine am fost în același avion. Era încă foarte neclar dacă știau că Ted și cu mine ne-

am întâlnit ulterior la Concord River Inn. Știau că fusesem la Kennewick cu o zi în urmă? Probabil că nu, dar nu ar fi prea greu de aflat.

— Aveți o fotografie cu el? am întrebat.

— Nu am la mine, dar dacă aveți internet…

— Corect. O să verific din nou, dar de fapt chiar am stat de vorbă cu un bărbat în timpul acelui zbor, iar acum, dacă mă gândesc mai bine, a fost probabil Ted Severson. Practic, ne-am întâlnit în barul din aeroport la Heathrow. Mi-aduc aminte că atunci când ne-am întâlnit mi-am zis că părea să mă cunoască. După felul în care a zis „bună”. Dar pe urmă ne-am prezentat și am vorbit o vreme. Chiar nu mi se părea cunoscut.

— Nu v-ați spus fiecare numele?

— Ba da, dar nu l-am înțeles pe al lui. Sau, dacă l-am înțeles atunci, nu l-am ținut minte.

— Dar i-ați spus cum vă cheamă?

— Da. Și i-am spus că lucram aici, în Winslow.

— Deci dacă voia să vă caute, ar fi putut să vină aici și să încerce să vă găsească?

— Teoretic, am răspuns. Deși dacă voia cu adevărat să ia legătura cu mine, nu știu de ce nu ar fi încercat să mă sune.

— I-ați dat numărul dumneavoastră de telefon?

— Adevărul e că nu i l-am dat.

— Deci e posibil să fi încercat să vă găsească numărul și să nu fi reușit, și atunci să vină până aici.

— Sigur, bănuiesc că e posibil. Doar că nu pare probabil. Am avut o conversație plăcută, dar nu am flirtat, și el era un bărbat căsătorit și…

Detectivul a zâmbit și a ridicat din umeri.

— Poate că pur și simplu nu v-ați dat seama. Noi vedem asta mereu. Un tip întâlnește o femeie și femeii nu i se pare nimic deosebit, și în clipa următoare el o urmărește. Se întâmplă și invers, dar asta se întâmplă mai rar.

— Credeți că am fost urmărită?

— Nu știu. Eram doar curioși să știm de ce a venit până aici cu mașina în ziua în care a fost omorât. E o moarte suspectă, așa că cercetăm tot ce s-a întâmplat recent și pare ieșit din comun. Dar dacă a venit aici în speranța de a vă întâlni, atunci nu pot să-mi imaginez că asta a avut vreo legătură cu moartea lui.

— Nu. Nici eu nu-mi imaginez.

— Vă supărați dacă vă întreb dacă aveți vreo relație în prezent, domnișoară Kintner?

— Nu, nu mă supăr. Și nu, nu am pe nimeni. Și puteți să-mi spuneți Lily.

— Doar verificam, Lily. Nu există vreun fost iubit gelos în viața

dumitale?

— Din câte știu eu, nu.

Detectivul s-a uitat la carnețelul lui cu spirală și a tăcut un moment. Mă relaxasem. Mă gândeam că mă acoperisem pe cât de bine puteam. Nu puteam nega că îl întâlnisem pe Ted în avion. Existau martori. Dar nu aveam de ce să recunosc și altele. Dacă poliția afla că stătusem două nopți la Kennewick imediat după crimă, va trebui să susțin doar că a fost o pură coincidență. Ar putea părea ciudat, dar mi se putea întâmpla. Nu e ca și cum chiar fusesem implicată în crima de vineri noapte.

— Scuză-mă, Lily, dar trebuie să te întreb ceva. Poți să-mi spui unde ai fost vineri seara?

— Am fost aici. Am fost singură. Mi-am pregătit cina, apoi m-am uitat la un film.

— Te-a vizitat cineva? Te-a sunat cineva?

— Îmi pare rău, dar nu. Nu cred.

— E-n regulă. Și-a terminat cafeaua și s-a ridicat în picioare. E posibil să te uiți la o fotografie de-a lui Ted Severson online ca să îl identifici? m-a întrebat.

— Sigur, am spus și mi-am luat laptopul.

Împreună, am găsit o fotografie care însoțea un articol despre omorârea lui Ted și eu am spus că da, eram foarte sigură că acela era bărbatul cu care stătusem de vorbă în avion.

— E așa de ciudat, am remarcat eu. Am citit articolul și mi-am dat seama că îl cunoșteam oarecum pe om, sau cel puțin o cunoșteam cu siguranță pe soția lui, și iată că de fapt l-am întâlnit de curând, am vorbit cu el.

La ușă, detectivul Kimball a băgat mâna în buzunarul hainei, apoi a spus:

— O, încă ceva. Era să uit. A scos din buzunar o cheie, încă lucioasă. Te superi dacă verific să văd dacă această cheie se potrivește la ușa casei dumitale?

Am râs.

— Ce dramatic. Credeți că omul ăsta avea o cheie de la casa mea?

— Nu, nu cred, dar am găsit-o ascunsă printre lucrurile lui și trebuie să verific toate posibilitățile. Doar elimin casa dumitale, asta-i tot.

— Nu, vă rog, verificați, înțeleg foarte bine.

Era probabil cheia pe care Ted o furase din casa lui Brad, posibil o cheie master pentru toate căsuțele de închiriat. Dacă Brad devenea suspect, avea să fie doar o problemă de timp până când o să se descopere că această cheie îi aparținea.

L-am urmărit pe detectiv cum bagă cheia în broasca ușii mele de la intrare. A intrat foarte ușor și, pentru un moment confuz și înspăimântător, m-am gândit că acea cheie avea să se răsucească în

broasca mea, că poate, dintr-un motiv oarecare, Ted chiar avea o cheie de la casa mea. Dar nu a fost așa. Detectivul a mișcat-o de câteva ori, apoi a scos-o.

— Nup, a zis. Dar trebuia să verific. Ai fost foarte amabilă. Dacă îți mai aduci aminte de ceva…

Mi-a întins o carte de vizită și eu am luat-o. Am aruncat o privire la ea și am văzut că numele lui mic era Henry. Am rămas în prag și l-am privit cum se suie în mașină și se îndepărtează. Aproape se întunecase, cerul era străbătut de nori portocalii. În spatele meu, telefonul a sunat de două ori și pe urmă s-a oprit. M-am apropiat de el, dar știam ce avea să-mi spună. L-am ridicat, am văzut cuvintele APEL RATAT și numărul de pe ecran. Prefixul zonei era 207. Aveam să confrunt numărul cu numărul telefonului cu plată de la Cooley's pe care îl notasem pe spatele unui șervet, dar eram foarte sigură că era același. Apelul însemna că Brad stabilise întâlnirea cu Miranda pentru acea seară. Totul mergea conform planului. Vizita detectivului mă neliniștise puțin, dar, așa cum spusese, pur și simplu mă elimina din investigație.

Am deschis frigiderul și m-am uitat înăuntru, hotărând ce să-mi pregătesc la cină.

23.

MIRANDA

Pe vremea când Brad și cu mine plănuiam omorârea lui Ted, îmi trecuse prin cap să fac rost de două celulare care nu puteau fi depistate. Pentru orice eventualitate. Renunțasem prostește la idee, căci nu voiam nicio probă materială legată de vina noastră. În clipa asta îmi doream cu disperare să le fi avut. Mă învârteam prin casa din South End, simțind că înnebunesc, întrebându-mă dacă ar trebui să-l sun pur și simplu pe Brad, să-l avertizez că avea să fie interogat. Nici măcar nu știam dacă asta ar ajuta. Poate că se va panica și mai mult dacă știa că poliția vine după el. Și o parte din mine se întreba dacă ar trebui să-i spun lui Brad că fusese recunoscut de o martoră și că ar trebui să-și arunce lucrurile în camionetă și să plece din oraș, să fugă.

În mintea mea se succedau diverse scenarii.

Conform listei de apeluri efectuate pe telefonul dumneavoastră mobil, doamnă Severson, după ce l-ați identificat pe Brad Daggett ca bărbatul care fusese văzut intrând în casa dumneavoastră, l-ați sunat pe respectivul domn Daggett în aceeași seară. Iar acum nu îl putem găsi. Ce ați discutat mai exact în acea conversație de zece minute?

Aveam să le spun că îl sunasem pe Brad ca să-l anunț că e posibil ca poliția să-i pună niște întrebări, că eu identificasem un suspect care putea semăna cu el. I-am spus să nu-și facă griji, că nimeni nu credea de fapt că era implicat. Habar nu aveam, domnule detectiv. Adică, de ce aș fi avut?

Vă veți bucura să aflați, doamnă Severson, că l-am prins în această dimineață pe Brad Daggett. De fapt, nu ajunsese prea departe. A fost oprit la granița canadiană. A mărturisit că l-a omorât pe soțul dumneavoastră și ne-a spus o poveste foarte interesantă. N-ați vrea să veniți la secție ca să vă punem niște întrebări?

Nu, fuga lui Brad nu era o opțiune. Trebuia să-și păstreze sângele-rece, suficient de mult până când se renunța la investigație. Aveam niște planuri ulterioare pentru Brad, dar planurile alea mai trebuiau să aștepte.

Stăteam în fața ferestrei mari din livingul de la etaj. Afară se întunecase, ploaia continua să cadă necontenit, aproape liniștitor. Pe partea cealaltă a străzii erau camerele luminate ale caselor vecinilor mei. Am văzut o siluetă trecând printr-o încăpere, o draperie a fost trasă.

Am stat o vreme la fereastră. Nu aprinsesem încă nicio lumină în casă și mă simțeam invizibilă în vreme ce priveam colțul meu de oraș. O mașină a trecut încet pe stradă, dând într-o groapă și aruncând un jet de apă pe trotuar. Oare poliția încă mă mai urmărește? Eram suspectă? Era luni. Crima se petrecuse vineri și încă nu fusese arestat nimeni. Probabil că începeau să devină iritați și știam că, la un anume nivel, va trebui să fiu suspectă. Eram soția unui bărbat bogat care avusese parte de o moarte suspectă. Dar era oare mai mult de atât? Am tras draperiile peste fereastră, având grijă să se unească la mijloc, apoi am aprins o lampă. A trimis un cerc de lumină palidă în cameră. Am clipit repede, apoi am stins lampa. M-am întins pe canapea în întuneric, întrebându-mă dacă fusese o greșeală să mă întorc acasă. Poate că mi-ar fi fost mai bine într-o cameră de hotel, așa cum sugerase detectivul ăla cu față de bebeluș.

Mi-l tot imaginam pe Brad în momentul în care un detectiv îi punea întrebări despre locul unde fusese vineri noaptea. Îl vedeam transpirând și bâlbâindu-se, și pe detectiv devenind imediat bănuitor. Știam că totul se putea duce de râpă rapid. Mă înșelasem în privința lui Brad. Când l-am cunoscut, tot ce am văzut era un constructor plin de el, puțin cam prostuț. Fusese mult prea ușor să-l seduc. Așteptasem până ce rămăseserăm singuri în casă. I-am cerut lui Brad o țigară, zicându-i să nu-i spună bărbatului meu. „Hei”, zisese el, „n-o să-i spun bărbatului tău nimic din ce n-o să vrei tu să-i spun”. Era începutul lui august și purtam o rochie scurtă care se închidea cu nasturi în față. Mi-am scos-o peste cap, mi-am tras în jos chiloții și m-am întins pe

blatul din bucătărie. Înălțimea nu era potrivită și Brad a trebuit să tragă o cutie de gresie și să se urce pe ea. A fost stângaci și nesatisfăcător, dar pe urmă am mințit și i-am spus lui Brad, cu lacrimi în ochi, că era prima oară când făceam sex după săptămâna de după nuntă, că pe bărbatul meu nu îl interesam în privința asta. Ne-am îmbrăcat și eu am plâns o vreme și pe urmă ne-am dezbrăcat iar și am făcut sex cu Brad așezați pe unul din scaunele pliante pe care muncitorii și le aduseseră pentru pauza de masă. M-am așezat călare pe el, cu fața înainte, cu mușchii picioarelor tremurând. Expresia de pe fața lui Brad, ochii lui care alunecau peste mine mi-au spus tot ce voiam să știu.

— Niciodată în altă parte, i-am zis în acea după-amiază. Numai aici și numai când suntem foarte siguri că n-o să apară nimeni. OK?

— OK, a răspuns.

— Dacă vorbești cu cineva despre asta…

— N-o să vorbesc.

O săptămână mai târziu, i-am spus că uneori visam că-mi omor soțul. Două săptămâni mai târziu, Brad mi-a spus că dacă vreau, o face el pentru mine. Atât de ușor a fost. I-am zis că dacă o facem cum trebuie, fără greșeli, nimeni n-o să bănuiască pe niciunul dintre noi și o să putem să ne căsătorim, să ne cumpărăm un iaht, să plecăm într-o lună de miere de un an. Când am pomenit de iaht, ochii lui Brad s-au luminat într-un fel cum nu mai văzusem niciodată, nici măcar când făceam sex. Sexul îl prinsese, dar lăcomia avea să-l țină și crezusem tot timpul că își va păstra cumpătul, dar acum nu mai eram atât de sigură.

M-am ridicat de pe canapea, mi-am întins brațele și am săltat de câteva ori pe vârful picioarelor. Pielea mă furnica, gândurile mi se învârteau nebunește în minte. Mi-am turnat niște Ketel One cu gheață și am început să rătăcesc prin casa întunecată. Pe palierul de la etaj era o pată, acolo unde sângerase Ted. Polițiștii îmi spuseseră despre ea, ca să nu fiu șocată. Am atins-o cu un deget gol de la picioare, o urmă maro-închis aproape de aceeași culoare cu cea de pe podeaua de lemn. Cei de la serviciul de curățenie veneau a doua zi și trebuia să am grijă să le spun despre asta. Am venit cu paharul în camera cu televizorul și am zapat prin canale o vreme, și până la urmă m-am oprit la *Frumușica,* filmul meu preferat de când eram adolescentă. Și atunci era dat mereu la televizor și îmi plăcuse grozav, cu mulți ani înainte chiar să înțeleg ce era o prostituată. Acum mi se părea stupid, dar m-am uitat totuși la el, rostind replicile înainte să fie rostite în film. M-am liniștit și, când filmul s-a terminat, iar paharul meu era gol, știam că trebuia să mă duc în Maine și să vorbesc cu Brad. Trebuia să fie pregătit pentru ceea ce urma și simțeam că dacă puteam să stau puțin de vorbă cu el, asta avea să conteze.

Mașina mea era în stradă, nu în garaj. Mi-am pus niște jeanși și un hanorac cu glugă, verde-închis, și am ieșit din casă. În vreme ce mă îndreptam prin ploaie către mașină, am rezistat impulsului de a mă întoarce ca să văd dacă eram cumva urmărită. Dar nu credeam că eram. Mașina era parcată în colțul străzii. Am urcat în ea, am plecat imediat și m-am îndreptat către I-93. Drumurile erau pustii și nu părea să fie nimeni în urma mea, nu se iveau brusc alte lumini în spate. Am intrat pe autostradă, convinsă că nu eram urmărită. M-am instalat pe banda din mijloc, am pus un CD în player și am încercat să mă relaxez. Autostrada lucioasă de ploaie se întindea înaintea mea. Era târziu când am ajuns la căsuțele Crescent, iar ploaia regulată se transformase acum într-o burniță măruntă. Camioneta lui Brad nu era în fața casei lui. Am presupus că era la Cooley's, dar aveam să-l aștept acolo, afară. Asta însemna că avea să fie beat când o să pot în sfârșit să vorbesc cu el, dar speram să nu fie atât de amețit încât să nu priceapă nimic. Planul meu era să-l pregătesc pentru interogatoriu, să mă asigur că știa ce avea să spună, apoi să mă întorc la Boston înainte să se lumineze de ziuă.

Am parcat de cealaltă parte a drumului, sub un stejar cu ramurile lăsate sub greutatea stropilor de ploaie, și am așteptat. Nu a trebuit să aștept prea mult. Camioneta lui Brad a oprit în locul lui de parcare din fața casei pe la 11. Lăsasem geamul deschis puțin, dar, chiar și așa, cât așteptasem, în Mini se încălzise și geamul se aburise, iar camioneta lui Brad era o pată neclară. Am coborât geamul până jos și am văzut cum o altă mașină, poate o Honda pătrățoasă, a oprit lângă Brad. La dracu', mi-am spus, probabil Polly. Am văzut cum Brad mai întâi, apoi o femeie înaltă și subțire au coborât din mașinile lor. Brad a ținut ușa deschisă și femeia a intrat prima în casa lui. Purta un soi de jachetă lucioasă, reflectorizantă, și jeanși strâmți. Mult prea slabă ca să fie Polly, și mult prea sigură pe picioare. Brad a urmat-o. Ceva din felul în care au intrat în casă m-a făcut să mă gândesc că nu era genul de tipă agățată în mod obișnuit. Se mișcaseră la fel ca niște oameni de afaceri care intră într-o sală de ședințe. Am așteptat cinci minute, apoi mi-am tras gluga hanoracului pe cap și am coborât din mașină. Credeam că încă mai plouă, dar erau doar picăturile de ploaie care cădeau de pe cele câteva frunze rămase pe ramurile stejarului.

Am traversat drumul și m-am apropiat de casa lui Brad – nu fusesem niciodată înăuntru, dar stătusem o dată, cu luni în urmă, în pragul ușii, când îi adusesem niște proiecte, înainte ca eu și Brad să ne combinăm. Mi-aduceam aminte că remarcasem cât de ordonată și de goală era. M-am furișat către o fereastră aflată în partea stângă a ușii de la intrare. Avea jaluzele, dar felul în care lăsau să se vadă lumina din interior mă făcea să cred că puteam să privesc printre ele. Voiam să văd dacă o recunoșteam pe femeie. Ajunsesem aproape lângă

fereastră, când s-a aprins un bec montat deasupra ușii și o lumină albă și puternică a inundat partea din față a casei. Am trecut repede pe după colț, și adidașii mei au scârțâit pe aleea cu scoici sparte. M-am lipit cu spatele de peretele lateral de lemn, unde umbrele erau cele mai adânci, și am așteptat ca lumina exterioară să se stingă singură. Ceea ce a și făcut, după un minut foarte lung. Nu am auzit nicio mișcare în casă și drumul a rămas tăcut. Pe latura casei exista o fereastră, suficient de joasă cât să ajung la ea dacă mă înălțăm în vârful picioarelor. Jaluzelele erau închise, dar rămăsese un mic spațiu între șipci și puteam vedea o bucată de bucătărie – un frigider alb, un blat gol – și, dincolo de ele, o zonă de living, unde Brad și o femeie cu părul roșu vorbeau pe canapea. În fața lor, pe o măsuță joasă, erau două sticle de bere. Pentru o clipă, m-am gândit că era Lily Kintner de la Mather și m-a trecut un fior, dar femeia și-a mișcat puțin capul și am decis că nu era Lily. Era fardată vulgar: eye-liner negru și ruj strident, iar Lily, dacă nu cumva se schimbase, era genul care nu se farda deloc.

Am privit o vreme cum Brad și femeia asta vorbesc concentrați, și nici în ruptul capului nu reușeam să-mi dau seama ce naiba puteau discuta. Brad avea un aer învins, cu umerii căzuți, cu gura deschisă. Femeia, oricine ar fi fost ea, era cea care vorbea cel mai mult. Brad semăna cu un elev tâmpit care se străduia să priceapă ce spunea profesoara lui. Asta nu era deloc ceea ce crezusem că o să văd. Mă așteptasem să-i văd pe Brad și vreo târfă de la Cooley's zvârcolindu-se pe canapea. Nu mi-ar fi plăcut prea mult, dar aș fi preferat-o scenei la care mă uitam acum. Oare despre ce puteau să vorbească?

Brad a încuviințat din cap, de mai multe ori la rând, ca o marionetă trasă de ață, apoi s-a scotocit în buzunar și și-a scos țigările. Femeia s-a ridicat în picioare și s-a întins, iar cămașa i s-a ridicat, lăsând să se vadă o fâșie palidă de stomac, apoi s-a îndreptat spre bucătărie. Mi-a trebuit toată voința, dar am continuat să privesc printre șipci, rugându-mă să nu se uite în direcția mea. Voiam să o văd mai bine. A deschis ușa frigiderului, s-a aplecat să se uite înăuntru și am putut să-i văd profilul. Chiar semăna foarte bine cu Lily Kintner – același trup mic și subțirel, tenul palid, părul roșu. Dar hainele nu se potriveau.

Femeia a scos o sticlă de apă din frigider și a deschis-o. Înainte să se întoarcă în living, a întors capul și ochii ei au scanat blaturile imaculate ale bucătăriei. Acum am văzut-o mai bine, căci lumina fluorescentă din tavanul bucătăriei i se reflecta în ochi, un verde straniu care pentru o clipă a părut să strălucească. M-am lăsat în jos pe călcâie. *Era* Lily Kintner. Îi văzusem ochii și acum eram sigură. Fără să ezit, m-am întors repede la mașina mea, ocolind partea din față a casei ca să nu mai activez iar senzorul care punea în mișcare lumina. M-am strecurat la loc în Mini-ul meu. Era Lily. Eram convinsă.

Dar cum era posibil asta? Cum ajunsese ea cu Brad? Și, în mod evident, nu era doar Brad. Drumul lui Ted la Winslow fusese clar ca să o vadă pe ea. Așadar, avusese probabil o legătură cu Ted. Erau amanți? Ea începuse relația, după o lungă perioadă în care clocise răzbunarea? Dar, și ăsta era cel mai important lucru, cum îl găsise pe Brad și ce voia de la el?

M-am lăsat în jos pe scaunul meu și am așteptat. Gândurile mi se învârtejeau în cap. Ploaia se oprise, dar cerul era tot acoperit de nori și mă simțeam apărată de umbra întunecată a copacului sub care stăteam. Priveam casa lui Brad, întrebându-mă dacă Lily avea să petreacă acolo noaptea, dar știind că trebuia să aștept, în caz că totuși pleca. Mintea mi-era plină de o învălmășeală de posibilități, dar în toate eu eram prada. Cumva, Lily mă vâna pe mine.

Mi s-a părut că trecuseră vreo două ore, dar probabil că nu fusese decât una, când ușa casei lui Brad s-a deschis și Lily a ieșit. Lumina de afară s-a aprins și am privit-o cum se îndreaptă spre mașina ei. A ieșit în marșarier și a luat-o spre sud, pe Micmac Road. O parte din mine voia să pornesc pe urmele ei, să văd unde se ducea, dar era mai important să stau de vorbă cu Brad și să aflu ce se petrecea. M-am forțat să aștept cinci minute, în caz că Lily își dădea seama că uitase ceva și se întorcea, apoi am traversat în fugă drumul și am bătut la ușa lui Brad. A crăpat ușa și s-a uitat la mine, cu ochii lui umflați nedumeriți pentru o clipă. Mi-am tras gluga de pe cap.

— Rahat, a spus și mi-a deschis ușa să intru.

Am pășit înăuntru și am închis ușa în spatele meu. Simțeam mirosul de parfum ieftin.

— Ce dracu' căuta Lily Kintner în casa ta? am întrebat.

— Așa o cheamă?

— Dumnezeule, Brad, ce voia?

— Am cunoscut-o în seara asta. Era la Cooley's. A venit la mine în parcare.

Ochii i se mișcau în toate părțile, ca și cum încerca să-și dea seama exact ce anume să-mi spună. Am rezistat tentației de a-i trage cu putere un pumn în gât.

— Brad, ce dracu' voia de la tine?

A părut să se prăbușească puțin, semănând cu un câine care tocmai a fost lovit peste trufă, și a zis:

— Vrea să te omoare, Miranda. Vrea să pun eu totul la cale. Mi-a zis că e singura cale să nu ajung în închisoare. Voiam să-ți spun, credemă.

24.

LILY

Am ajuns la Kennewick la opt seara, marți, la douăzeci și patru de ore după ce făcusem planul cu Brad. Fără trafic intens, drumul din Massachusetts a durat doar puțin peste o oră. Am parcat mașina la Admiral's Inn, un hotel nou-nouț înghesuit pe un promontoriu de cealaltă parte a plajei din Kennewick Harbor. Parcarea nu era plină, dar nici goală. Mă învârtisem și parcasem în așa fel încât să fiu cu fața spre fâșia scurtă de plajă și, dincolo de ea, spre luminile calde de la Kennewick Inn. Am rămas o clipă în mașină. Era o noapte senină, cerul întunecat era punctat cu stele gălbui. Luna în trei pătrare se oglindea în ocean. Adusesem o lanternă mică pentru a lumina cărarea de pe faleză până la casa lui Ted și a Mirandei, dar m-am gândit că n-o să am nevoie de ea.

Mai devreme, după ce mi-am făcut o omletă cu brânză pentru cină, l-am sunat pe șeful meu acasă și i-am spus că tot mă durea în gât și că s-ar putea să fie și mai rău.

— Nu veni mâine. Stai acasă. Fă-te bine, a spus și în voce i s-a ivit panica.

— Păi, cu siguranță o să stau mâine acasă.

— Da, așa ar trebui, ia-ți liber toată săptămâna dacă ai nevoie.

După ce am vorbit cu el, am trecut în revistă toate detaliile planului meu. Era riscant. Totul depindea de Brad, dacă era în stare să facă ceea ce îi cerusem eu, și uram să depind de altcineva. Nu mai făcusem asta niciodată și nu aș fi făcut-o nici acum, doar că trebuia să acționez rapid. Detectivul pe care îl cunoscusem cu o zi în urmă – Henry Kimball – se apropia probabil de Brad și Miranda, sau poate doar de Brad, foarte repede, și voiam să ajung eu prima la ei.

Am rămas o clipă în mașină. Eram în cele mai întunecate haine pe care le aveam – jeanși negri și un pulover negru pe gât, purtat peste alte câteva straturi, căci temperatura urma să coboare spre zero grade. Îmi pusesem bocancii cu tălpi zdravene și o căciulă de lână verde-închis, la care tăiasem ciucurele, în care îmi băgasem părul împletit. Aveam un rucsac mic gri pentru excursii de o zi, pe care îl umplusem cu o pereche de mănuși, pistolul cu electroșocuri, lanterna, un termos cu cafea fierbinte, o sticluță cu lichior de caise, cuțitul de filetat pește în teaca lui de piele, un briceag multifuncțional Leatherman și mai multe pungi de plastic.

Când am coborât din mașină, era mai frig decât îmi închipuisem că o să fie, dinspre ocean venea o briză continuă, și mi-a părut rău că nu îmi luasem o haină de vânt. Am băgat lanterna în buzunarul de la spate al jeanșilor, mi-am tras rucsacul pe umeri, am încuiat mașina în spatele meu și am coborât panta către locul de unde începea cărarea de pe faleză. Am pășit cât de nonșalant posibil, în caz că eram privită,

imaginându-mi că eram genul de persoană care întotdeauna se plimba pe țărm în nopțile cu lună. Din câte îmi dădeam însă seama, nu m-a văzut nimeni, și am ajuns pe cărarea de pe faleză.

Aveam suficient timp, și am mers încet, aprinzând o singură dată lanterna acolo unde cărarea trecea pe sub crengile unor copaci răsuciți. Pe cât de minunată păruse poteca în urmă cu două zile, în acea după-amiază furtunoasă, acum era și mai uluitoare – oceanul era argintiu sub luna albă, înaltă. Mă simțeam ca și cum aș fi pășit într-un film alb-negru din anii ’30, cu oceanul și cerul ca o proiecție fantastică a unei seri strălucitoare perfecte, romantică și imprevizibilă în același timp. Am mers înainte, cu toate simțurile ascuțite, ca și cum aș fi fost un mic animal care ieșise din vizuina lui într-o lume imensă. Am auzit un fâșâit într-un tufiș de mirt de ceară și m-am oprit, așteptând să văd dacă era un alt animal la fel ca mine sau doar vântul care pulsa dinspre ocean. Nu am auzit nimic și am mers mai departe. Când am ajuns la capătul potecii, m-am lăsat pe vine și m-am uitat la conturul casei. În lumina lunii, părea terminată, cu acoperișul ei cu trei frontoane profilat pe cer. Fâșia de pământ care se întindea între ocean și partea din spate a casei, care în timpul zilei arăta ca niște țărână răscolită, era transformată de lumina lunii și acum părea acea superbă pajiște în pantă ce urma să devină. M-am uitat în urma mea la cer; o fâșie de nor se mișca rapid, gata să alunece prin fața lunii. Am privit-o cum înaintează și, când a acoperit luna, și lumea a devenit întunecată pentru o vreme, am tras aer în piept și am traversat proprietatea către casă, având grijă să ocolesc gaura pe jumătate săpată unde avea să fie piscina. Am urcat cele două trepte late către terasa terminată, m-am ghemuit din nou, mi-am scos rucsacul din spate și l-am deschis. Am scos pistolul cu electroșocuri și briceagul, mănușile de piele și două pungi de plastic, apoi am închis la loc rucsacul și m-am ridicat din nou, am băgat briceagul într-un buzunar din față al jeanșilor și pistolul în celălalt. Am tras pungile de plastic peste bocanci, îndesându-le marginile în ciorapii de lână, apoi mi-am pus mănușile și am încercat ușile glisante despre care Brad spusese că aveau să fie descuiate. Erau, așa că am intrat în casa cufundată în beznă.

Am închis ușile în urma mea și am rămas o clipă acolo, ascultând cu atenție și lăsându-mi ochii să se adapteze la întuneric. A durat o vreme, dar până la urmă s-au obișnuit cu bezna și interiorul casei a devenit cenușiu și neclar. Deslușeam podeaua terminată, unde se aflau îngrămădite, ici și colo, grămezi de dale sau cutii mari nedesfăcute de rigips. Am pătruns în holul din partea din față a casei, în vreme ce pungile de plastic foșneau ușor pe podea. Ceva m-a atins peste cap și am tresărit fără să vreau, apoi am ridicat privirea și am văzut două fire care se legănau acolo unde avea să fie o lampă.

M-am îndreptat către bucătăria ce dădea spre sud, cu ferestrele ei

mari care m-au ajutat să mă orientez, în speranța că una dintre ele avea să îmi ofere o vedere către aleea din fața casei. Niciuna nu dădea într-acolo, așa că m-am întors, mișcându-mă, ca într-un film rulat cu încetinitorul, prin lumina granulară. Aerul din casă era la fel de rece precum cel de afară și mirosea a rumeguș și a clei. Am găsit ușa de la intrare, de două ori cât înălțimea unui om obișnuit, și m-am uitat prin ferestrele ei laterale. Tot ce vedeam era containerul mare de gunoi, cu ceva care flutura în vânt dintr-o margine a lui, dar nicio mașină încă. Fereastra se întindea de la podea la tavan, așa că m-am așezat pe jos, turcește, și am așteptat. Venisem cu o oră mai devreme.

În acea oră, mi-am spus de câteva ori că aș putea pur și simplu să mă ridic și să plec, să mă întorc pe cărarea de pe faleză, să urc în mașină și să mă duc acasă la Winslow. Încă nu făcusem nimic ilegal, încă nu făcusem nimic care să mă implice în vreo infracțiune. Eram mai presus de orice acuzație. Dar mi-am mai spus și că dacă făceam asta, dacă mă ridicam și plecam, aveam să trăiesc într-o lume în care Mirandei Hobart i se îngăduia să scape nepedepsită pentru crimă. Ted era mort. Eric Washburn era mort. Și amândoi poate că încă ar fi trăit acum dacă nu ar fi fost Miranda.

Am auzit camioneta lui Brad înainte să o văd. Stinsese farurile, dar mașina cea mare strivea sub roțile ei pietrișul de pe alee. A parcat între containerul de gunoi și casă. Era încă lumină afară sub cerul fără nori, și i-am văzut pe Brad pe scaunul șoferului și pe Miranda alături, în scaunul din dreapta. Veniseră puțin cam devreme, după ceasul meu, și Miranda a rămas în camionetă vreun minut. Mă întrebam ce vorbeau. Când a deschis portiera, lumina din interiorul camionetei s-a aprins și l-am văzut pe Brad, cu o țigară neaprinsă în gură, punând repede mâna peste lumină în vreme ce Miranda cobora din camionetă pe alee. A pornit spre casă, cu mersul ăla legănat din șolduri pe care mi-l aminteam, cu părul băgat sub o șapcă ce semăna cu cele purtate de băieții care vindeau ziare. Când s-a apropiat de ușă, m-am ridicat și m-am dat înapoi, în întunericul adânc al casei. Inima îmi bătea ceva mai repede în piept, dar simțeam și o vibrație ca o descărcare electrică pe piele.

Am auzit cum o cheie este introdusă în broască, apoi răsucită. Ușa s-a deschis înspre înăuntru, Miranda a dat să pășească în casă, pe urmă s-a oprit. Vântul se întețise afară. Știam că aștepta să i se adapteze ochii la întuneric, așa cum făcusem și eu, și că, pentru moment, nu mă putea vedea. Fața ei era cenușie în lumină, ochii larg deschiși în încercarea de a zări ceva, gura ușor întredeschisă. M-am uitat la mâna ei de pe mânerul ușii. Și ea purta mănuși.

— Aici, am spus eu.

S-a răsucit și eu am aprins lanterna, îndreptându-i fasciculul de lumină spre podea, ca să poată vedea unde stăteam. Imediat ce m-a

localizat, am stins-o.

— Lily? a spus.

— Intră. Ochii tăi se vor obișnui cu întunericul.

Ea a închis ușa în spatele ei.

— Ce dramatic, nu? a comentat și în clipa următoare mi-am amintit de Faith, fata de la colegiu.

Sarcastică, ușor ametită, vorbind cu mine în lumina slabă de la vreo petrecere de la St. Dun's, cu un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă.

— Ți-a spus Brad ce vreau? am întrebat-o.

A făcut un pas în față. Purta o haină trei sferturi, iar mâna dreaptă și-o ținea în buzunarul ei mare. Am atins instinctiv pistolul cu electroșocuri, care era în buzunarul din față, cu capătul ieșit afară.

— Mi-a spus, a răspuns Miranda și s-a oprit la vreun metru înaintea mea.

Am vrut să mă dau puțin în spate, dar nu voiam să audă foșnetul pungilor de plastic de pe picioarele mele.

— Am fost surprinsă, a remarcat.

— Surprinsă de ce?

— Păi, surprinsă de tot. Surprinsă că ești aici. Surprinsă că-l știai pe Ted. Dar mai ales surprinsă că vrei bani de la mine. Pur și simplu nu e genul tău. Are vreo legătură cu tatăl tău?

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— A omorât pe cineva, nu? În Anglia. Trebuie să plătească niște despăgubiri legale.

— Nu, banii sunt pentru mine.

— Bine. Pentru mine nu contează, a spus. Știi că nu pot să-ți dau bani imediat. Trebuie rezolvat cu succesiunea. Lucrurile astea durează mult.

— Știu. Am vrut doar să mă întâlnesc cu tine în seara asta ca să o aflu de la tine direct. Pe urmă, lucrurile pot fi rezolvate prin Brad.

— Pot să te întreb ceva? Te-ai culcat cu Ted? Cum s-a întâmplat? Cum v-ați cunoscut voi doi?

— Am călătorit în același avion. Știi, aflase totul despre tine. Știa că îl înșeli cu Brad. Nu l-ai păcălit.

În lumina neclară, am văzut-o pe Miranda ridicând din umeri. Era suficient de aproape ca să îi simt mirosul. Tutun. Cosmetice scumpe.

— Și atunci, de ce nu m-ai denunțat pur și simplu, a spus Miranda, dacă ești așa de convinsă că sunt o persoană atât de îngrozitoare?

— O s-o fac, Faith, dacă nu faci tot ce-ți cer.

— Asta are de fapt legătură cu Eric? a întrebat.

Am auzit o ușă zăngănind undeva în casă, vântul de afară se întețise.

— Nu, am spus. Nu are. Asta are legătură doar cu tine.

Miranda a fost prima care s-a întors. Brad ieșise din întuneric pentru a se băga între noi, în mână cu o cheie franceză lungă, care părea foarte grea. Trebuie să fi venit prin ușile de pe terasă și se mișcase atât de încet prin casă, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă se descălțase cumva. În obscuritate, fața lui era contorsionată, falca i se mișca întruna, ca și cum ceva i se înțepenise în gâtlej. Se uita la mine. L-am văzut cum înalță cheia grea deasupra capului și apoi începe să o coboare.

25.

MIRANDA

A fost nevoie de două ore și de o cafetieră plină cu cafea amestecată cu whisky, dar până la urmă Brad îmi spusese totul. Mi-a spus cum văzuse mașina șerifului în fața casei lui mai devreme în acea după-amiază. Intrase în panică, trecuse pe lângă căsuțele lui fără să oprească și decisese să se ducă direct la cabana de pescuit a tatălui său din Lebanon. Aproape se hotărâse să rămână acolo peste noapte, dar pe urmă se gândise că asta ar părea ciudat, precum ceva ce ar face un tip vinovat. Se întorsese în Kennewick și, în loc să se ducă acasă, mersese direct la Cooley's, și acolo o găsise pe Lily Kintner așteptându-l în parcare. Stătuseră de vorbă în camioneta lui; ea îi spusese că știa totul despre crimă. Știa că Brad și cu mine aveam o aventură și că plănuiserăm să-l omorâm împreună pe Ted. Știa că Brad venise cu mașina la Boston, spărsese mai întâi casa unui vecin ca să facă omorul să pară un jaf sfârșit prost, apoi bătuse la ușa lui Ted, ceruse să intre și îl împușcase.

— De unde știa toate astea? l-am întrebat.

— N-am întrebat, Miranda. Pur și simplu știa. Știa totul.

Vocea lui Brad crescuse cu o octavă, iar mâna îi tremura în vreme ce sorbea din ceașca lui de cafea.

— Șșș. O să fie totul bine. Sunt aici acum.

— Știu. Voiam să te sun dis-de-dimineață, să-ți spun despre toate astea.

— Iubitule, știu că voiai. Dar e foarte bine că am venit încoace în seara asta. Așa o să avem mai mult timp să ne gândim cum să procedăm cu ea. Ce vrea?

Brad a ezitat.

— Trebuie să-ți spun că vrea bani.

— Asta ce dracu' înseamnă, că *trebuie* să-mi spui?

— Taci și ascultă-mă. O să-ți spun totul. *Trebuie* să-ți spun că vrea bani de la tine, un milion pe an ca să-și țină gura, și că vrea să vă întâlniți mâine-seară la casa de pe Micmac. Vrea să audă de la tine că

ești de acord.

— Mâine-seară?

— Dap. La zece. Eu te duc acolo cu mașina și voi două vă întâlniți în casă, singure.

— Dumnezeule!

— Nu, Miranda, tu nu mă asculți. Asta e doar ceea ce trebuie să-ți spun. Ea vrea să te omoare. Are de gând să te omoare. Asta mi-a spus.

— Cum? am întrebat.

A fost prima întrebare care mi-a venit în minte.

— Are un pistol cu electroșocuri, și pe urmă a spus că o să te sugrume.

Brad și-a șters nasul cu dosul mâinii.

— Nu înțeleg de ce ți-a spus ție toate chestiile astea.

— Te urăște. A zis că te știe din colegiu și că ești un om rău.

— Uau. Dumnezeule, am spus eu.

— Pari încântată.

— Zău? Nu, sunt șocată.

Eram șocată, dar mai exista și un alt sentiment, pe care nu-l puteam defini. Era ca atunci când ești la liceu și afli că cel mai drăguț băiat din clasă a vorbit despre tine cu prietenii lui. O iritasem pe Lily și nici măcar nu o știusem.

— Cum crede ea că o să scape nepedepsită? Cum crede că o să scapi *tu* nepedepsit? Poliția deja te bănuiește. A fost o nenorocită de martoră în Boston. Cineva te-a văzut, Brad, când intrai în casa mea. De-asta era șeriful la tine acasă în seara asta. O să fii interogat.

— Ce tot spui?

Stropi de salivă i-au sărit de pe buze, câțiva au ajuns pe fața mea.

— Liniștește-te, nu e nimic, am mințit eu. Ai un alibi, ți-aduci aminte? Dar de-asta am venit până aici în primul rând. O să fii interogat de poliție. Nu știu când, dar o să se întâmple. Trebuie doar să-ți aduci aminte tot ce am vorbit noi doi. Limitează-te la povestea noastră și totul o să fie bine.

— Dar acum persoana asta știe.

— Da, știu. Lasă-mă să mă gândesc puțin. Am tras adânc aer în piept de două ori, încercând să înțeleg pe deplin faptul că Lily știa totul, că Lily voia să mă omoare. Lily ți-a spus cum l-a cunoscut pe Ted? l-am întrebat pe Brad.

— Nu. Credeam că știi tu. Dar ea știa tot ce s-a întâmplat.

— Cum crede că o să scape nepedepsită, cum o să scape după ce mă omoară?

— A zis că o să-ți ascundă trupul și mașina și că o să pară ca și cum ai fi plecat din oraș. A zis că e singura modalitate prin care eu n-o să fiu prins de poliție. Eu ar trebui să te conduc la întâlnirea voastră mâine-seară, pe urmă ar trebui să o ajut să-ți pună trupul în mașină. S-

a gândit la tot.

— Și ce? Tu i-ai spus că o să fii fericit să faci asta pentru ea?

— Era să fac dracului un infarct, Miranda. Știe totul. I-am zis că o să mă gândesc la asta. Ar trebui să o sun mâine de la Cooley's dacă e totul aranjat. Să las doar să sune de două ori, ca să-i apară apelantul. Normal, voiam să-ți spun totul despre asta, dar i-am acceptat planul. Ce altceva puteam să fac?

— Nu, ai făcut bine. Ai făcut ce trebuia. Sunt mândră de tine. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Brad s-a tras de un perciune.

— Știu ce trebuie să facem, a spus. Știu ce trebuie eu să fac.

— Ce?

— O s-o omor, Miranda. O să fie ușor. Ea o să vină pe ascuns aici ca să se întâlnească cu tine. Nimeni nu știe că e băgată în treaba asta. Ea mi-a spus-o. O să te duc la casă. Tu intri pe ușa din față și eu o să mă duc în spate și intru pe acolo. Tu o ții de vorbă și eu o să mă furișez și o s-o lovesc cu ceva. Pot s-o îngrop în curte.

— Ai face tu asta pentru mine, am spus eu.

— L-am omorât pe bărbatu-tău pentru tine, Miranda. Te iubesc. Sigur că aș omorî-o pe scârba asta.

Era perfect logic. Îmi dădeam seama că asta era singura soluție. Dacă Lily știa totul, atunci trebuia să moară. Dar ceva mă îngrijora.

— N-o să se aștepte la asta? am spus, dând glas gândurilor mele. E atât de riscant pentru ea să vină aici să se întâlnească cu mine…

— Nu vine să se întâlnească cu tine. Vine aici să te omoare. Ea mi-a spus-o.

— Despre asta vorbesc. Cum ar putea fi așa de sigură că te-a putut convinge să faci asta pentru ea. De-abia v-ați cunoscut. *De-abia* v-ați cunoscut, nu?

— Uite ce-i. A fost convingătoare. Mi-a spus că era singura soluție ca să scap – că tu aveai să îmi pui mie în cârcă totul, că atunci când o să vină poliția, avea să fie cuvântul meu contra cuvântul tău și că nu avea să existe nicio dovadă că tu ai conspirat ca să-ți omori soțul. Ai putea să spui că eram nebun, că am devenit obsedat de tine. Nimeni, în afară de mine, nu te-ar putea contrazice.

Evident, acesta era planul meu dacă Brad ar fi fost arestat pentru omorârea soțului meu. Aveam să spun că făcusem o dată sex, într-un moment de slăbiciune al meu, dar că niciodată nu vorbiserăm ceva despre omorârea lui Ted. *Acum, dacă stau să mă gândesc, da, cred că i-am spus ceva lui Brad Daggett cum că mă duc în Florida pentru un weekend prelungit. Trebuie să se fi gândit… Trebuie să se fi gândit că îi spuneam asta pentru că voiam… O, Doamne.* Ar putea să mă bănuiască, dar în niciun caz nu aveau cum să mă condamne pentru asta.

— Și tu ai crezut toate porcăriile astea pe care ți le-a spus? l-am

întrebat pe Brad, cu o expresie de scârbă pe față.

— Nu, n-am crezut-o. Pe tine te cred, dar i-am spus că o s-o ajut. M-am prefăcut că o cred. Am dat de bucluc, Miranda. Știe tot.

— OK, OK. O să mă întâlnesc cu ea la casă și tu o s-o omori. O să iasă totul bine. Trebuie să o facem.

Am mai vorbit puțin în acea noapte, dar Brad era beat și începea să bată câmpii și avea nevoie de somn. Asta e, plăteam prețul pentru că apelasem la un bețiv laș ca să mă ajute să-mi omor bărbatul. Înainte să plec, cu vreo oră înainte să se lumineze de ziuă, i-am spus că în ziua următoare ar trebui să dispară. Să facă o plimbare de-a lungul coastei și să nu răspundă la telefon.

— Nu ești încă în starea potrivită pentru a fi luat la întrebări de poliție, i-am spus.

— Știu, a recunoscut.

— O să iasă totul bine. S-ar putea să ne bănuiască poliția, dar n-o să ne prindă. Am știut-o încă de la început.

— Știu.

— Dacă vrei să pleci, iubitule, ai putea s-o faci după mâine-seară. Din oraș. Din țară. Să te duci în insule și o să vin și eu după tine când totul se termină.

— O să știe că eu am fost.

— O să știe, dar n-o să poată să te găsească. O să-ți dau bani cu care să fugi și ne întâlnim mai târziu, o să aduc alți bani. O să fii liber.

— Și copiii mei? a spus el, cu vocea răgușită.

Și-a ridicat capul mare și umflat spre mine și am văzut că ochii lui chiar erau umezi. Nu discutaserăm niciodată despre copiii lui. Nici măcar o singură dată.

— Șșș, am spus eu. Hai să nu mai vorbim despre asta acum. Trebuie să te duci undeva și să dormi și putem discuta despre asta mâine-seară. Nu uita: stai departe de casă și de telefon. Du-te undeva cu camioneta și dormi acolo, OK? Asta în caz că polițiștii apar dimineața devreme. Ne întâlnim în Portsmouth, în fața restaurantului unde am fost cu tine și cu Ted cândva demult. OK? La nouă seara.

Am ajuns înapoi în Boston când soarele începea să tivească marginea acoperișurilor cu o lumină rece și pală. Am intrat în casă, luând cu mine ziarul de marți, și am pus de cafea. În timp ce fierbea, am făcut un duș și m-am schimbat. Aveam să încerc să trag un pui de somn mai târziu, dar știam că acum nu eram în stare să dorm. Eram într-o situație de rahat. Poliția nu înghițise varianta cu spărgătorul și se apropia de Brad. Iar acum, nebunia asta cu Lily. Nici măcar n-o puteam înțelege. Întotdeauna fusese ceva ciudat la Lily Kintner. Era tot timpul într-o pândă continuă. Mi-aduc aminte de asta. Când o cunoscusem, avea probabil optsprezece ani, dar părea mult mai mare. Calmă și sigură pe ea, și în mod clar diferită de toate fetele din primul

an.

Oare știuse că i-l furasem pe Eric în acea vară înainte ca el să moară? De fapt, nu i-l furasem, dar îl împărțeam amândouă fără consimțământul lui Lily. Oare aflase și de atunci mă urmărise, așteptând un prilej ca să mă omoare? Dacă Eric ar mai fi aici, m-am gândit… și brusc m-am întors la acel gând pe jumătate format. *Oare ea îl omorâse pe Eric în Londra*? Murise dintr-un șoc anafilactic, dar ar fi putut să fie ea cea care îi dăduse alunele, știind că nu-și putea lua medicamentele. Era o nebunie, dar chiar era posibil. Am încercat să-mi aduc aminte ce auzisem atunci. Toți prietenii mei din New York vorbiseră despre asta. Era beat și se dusese să ia niște mâncare indiană și puiul era cu alune și el murise. Ceva de genul ăsta. Ceea ce-mi aminteam cu siguranță era că Lily fusese acolo cu el, probabil îl privise cum moare. Îi ascunsese oare ea medicamentul? Acum părea foarte probabil să o fi făcut.

Ziua a trecut, în fragmente lente. Mă tot gândeam și răzgândeam în privința a ceea ce aveam de făcut în acea seară. O voiam pe Lily moartă, dar ceea ce mă îngrijora era prezența mea la locul crimei. Avusesem atâta grijă până acum să mă asigur că nu o să fiu niciodată condamnată pentru moartea lui Ted, că nu avea să existe nicio dovadă care să mă lege de vreo crimă. Când mă gândeam la noaptea care mă aștepta, mă simțeam ca și cum urma să intru singură într-o cursă. De fapt, *chiar* intram într-o cursă – asta mi-o spusese Brad –, dar, cu toate că știam ceea ce avea Lily în minte, mă simțeam neliniștită, nesigură pe mine pentru prima dată după mult timp. Dar mai știam, fără nicio urmă de îndoială, că dacă Lily știa cumva tot ceea ce spunea că știe, trebuia să fie eliminată. Cu Lily dispărută, aveam să pot respira ceva mai ușor. Și pe urmă puteam să mă concentrez asupra lui Brad.

Telefonul era la încărcat, pe noptieră. M-am dus și m-am întins în pat, unde mi-am verificat apelurile pierdute și am ascultat mesajele vocale. Unul dintre mesaje era de la detectivul Kimball, care mă anunța că legistul terminase cu trupul lui Ted și puteam să le spun celor de la pompele funebre că îl puteau ridica oricând voiau. Mă mai întreba dacă știam vreo modalitate de a lua legătura cu Brad Daggett. Când am auzit asta, m-am simțit ușurată; Brad făcea ceea ce îi spusesem eu să facă și dispăruse pentru o vreme. M-am gândit să sun la pompele funebre, dar am decis să nu o fac. În schimb, am trimis câteva SMS-uri unor prieteni, anunțându-i că sunt bine, doar că nu voiam să iau legătura cu nimeni. Am sunat-o pe mama și am vorbit puțin cu ea. I-am spus că eram copleșită de toate lucrurile mărunte legate de moartea unui soț.

— Mie-mi spui, scumpo, a zis ea. Nici divorțul nu e o distracție. Atâtea hârțoage.

Am încercat să dorm, și am ațipit pentru o fracțiune de secundă, dar

gândurile la Lily veneau peste mine întruna, în valuri. Am încercat să-mi aduc aminte cum arăta, și tot ce vedeam în fața ochilor era silueta ei subțire, cu șolduri înguste, părul ei roșu strălucitor, liniștea ei neliniștitoare. Când încercam să-i revăd chipul, îl vedeam în mare, dar nu puteam reda nicio trăsătură specifică. Cum arăta nasul ei? Dar gura? De fiecare dată când aveam impresia că imaginea se contura în fața mea, zbura imediat, asemenea unui fluture. Nu reușeam să-l prind în plasă. Mi-am dat seama că îmi rodeam vârful degetului mare și m-am forțat să mă opresc înainte de a-mi da sângele. Aveam pe mine pantaloni de yoga, și am început să mă masturbez prin ei, gândindu-mă la un bărbat fără chip, cineva bogat, în Italia, un vecin însurat care venea la vila mea de lângă lac ca să mi-o tragă. Iluzia a început să funcționeze și mi-am tras în jos pantalonii până la jumătatea coapselor, dar înainte să am orgasm, am început să mă gândesc la Ted, cum în prima noapte în casa asta, pe patul ăsta, împrăștiase petale de trandafiri și pregătise pentru mine un neglijeu scump, și cât de tare mă excitase asta.

•

Am parcat pe aleea din spatele restaurantului din Portsmouth unde stabilisem cu Brad să ne întâlnim. Se făcuse frig și îmi pusesem o haină lungă și o șapcă în care îmi băgasem părul. Unul din felinarele din fața restaurantului era stins și am stat sub el, uitându-mă după camioneta lui Brad. Era însă o noapte senină și tot mă simțeam expusă. Brad a apărut exact la ora stabilită și am urcat pe locul pasagerului, sperând că era destul de treaz.

— Mai facem ce-am stabilit? am întrebat în vreme ce el punea mașina în mișcare.

— Drace, da, a răspuns și mi-am dat seama, din felul sonor în care a spus-o, că era cel puțin amețit, dar nu pulbere.

— Spune-mi din nou ce urmează să facem.

— Pe Micmac Road eu sting farurile și merg până la casă. Tu ieși din mașină și te duci la ușa de la intrare și descui cu cheia. Eu mă duc prin spate și intru pe ușa de la terasă. Pe urmă mă strecor până la voi și o lovesc în cap cu o cheie franceză.

— De ce n-o împușți pur și simplu?

— Nu mai am pistolul ăla. Doar știai asta.

— Așa e. Am uitat. Și pe urmă?

— Am lăsat niște folie de plastic în casă. Tu mă ajuți să o înfășor în ea. O băgăm în camionetă și te duc înapoi la mașina ta. Pot să scap de cadavrul ei.

— Mai spune-mi o dată de ce trebuie să fiu și eu acolo.

Brad a întors încet capul spre mine. Ne îndreptam spre nord pe Route 1 și farurile unei mașini care venea din celălalt sens i-au luminat fața. Pentru o clipă, am văzut în ochii lui o ură cumplită și am

tresărit fără voie.

— Pentru că ea vine acolo ca să se vadă cu tine. Dacă apar singur, cine știe ce se întâmplă. Și pentru că trebuie să participi și tu. Prima am făcut-o de unul singur, dar la asta am nevoie de tine. N-am de gând să o fac din nou doar eu.

— OK, OK, am zis.

Știam că ceea ce voia de fapt era ca eu să văd pe cineva cum moare. Nu uitasem privirea chinuită din ochii lui când îl văzusem prima dată după ce îl împușcase pe Ted. Credea probabil că nu suportam să văd așa ceva, dar eram pregătită. Eram neliniștită că lucrurile puteau să nu meargă bine, dar nu eram neliniștită că aveam să o văd pe Lily Kintner cu capul strivit.

Am ajuns mai devreme, așa că Brad s-a plimbat puțin pe străzile pustii din Kennewick. Mergând de-a lungul plajei, m-am uitat către ocean, la fâșia de apă care scânteia sub lumina argintie a lunii. Chiar îmi plăcea Kennewick, nu ca să stau tot timpul aici, dar ca un loc în care să fug de nebunia orașului. Dar după ce se rezolva cu succesiunea și toți banii lui Ted aveau să fie doar pe numele meu, urma să vând casa de pe promontoriu. Existau alte locuri mai bune în care să locuiesc. M-am gândit la insulele din Mediterană. Mi-am imaginat palmieri și baruri pe plajă care nu semănau deloc cu Cooley's. Îmi irosisem mult prea mult viața în Noua Anglie.

Era aproape zece seara când Brad a stins farurile camionetei și a intrat din Micmac pe aleea de pietriș a casei mele. Mergea încet, cu camioneta legănându-se, căci drumul era mai plin de făgașe ca niciodată din cauza ploilor recente. Casa s-a ivit înaintea noastră, părând masivă, cu silueta ei întunecată care făcea peisajul din jur să pară mărunt, dar totodată mică și fragilă profilată pe întinderea vastă a oceanului. Brad a parcat lângă containerul de gunoi și a oprit motorul. Rafalele neîntrerupte de vânt se loveau de camionetă.

— Probabil că e deja înăuntru, a spus Brad. Și ne privește.

— Nu pierde timpul, da? am spus. După ce intru în casă, te pui și tu în mișcare. Nu vreau să trebuiască să mă lupt acolo înăuntru cu o scârbă psihopată.

— O să mă grăbesc. Vreau să se termine cu asta.

— OK, am spus.

Chiar și în lumina slabă din interiorul camionetei, am văzut că Brad tremura ușor. Mi-am lipit o mână de obrazul lui neras și el a tresărit ca și cum l-ar fi mușcat un șarpe.

— Dumnezeule, am spus. Ești nervos?

— M-ai speriat. Nu văd nimic în mașina asta. Ar trebui să te duci.

Am deschis ușa și Brad a acoperit cu mâna becul aprins al camionetei.

— Ne vedem acolo, am spus și am închis ușa.

Motorul a ticăit și s-a oprit. Am scos cheile din buzunar și m-am îndreptat către treptele de piatră de la intrare. Luna era în spatele casei și, pe când mă apropiam, casa părea un perete negru dincolo de care nu se afla nimic. Am respirat adânc, surprinsă de cât de rece se făcuse aerul. Am dibuit cheile, am găsit-o pe cea potrivită și am descuiat ușa, deschizând-o spre înăuntru și apoi pășind în hol. Pentru o clipă, am avut o senzație ireală că doar trecusem prin fațada unei case și că mă aflam tot afară. M-am uitat în sus să văd stele, dar nu era nimic deasupra mea.

— Aici, a spus o voce și Lily s-a materializat pentru o clipă într-un cerc de lumină, apoi a dispărut din nou. Intră, a spus. Ochii tăi se vor obișnui cu întunericul.

Am lăsat ușa să se închidă în spatele meu. Tavanul înalt al holului de la intrare a început să prindă contur în lumina cenușie.

Mi-am încercat vocea.

— Ce dramatic, nu? am spus, și cuvintele au răsunat puternic în casă.

— Ți-a spus Brad ce vreau? a întrebat Lily.

M-am mișcat către voce, și una din mâini mi s-a dus instinctiv către buzunar. Adusesem o doză mică de spray paralizant, pe care o aveam uneori la mine în oraș. I-am spus lui Lily că eram surprinsă să aud că voia bani. Am întrebat-o dacă erau ca să-l ajute pe tatăl ei, sperând că ăsta era un subiect sensibil și că o s-o enerveze.

— Ce vrei să spui? a întrebat și vocea i-a sunat calm, aproape nonșalant.

— A omorât pe cineva, nu? În Anglia. Trebuie să plătească niște despăgubiri legale.

— Nu, a răspuns, banii sunt pentru mine.

I-am spus că nu puteam să-i dau banii imediat și ea a replicat că voia doar să se întâlnească cu mine în seara aceea, să audă de la mine că n-o să fie nicio problemă. Eram cam la un metru depărtare una de cealaltă și nu aveam de gând să mă apropii mai mult. Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul, dar Lily rămăsese o pată neclară, lipsită de trăsături. Nu se mișcase de când intrasem, ca și cum ar fi prins rădăcini acolo. Dacă făcea un pas către mine, aveam de gând să o iau la fugă. Cunoșteam fiecare centimetru pătrat din casa aia, și ăsta era un avantaj de care intenționam să mă folosesc.

— Te-ai culcat cu Ted? am întrebat-o. Brad trebuia să apară dintr-o clipă în alta și eram sincer curioasă să știu. Cum v-ați cunoscut voi doi?

— Am călătorit în același avion. Știi, aflase totul despre tine. Știa că îl înșeli cu Brad. Nu l-ai păcălit.

— Și atunci, de ce nu m-ai denunțat pur și simplu? am spus. Dacă ești așa de convinsă că sunt o persoană atât de îngrozitoare.

— O s-o fac, Faith, dacă nu faci tot ce-ți cer.

Era ciudat să-mi aud vechiul nume, și m-a dus cu gândul la colegiu, la camerele pline de fum de țigară și la petrecerile cu multă băutură. Brusc, am revăzut chipul lui Lily, ochii ei verzi reci.

— Asta are de fapt legătură cu Eric? am întrebat și am văzut o siluetă întunecată apropiindu-se de noi.

Brad, care venea să o omoare pe Lily. Aproape că am vrut să-l mai întârzii puțin. Voiam să știu dacă Lily îl omorâse pe Eric în Londra, cu atâția ani în urmă. Aveam nevoie să știu.

— Nu, a spus Lily, și vocea i-a sunat amuzată. Nu are. Asta are legătură doar cu tine.

Și apoi Brad era acolo, cu fața lui fantomatică, ridicându-și cheia franceză. Am privit, fascinată, apoi mi-am dat seama că ambele chipuri, al lui Brad și al lui Lily, se întorseseră către mine. Cheia a coborât și o durere ascuțită mi-a explodat în cap. Genunchii mi s-au înmuiat și dintr-odată eram pe podeaua rece, plină de rumeguș, cu o mână pe cap. Brad s-a aplecat peste mine. Mi-a apucat mâna și mi-a dat-o deoparte. Șapca îmi căzuse. *O să mor,* mi-am spus. Am auzit șuieratul cheii când Brad a învârtit-o a doua oară în aer.

26.

LILY

Brad a coborât cheia în capul Mirandei. Ea a căzut întâi în genunchi și apoi s-a prăbușit pe podea și șapca i-a picat. A ridicat o mână și a dus-o la cap, în locul unde primise lovitura. Pentru o clipă, m-am gândit că Brad n-o să fie în stare să termine ce începuse, dar el s-a lăsat în jos și a lovit-o de mai multe ori. Fără șapca ei care să atenueze loviturile, cheia a scos niște sunete seci puternice pe țeasta sa. Ultima dată când a lovit, am auzit un sunet strident de fărâmițare, zgomotul pe care-l face cineva care își înfige pumnul într-un zid. L-am tras ușor deoparte atunci când a devenit clar că era moartă, când, chiar și în lumina neclară din interiorul casei, am putut vedea că partea laterală a capului ei era adâncită și că o baltă neagră de sânge se întinsese pe podea.

— Lasă cheia aici lângă ea. Hai să ieșim puțin, i-am spus.

Brad a făcut cum i-am spus, așezând cheia aproape cu delicatețe lângă trupul inert al Mirandei. L-am apucat de braț, deasupra cotului, și l-am condus la ușa de la intrare și apoi am ieșit. Aerul de afară avea aceeași temperatură ca înăuntrul casei, dar era mai curat, plin de mirosul sărat al oceanului. Am lăsat ușa să se închidă în spatele

nostru.

— S-a terminat, i-am spus lui Brad.

— Crezi că e moartă? a întrebat el.

— Da, e moartă. S-a terminat. Ai făcut o treabă bună. A bănuit ceva?

— Nu, i-am spus totul așa cum mi-ai spus s-o fac. Dar te-a văzut.

— Cum adică m-a văzut? am întrebat eu.

— Aseară. După ce ai plecat de la mine, era acolo. Venise să stea de vorbă cu mine și te-a văzut acolo. Te-a recunoscut.

Brad își luase țigările din buzunarul jachetei și încerca fără succes să scoată una din pachet.

— Hai să stăm puțin în mașină și să fumăm o țigară, am spus. Pe urmă ne putem ocupa de cadavru.

Am intrat în camioneta lui Brad. Îmi scosesem rucsacul și îl pusesem în poală.

— Ți-e frig? m-a întrebat Brad. Pot să dau drumul la căldură.

— Nu, mi-e bine. Dar o să beau ceva. Am deschis fermoarul la rucsac și am scos sticluța cu lichior de caise. Te superi? Sunt cam agitată.

— Nu zău, chiar așa, a zis Brad și a scos un hohot de râs lătrat, nefiresc.

Am dus sticla la gură, dar nu am băut din ea.

— Vrei și tu? l-am întrebat. E lichior de caise. E bun.

A luat sticla din mâna mea și a tras o înghițitură zdravănă, apoi mi-a dat-o înapoi.

— Mai ia, l-am îndemnat. Eu am băut destul în seara asta.

— Dacă nu putem bea în noaptea asta, atunci nu știu…, a spus și a ridicat sticla.

L-am auzit cum înghite de două ori. Băuse suficient. Sperasem ca aroma de caise să mascheze ceea ce se afla în lichior, și așa se întâmplase. Nu știam cât avea să mai dureze până își făcea efectul, dar voiam să aud mai multe despre vizita Mirandei la Brad în seara precedentă.

— Spune-mi despre aseară, am zis. Pe urmă o să ne ocupăm de cadavru.

Brad și-a aprins țigara cu bricheta și a suflat un fir de fum albastru pe parbriz.

— M-a speriat al dracului de tare, asta a făcut. Tu ai plecat și peste vreo cinci minute a apărut ea. La început, am crezut că te-ai întors tu.

— De ce-a venit?

— A venit pentru că nu voia să mă sune la telefon. A zis că poliția are un soi de martoră și că o să mă ia la întrebări și trebuia să-mi păstrez cumpătul. N-am vorbit prea mult despre asta, fiindcă era așa nervoasă că te-a văzut.

— Și tu i-ai spus despre ce am vorbit?

— Da. I-am zis exact ce-am plănuit. Am zis că tu ai încercat să mă convingi să te ajut să o omori, și că eu ți-am zis că o să mă mai gândesc la asta, dar că m-am gândit că ar trebui să te păcălim. I-am zis că sunt dispus să te omor pentru ea. A înghițit-o.

Cu o seară în urmă, când îl abordasem pe Brad în parcarea de la Cooley's, planul meu fusese pur și simplu să îl conving pe Brad să o aducă pe Miranda la casa de pe Micmac Road. Ăsta era primul pas. Odată ce eram singură cu Miranda, știam că o puteam omorî, folosindu-mi mai întâi pistolul cu electroșocuri, apoi fie o sufocam cu o pungă de plastic, fie foloseam cuțitul. Dar, când am început să vorbesc cu Brad în fața barului, mi-am dat seama că era un om în pragul clacării. În lumina slabă din cabina camionetei, i-am văzut privirea chinuită și speriată. Mi-a amintit de un animal cu piciorul prins într-o capcană, aproape mort de foame și disperat. Am schimbat imediat planul și i-am spus că o cunoșteam pe Miranda din colegiu, și știam ce făcuse și că încă de la început îi înscenase totul.

— O să te toarne, Brad. Știi asta, nu? i-am spus.

— Nu știu, a spus.

— Brad, nu te întreb asta, ți-o spun. Miranda este o persoană rea. Există vreo dovadă că Miranda are legătură cu omorârea lui Ted? Asta în afară de cuvântul tău. Tot ce are de făcut e să spună că ai făcut-o de bunăvoie, că nu te-a silit nimeni s-o faci. N-o să poți dovedi că nu e așa. O să fii închis pentru tot restul vieții tale, iar Miranda o să scape nepedepsită. Ai fost folosit.

— O, Doamne, a spus și s-a șters la un ochi cu una din mâinile lui mari.

Fusese foarte ușor să-l câștig de partea mea. Era limpede că nu fusese păcălit cu totul de Miranda. Departe de asta. I-am spus că ar trebui să mergem la el acasă și să discutăm ce opțiuni aveam. L-am urmat în mașina mea către căsuța în care locuia. Ted mi-o descrisese, îmi spusese cât de goală și deprimantă era, și avusese dreptate. Mobila era solidă, dar banală. Pe măsuța de cafea erau reviste răsfirate, și toată casa mirosea a produse de curățat. M-am întrebat dacă era și mai curată decât atunci când o văzuse Ted – m-am întrebat dacă Brad, în deprimarea lui, nu devenise obsedat de curățenia casei. Ne-am așezat pe canapea. Eu îi refuzasem oferta de bere, dar Brad își luase un Heineken din micuța chicinetă care se deschidea din living. A golit jumătate de sticlă din prima înghițitură.

— Ești îndrăgostit de ea? l-am întrebat.

— Așa credeam, a spus. De fapt, nu știu. Ai văzut-o. O să fie al dracului de bogată.

— Da, o să fie bogată, dar nu are de gând să împartă nimic cu tine. Crede-mă. Așa acționează ea. Îi convinge pe bărbați să facă tot ce vrea

ea și pe urmă îi elimină. Te-a convins să-l omori pe bărbatu-său pentru ea, și te-a convins să o faci când ea era la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

El a încuviințat din cap, cu fața căzută.

— Asta-i cea mai rea parte, am continuat. Te-a transformat într-un criminal, și asta e ceva ce nu mai poți schimba. Dar nu ai fost tu de vină, Brad. Miranda a fost. Ea te-a manipulat. N-ai avut nicio șansă.

Am văzut cum lacrimile au început să curgă în două șiroaie din ochii lui Brad, alunecându-i pe fața ca pielea tăbăcită. Îi spusesem ceea ce voia să audă: îi spusesem că nu era responsabil pentru omorârea lui Ted Severson și că Miranda era. Îl absolvisem de vină. Când s-a oprit din plâns, i-am cerut să-mi dea o bere. Nu aveam de gând să o beau, dar voiam să-i dau ceva de făcut și voiam să simtă că acum eram de partea lui. S-a întors cu două sticle, s-a așezat și le-a scos capacele cu un deschizător prins de inelul lui de chei.

— Ce să fac? m-a întrebat. Să mă duc pur și simplu la poliție și să mărturisesc? Să le spun tot ce s-a întâmplat?

— Asta n-o să te ajute. Tot tu ești cel care l-a omorât pe Ted. Ea nu era prin apropiere când s-a întâmplat și o să spună că nu are nicio legătură cu asta.

— Și atunci ce să fac?

Și-a băut berea, din care i s-a scurs puțin pe bărbie.

După cum se uita la mine, aș fi putut să-i spun să-și rupă singur degetele și ar fi făcut-o. Așa că am mers la noroc și i-am zis:

— Trebuie să mă ajuți să scap de Miranda. E ceea ce merită și e singurul lucru care o să te salveze. Poți să mă ajuți să fac asta?

— Cum adică să scapi de ea?

— Am de gând să o omor, Brad.

— OK.

Așa că i-am spus tot planul. I-am spus să-i zică Mirandei că voiam să mă întâlnesc cu ea, că știam totul despre omor și că voiam bani. Urma să ne întâlnim în casa pe care Seversonii o construiseră, cândva în seara următoare, după ce se întuneca.

— O să fie suspicioasă, a remarcat Brad.

— OK, am răspuns. Ai dreptate. Atunci, în loc să-i spui că am de gând să o șantajez, spune-i că-i o cursă, că ți-am spus să-i zici că e vorba de șantaj, dar că am de gând să o omor, că aștept momentul ăsta din colegiu. O să vină. Știu că o să vină. Pe urmă o să scap de ea și tu o să mă poți ajuta să-i îngrop cadavrul. Dacă e descoperit cumva, o să am grijă să ai un alibi solid. O să spun că tu și cu mine ne-am cunoscut aici în Kennewick și că ne-am combinat și tu ai venit la mine acasă în Massachusetts. O să fii bine, îți promit.

— Și banii?

— N-o să vezi niciodată banii ăia, Brad. Niciodată. O să ajungi la

închisoare și eu îți ofer o soluție să scapi. Dacă Miranda dispare, atunci și tu ești în siguranță.

A încuviințat repede din cap, ca și cum tocmai fusese mustrat.

— Cum vrei s-o omori? m-a întrebat.

— O să mă ocup eu de asta, am răspuns.

— Aș putea s-o fac eu, a spus Brad și în ochii lui apăruse ceva nou.

Nu mai era frică, ci ură, plus poate puțină nebunie. M-am întrebat dacă pusese geană pe geană de când îl omorâse pe Ted.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Aș putea să o trimit în casă și pe urmă aș putea să vin prin ușa din spate de la terasă și să mă furișez până la ea. Am cheia asta franceză mare. Aș putea să o lovesc în cap cu ea. Așa n-ar trebui să o faci tu. Nu vrei să știi cum e.

Era perfect. Asta rezolva cea mai mare problemă a mea, că, dacă eu eram cea care o omora pe Miranda, în mod inevitabil avea să existe un soi de examen medico-legal care va dovedi că o femeie de 1,73 metri dăduse lovitura mortală și nu un bărbat de 1,88 metri.

— Nu va trebui să o ataci pe furiș, am spus.

— Cum adică?

— Spune-i că ai de gând să mă omori pentru că știu totul. Spune-i Mirandei că o să te apropii de mine pe furiș și o să mă lovești cu cheia. Apoi, chiar dacă te aude intrând în casă, o să creadă că vii pentru mine. Nici măcar n-o să știe ce o așteaptă.

— OK, a spus și a încuviințat din cap.

— Ești sigur că vrei să o faci?

Mi-a spus că era și l-am crezut. Am mai vorbit, trecând în revistă fiecare detaliu al planului. L-am liniștit de mai multe ori că totul avea să fie OK. Când am plecat de la el, eram convinsă că avea să facă totul așa cum mi-a spus că o să facă.

Și o făcuse.

Stând în întuneric cu Miranda, mă întrebasem dacă fusesem proastă și Brad avea să mă omoare pe mine în locul Mirandei. Dar în ultimul moment, când Brad a ridicat cheia aia imensă, am știut. Am știut că eu câștigasem, că Miranda, la fel ca alții înaintea ei, avea să moară, iar eu aveam să trăiesc.

Cu ferestrele camionetei ridicate și cu Brad fumând, cabina s-a umplut de un fum înțepător.

— Deci voia să mă omoare? l-am întrebat pe Brad, simțind nevoia să știu.

— Dap. Așa cum ai spus tu că voia. Și totuși a fost surprinsă… a zis că voi două nu ați fost chiar atât de apropiate în colegiu. Brad și-a frecat buzele cu degetele lui ca niște spatule și m-a întrebat: Cum de știai totul? Cum de știai atât de multe despre ce i s-a întâmplat lui Ted? Nu te-am întrebat aseară.

— L-am cunoscut pe Ted Severson în avion, venind de la Londra. Mi-a spus că soția lui îl înșela cu constructorul casei lor. V-a privit cu binoclul de pe cărarea de-a lungul promontoriului. Pe urmă am continuat să ne întâlnim. A decis că voia să o omoare pe Miranda. Și pe tine. I-am spus că o să-l ajut.

Brad a tras adânc din țigară, dar ajunsese deja la filtru. A crăpat fereastra și a aruncat mucul afară. L-am auzit fâsâind când a aterizat într-o baltă.

— Mă păcălești, a spus Brad, rotindu-și capul în direcția mea.

Hidratul de cloral își făcea deja efectul. Brad începea să vorbească neclar și ochii i se închideau.

— Nu, aș fi vrut eu să te păcălesc. Ted plănuia să o omoare pe Miranda și ea plănuia să îl omoare pe Ted, dar a apucat să o facă ea prima. Mă rog, tu ai făcut-o primul. Dar acum s-a terminat totul.

— S-a terminat, a spus el. S-a terminat.

Vorbea foarte neclar și de-abia înțelegeam ce spune. Capul îi era lăsat într-o parte și îmi amintea de un boxer care încerca să rămână treaz în ring, fără să-și dea seama că deja fusese făcut knockout. A început să se aplece puțin spre mine și eu m-am tras înapoi pe scaunul meu, iar pungile din picioarele mele au foșnit pe podeaua camionetei.

— De ce ai… de ce ai pungi în picioare?

Cuvintele lui erau acum aproape o pastă de sunete și n-aș fi înțeles niciodată ce spunea, dar am văzut la ce se uita. A căzut în față, alunecând într-o parte, astfel că umărul lui drept a aterizat cu putere pe coapsa mea. Mi-am înfipt pumnii în jacheta lui din denim și am reușit să-l așez drept în scaunul lui. Capul i-a căzut pe spate, gura i s-a deschis. Am deschis ușa din dreptul meu și am ieșit din camionetă, închizând-o repede pentru ca lumina să nu stea aprinsă prea mult în cabină. M-am uitat în sus. Cerul nopții era plin de grămăjoare de stele, mai strălucitoare acum decât când am parcat mașina. Oceanul clipocea nevăzut. Mi-am îngăduit zece secunde în care să stau pur și simplu acolo, apoi am trecut la treabă.

Adusesem mai multe pungi și aveam briceagul, dar, înainte să le folosesc, m-am săltat pe platforma camionetei ca să mă uit în cutia de scule, legată cu un cablu elastic de partea din spate a cabinei. Capacul de metal ruginit nu era încuiat și mi-am folosit lanterna ca să văd ce avea înăuntru. Erau acolo toate uneltele la care mă așteptasem – ciocane, ferăstraie de mână, un levier de schimbat cauciucul, o cutie de plastic în care se afla un burghiu –, dar ceea ce mi-a atras atenția a fost un umeraș de sârmă, care fusese desfăcut și refăcut ca un cârlig lung, cu care să se forțeze broaștele atunci când cheile rămâneau pe dinăuntru. L-am luat și l-am îndreptat. Avea să fie perfect; nu voiam să existe sânge în camionetă.

M-am strecurat la loc pe scaunul pasagerului și am închis ușa în

urma mea. Am coborât fereastra din dreapta; încă se mai simțea mirosul ultimei țigări fumate de Brad, plus încă ceva… izul de chimicale al alcoolului distilat care venea din răsuflarea lui Brad. Poate și din trupul lui. Începuse să sforăie – hârâieli nazale sonore la fiecare expirare. L-am apucat de umăr și l-am scuturat cât de tare am putut, dar nu a dat vreun semn că s-ar trezi din somnul lui adânc. M-am întrebat dacă nu cumva combinația de alcool – oare cât băuse azi? – și hidrat de cloral avea să-l omoare în cele din urmă, dar nu puteam să risc să nu se întâmple asta.

M-am așezat în genunchi pe scaunul pasagerului. Am împins departe de mine capul lui Brad, care a căzut cu obrazul pe fereastra de pe partea șoferului. Era încă dat pe spate și rămăsese un spațiu între gâtul lui gros și tetiera scaunului. Am trecut pe acolo sârma umerașului și i-am unit și răsucit capetele, strângând-o în jurul gâtului său. Am scos briceagul Leatherman din rucsac și am tăiat excesul de sârmă din umeraș, astfel încât partea cu capetele răsucite împreună avea doar vreo trei centimetri.

Am apucat capetele cu vârful cleștelui din briceag și am răsucit, strângând sârma până când am știut că Brad era mort.

PARTEA A TREIA

ASCUNDE CADAVRELE BINE

27.

KIMBALL

Nu puteam să dorm.

Asta nu era nimic nou pentru mine, mai ales când lucram la un caz. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Trecuse cu puțin de trei dimineața. Motanul Pyewacket dormea pe hainele mele, aruncate pe podea. Părea să-i fie frig, căci stătea încolăcit ca o larvă păroasă de molie care se preface moartă. Probabil se întreba de ce fâșiile alea de metal aflate de-a lungul podelei apartamentului său nu începuseră să scoată zgomotele lor bolborosite și să se încălzească. Sfârșitul de octombrie devenise rece, dar mie îmi plăcea să mai aștept până în noiembrie, cel puțin, înainte de a porni căldura.

M-am gândit să mă dau jos din pat și să mă duc să văd ce era pe canalul Turner Classic Movies, dar știam că dacă făceam asta, n-o să mă mai întorc să dorm. Trebuia să fiu măcar puțin isteț a doua zi. Ted Severson fusese omorât vineri seară și acum era miercurea următoare. Trecuse aproape o întreagă săptămână. Aveam un suspect foarte bun – tipul ăsta Brad Daggett –, dar își luase tălpășița și nimeni nu-l putea găsi. Petrecusem ziua în Maine, în compania poliției din Kennewick, care se dovedise de ajutor, supraveghind casa lui Daggett, verificând toate indiciile legate de posibile locuri în care s-ar fi putut afla. Cu siguranță, el era omul nostru. După ce Miranda Severson a identificat portretul nostru robot ca fiind probabil Brad Daggett, am căutat să văd dacă are cazier și într-adevăr avea. Daggett fusese arestat de două ori, cu cinci ani în urmă ca suspect de violență domestică, și cu doi ani în urmă pentru conducere sub influența alcoolului. Îl sunasem la numărul pe care mi-l dăduse Miranda, dar nu a răspuns. Pe urmă am sunat la poliția locală și i-am rugat să treacă pe la Brad Daggett și să vadă dacă era acasă, poate să-i pună câteva întrebări de început, să afle dacă avea vreo informație legată de moartea lui Ted Severson. Au făcut cum i-am rugat, dar nu era acasă. Le-am spus că treaba putea să aștepte până a doua zi, că de dimineață o să discut cu martora principală și atunci o să știm mai multe. Am scos la imprimantă cea mai recentă fotografie a lui Daggett și m-am dus cu ea la Rachel Price, în apartamentul ei din Somerville, în dimineața următoare. Când s-a uitat la poză, a țopăit puțin pe vârful picioarelor și a spus:

— O, el e. Fără îndoială, e el.

— Ăsta e bărbatul pe care l-ați văzut intrând în casă la ora șase în seara zilei de vineri?

— Da, el e. Sunt sigură.

Asta fusese marți dimineață. Îl sunasem pe șerif, apoi mă dusesem acolo. Daggett tot nu era de găsit. Nici la cele două șantiere pe care le conducea, și nici la el acasă, o căsuță dintr-un șir de închiriat pe care le deținea de-a lungul zonei Kennewick Beach. Zugrăvite în alb, cu ornamente verzi. Mă duceau cu gândul la vacanțele din copilăria mea la Wells Beach, puțin mai la nord. Când a fost limpede că nu era acasă și nu avea să se întoarcă prea curând, am încercat cheia pe care o găsisem ascunsă în sertarul din dormitorul lui Ted Severson. Se potrivea în ușa casei lui Brad. De ce avea Ted o cheie de la casa constructorului său? Aveau *ei* doi o legătură amoroasă? M-am uitat în căsuța mică și imaculată, dar pentru moment nu am intrat. Un judecător local ne-a dat un mandat de percheziție după pauza lui de prânz și am cercetat casă, dar nu am găsit nimic.

Toată ziua m-am boscorodit singur pentru că nu acționasem mai repede după ce Miranda mi-a dat numele lui Brad Daggett. Ar fi trebuit să-i arăt imediat lui Rachel Price fotografia lui, dar identificarea șovăitoare a Mirandei nu mă făcuse să sper prea multe. Bineînțeles, acum părea foarte clar că Miranda îl identificase pe Brad doar pentru că își dăduse seama că trebuia s-o facă, și se acoperea pe sine. Și ea trebuie să fi fost cea care îl anunțase pe Brad să stea departe de casă și să-și închidă telefonul. Era cea mai veche poveste din lume. Nevasta îl pusese pe amant să-i omoare bărbatul. Ceea ce mă deruta era cheia aceea ascunsă în sertarul lui Ted, cheia de la casa lui Brad din Maine. Să fi fost cheia Mirandei, pe care ea o ascunsese în sertarul soțului ei? Mă gândeam că era posibil.

După-amiaza devreme, lansasem o alertă generală către toate secțiile de poliție din zonă, punându-l sub urmărire pe Brad și mașina lui. Fosta lui soție fusese interogată, plus câțiva angajați și colegi de muncă. Nimeni nu-l mai văzuse din ziua precedentă, de la prânz, când cumpărase un sandviș mare cu chiftea la o pizzerie din York unde se ducea adeseori. Dispăruse.

Am plecat din Maine după-amiază târziu, luând-o pe I-95 înapoi spre Boston. Pe drum am primit un telefon entuziasmat de la Billy Elkins, polițistul pe care îl însărcinasem să o verifice pe Lily Kintner, femeia pe care Miranda a spus că o știa în Winslow, Massachusetts. Billy descoperise o mulțime de lucruri. Lily Kintner lucra la colegiul Winslow, în cadrul bibliotecii, se pare că sub numele de Lily Hayward. Dar deținea o casă pe Poplar Road în Winslow sub numele ei real. Și, lucrul cel mai important, Ted și Lily călătoriseră în același avion de la Londra pe 20 septembrie. Mi-am agitat, încântat, pumnul în aer, apoi

mi-am notat adresa ei.

Când i-am cerut lui Billy să verifice listele de pasageri mersesem doar pe intuiție, dar una bazată pe oarecare informații, și nu-mi venea să cred că asta dăduse rezultate. De îndată ce Miranda o identificase pe Lily Kintner ca fiind singura persoană pe care o știa în Winslow, mă întrebasem dacă Lily Kintner nu era cumva acea Lily Kintner care era fiica lui David Kintner, de departe romancierul meu preferat în viață. Nu știam prea multe despre fiica lui Kintner, doar că numele ei era Lily și se născuse în America în vremea când David locuise în Connecticut, căsătorit cu o artistă americană pe nume Sharon Henderson. Colegiul Mather era în Connecticut și, dacă Lily era de vârsta Mirandei, atunci avea vârsta potrivită ca să fie fiica lui Kintner.

Chestia cu David Kintner era că faima lui nu se datora doar faptului că era romancier; devenise faimos pentru că își omorâse din întâmplare cea de-a doua soție într-un accident de mașină în Anglia, când urcase beat la volan. În Anglia, asta fusese o știre de prima pagină, dar nu și în America. Am urmărit cazul pentru că eram un fan al cărților lui. Fusese închis și eliberat de curând, cu mai puțin de o lună în urmă. Ar fi fost foarte normal ca fiica lui americană să călătorească până la Londra ca să-l vadă. Aflasem de la Miranda Severson că Ted fusese de curând la Londra cu treburi, așa că mi-a trecut prin cap că poate Ted și această Lily Kintner s-au cunoscut în avion. L-am pus pe Billy să-și încerce norocul și să verifice listele de pasageri, și a avut noroc. După o zi pierdută inutil în încercarea de a da de Brad Daggett, era un sentiment plăcut să știu că ceva din toată munca asta de detectiv chiar avusese rezultate. Lily *trebuia* să fie motivul pentru care el se dusese la Winslow în acea zi, chiar dacă probabil nu avea nicio legătură cu moartea lui.

Când am ajuns la ramificația I-95/I-93, în loc să intru pe I-93 ca să mă îndrept spre Boston, am rămas pe I-95 și am făcut un ocol către vest înspre Winslow. Nu mă așteptam să obțin prea multe din discuția cu Lily Kintner, dar trebuia să verific.

Era acasă, și s-a dovedit că într-adevăr era fiica lui David Kintner, așa cum bănuiam. Locuia într-o casă plină de cărți, lângă un iaz, cu doar câteva alte case pe malul lui acoperit cu frunze. A venit la ușă, ușor ciufulită, și a avut nevoie de câteva clipe ca să-și concentreze privirea pe fața mea. M-am gândit că o trezisem din somn. M-a invitat înăuntru. Am întrebat-o despre Ted Severson și mi-a spus că-l știa, dar numai din articolele de ziar despre moartea lui și pentru că fusese căsătorit cu o fată pe care o cunoscuse la colegiu. Mi-a oferit cafea și am acceptat. În timp ce o pregătea, m-am uitat în biblioteca ei și am găsit un șir de romane ale lui David Kintner. Mi-am trecut un deget peste cotorul lor și mi-am adus aminte de fotografiile pe care le-am văzut cu el. Înalt și costeliv, cu o coamă de păr alb. Față de alcoolic –

pământie și suptă. Lily s-a întors cu cafeaua, cu părul dat pe după urechi, cu ochii somnoroși acum vioi și atenți. I-am spus că știam cărțile tatălui ei și nu a părut impresionată, ca și cum ar fi auzit mult prea mult despre geniul tatălui ei. I-am spus că știam despre situația din Anglia și asta m-a ajutat să aduc vorba despre călătoria cu avionul în care fusese cu Ted Severson. Ceva s-a aprins în ochii ei verzi luminoși și mi-a spus că, într-adevăr, cunoscuse un bărbat în avion și că i se păruse cunoscut și că probabil el fusese. Vorbiseră mult, și era posibil ca ea să-i fi spus cine era și unde locuia. Am găsit o imagine a lui pe internet și ea mi-a confirmat că cel cu care vorbise era Ted Severson, dar a afirmat că habar nu avea de ce venise el în Winslow.

Am crezut o parte din ce mi-a spus. Am crezut că nu știuse că Ted Severson venise în orașul ei ca să o caute și am crezut că a fost surprinsă când am apărut la ușa ei, dar nu am crezut că nu-și dăduse seama că bărbatul din avion era soțul unei prietene de-a ei. N-avea nicio noimă. Dar de ce m-ar minți despre așa ceva?

La plecare, când am ajuns lângă ușă, am băgat mâna în buzunar și degetele mele au atins cheia care acum știam că era de la casa lui Brad Daggett din Maine. Chiar și așa, am întrebat-o pe Lily dacă o deranja să o încerc în ușa ei. Voiam doar să-i văd reacția. A părut nedumerită, dar nu îngrijorată. Am plecat, neștiind prea bine ce să cred. Dar acum știam de ce Ted Severson se dusese la Winslow în acea zi. O cunoscuse pe Lily Kintner într-un avion și se îndrăgostise de ea. Asta era sigur. Îl înțelegeam. De fapt, mă gândeam la Lily Kintner aproape întruna de când o cunoscusem cu o zi în urmă. Era frumoasă, asta îmi aminteam, dar îmi era greu să-i recompun în minte trăsăturile feței. Îi vedeam părul roșu lung, și ochii verzi, atât de asemănători cu ai unei pisici, dar chipul ei apărea și dispărea din mintea mea. Însă, mai mult decât prezența ei fizică, fusesem cucerit de stăpânirea ei de sine aproape nepământeană și de felul în care locuia în căsuța ei cu pereții căptușiți de cărți în mijlocul pădurilor din Winslow. Oare se simțea singură, locuind acolo doar ea? Sau era unul dintre acele cazuri rare, un om care nu are nevoie de alți oameni în viața sa? Era ceva ce aveam de gând să aflu.

Sora mea mai mică, Emily, care mă cunoaște mai bine ca oricine din lumea asta, mi-a spus de curând că problema mea în ceea ce privește relațiile e că mă îndrăgostesc de fiecare femeie de care mă simt atras.

— Nu așa fac cei mai mulți bărbați? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns ea. Cei mai mulți bărbați doar vor să se culce cu toate femeile de care sunt atrași. Să se îndrăgostească e ultimul lucru pe care îl doresc. Zici că ești detectiv și nu știi asta?

— Crede-mă, și eu vreau să mă culc cu femeile astea.

— Dap, dar pe urmă te îndrăgostești de ele, și ele fie îți frâng inima, fie…

— Nu putem să vorbim acum despre viața *ta* amoroasă? am întrerupt-o eu.

Asta era metoda mea de a o face pe Emily să schimbe subiectul când îmi analiza poveștile de dragoste ratate.

Pyewacket s-a mișcat, ceea ce însemna că era 5 dimineața. A sărit pe patul meu, pregătit să respire pe pleoapele mele ca să mă trezească, dar eu mi-am scos picioarele de sub așternuturi și le-am coborât din pat înainte să apuce el să o facă. I-am dat drumul din apartament pe ușa laterală, care se deschidea spre scara de incendiu. A țâșnit afară, pășind agil pe treptele de metal, îndreptându-se către curticica de jos, unde era treaba lui să apere regatul nostru de frunzele care cădeau și de veverițele șmechere.

M-am băgat la loc în pat, acum sigur că nu mai aveam nicio șansă să mai adorm. Deasupra teancului de cărți de lângă pat, țineam un carnețel cu spirală și un pix. Trebuia să fie un carnet în care să-mi notez ideile, gândurile pe care le aveam târziu în noapte în legătură cu cazurile la care lucram, dar și versuri. Încă mă mai consideram poet (ceva ce nimeni din poliție nu știa), chiar dacă în ultimul timp îmi pierdusem abilitatea de a scrie orice altceva în afară de limerick-uri{43}. Îmi spuneam că măcar compuneam ceva și că asta poate avea să mă ajute să mă gândesc mai bine la cazurile mele. Cu o zi în urmă le scrisesem pe astea două:

A fost odată un soț pe nume
Ted care-a murit împușcat de-un biped.
E clar c-avea punga groasă
și-o nevastă ticăloasă,
așa că nu-i de mirare că zace mort pe-un pled.

A fost odată Miranda, o fată rea
pe care nimeni nu o-nghițea.
Dar dincolo de caracterul agasant,
avea un fund apetisant,
așa că bărbații bogați făceau coadă la ea.

Pe aceeași pagină, am adăugat acum următoarea:

A fost odată o fată de scriitor
cu ochi adânci de-un verde-ametitor.
Speram hainele să-i scot
ca să dovedesc de tot că gol,
trupul ei e și mai ademenitor.

M-am întrebat, și nu pentru prima oară, de ce poezioarele mele

întotdeauna deveneau obscene. Am încercat să compun una despre Brad Daggett, dar nu mi-a ieșit. Atunci m-am ridicat, mi-am făcut niște cafea, o cafetieră plină, și am început să mă pregătesc să plec la slujbă.

Am ajuns la biroul meu la șapte și un pic, și am sunat și am vorbit cu șeful de poliție din Kennewick, ca să aflu că Brad Daggett nu a revenit acasă.

— Nu mă miră, am spus eu, ca pentru mine. Țineți totuși o mașină de patrulare acolo, pentru orice eventualitate. Deși e clar că a-ntins-o.

— Am vorbit aseară cu o prietenă de-a lui, a spus șeriful Ireland, a cărui voce era răgușită, ca și cum se lupta cu o răceală. Polly Greenier. E un soi de figură permanentă la Cooley's, barul unde-i plăcea lui Brad Daggett să piardă vremea. Aveau o relație, cu întreruperi. De mulți ani, de fapt. Au fost colegi de liceu.

— Știe ceva?

— Nu știa nimic despre locul unde ar putea să fie el. Dar am întrebat-o când l-a văzut ultima oară și mi-a zis că a fost cu el vineri seară.

— Vinerea trecută?

— Asta a zis. Au băut la Cooley's și pe urmă au ajuns acasă la el. Zice că a rămas peste noapte acolo.

— Sunteți sigur că-și aduce bine aminte ziua?

— Nu, nu sunt, dar putem verifica. Dacă au fost la Cooley's și au plecat împreună, oamenii din bar or să-și aducă aminte. E un oraș mic și oamenii remarcă astfel de lucruri.

— Vreți să verificați asta pentru mine?

— Sigur, o fac.

— Și încă ceva, am adăugat. Trimiteți una din patrule la casa Severson pe care o construia Daggett. Și la orice alte case la care Daggett ar putea avea cheia. Dacă e încă în zonă, ar putea foarte bine să se ascundă în una dintre ele. Verificați și toate căsuțele pe care le are în proprietate pe plajă.

— Le-am verificat.

— OK. Mulțumesc, domnule Ireland.

— Spune-mi Jim, OK?

— În regulă, am zis.

După telefonul ăsta, am rămas o vreme la biroul meu, îngrijorat pentru alibiul lui Daggett și cât de solid ar putea fi. Nu avea cum să fie real, asta știam bine. Probabil că o convinsese pe iubita asta a lui să confirme că au fost împreună vineri noapte. Dacă așa era, atunci alibiul o să fie demontat mai repede ca un joc de Lego. Am scris numele ei în carnețelul din fața mea, înconjurându-l de câteva ori. Apoi partenera mea, Roberta James, și-a făcut apariția și mi-a pus pe birou un sandviș Egg McMuffin („două la o comandă de unul în

meniu, așa că m-am gândit la tine") și am pus-o la curent cu ce aflasem în acea dimineață. După ce a plecat, am mai scris câteva rânduri în carnet, sub numele lui Polly Greenier. *De ce ar minți pentru Brad*? *De ce avea Ted o cheie de la casa lui Brad*? *De ce m-a mințit Lily Kintner*?

Mă pregăteam să-l sun pe Ireland din nou, ca să-i spun că voiam să mă duc acolo și să stau de vorbă cu Polly Greenier asta, când m-a sunat el.

— Ar fi bine să vii încoace, a spus. Avem un cadavru. La casa pe care o construia Daggett.

— El e? am întrebat, deja în picioare, punându-mi jacheta, verificând în buzunar că am cheile de la mașină.

— Nu, nu e deloc un *el.* E o femeie. N-am văzut-o încă, dar băieții sunt siguri că e Miranda Severson. Are capul spart.

— Vin repede, am spus și am închis telefonul.

Am luat-o pe sus pe James, care tocmai se instalase la biroul ei, și i-am spus că plecam în Maine.

28.

LILY

După ce am fost sigură că Brad era mort, i-am sos sârma din jurul gâtului. L-am apucat de haina din denim și am reușit să-l trag din scaunul lui pe cel al pasagerului, de care l-am prins cu centura. Am înclinat scaunul puțin, astfel că s-a lăsat și el pe spate odată cu scaunul, apoi i-am tras fermoarul hainei până sus, ridicând gulerul căptușit cu blană de oaie cât să-i acopere urmele lăsate de sârmă pe gât. Dacă ne vedea cineva în mașină, el avea să arate ca un pasager care moțăia. Cel puțin așa speram că o să arate.

Am pornit camioneta, am ieșit de pe alee și am intrat din nou pe șosea, cu farurile stinse până să ajung pe Micmac. Am verificat cum stăteam cu combustibilul, am văzut că acul era undeva între trei sferturi și plin, și m-am gândit că o să fie suficientă benzină să ajungem în Connecticut. Eram pregătită să alimentez la o stație de benzină și să plătesc cash înăuntru, dar m-am bucurat să nu trebuia să o fac. Până acum, nimeni nu mă văzuse în Maine și nu aveam de gând să schimb asta.

Am mers spre nord, către intrarea pe I-95. Am ieșit de pe Micmac înainte de a ajunge la Kennwick Beach, știind că dacă poliția era deja pe urmele lui Brad, erau probabil în fața casei lui. Mi-ar fi plăcut grozav să mă întorc acolo, să-i iau câteva lucruri ca să pară că într-

adevăr o șterșese, dar nu merita să risc. Înainte de a intra pe autostradă, am oprit la un atelier auto închis numit „La Mike”, unul din garajele alea mici de provincie înconjurate de mașini ajunse fier vechi. Cu farurile stinse, m-am băgat într-un șir de rable și am coborât din camionetă. Am găsit o mașină care arăta ca și cum nu fusese mutată de acolo de cel puțin două ierni și, cu briceagul meu Leatherman, i-am scos plăcuțele de Maine și le-am schimbat cu cele de la mașina lui Brad. Asta mi-a luat vreo cinci minute, și nu s-a auzit niciun sunet, în afară de vântul constant care făcea să foșnească frunzele rămase în copaci. După ce am schimbat plăcuțele, am urcat la loc în camionetă, iar becul din plafon l-a luminat pentru o clipă pe Brad, al cărui cap atârna acum nefiresc într-o parte. Mi-am întors privirea de la el, și ochii mi s-au oprit pe dispozitivul E-ZPass{44} de plastic lipit pe interiorul parbrizului. Existau puncte de plată a taxei de drum pe autostradă, două în Maine, apoi un altul când autostrada trecea pentru o scurtă porțiune de drum prin New Hampshire. M-am gândit dacă era mai bine să trec prin punctele astea cu E-ZPass-ul, și astfel să mi se poată lua urma, sau să îl scot și să trec pe la punctele unde se plătea cash. Am decis că era mai bine să plătesc cash și am scos dispozitivul de pe parbriz și l-am aruncat în pădurea de lângă garaj. Brad chiar arăta ca soțul cuiva care dormea după o băută și aveam să risc, sperând că n-o să mă recunoască nimeni. Părul era trăsătura mea distinctă și era ascuns sub căciulă.

Nu trebuia să-mi fac probleme. Operatorii de la punctul de colectare a taxei aproape că nici nu s-au uitat la mine sau la Brad pe tot drumul de patru ore până în vechiul meu orășel din Connecticut. Șoselele erau pustii și probabil că aș fi putut parcurge drumul în trei ore și jumătate, dar am respectat limitele de viteză, rămânând pe banda din dreapta în vreme ce camioanele treceau huruind pe lângă mine pe celelalte benzi. Nu am deschis radioul, dar undeva pe lângă Worcester, trupul lui Brad s-a mișcat și a scos un geamăt ca o râgâială. Mă așteptam la asta, știam că uneori cadavrele scot diverse sunete, dar tot am sărit în sus pe scaunul meu când l-am auzit. După aceea, am deschis radioul, trecând prin mai multe posturi de rahat până când undeva în Connecticut am găsit un concert de jazz pe un post fără reclame rămas pe scală. Nu-mi plăcea jazzul în mod deosebit, pentru că îmi aducea aminte de părinții mei, dar am recunoscut mai multe cântece clasice. „On Green Dolphin Street” al lui Miles Davis, urmat de „Autumn Leaves” al lui Nat King Cole. Am ascultat cuvintele, încercând să nu mă gândesc la faptul că mergeam cu mașina în noapte având pe scaunul de alături un cadavru. Chiar și cu radioul dat tare, am mai auzit zgomotul a două evacuări și cabina camionetei s-a umplut de mirosul de urină și fecale. M-am gândit la pisica vagabondă neagră pe care o omorâsem cu mulți ani în urmă, când eram mică, și felul în

care fusesem șocată de prezența excrementelor. Mi-am adus aminte cum scârba pentru acea pisică moartă mă făcuse să mă simt și mai fericită că o omorâsem. Era la fel acum, cu Brad Daggett lângă mine în camionetă. Primise ceea ce merita, poate chiar mai bine decât merita. Acum era mort și nu mai putea face rău nimănui, dar tot trebuia să mă ocup de trupul lui scârbos. Și trebuia să supraviețuiesc în porțiunea rămasă din această călătorie. Am apăsat ceva mai tare pe pedala de accelerație, gândindu-mă că nu avea să fie nimic rău dacă depășeam cu puțin limita de viteză. Kilometrii se adunau la bord, pe fundalul lui „There's a small Hotel”[45], și „Almost Blue” al lui Chet Baker, și „This Bitter Earth” cântat de Dinah Washington. Cântecele au început să devină când și când neclare pe măsură ce mă apropiam de casă, dar nu am schimbat postul, preferând să ascult fragmente de muzică veche și nu reclame despre depozitele de mobilă sau vorbărie aiurea.

Când am ajuns la Shepaug, am închis radioul și am ascultat liniștea în vreme ce străbăteam străzile familiare mărginite de copaci. Când am trecut pe lângă aleea care ducea la Monk's House, am întors instinctiv capul și am văzut o lumină aprinsă încă la etaj. Am bănuit că mama adormise citind, așa cum făcea în fiecare seară, cu cartea deschisă pe piept, cu veioza încă aprinsă. Am luat-o pe următorul drum la dreapta, cel năpădit de buruieni, care ducea la ferma părăsită. Am stins farurile camionetei și am încetinit. La fel cum fusese și în Maine, era o noapte senină în Connecticut, iar cerul fără nori era plin de stele strălucitoare. Ferma, simplă, lipsită de culoare, se înălța într-o curte care devenise pășune. Un copac singuratic, plantat prea aproape de casă, părea să îmbrățișeze clădirea, iar una din ramurile sale străpunsese acoperișul. Am coborât din camionetă și am fost copleșită de mirosul familiar de conifere al pădurilor din jur. Mi-am scos lanterna și am intrat în poiana din apropiere, și iarba ei uscată îmi scârțâia sub picioare. Revenisem în această poiană de câteva ori de când eram mică, dar era prima dată când veneam noaptea după acea seară de vară când îl omorâsem pe Chet. M-am îndreptat spre locul unde știam că se afla fântâna, aprinzând lanterna doar atunci când m-am gândit că mă apropiasem suficient și îndreptând fasciculul de lumină către pământ. Mi-au trebuit cinci minute, dar am găsit capacul puțului, acoperit de iarba pe care o nivelasem peste el cu atât de mulți ani în urmă. Am proptit lanterna de marginea de lemn a capacului, ridicată puțin ca să pot să-i văd lumina slabă, apoi m-am întors la camionetă.

Cu excepția ploii torențiale din ziua precedentă, septembrie și octombrie fuseseră uscate în Noua Anglie și pământul din poiană era moale, dar nu noroios. Cu privirea ațintită asupra luminii lanternei, am dus camioneta din alee în poiană, trecând peste câțiva bolovani

care erau tot ce mai rămăsese dintr-un vechi zid de piatră. Brad Daggett a săltat înainte și-napoi în scaunul lui, scoțând o altă râgâială. Fereastra era deschisă, îmi țineam capul pe jumătate afară. Am oprit camioneta în stânga fântânii și am lăsat motorul să meargă în vreme ce am coborât și am ocolit-o către capacul puțului. Cu mănușile pe mâini, am smuls iarba și am eliberat capacul. L-am tras departe încet, încercând să nu rup lemnul putred, și l-am pus lângă gura fântânii. Am luat de jos lanterna; în lumina ei am văzut niște viermi zvârcolindu-se în țărâna unde fusese capacul. Am îndreptat lanterna către adâncul puțului și am văzut doar pietrele și pământul care îl acopereau pe Chet. Mi-am închipuit ce mai rămăsese din el acolo jos – un cadavru uscat, niște haine pătate de vopsea, câteva rame de tablouri putrezite, o pereche de ochelari cu ramă închisă la culoare. Brusc, lumea s-a întunecat și un fior de teamă m-a străbătut. Am ridicat privirea și am văzut o fâșie de nori care acoperea luna. Am privit-o cum alunecă mai departe și lumea a fost din nou inundată de lumina lunii.

Am deschis portiera din dreptul pasagerului, i-am scos centura lui Brad și el s-a rostogolit afară din proprie voință, aterizând cu fața în pământ, cu unul din bocancii lui mari, de lucru, agățat în marginea ușii. I-am eliberat bocancul și piciorul i-a urmat trupul pe pământ. Era la vreun metru de deschizătura puțului, dar chiar și așa, nu a fost ușor să-i mișc trupul masiv. În cele din urmă l-am rostogolit de câteva ori, până când capul și pieptul i-au căzut în puț, apoi i-am ridicat picioarele grele ca să alunece peste margine. A ajuns în fundul fântânii cu un bufnet de lemn crăpat, trimițând în sus un val de aer înțepător.

Brad, fă cunoștință cu Chet. Chet, fă cunoștință cu Brad.

Am tras la loc capacul peste gura puțului, i-am bătut laturile în pământ și am pus peste el din nou iarbă, împrăștiind-o ca niște păr peste o chelie. M-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineața. Totul mergea exact cum planificasem. Înainte de a urca din nou în camionetă ca să mă îndrept către New York, mi-am acordat un moment numai pentru mine, și am stat în noaptea înstelată, înconjurată doar de întuneric și de natură. „O specie rară de animal”, așa îmi spusese odată tata, și exact așa mă simțeam. Pe deplin vie, și pe deplin singură. Singurul meu tovarăș în acel moment era eul meu mai tânăr, cel care îl împinsese pe Chet în acea fântână. Mi-am închipuit că ea, tânăra Lily, era acolo cu mine. Ne-am privit în ochi, fără să fie nevoie să ne vorbim. Înțelegeam amândouă că supraviețuirea era totul. Era sensul vieții. Și să pui capăt unei alte vieți era, în multe feluri, cea mai grozavă expresie a ceea ce însemna să fii viu. Am clipit și eul meu mai tânăr a dispărut. A revenit în mine și împreună ne-am îndreptat către New York.

•

M-am întors în Shepaug la zece dimineața. Mersesem cu camioneta în oraș, învârtindu-mă prin Lower East Side până când am găsit un loc de parcare nu departe de o stație de metrou. Era o stradă sufocată de gunoaie, plină de magazine cu obloanele trase. Mai era puțin până să se lumineze, dar dintr-o mașină parcată la jumătate de cvartal mai departe se revărsa cu putere muzică. Am parcat sub un felinar care pâlpâia. Purtasem mănuși întreaga noapte, așa că nu aveam ce amprente să șterg, dar am făcut-o totuși, folosind un mic prosop pe care l-am găsit în torpedou. După ce am șters cu grijă totul, am întins prosopul peste scaunul pătat al pasagerului, apoi am adunat toate hârtiile din mașină care aveau pe ele numele lui Brad și le-am luat cu mine. În apropiere se afla un coș de gunoi și am împins hârtiile în amestecul de bucăți uscate de pizza și pahare de cafea. Apoi am lăsat cheile camionetei pe trotuar, pe partea șoferului, unde aveau să lucească în lumină. Speram că persoana care avea să vadă prima cheile de jos nu era un binefăcător care să anunțe autoritățile. Mă bazam pe posibilitatea ca atunci când soarele răsărea, camioneta să fie deja dezmembrată într-un atelier ilegal.

Am luat metroul până la gara Grand Central și am cumpărat un bilet pe linia Metro-North Commuter Rail{46} până la Shepaug. Am avut de așteptat o oră, timp în care am băut cafea și am mâncat o gogoașă uleioasă și am privit cum stația se umple încet cu navetiștii de la prima oră. Am reușit să moțăi puțin în drumul către orașul meu natal și m-am trezit tremurând de frigul care îmi intrase în oase după lunga noapte nedormită. De la gara din Shepaug am mers pe jos până la Monk's House, pe un drum care ocolea o porțiune nefolosită de cale ferată. Nu mai locuisem în Shepaug de aproape zece ani, dar nu voiam să risc să fiu văzută de cineva cunoscut.

Când mama mi-a deschis ușa, cu o cană mare cu cafea în mână, mi-a spus: „Scumpo, ai ajuns", și pentru o clipă m-am întrebat dacă îi spusesem că o să vin, înainte să-mi dau seama că era o măsură de precauție pe care și-o luase în caz că uitase de o vizită anunțată de-a mea.

— Mă așteptai? am întrebat, intrând în casă.

— Nu. Te așteptam? El nu vine *azi,* nu?

Acel *el* despre care vorbea era tatăl meu, care se muta înapoi în America și înapoi la Monk's House. Aranjasem asta în ultima mea călătorie la Londra. Pe scurt: tata avea nevoie să locuiască cu cineva care să aibă grijă de el, în starea mentală fragilă în care se afla, iar mama avea nevoie de bani ca să-și plătească facturile. Intermediasem un aranjament și habar n-aveam dacă avea să meargă sau nu, dar merita măcar o încercare, sau cel puțin asta îmi spuneam eu.

— Weekendul ăsta, mamă, am spus, îndreptându-mă către cafetiera din bucătărie.

— Ce cauți aici și de ce ești îmbrăcată așa? Semeni cu un spărgător.

În timp ce-mi beam cafeaua, i-am spus mamei că făcusem niște drumuri pentru slujba mea, să adun material pentru arhiva colegiului, mai întâi în Maine, apoi în New York, dar pierdusem avionul. I-am spus că hotărâsem să vin la Shepaug, să îmi văd mama, poate să o conving să mă ducă până în Maine să-mi recuperez mașina. Era o poveste absurdă, știu asta, dar mama mea, cu tot instinctul pe care se presupunea că îl are, era incredibil de credulă, din simplul motiv că nu era interesată suficient de poveștile altor oameni cât să le proceseze cum trebuie.

— Nu știu ce să zic, Lily, azi am cercul de olărit…

— E doar un drum de trei ore până în Maine, am mințit eu. Pe urmă, mă gândeam că poate mă urmezi până în Winslow. Am putea lua o cină doar noi două, mamă și fiică. Ai putea rămâne peste noapte la mine.

S-a gândit puțin la asta, dar știam că o să accepte. Dintr-un oarecare motiv inexplicabil, mama mea întotdeauna încerca să fie invitată în casa mea din Winslow. Îi plăcea orășelul universitar și „căsuța mea mititică” (cuvintele ei) și îi plăcea ce găteam pentru ea. Știam că o să mă ducă în Maine dacă asta însemna să vină la Winslow.

— OK, scumpo, a spus. Ce incitant. O călătorie neașteptată în Maine, doar tu și cu mine.

A durat câteva ore până a fost gata, dar la prânz eram deja plecate, cu mine la volanul vechiului ei Volvo. Nu dormisem ca lumea de vreo treizeci de ore, și gândul de a petrece alte patru ore la volanul unei mașini nu era prea plăcut, dar totul mersese perfect. Și aproape se terminase.

Am petrecut cea mai mare parte a drumului vorbind despre tata.

— Sper că nu se așteaptă la relații conjugale, a spus ea, și nu era prima dată când o spunea.

— Nici măcar nu sunteți căsătoriți, așa că n-ar avea cum să fie conjugale, am replicat eu.

— Știi ce vreau să spun.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta. Nici măcar n-o să-l mai recunoști. Nu e același de dinainte să fie închis.

— Chiar sper să nu fie.

— Nu poate să stea singur în casă. Oricum, nu noaptea. Face atacuri de panică. Nu trebuie să fii lângă el tot timpul, dar trebuie să știe unde ești.

— Da, mi-ai spus.

I-o spusesem, de mai multe ori. Dar știam că nu era pregătită pentru ceea ce devenise fostul ei soț. Întotdeauna avusese ciudățenii și fobii. Îi era frică de întuneric, îi era frică să traverseze străzile din orașele mari, îi era frică să stea pe bancheta din spate a mașinilor. Era greu de

înțeles, pentru că în același timp era un bărbat care nu se temea absolut deloc să vorbească în fața unui public larg, un bărbat care se strecura din dormitorul soției sale după ce ea adormea și deschidea ușa casei pentru amanta lui, cu care făcea sex pe canapeaua din living, un bărbat care se cățărase pe Monumentul Pelerinului din Provincetown{47} până la jumătatea înălțimii lui, după un pariu. Dar acea latură a tatălui meu, latura temerară și nesăbuită, dispăruse după ceea ce se întâmplase cu Gemma, cea de-a doua soție a lui. O cunoscuse după finalizarea divorțului de mama; pe vremea aia locuia la un hotel pe Old Brompton Road din Londra. Gemma Daniels era o scriitoare plină de aspirații, cu un an mai mică decât mine, care venise probabil la pubul preferat al tatii doar ca să-l cunoască. Au devenit de nedespărțit, și s-au căsătorit la doar șase luni după ce s-au cunoscut. Pentru tata, unul din inconvenientele de a locui la Londra era că tabloidele englezești erau interesate de purtarea urâtă a scriitorilor aproape la fel de mult pe cât le interesa purtarea urâtă a fotbaliștilor și a starurilor pop. Tata și Gemma au fost fotografiați certându-se și țipând unul la altul pe stradă; au fost mustrați în articole cu titluri ca „Davie cel ticălos și mireasa lui copil". Asta se întâmpla înainte de accident, înainte ca tata să scoată din rădăcini un copac cu Jaguarul lui din 1968, după ce plecase beat de la o petrecere târziu într-o sâmbătă seară. Gemma era în scaunul din dreapta și și-a rupt gâtul când a zburat prin parbriz. Tata, care întotdeauna își punea centura, nu a pățit nimic. A reușit să sune la urgență, dar nu a reușit să iasă din Jaguar ca să vadă cum era Gemma. Oricum n-ar fi contat. Murise pe loc. Totuși, s-a spus că a fost găsit ghemuit de frică în mașină, cu nevasta zăcând întinsă peste gardul viu de pe marginea drumului. Accidentul a fost considerat omor prin neglijență și tata a fost trimis la închisoare pentru doi ani. După recurs, sentința a fost redusă la un an și fusese eliberat la începutul lui septembrie. M-am dus să-l văd, stătea la un prieten în Cotswolds, și i-am cerut să vină în America, să locuiască cu mama. David încă avea destui bani, iar mama, de când renunțase să mai predea din cauza unei neînțelegeri cu șeful ei de catedră, se chinuia să-și plătească facturile. Monk's House era pe ipotecă inversă{48}. Tata, cu lacrimi în ochi, acceptase să se mute înapoi în Connecticut. „Și tu nu stai departe, Lil. O să vii să mă vizitezi mereu, nu-i așa?" Tatăl meu, care avea șaizeci și opt de ani, fusese ca un băiețel care vorbește cu mama lui înainte de a fi trimis la internat.

— E drăguț aici, a spus mama când am cotit în Volvo-ul ei către Golful Kennewick.

Era încă lumină afară, dar soarele coborâse mult înspre vest, aruncând umbre lungi pe drum. Cerul era de un albastru electric intens.

Am intrat în parcarea de la Admiral's Inn, unde îmi lăsasem mașina

cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Era încă acolo. Înainte să o pornim înapoi spre Winslow, mama și cu mine ne-am dezmorțit puțin picioarele, mergând până la marginea plajei, privind oceanul de culoarea ardeziei.

— Întotdeauna am iubit oceanul, dar tatăl tău îl ura.

— Da, încă îl mai urăște, am spus și am râs. A zis că era ca și cum te-ai uita la moarte.

— E ca și cum te-ai uita la moarte și toată lumea ar zice ce drăguță e, a replicat mama cu un accent englezesc, imitându-l pe tata.

— Exact. Asta spune întotdeauna. Și care era cealaltă chestie? „Iubesc plaja, cu excepția blestematului de nisip, blestematului de soare, și blestematei de ape".

— Da, îmi aduc aminte de asta. Ceea ce voia să spună era că singurul lucru care îi plăcea pe plajă erau fetele în costume de baie.

Am râs amândouă, apoi mama s-a înfiorat de frig și ne-am întors la mașinile noastre ca s-o pornim către Winslow. Am fost tentată să o iau puțin spre nord pe Micmac ca să văd dacă exista ceva activitate la casa lui Ted și a Mirandei, dar am decis să nu risc. Aveam să aflu destul de curând cât i-a luat poliției ca să descopere cadavrul Mirandei. M-am îndreptat în schimb spre sud, pe cea mai rapidă cale spre I-95. Cu puțin înainte de șase, am intrat pe aleea casei mele din Winslow, cu mama tot în spatele meu. Nu mă aștepta niciun polițist, niciun echipaj SWAT nu a apărut din pădure. Eram acasă și scăpasem. Un val de euforie m-a străbătut, o senzație similară cu ceea ce simțisem în poiană cu cincisprezece ore în urmă. Schimbasem lumea și nimeni nu avea să o știe vreodată. Și chiar dacă găseau camioneta lui Brad în New York, aveau să presupună că pur și simplu o lăsase acolo. N-or să-l găsească niciodată și n-or să facă niciodată legătura între mine și toată povestea asta. Miranda avea să fie găsită moartă, toate dovezile indicându-l pe Brad Daggett ca fiind criminalul. Iar Brad avea să dispară pentru totdeauna. Poliția o să creadă că fugise, dar n-aveau să-l găsească niciodată. Caz închis.

Mi-am adus aminte cum îi spusesem lui Ted că există două modalități de a ascunde un cadavru. Una era să-l ascunzi fizic, dar cealaltă modalitate de a ascunde un cadavru era să ascunzi adevărul despre el, să faci să pară ca și cum altceva i s-a întâmplat. Am *făcut-o, împreună,* am șoptit în vreme ce mă dădeam jos din mașină, îngăduindu-mi, preț de o clipă, să cred că mai era cineva acolo care împărțea asta cu mine. Mama m-a urmat în casă. Am aprins lumina în holul de la intrare și i-am luat din mână geanta cu lucrurile pentru noapte.

— O, ce drăguț, a zis, așa cum zicea de fiecare dată când venea la mine acasă.

29.

KIMBALL

Când James și cu mine am ajuns la casa Severson din Kennewick, abia am găsit un loc unde să ne parcăm mașina pe alee. Era deja o aiureală jurisdicțională, așa cum știam că avea să fie. Întregul departament de poliție Kennewick își făcuse apariția, dar, din cauza resurselor limitate ale departamentului lor de detectivi, fuseseră chemați și detectivii poliției statului. Medicul patolog șef era acolo și am auzit că și cei de la Marshals Service{49} fuseseră anunțați că era posibil ca un suspect de crimă să fi trecut granița între state. Am reușit totuși să ajungem în casă, trecând dincolo de kilometrii de panglică galbenă a poliției și de vreo șapte polițiști în uniformă, toți hotărâți să protejeze locul crimei.

Văzusem imensa casă pe-afară cu o zi în urmă, când îl căutaserăm pe Brad Daggett, dar încă nu fusesem înăuntru. Holul de la intrare era cât tot apartamentul meu. Miranda Severson zăcea cu fața în jos pe podeaua neterminată. Purta o haină verde-închis, care părea scumpă, peste jeanși și cizme. Una din mâinile ei înmănușate era ridicată, aproape de capul distrus. Șapca – de tweed gri, cu cozoroc mic – îi căzuse. Părul negru i se revărsase, răsfirat în jurul capului. Era greu de spus unde se termina părul și unde începea sângele, negru și închegat. Împreună, părul și sângele formau un halou negru în jurul capului ei.

— Arma? l-am întrebat pe șeriful Ireland, care se apropiase și rămăsese lângă mine.

Încă nu spusese nimic – mă lăsa să mă uit la cadavru.

— Tocmai am pus-o în pungă. Cheie reglabilă de 24 inch. Era pusă lângă ea.

A arătat vag către una din multele porțiuni din podeaua plină de praf care fusese marcată cu bandă.

— Ce-au mai găsit?

— Multe, după câte se pare. Urme de tălpi, fibre, fire de păr. Ai ratat adunarea lor.

— Ceva neobișnuit?

— Vrei să spui mai neobișnuit decât o fată cu capul spart?

— Vreau să spun orice care să nu semene a ceea ce probabil că este. Adică, orice care să nu arate că Brad Daggett a intrat în panică, a adus-o aici și a omorât-o în bătaie.

— Păi, nu. Nu am găsit portofelul primarului din Kennewick, dacă la asta te referi. Erau niște urme destul de proaspete de cauciuc afară în față, care n-au fost stricate de tot circul ăsta. Mie mi s-au părut a fi urme de camionetă și probabil că aparțin Fordului F-150 al lui

Daggett. Așadar, nimic foarte ciudat. Adică, dacă mă întrebi pe mine, totul e ciudat. Ea a ridicat mâna să blocheze lovitura – Ireland și-a ridicat propria mână mare pe partea laterală a capului ca să arate –, dar asta a fost toată apărarea ei. Așa că da, asta e puțin cam ciudat. El o aduce aici, cu o cheie uriașă în mână, și ea doar stă acolo și îl lasă să o lovească în cap.

— Asta e ciudat, am aprobat eu. Niciun semn că ar mai fi fost și altcineva aici în afară de cei doi?

— Păi, băieții au fotografiat totul, așa că o să așteptăm și o să vedem, dar la prima vedere, aș zice că nu. O chestie bizară e că se pare că ea a intrat pe ușa din față și Daggett a venit pe ușa de sticlă glisantă – aia de-acolo. Vezi urmele alea mari? Sunt ale lui.

Erau marcaje cu benzi peste tot, dar am ridicat de jos niște bucățele de noroi de pe podeaua de altfel plină de praf, care trebuie să fi căzut de pe bocancii lui Brad.

— De ce să fi făcut asta?

— Mă pot gândi la mai multe motive. Nu neapărat cele potrivite. Poate că ușa din față era încuiată, așa că în timp ce ea căuta cheia, el s-a dus prin spate să vadă dacă nu era deschisă ușa glisantă. Poate că a trimis-o pe ea în casă prima, pe urmă el s-a întors, și-a luat cheia și a venit pe ușa din spate ca să se furișeze și să o ia prin surprindere.

— Cred că asta sună logic, am remarcat eu.

— Poate că voia să se uite la luna reflectată de ocean.

— Nu se știe niciodată, am spus eu.

Unul din oamenii lui Ireland îi făcea semn din cealaltă parte a camerei. El s-a scuzat și s-a dus acolo. Eu am mai rămas puțin, uitându-mă la cadavru, gândindu-mă la urmele de pași. James a venit lângă mine. Purta un trenci gri London Fog peste costumul ei pantalon. Elegantă ca întotdeauna, doar că avea o căciulă de lână în verdele celor de la Celtics, cu acel logo groaznic al micului spiriduș irlandez care învârte pe deget o minge de baschet.

— Ce-ai aflat? am întrebat-o.

— Toate urmele arată către Daggett. Momentul morții a fost probabil acum douăsprezece ore, ceea ce înseamnă că ar putea să fie destul de departe acum.

— O să-l prindem, am spus.

— O, da, a aprobat ea.

I-am spus despre urmele de pași care veneau de la ușa din față și de la cea din spate. Ea s-a gândit o clipă.

— E logic. El o aduce aici ca să o omoare, dar nu poate intra cu cheia aia mare în mână. Așa că găsește un motiv ca să se întoarcă la camionetă, ia cheia și pe urmă fuge în spatele casei. Probabil că ușa glisantă era deja descuiată. Ceea ce e mai puțin logic e cum a convins-o să intre în casă. Adică, dacă îi spunea că voia să stea de vorbă,

puteau să vorbească în camionetă. Doar locul ăsta nu e deloc cald și confortabil.

— Da, știu. Asta mă sâcâie și pe mine.

Am rămas tăcuți un moment. Pe urmă am întrebat-o:

— Ai văzut priveliștea? Din spate.

— Nu, a spus.

Ne-am îndreptat amândoi către ușa glisantă care ducea la o terasă de piatră și am ieșit pe ea în frumoasa zi de toamnă. Priveliștea era uluitoare. Casa se înălța pe un promontoriu direct deasupra Atlanticului. Vedeai în toate direcțiile la mulți kilometri depărtare.

— Crezi că aia urma să fie o piscină? a întrebat James despre groapa mare săpată în pajiștea în pantă din spatele casei.

— Bănuiesc că da, am răspuns.

— Totul mi se pare puțin cam obscen. Nu locul, ci dimensiunile casei. Arată mai degrabă a hotel decât a casă pentru un cuplu fără copii.

Am mai făcut câțiva pași și apoi m-am întors ca să mă uit la fațada bej a casei. La etaj se înșiruiau mici balcoane. Unul pentru fiecare dormitor, m-am gândit eu. Pe terasă era un cuptor de piatră și un loc special pentru grill și un minifrigider. M-am întrebat ce avea să se întâmple cu casa asta. Dacă cineva o să pună mâna pe ea și o să plătească pentru a o termina, sau dacă doar se va dărăpăna și va putrezi, devenind un hotel de lux pentru o colonie de lilieci sau ratoni.

— Încă ceva, a spus James; continua să se uite la ocean. Dacă presupunerea noastră este corectă, dacă Miranda Severson l-a convins pe Brad Daggett să-i omoare soțul, probabil că el a făcut-o crezând că până la urmă o să aibă parte de toată bogăția asta.

— Poate că era îndrăgostit de ea, James. Nu fi cinică.

— Mă rog. Asta nu schimbă cu nimic ideea mea, care e: de ce o omoară pe Miranda la mai puțin de o săptămână după ce l-a omorât pe bărbatul ei? Adică, ea e motivul pentru care face toate astea. Dacă o omoară, atunci totul dispare. Adio bani, adio sex.

— Mda, e ciudat. Dar ar putea fi o mulțime de motive. Intră în panică, se gândește că Miranda o să-l toarne.

— Dacă e așa, atunci de ce să nu fugă doar, în loc s-o omoare mai întâi și pe urmă să fugă?

— Nu știu, i-am răspuns. Poate că a acționat singur. Poate că s-a îndrăgostit de Miranda, a crezut că dacă îl omoară pe bărbatu-său o va face să-i cadă în brațe. Când asta nu s-a întâmplat imediat, a omorât-o pe Miranda ca să n-o poată avea nimeni.

— M-am gândit la asta, a spus James, dar dacă e așa, atunci cum a convins-o pe Miranda să vină aici cu el?

— Păi, o să aflăm. O să-l prindă în curând. Douăzeci și patru de ore, cel mult. Între timp, avem de pregătit un dosar. O să mă duc să stau

de vorbă cu Polly Greenier asta, alibiul lui Brad pentru vineri noapte.

— Ai nevoie de mine?

— Întotdeauna *am nevoie* de tine, am replicat. Dar mă descurc cu Polly. Ceva îmi spune că imediat ce o anunț că l-am identificat în mod sigur pe Brad în Boston, alibiul ei o să cadă.

— OK. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Detectivii de la poliția statului vor să trecem în revistă tot ce avem în cazul asasinării lui Ted Severson, și le-am spus că o să le fac favoarea asta.

După ce am luat adresa de la Ireland, m-am îndreptat spre nord către Kennewick Beach, trecând pe lângă Cooley's, barul în care se presupune c-ar fi fost Brad cu această Polly vinerea trecută. De la drumul de-a lungul plajei, am cotit spre interior pe Sea Mist Road, pe care am mers vreun kilometru și jumătate, un drum unde casele deveneau mai rare și pădurea mai deasă. Polly Greenier locuia într-o fundătură numită York Court, într-o casă mică și cenușie cu un singur nivel, situată într-o curte unde iarba nu fusese tunsă toată vara. Am verificat din nou numărul pe cutia poștală. Casa, cu storurile trase la toate ferestrele, nu părea locuită.

Am înotat prin iarba înaltă până la ușa casei. Soneria a scos un sunet cu ecou în casă și aproape imediat o femeie blondă cu un telefon vârât între umăr și bărbie a deschis ușa. Mi-am scos legitimația.

— Jan, tre' să închid, a spus ea în telefon. A crăpat cu piciorul ușa de plasă și mi-a făcut semn să intru. Da, da, o să te sun. Tre' să închid, poliția e aici.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat după ce mi-am șters picioarele pe covorașul de la intrare și am pătruns în harababura din living.

— Am venit să vă pun câteva întrebări despre ultima dată când l-ați văzut pe Brad Daggett. Se poate?

— O, Doamne, da, sigur, a spus.

Rămăsese cu telefonul în mână. În cealaltă mână avea o țigară neaprinsă. Purta un halat roz lung, scămoșat, care atârna larg în față și prin deschizătura căruia se vedea o parte dintr-un sân greu. M-a invitat înăuntru, adunându-și halatul în mâna care ținea țigara, apoi mi-a făcut semn către zona de living, în care se aflau o canapea și un fotoliu asortate. Un cocker Spaniel, într-un coșuleț de câini, și-a îndreptat spre mine ochii umezi. Polly s-a scuzat pentru un minut și eu m-am așezat pe fotoliul de catifea reiată. Casa mirosea a tutun și a odorizant de cameră.

Când Polly s-a întors în living, era tot în halat, dar îl strânsese bine în jurul ei. Își adunase părul blond la spate și părea să se fi machiat puțin, dar nu eram sigur.

— Pot să vă ofer ceva? Cafea?

— Dacă aveți făcută, sigur. Dacă nu, e în regulă.

A ieșit și s-a întors cu cafea pentru amândoi, punând lapte și zahăr

în ceașca mea fără să mă întrebe. În timp ce așteptam, m-am aplecat și l-am scărpinat pe câine pe cap. Mi-am dat seama că era bătrân, ochii lui mari aveau cataractă.

— El e Jack, a spus ea, întinzându-mi cafeaua.

Am sorbit din ea, pe când Polly se așeza în fața mea, pe canapea. Și-a încrucișat picioarele și halatul s-a dat la o parte, dezvelindu-i-le. Avea talia groasă, stomacul se vedea umflat prin halat, dar Polly Greenier avea picioare frumoase, ușor bronzate și minunat arcuite. Unghiile de la picioare erau date cu o ojă albastră iridescentă.

Înainte de a ajunge aici, mă întrebasem dacă Polly aflase deja despre cadavrul din casa Severson, dar acum știam că da, aflase. Mi-am dat seama din clipa în care deschisese ușa, cu telefonul la ureche. Probabil că discutase despre asta toată dimineața.

— Ați aflat? am întrebat-o. Despre cadavrul care a fost găsit azi-dimineață?

— O, da. Tot orașul vorbește despre asta. Chiar e Miranda Severson?

— Nu a fost încă identificată, dar, da, credem că e Miranda. Dar eu sunt aici pentru Brad Daggett.

— Nu știu unde e. Pe cuvântul meu. I-am spus șefului poliției totul aseară.

— Nu, știu, am replicat. N-am venit aici pentru că m-am gândit că ați putea ști unde e. Am venit pentru că vreau să aflu mai multe despre ultima dată când l-ați văzut. Am înțeles de la Ireland că asta a fost vineri seara.

— Așa e.

— Puteți să-mi spuneți despre asta? Știu că ați mai povestit o dată, dar aș vrea să aud și eu povestea.

Mi-a spus cum ea și Brad avuseseră o relație cu intermitențe practic dintotdeauna, încă din liceu, și că amândoi continuau să mai meargă la Cooley's, și ocazional mai făceau sex, și că ultima dată când s-a întâmplat asta a fost vineri.

— Nu sunt mândră de asta, dar ne cunoaștem de mult, să știți. Uneori mă gândeam că eram meniți să ajungem împreună.

— Sunteți sigură că era vineri?

— O, da, a spus ea, aplecându-se în față și luându-și pachetul de Marlboro mentolate de pe masă. Nu vă deranjează dacă fumez, nu? a întrebat.

— Nu, sigur că nu.

— Vreți una?

— Sigur, am spus și m-am aplecat ca să iau o țigară din pachetul cartonat.

De obicei fumam doar țigări rulate de mână, dar m-am gândit că nu strica să mă împrietenesc puțin cu Polly Greenier. Și-a aprins țigara ei

mai întâi, apoi mi-a întins bricheta Bic. Nu mai fumasem o țigară mentolată de niște ani buni și primul fum cu mentol mi-a făcut o gaură în gât.

— De unde știți așa de sigur că era vineri? am întrebat-o.

— Este singura zi a săptămânii când plec mai devreme de la muncă. Vinerea lucrez în schimbul de la cinci la unu la azilul Manor House. Pe urmă m-am dus la Cooley's pentru prânz și acolo l-am văzut pe Braggett… adică Brad… am băut câteva pahare și pe urmă ne-am dus la el acasă.

— Ați stabilit să vă întâlniți acolo, sau v-ați întâlnit din întâmplare?

— De fapt, amândouă. Ne-am văzut pe la începutul săptămânii și a pomenit ceva de asta. M-a întrebat dacă mai ieșeam devreme vinerea și mi-a zis că avea de gând să fie la Cooley's și poate beam ceva împreună, să sărbătorim weekendul.

— Asta era ceva obișnuit pentru voi doi, să vă faceți planuri să vă întâlniți?

Ea a suflat pe nări un fir albăstrui de fum și și-a scuturat scrumul rotindu-și țigara pe marginea unei scrumiere de sticlă de pe măsuța de cafea.

— Nu, nu prea. De obicei nu făceam planuri. Pur și simplu ne întâlneam întâmplător. Știți, e un oraș mic.

— Ați remarcat ceva neobișnuit la Brad în acea zi?

— A fost puțin ciudat, trebuie să recunosc. De pildă, a insistat să-mi plătească prânzul și să facă cinste cu bere. Într-un fel, a fost tot timpul grămadă peste mine. Sigur, asta s-a întâmplat de multe ori în trecut, dar de obicei nu în mijlocul zilei. Mi s-a părut cam ciudat, dar mi-a și plăcut. M-am gândit că poate se simțea singur de când a divorțat și poate voia o iubită.

Mi-am terminat țigara și am stins-o în scrumieră.

— Polly, Brad Daggett a fost identificat în mod sigur ca fiind în Boston vineri seara, în jurul orei șase. Ești sigură că îți mențiii povestea?

— Nu înțeleg. Am fost împreună acasă la el.

Am tăcut pentru o clipă și am luat o gură de cafea, în încercarea de a face să-mi dispară gustul de mentol din gură.

— Vreau să-ți fie foarte clar ceva, Polly. Brad are mari probleme. Este suspectul principal în două crime. Dacă minți că Brad a fost cu tine, înseamnă că obstrucționezi de bunăvoie justiția și vei ajunge în închisoare. Să fii sigură de asta.

Ea și-a dus o mână la gură. Avea o privire șocată dar totodată confuză.

— Brad a omorât pe cineva?

— Ai fost cu el vineri seara?

— Da. Am fost cu el, dar nu știu. Nu-mi aduc aminte prea multe.

Cred că e posibil să-mi fi pierdut cunoștința.

Vocea ei devenise ascuțită. Jack, cockerul Spaniel, și-a ridicat capul îngrijorat, dar a rămas în coșul lui.

— Spune-mi exact ce-ți aduci aminte. Dacă-mi spui adevărul, n-o să ai probleme, în regulă?

— Eram destul de amețiți când am plecat de la bar, după shoturi și altele de genul ăsta. Acasă la el, am continuat să bem…

— Cât era ceasul?

— Nu știu exact. Poate trei? Am ajuns la Cooley's pe la unu și am stat acolo vreo două ore. Nu știu precis…

— E-n regulă. Pe la trei e destul de bine. Deci ați băut amândoi? Ce-ați băut?

— Shoturi de Jäger, în general, pe urmă am început să ne giugiulim. Eram cam pulbere. Brad nici nu putea să și-o scoale. De asta-mi aduc aminte. A zis ceva gen hai să ne culcăm să ne mai treacă și pe urmă încercăm din nou, și atunci ne-am dus la culcare.

— Când v-ați trezit?

— Era târziu. Nu știu. Pe la zece, sau cam așa ceva. Mi-aduc aminte pentru că m-am uitat la ceas și nu știam dacă era zece dimineața sau zece seara.

— Și Brad era în pat cu tine?

— Nu, dar era acolo. În living, se uita la televizor. M-a dus înapoi la Cooley's, unde aveam mașina și m-am dus acasă. Mă simțeam ca naiba.

— Polly, mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor. Și n-ai mai vorbit cu el și nici nu l-ai văzut de atunci?

— Doamne, nu. Chiar a făcut-o? El i-a omorât pe amândoi?

Dusese din nou palma la gură și halatul i se deschisese în față. Își lăsase țigara în scrumieră fără să o stingă și acum țigara ardea singură.

— Asta încercăm să aflăm. A vorbit vreodată cu tine despre vreunul dintre Seversoni?

— Nu, niciodată, dar el și bărbatul erau prieteni. Se duceau să bea împreună la Cooley's. L-am întâlnit o dată.

— Beau împreună?

— Cel puțin o dată au băut. Mi-aduc aminte că ne-a făcut cunoștință. Era tipul care își construia casa aia mare pe faleză, nu? Păreau prieteni.

— Și Miranda Severson? Soția? Ai văzut-o vreodată la Cooley's?

— Nu, niciodată. Am auzit de ea, dar… Dumnezeule, nu pot să cred că se întâmplă toate astea.

A întins mâna după țigara din scrumieră, a văzut că arsese până la filtru și a stins-o.

I-am lăsat cartea mea de vizită, i-am spus să mă sune imediat dacă își mai amintea ceva, apoi am urcat în mașină. Era aproape 12. Planul

meu inițial fusese să trec pe la Cooley's, să vorbesc cu un barman, să văd dacă pot verifica povestea lui Polly, dar acum nu mai era nevoie. Spunea adevărul, Brad o îmbătase, se asigurase că își pierde cunoștința, apoi plecase cu mașina la Boston ca să îl omoare pe Ted. Am sunat-o pe James și i-am spus ce aflasem, că alibiul lui Brad nu avea să țină. Nu a părut surprinsă. Era încă la sediul poliției statului Maine din Portand. I-am spus că o s-o iau de acolo peste o oră sau două. Asta îmi dădea suficient timp să mănânc ceva de prânz. Am pornit spre sud, pe lângă casa Seversonilor, înconjurată încă de mașini de poliție. Am oprit în parcarea de la Kennewick Inn; auzisem că aici stăteau Ted și Miranda când veneau în Maine. Un indicator de lemn pe care scria CAMERE LIBERE se legăna în briza care venea dinspre ocean. M-am gândit că atunci când presa națională avea să afle povestea, problema lor cu camerele libere avea să se rezolve.

Pe fațada clădirii principale era o firmă mai mică pe care scria LIVERY PUB. M-am îndreptat într-acolo pe aleea îngustă, strivind sub tălpi frunze uscate, și am coborât pe o scară exterioară de piatră către intrarea de la subsol. Pubul era o încăpere lungă și îngustă care mirosea a fum de lemn și cartofi prăjiți. M-am așezat la bar. În pub erau doar câțiva oameni, dar toți vorbeau animat, fără îndoială comentând zvonurile despre ce se întâmplase la un kilometru și jumătate mai sus pe drum. Am comandat o ceașcă de cafea și un cheeseburger barmanului gras. În timp ce așteptam, mi-am scos carnețelul și m-am uitat la ce scrisesem acolo în acea dimineață.

Polly Greenier – de ce ar minți pentru Brad? Acum știam că nu mințise, că pur și simplu fusese folosită de Brad ca un alibi nevinovat.

De ce avea Ted o cheie de la casa lui Brad? Asta tot nu o știam, dar aflasem de la Polly că Brad și Ted petrecuseră ceva timp împreună la Cooley's. A cui fusese ideea? Ar fi putut Brad să-i dea cheia lui Ted dintr-un anume motiv?

Ultima notiță din carnet era: *De ce m-a mințit Lily Kintner*? Încă nu găsisem un răspuns la asta, deși nu credeam că avea vreo legătură cu ce se întâmplase între Brad și Seversoni. Și totuși, mi-am scos telefonul, am verificat să văd dacă aveam semnal și am deschis fotografia lui Lily Kintner care știam că era online. O fotografie neclară cu ea și tatăl ei veche de zece ani, dar Lily nu se schimbase prea mult de atunci. Același păr roșcat, pieptănat la fel. Aceeași piele albă și privire intensă. Când barmanul mi-a adus cheeseburgerul, am întors dintr-un impuls fotografia spre el și l-am întrebat dacă o știa pe fata din imagine. S-a aplecat și a studiat ecranul telefonului vreo cinci secunde. Eram atât de sigur că avea să spună nu, încât aproape că nu i-am înregistrat cuvintele când a spus:

— Sigur. A fost aici la începutul săptămânii. A stat două nopți. O fată drăguță.

— De ce a venit aici? am întrebat, încercând să nu-mi trădez prin voce surprinderea și entuziasmul.

— Nu știu. Cred că a băut Sam Light. Întotdeauna îmi aduc aminte ce comandă oamenii.

A plecat de lângă mine ca să salute doi clienți care tocmai se așezaseră în celălalt capăt al barului. M-am uitat la fotografia lui Lily de pe telefon – câteva punctișoare neclare care îi alcătuiau chipul. Era posibil să aibă o legătură mai substanțială cu povestea asta decât credeam eu? Știam că va trebui să stau din nou de vorbă cu ea, să aflu de ce mă mințea, să aflu de ce venise în Maine după ce Ted fusese omorât. Nu mă așteptam să aflu prea multe, dar asta însemna că o să o văd din nou. Mai bine mai curând decât mai târziu. Am mușcat din cheeseburgerul meu, care era mult mai bun decât avea dreptul să fie un cheeseburger. Viața începea să arate mai bine.

30.

LILY

Tata s-a foit nervos și a tot oftat pe întregul drum de la JFK până la Shepaug.

— Nu e decât mama, am spus eu. E la fel de enervantă ca întotdeauna.

El mi-a zâmbit, dar în ochii lui umezi stăruia frica.

— Încearcă doar, am continuat eu. Dacă nu merge, atunci o să găsim altceva.

— Aș putea să vin să stau cu tine, Lil, a spus el.

Asta era inevitabilitatea pe care speram să o evit, bineînțeles, dar tot ce am făcut a fost să-mi pun mâna pe genunchiul lui și să-l strâng ușor.

Acum ne aflam pe dealurile joase din Connecticut și pătrundeam pe un teren familiar, iar tatăl meu a devenit tăcut și a rămas cu privirea pe fereastră. Frunzele copacilor trecuseră de izbucnirea vibrantă de culoare și roșul devenise ruginiu, galbenul pălise. Când am intrat pe aleea de la Monk's, tata a spus:

— Simt cum mi se strâng boașele – acum știu că am ajuns acasă.

În vreme ce scoteam din portbagajul mașinii cele două valize masive ale tatii, mama a apărut la ușă, cu șorț și pătată de vopsea. Își trăsese pe buze două dungi de ruj roșu strălucitor.

— Se întoarce patriarhul, a rostit ea, și cuvintele au părut pregătite.

Asta m-a făcut să-mi dau seama că și ea era puțin agitată.

— Sharon, a spus tata, împingându-și ochelarii în sus pe frunte, ca să o poată vedea la distanță. Arăți neschimbată.

Ăsta era probabil cel mai drăguț lucru pe care i l-ar fi putut spune,

dată fiind situația.

Ea a dat din cap și s-a întors în casă.

După ce l-am ajutat pe tata să-și despacheteze lucrurile și să se instaleze în camera de oaspeți de la parter, situată în partea din spate a casei, am făcut amândoi o plimbare rapidă pe terenul din jur înainte ca soarele să dispară complet.

— Aici se întunecă devreme, a remarcat tata. Mi-aduc aminte de asta.

— Doar toamna și iarna, i-am răspuns. Nu tot anul.

— Bănuiesc că aș putea grebla ceva frunze mâine.

— Asta i-ar plăcea mamei. Ea urăște să adune frunzele.

— Mi-aduc aminte. Întotdeauna mă punea pe mine să o fac.

— Ei, pe tine sau pe băiatul ăla din casa de vizavi.

— Așa-i. Tata și-a strâns mai bine fularul în jurul gâtului, deși era o seară caldă pentru sfârșitul lui octombrie. Ți-aduci aminte cum te târai prin grămezile de frunze când erai mică?

— Nu mai știu, am spus.

— Alți copii întotdeauna păreau că vor să sară pe frunze, dar tu te îngropai în ele. Stăteai băgată acolo ore în șir. Nu-ți aduci aminte?

— Vag.

— Erai o fetiță așa de ciudată. Înainte să-ți bagi nasul în cărți, ajunseserăm să credem că dăduserăm naștere unei sălbăticiuni. Nu zâmbeai aproape niciodată. Te strecurai afară și rămâneai acolo ore întregi. Scoteai sunete de animal. Îți ziceam fata noastră vulpe, care era crescută de oameni. Sper că nu te-am crescut prea rău.

— V-ați descurcat foarte bine, am răspuns, în vreme ce începea să plouă ușor. Îmi îngăduiți să-mi văd din nou părinții împreună. Visul oricărui copil cu părinți divorțați.

— Nu ăsta a fost visul tău, nu-i așa? a spus tata pe când ne întorceam și ne îndreptam către casă, cufundată în întuneric, cu excepția luminii care venea din bucătărie.

— Doamne, nu. Glumeam doar. Și pe urmă, voi nu sunteți din nou împreună, sper. Doar locuiți împreună. Parazitism reciproc. Nu ăsta e planul?

— Da, ăsta e planul. Pace și liniște. Poate să mai scriu o carte. Poate nu. Tot ce vreau e să-mi trăiesc restul vieții și să nu fac rău nimănui. Asta-i tot ce sper de fapt.

Cina s-a desfășurat bine. Mama a făcut un pui la cuptor și tata n-a spus nimic rău despre el, deși era cam ars. Am băut toți trei o singură sticlă de vin și pe urmă tata s-a oferit să strângă farfuriile, spunând că o s-o facă după fiecare masă.

— Eu nu mă pricep să gătesc, Sharon, doar știi asta, dar strâng masa cu plăcere.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar numai spre mine. Tata deja se

apucase să adune farfuriile, îngrămădindu-le cu grijă în chiuvetă. Neam dus în living; acum era un televizor acolo, ceva ce nu avuseserăm atunci când eram mică. Am remarcat asta cu voce tare.

— Pentru PBS{50}, a spus mama pe când ne așezam la cele două capete ale canapelei ponosite.

Credeam că o să discutăm despre tata, dar mama mi-a spus în cele mai mici detalii despre o cronică laudativă referitoare la un artist pe care îl cunoscuse.

— Nu mi s-a părut niciodată prea grozav, dar probabil că m-am înșelat, cel puțin conform *The New York Times*.

O ascultam și mă gândeam că aranjamentul ăsta nebunesc între tata și mama s-ar putea să funcționeze, cel puțin o vreme. De-a lungul anilor în care au fost despărțiți, au ajuns să însemne tot mai puțin unul pentru celălalt și asta s-ar putea să le îngăduie să locuiască împreună. Nu se mai iubeau într-atât cât să se rănească reciproc.

Am plecat a doua zi după micul dejun. Nu mă grăbeam, așa că la Hartford am luat-o spre nord, ca să merg prin Pioneer Valley, de unde să intru pe Route 2 și să mă întorc la Winslow pe o rută mai pitorească. Era chiar perioada mea preferată din an, când rafalele de vânt umpleau aerul cu frunze uscate, iar casele erau împodobite de Halloween. Cu o săptămână în urmă aflasem de moartea lui Ted Severson și acum acel capitol sordid din viața mea se încheiase. Miranda și Brad dispăruseră și ei, iar eu scăpasem nepedepsită. Orice neliniște că aș putea fi prinsă dispăruse și ea. Mă simțeam relaxată și plină de forță. Chiar îmi făcuse plăcere să petrec ceva vreme cu părinții mei.

Crimele deveniseră o poveste larg dezbătută; din câte aflasem, reporterii dăduseră năvală în Kennewick, încercând să descâlcească povestea tinerilor soți frumoși și bogați, omorâți la distanță de o săptămână unul de altul. Brad Daggett nu fusese găsit, și nu avea să fie niciodată. Dacă îi localizaseră camioneta, asta nu ajunsese la știri. El îi omorâse pe Ted și Miranda, și legiștii aveau să găsească dovezile în acest sens. Iar el nu avea să fie niciodată găsit pentru a-și spune povestea.

M-am gândit la ceea ce-mi mărturisise tatăl meu cu o zi în urmă – cum voia să-și trăiască restul vieții fără să mai rănească pe nimeni. Poate că aș putea să-mi fac și eu din asta un scop. Era vorba de cum mă simțisem după ce îl omorâsem pe Chet, și cum mă simțisem după ce îl omorâsem pe Eric, în Londra. Era vorba de cum mă simțeam acum. Nu regretam ce făcusem în trecut. Miranda și Eric mă răniseră. Chet voise să o facă, iar Brad – deși nu-mi făcuse rău direct – omorâse un om nevinovat. Probabil că fusese o greșeală să-l invit pe Ted Severson în viața mea. Riscasem enorm în ultimele câteva săptămâni, și aveam noroc că nu fusesem prinsă. Dar acum terminasem cu asta.

Se încheiase totul. Aveam să duc o viață liniștită și aveam să mă asigur că nimeni n-o să mă poată răni din nou. Voi continua să supraviețuiesc, știind, așa cum am știut în acea noapte în poiană, pe când stelele își revărsau strălucirea peste mine, că eram deosebită, că mă născusem cu un soi diferit de moralitate. Era moralitatea unui animal – a unei ciori sau vulpi sau bufnițe – și nu cea a unei ființe umane normale.

Am părăsit Route 2 și am străbătut centrul orașului Winslow către casa mea. În parcul orașului avea loc un Oktoberfest, o formație cânta o polcă și fusese ridicat un cort unde se bea bere. Am coborât geamul. Aerul mirosea a cidru de mere. M-am gândit să mă opresc, dar am decis că e mai bine să mă duc acasă. Am străbătut cei trei kilometri către casă și, în vreme ce mă apropiam de ea, am zărit pe aleea mea o mașină albă lungă, ușor de văzut printre copacii lipsiți acum de frunze. O tresărire de frică m-a străbătut și am fost cât pe ce să trec mai departe, dar am intrat pe alee, spunându-mi că totul avea să fie bine.

Rezemat de mașină era detectivul care venise să-mi pună întrebări la începutul săptămânii. Henry Kimball de la Poliția din Boston. Când m-a văzut, a aruncat țigara pe care o fuma și a stins-o sub talpa pantofului. Am parcat și am ieșit din mașină. El a venit spre mine, cu un zâmbet impenetrabil pe față.

31.

KIMBALL

Duminică după prânz, m-am dus din nou la Winslow ca să vorbesc cu Lily Kintner. Nu era acasă, dar era o zi de toamnă plăcută, nu foarte rece, și am decis să aștept. M-am gândit că ieșise în oraș să ia masa și că avea să se întoarcă în curând. M-am rezemat de mașină ca să pot vedea bine iazul din spatele casei sale și mi-am rulat cu grijă o țigară, una din rația mea de două pe zi.

Brad Daggett nu fusese încă găsit. Singurul indiciu clar era că un garaj din Kennewick raportase că una din mașinile la care se lucra avea plăcuța de înmatriculare schimbată. Mike Comeau, mecanicul, observase asta doar pentru că noua plăcuță era mult mai curată decât restul mașinii. S-a dovedit că era plăcuța de la camioneta lui Daggett. Așadar, Brad Daggett fusese suficient de isteț ca să-și schimbe plăcuța înainte de a o șterge din Maine. A fost dat un ordin de urmărire pentru noul număr, dar încă nu aflaserăm nimic. Începeam să mă îndoiesc că aveam să aflăm vreodată.

Mi-am aprins țigara, am dat capul pe spate și am lăsat soarele să-mi cadă pe față. Pe deasupra a trecut greoi un stol de gâște. Tocmai îmi terminam țigara, când Lily a intrat pe alee în Honda ei Accord. Am încercat să citesc ceva pe fața ei prin parbriz, dar părea să mă privească doar cu o ușoară curiozitate. După ce a parcat și a ieșit din mașină, m-am apropiat de ea și m-am prezentat din nou.

— Mi-aduc aminte de dumneavoastră, a spus ea. A fost doar acum câteva zile.

Avea cu ea o valijoară, bleumarin cu buline gri, și am întrebat-o dacă fusese plecată.

— La părinții mei, în Connecticut. Tata tocmai a venit de la Londra.

— O, să locuiască aici?

— Ăsta e planul, deocamdată. Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv? Am auzit despre Miranda. Ce șoc.

— Mai am câteva întrebări. Speram că am putea… că ne-am putea așeza să stăm de vorbă, din nou.

— E-n regulă. Lăsați-mă doar câteva minute, să-mi duc lucrurile. Am putea sta pe veranda din spate, dacă vreți. Nu e așa de rece.

Am urmat-o în casă, am trecut prin living și am ieșit pe o ușă din bucătărie pe o verandă mică aflată în spatele casei, acoperită cu frunze.

— O să vă aduc o cârpă și puteți șterge scaunele, a spus ea.

Am făcut întocmai și am curățat două din scaunele de lemn de frunzele în formă de evantai, de un galben strălucitor, căzute dintr-un copac de ginkgo. M-am așezat și după cinci minute Lily s-a întors. Era tot în jeanși, dar își scosese haina și acum purta un pulover alb, cu decolteu în V, care părea din cașmir. Părul era lăsat pe umeri și fața ei părea proaspăt spălată și nemachiată.

— Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat.

Hotărâsem deja că aveam să trec direct la subiect, așa că am spus:

— Vreau să știu de ce m-ai mințit, domnișoară Kintner.

Ea nu a părut surprinsă, dar a clipit încet din pleoapele ei pale.

— Despre ce, mai exact?

— Relația cu Ted Severson și faptul că ai fost la Kennewick duminică și luni seară, săptămâna asta. Nu te-ai gândit să pomenești de asta ultima dată când am venit aici?

— Pot să vă explic, a răspuns ea. Și îmi cer scuze pentru minciună. Am fost stresată de toată situația asta cu tatăl meu. Când ați apărut prima oară, am fost îngrozită să fiu implicată într-o anchetă legată de o crimă. Ar fi fost prea mult pentru el. Acesta e motivul pentru care am pretins că nu îl cunoșteam pe Ted. Sper că vă dați seama că nu aș fi mințit dacă aș fi crezut că relația noastră avea vreo legătură cu crima.

— Care era exact relația voastră?

— Ne-am cunoscut în Londra, în aeroport. Nici măcar nu l-am recunoscut la început, dar am început să vorbim și în cele din urmă ne-am dat seama amândoi că ne cunoscuserăm deja, prin Miranda. Eram amândoi la clasa business și în final am ajuns să stăm unul lângă altul și el mi-a spus că bănuia că soția îl înșela cu constructorul casei lui.

— Asta e o informație importantă, am spus eu. Ne-am fi bucurat să o știm acum o săptămână.

— Știu, știu. Îmi pare rău. Dar nu știa cu siguranță. Doar bănuia că probabil asta se întâmpla. Eu o știam pe Miranda din colegiu și m-am gândit că probabil așa era. Oricum, ne-am înțeles foarte bine. El mi s-a confesat, așa cum se întâmplă câteodată într-o călătorie cu avionul.

— Așa că ați început o relație.

— Nu, nu chiar. Oricum, nu romantic. Ne-am mai întâlnit o dată, la un bar din Concord, să bem ceva, dar nu a mai urmat nimic. Era un bărbat însurat.

— Dar îl plăceai?

Ea a clipit din nou, încet.

— Da. Era un om de treabă.

— Când ai aflat că a fost omorât?

— Am citit în *Globe,* duminică. Din articol se înțelegea că fusese omorât de un hoț, dar eu m-am întrebat…

— Te-ai întrebat dacă nu cumva fusese omorât de Brad Daggett?

— Ăsta e numele constructorului, nu? Și credeți că el i-a omorât pe Ted și Miranda.

— Spune-mi de ce ai decis să te duci în Maine.

— Nu știu exact. Dintr-o mulțime de motive. Ted îmi spusese cât de mult îi plăcea locul acela, așa că m-am hotărât să mă duc până acolo. Cred că voiam să-l plâng. Ne-am întâlnit doar de două ori, dar amândouă întâlnirile au fost foarte intense. Și cred că m-am dus acolo și ca să văd ce pot afla. Cred că mă jucam de-a Nancy Drew. O prostie, știu.

— Ce-ai făcut cât ai stat acolo?

— M-am plimbat. Am mâncat la barul de la hotel. Toată lumea vorbea despre crimă și eu am ascultat, dar nu am auzit nimic despre vreo aventură de-a Mirandei. Crezusem că o să aud, crezusem că toată lumea avea să vorbească despre asta. Potrivit lui Ted, Miranda practic locuia la Kennewick Inn. Dacă se culca cu cineva din oraș, ai crede că toată lumea trebuia să știe. Cel puțin asta credeam eu. Dar nimeni nu a spus nimic. M-am dus chiar și la Cooley's – este barul aflat mai sus pe drum, cel frecventat mai mult de localnici – și am băut un pahar acolo, crezând că poate aud ceva sau chiar îl văd pe Brad. Dar n-a fost așa.

— Și ce aveai de gând să faci dacă aflai că Brad și Miranda aveau o

aventură?

— Să-l prind, bineînțeles, a răspuns ea. Să scot o mărturisire de la el. Să-l arestez în calitatea mea de cetățean.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbase și mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că glumea. Am zâmbit afectat și ea mi-a răspuns cu un surâs. Când zâmbea, îi apărea o cută mică între nas și buza de sus.

— Sincer, a continuat ea, nu știu ce aveam de gând să fac. Nu îmi făcusem un plan. Iar dacă Brad și Miranda chiar aveau o aventură, asta nu însemna că treaba asta avea vreo legătură cu moartea lui.

— Suntem destul de siguri că Brad Daggett i-a omorât pe amândoi.

— Și a fugit?

— Da.

Am tăcut amândoi pentru o clipă. Am văzut cum Lily bate darabana cu degetele mâinii stângi pe brațul scaunului ei. Era prima manifestare de nervozitate pe care o văzusem la ea. În cele din urmă, a spus:

— Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să vă spun totul de prima dată când ați venit aici. Ar fi trebuit să vă spun că Ted credea că soția lui avea o relație cu Brad. Îmi pare rău. Sincer, când ați venit, am crezut că Ted fusese omorât de un hoț. M-am simțit aproape rușinată că m-am dus în Maine să încerc să cercetez pe cont propriu. Părea o prostie.

— Ca Nancy Drew, am spus eu.

— Hm, o numiți proastă pe eroina copilăriei mele?

— Nu, sigur că nu. Și eu am iubit-o pe Nancy Drew. De ce crezi că am devenit detectiv?

O pisică jigărită a apărut pe verandă, miorlăind la Lily.

— Ai o pisică, am spus eu.

— Nu chiar, a răspuns ea, ridicându-se în picioare. E un motan. Îl cheamă Mog, dar trăiește mai mult pe afară. Vine aici când îi e foame. Mă duc să-i aduc ceva de mâncare. Pot să vă aduc ceva din casă?

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

După ce a plecat, l-am chemat pe Mog, dar el a rămas la locul lui. Avea ochii de culori diferite, sau unul dintre ochi era bolnav. Lily s-a întors cu un castron cu mâncare pentru pisici și l-a așezat la marginea verandei. Mog s-a ghemuit și a început să mănânce.

Voiam să mai stau, dar nu mai aveam nimic de întrebat. Tot nu credeam că Lily îmi spunea tot adevărul, dar răspunsurile ei erau destul de rezonabile.

— Tatăl dumitale, am spus eu. Ce face?

— O, el… el e la fel. Cred că plecarea din Anglia e cel mai bun lucru pentru el. Presa l-a pedepsit cam rău.

— Mai scrie?

— Mi-a spus că se gândește că s-ar putea să mai aibă material pentru o carte, dar nu știu ce să cred despre asta. O să vedem. Poate

că o să aibă inspirație, acum că stă din nou cu mama.

— Credeam că sunt divorțați.

— Sunt, slavă Domnului. Ăsta e doar un simplu aranjament. Știu, e ciudat. Dar mama are nevoie de bani, iar tata o s-o ajute, acum că stă în casa ei. Plus că tata nu poate sta singur. E o simplă încercare, dar dacă merge, va rezolva problemele amândurora. Dacă nu, tata va putea veni aici, să stea cu mine.

Am vrut s-o întreb mai multe despre tatăl ei, pe de-o parte pentru că mă interesa persoana lui, dar în primul rând pentru că doream să mai stau aici, pe veranda lui Lily Kintner. Doream să mă mai uit la ea. Soarele se afla în spatele ei, transformându-i părul într-un roșu aprins. Își încrucișase brațele peste mijloc, lipindu-și puloverul de trup, și îi vedeam rotunjimea înaltă a sânilor și conturul vag al unui sutien roz pe sub cașmirul alb subțire. M-am gândit cum să-mi prelungesc vizita. Puteam să o mai întreb despre tatăl ei, despre pasiunea ei pentru Nancy Drew, despre slujba ei din Winslow, dar știam că nu trebuia. Asta nu era o vizită mondenă. M-am ridicat și s-a ridicat și Lily. Mog a terminat de mâncat și a venit să se frece de glezna lui Lily, apoi a țâșnit înapoi de unde venise.

— O, încă ceva, am spus, amintindu-mi o ultimă întrebare pe care voisem să i-o pun. Prima dată când am stat de vorbă, ai spus că ai cunoscut-o pe Miranda la colegiu.

— Îhî. La Colegiul Mather din New Chester, Connecticut.

— Miranda mi-a spus că i-ai furat iubitul.

— Așa v-a spus? Păi, am umblat cu același tip. Miranda a fost cu el prima, pe urmă eu, și pe urmă s-a întors la ea. A fost o porcărie atunci, dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

— Așadar, când l-ai cunoscut pe Ted și ți-ai dat seama că era însurat cu Miranda, și că era nefericit, nu te-ai gândit că era o ocazie de a te răzbuna?

— Ba da. Mi-a trecut prin minte. Îmi plăcea Ted, și nu-mi plăcea Miranda, dar nu, nu asta a fost între Ted și mine. Nu am avut o relație. Pentru el am fost doar cineva cu care să stea de vorbă.

Lily m-a condus prin casa ei la mașină. Mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o; palma ei era uscată și caldă. Când i-am dat drumul la mână, degetele lui Lily au alunecat ușor peste mâna mea și m-am întrebat dacă o făcuse intenționat sau dacă îmi imaginam eu ceva între noi care nu exista. Chipul ei nu-mi spunea nimic.

Înainte să urc în mașină, m-am întors și am întrebat-o:

— Cum îl chema pe băiat?

— Poftim?

— Băiatul din colegiu cu care ați ieșit, dumneata și Miranda.

— O, el, a spus ea și o ușoară roșeață i-a colorat obrajii. A ezitat, apoi a spus: Eric Washburn, dar el… ăăă… a murit.

— O, am spus. Ce s-a întâmplat?

— A fost imediat după terminarea colegiului. A murit dintr-un șoc anafilactic. Avea alergie la alune.

— O, am făcut din nou, neștiind ce să mai spun. Îmi pare rău.

— E-n regulă, a spus ea. Asta a fost demult.

Am plecat. În vreme ce mă întorceam la Boston, o pătură de nori joși a început să acopere soarele. Era după-amiaza devreme, dar părea să fie în amurg. Îmi repetam în minte discuția cu Lily. Credeam o mare parte din tot ce-mi spusese, dat tot simțeam că mă mințise. Știam că nu-mi spusese multe lucruri, la fel ca prima oară când stătuserăm de vorbă. Dar de ce? Și de ce ezitase Lily la sfârșit, când o întrebasem de numele prietenului ei din colegiu? Era ca și cum nu voia să mi-l spună. Îmi spusese că asta se petrecuse demult, dar de fapt nu era așa. Ea nu avea nici treizeci de ani. *Eric Washburn.* Am rostit numele cu voce tare, ca să mă asigur că nu-l uit.

32.

LILY

La o săptămână după ce am fost luată la întrebări pentru a doua oară de către detectivul Kimball, m-am dus din nou în Concord Center. Urmărisem evoluția cazului Severson în fiecare seară la știrile locale, chiar dacă nu era niciodată nimic nou. Știam că nici nu va fi. Brad Daggett nu avea să fie găsit. Era un sentiment plăcut să am certitudinea că eram singura ființă umană din lume care știa unde se afla Brad – care știa că el nu avea să fie niciodată găsit bând un daiquiri pe vreo plajă din Caraibe. Putrezea încet într-o poiană necunoscută. Eu o știam, și la fel o știau păsările și animalele care treceau pe lângă el. Aveau să-i simtă mirosul și să-și spună că murise vreun animal mare, și apoi aveau să-și vadă de ale lor.

Era prima duminică de când se trecuse la ora de iarnă. Dimineața începuse friguroasă, cu un vânt puternic aducător de zăpadă în zori, dar la prânz ninsoarea se oprise și cerul era acum un strat jos și amenințător de nori alb-cenușii. Am mers pe drumuri laterale de la Winslow la Concord, fără viteză, ascultând muzică clasică la unul din posturile de radio publice. Era cam jumătatea după-amiezii când am ajuns la Concord, și am parcat pe Main Street. Trotuarele erau pline: o mulțime de familii așteptau în fața unui local popular; femei între două vârste, îmbrăcate cu haine sport, intrau și ieșeau din magazinele de bijuterii. Am mers încet către Monument Square, traversând intersecția largă către intrarea în cimitirul Old Hill. M-am strecurat

printre lespezile de piatră și am urcat încet drumul abrupt către vârful dealului. Nu mai era nimeni în cimitir.

M-am dus chiar până în vârf, trecând pe lângă banca unde stătusem cu Ted Severson ultima dată când mă întâlnisem cu el, în urmă cu doar puțin mai mult de o lună, și am privit peste acoperișurile din Concord. De când fusesem ultima oară aici, copacii de pe deal își scuturaseră toate frunzele și vedeam până departe, până în locul unde îmi parcasem mașina. Am stat acolo o vreme, în jacheta mea de un verde intens, bucurându-mă de singurătate, de mușcătura aerului rece din Noua Anglie și de priveliștea divină a trecătorilor care mergeau grăbiți, văzându-și de treburile lor într-o duminică ce le aducea o oră în plus. M-am uitat spre locul unde eu și Ted ne sărutaserăm și am încercat să-mi aduc aminte ce simțisem atunci. Buzele lui surprinzător de moi, mâna lui mare și puternică alunecând în sus pe puloverul meu. După cinci minute, mi-am îndreptat din nou atenția spre coama dealului, cu mormintele sale de piatră răsfirate. Vântul suflase frunzele uscate și le îngrămădise în spatele câtorva pietre funerare. Am coborât încet pe aleea cu dale, alegând la întâmplare un mormânt care era parțial ascuns de un copac răsucit, fără frunze, și am îngenuncheat în fața lui. Aparținea unei femei pe nume Elizabeth Minot, care murise în 1790 la vârsta de patruzeci și cinci de ani. „A primit moartea lentă cu pace și bucurie”. Deasupra pietrei funerare era un craniu înaripat, înconjurat de un banner pe care scria „NU UITA DE MOARTE”. Am stat ghemuită, studiind piatra de mormânt, întrebându-mă cum fusese viața scurtă și grea a lui Elizabeth Minot. Adevărul era că nu mai conta deloc. Ea era moartă și la fel și toți cei care o cunoscuseră. Poate că soțul ei o sufocase cu o pernă ca să îi curme chinul. Ori ca să-și curme propriul chin. Dar și el dispăruse de mult. Copiii lor erau morți, și morți erau și copiii copiilor lor. Tata avea o vorbă: la fiecare sută de ani, doar oameni noi. Nu știu exact de ce spunea asta sau ce însemna pentru el – o variație la a fi conștient de moarte, bănuiesc –, dar știam ce însemna pentru mine.

M-am gândit la oamenii pe care îi omorâsem. Chet, pictorul, al cărui celălalt nume tot nu-l știam. Eric Washburn, mort înainte să înceapă cu adevărat viața. Și bietul Brad Daggett, care probabil că n-a avut nicio șansă din clipa în care a văzut-o prima dată pe Miranda Severson. Am simțit o durere în piept; nu era o senzație familiară, dar am recunoscut-o. Nu era vorba că îmi părea rău pentru ceea ce făcusem, sau că mă simțeam vinovată. Nu, nu mă simțeam vinovată. Aveam motive – și motive întemeiate – pentru fiecare dintre cei pe care îi omorâsem. Nu, durerea din piept era pentru că mă simțeam singură. Nu mai erau alți oameni în tot universul care să știe ceea ce știam eu.

Am coborât dealul și am intrat din nou în oraș. Mi-am simțit

telefonul mobil vibrând în geantă. Era mama.

— Scumpo, ai citit *Times*?

— Eu nu primesc *Times*.

— O! E un întreg articol despre Martha Chang. Ți-o aduci aminte pe Martha, nu? Coregrafa?

Mi-a povestit articolul în detaliu, citindu-mi fragmente din el. M-am așezat pe o bancă rece de unde vedeam Main Street.

— Ce face tata? am întrebat după ce a terminat.

— Azi-noapte s-a trezit țipând. M-am dus la el, crezând că doar încerca să mă facă să vin la el în cameră, dar era distrus. Tremura și plângea. M-am dus să-i aduc niște lapte cald cu whisky și când m-am întors, adormise la loc. Sincer, scumpo, e ca și cum aș avea un copil în casă.

I-am spus că trebuie să închid și ea mi-a mai povestit câte ceva despre niște prieteni de-ai ei de care nu-mi aminteam. Când am închis, am observat că lumea din jurul restaurantului se rărise, așa că am intrat și am luat o cafea mare pentru drum. Apoi m-am mai plimbat, trecând din nou pe lângă Concord River Inn, unde băusem cu Ted și puseserăm la cale omorârea soției lui. Planul nostru ar fi funcționat. Era foarte asemănător cu ceea ce se întâmplase până la urmă. Să-i punem în cârcă lui Brad omorârea Mirandei, apoi să ne asigurăm că Brad dispare pentru totdeauna, că trupul lui nu avea să fie niciodată găsit. Detaliile erau diferite. Trupul lui urma să fie aruncat în ocean, în vreme ce eu îi duceam camioneta în Boston, lăsând-o într-un loc de unde avea să fie furată și dezmembrată, dar rezultatul ar fi fost același.

M-am plimbat alene pe străduțe lăturalnice liniștite, mărginite de case coloniale impunătoare. Mă îndreptam către partea din spate a cimitirului în care tocmai fusesem. O echipă de grădinari curăța frunzele dintr-una din curțile mai mari. Un băiat de vreo zece ani arunca o minge de fotbal drept în sus, apoi o prindea. N-am mai văzut pe nimeni în afară de el. Am ajuns într-o fundătură care se oprea în spatele cimitirului. Am sărit peste un gard scund, m-am rezemat de un copac și am așteptat. Vedeam vârful dealului, pietrele de mormânt înșirate pe el ca nodurile de pe o coloană vertebrală. Soarele, o pâlpâire de alb în spatele lințoliului de nori, coborâse pe cer. Mi-am lipit cafeaua de piept ca să mă încălzesc. Aveam părul ridicat, sub aceeași căciulă întunecată pe care o purtasem în noaptea când muriseră Brad și Miranda. M-am întrebat – și nu era prima dată când o făceam – ce s-ar fi întâmplat între mine și Ted dacă lucrurile ar fi mers conform planului nostru. Am fi avut o relație, știam asta, dar cât am fi rămas împreună? Oare i-aș fi spus totul? I-aș fi împărtășit totul despre viața mea? Și oare acea cunoaștere – cunoașterea pe care am fi avut-o unul despre celălalt – ne-ar fi făcut mai puternici? Sau ne-ar fi omorât

în cele din urmă? Probabil că ne-ar fi omorât, am decis eu, deși poate că ar fi fost plăcut pentru o vreme, plăcut să am pe cineva cu care să pot împărți totul.

Mi-am terminat cafeaua, am strecurat paharul gol în geantă. Și am așteptat.

33.

KIMBALL

Descoperisem că dacă îmi parcam mașina la Dunkin' Donuts de la intersecția celor cinci străzi din apropiere de centrul din Winslow, o puteam vedea pe Lily Kintner mergând cu mașina pe Leighton Road când pleca de acasă. Foarte puține mașini veneau pe Leighton și ea era ușor de văzut în Honda ei roșu-închis. Așteptasem acolo în fiecare zi de după a doua noastră discuție, urmărind-o pe Lily cu totul de șapte ori. O urmărisem ducându-se și venind de la slujba ei de la Colegiul Winslow. O urmărisem la o băcănie și la un târg al fermierilor, în orașul învecinat. Odată, intrase pe autostrada care se îndrepta spre sud; am bănuit că se ducea probabil în Connecticut să-și vadă părinții, și m-am întors. De cele câteva ori când s-a dus în centrul Winslow-ului pentru diverse cumpărături, o urmărisem puțin pe jos, păstrând o distanță mare între noi. Nu văzusem nimic interesant.

Făceam toate astea pe cont propriu, folosindu-mi Sonata argintie total banală. Nu știam ce speram să obțin. Știam doar, în adâncul inimii mele, că Lily Kintner era cumva implicată și, dacă aș fi continuat să o urmăresc, atunci poate că făcea cumva o greșeală.

Duminică după-amiază parcasem la Dunkin' Donuts și eram gata să renunț, când am zărit Accord-ul lui Lily. A cotit la stânga pe Brooks, îndreptându-se spre est, îndepărtându-se de centrul orașului. Am ieșit din parcare, strecurându-mă în urma ei și lăsând trei mașini între noi. Honda ei era un model mai vechi, mai pătrățoasă decât Hondele obișnuite care se vedeau acum pe drum, și era ușor de urmărit. Am mers după ea prin Stow, apoi Maynard și am intrat în West Concord. Am încercat să las tot timpul cel puțin două mașini între noi. Am pierdut-o o singură dată, prin centrul Maynardului, când m-am blocat în spatele unei camionete UPS, dar am ghicit corect că rămânea pe Route 62 și am prins-o din nou din urmă. A intrat în centrul Concordului, a parcat pe Main Street și a coborât din mașină. Era îmbrăcată în haina ei de un verde luminos, încheiată la nasturi până la gât. Am urmărit-o îndreptându-se către ceea ce părea un sens giratoriu mare care închidea în el un mic parc.

Singura persoană care știa că o urmăream pe Lily Kintner era Roberta James, partenera mea, deși nu știa cât de des o făceam. Cu siguranță nu știa că de două ori parcasem pe Leighton Road după ce se întunecase și îmi croisem drum prin pădure pentru a spiona casa lui Lily de la marginea proprietății ei. Într-o seară o privisem vreme de o oră stând în scaunul ei din piele roșie, cu picioarele strânse sub ea, citind o carte cu coperte cartonate. În timp ce citea, își răsucea absentă o șuviță lungă de păr pe un deget. Lângă ea, dintr-o ceașcă de ceai se ridica o panglică de aburi. Îmi tot spusesem să plec, dar mă simțeam pironit în loc, și dacă ar fi ieșit deodată afară și m-ar fi văzut, cred că nici atunci n-aș fi fost în stare să plec. Nu aveam să-i spun niciodată lui James toate astea – deși era suspicioasă în privința motivelor mele.

— Cum arată, Hen? mă întrebase ea cu o seară în urmă.

O invitasem la mine, la niște spaghetti carbonara și whisky.

— E frumoasă, am spus, hotărând să nu mint.

— Aha, a făcut James, și n-a mai trebuit să adauge nimic.

— Ascultă, am spus eu. Eric Washburn a fost iubitul ei din colegiu. A fost și iubitul Mirandei Severson, sau Faith Hobart, cum era cunoscută atunci. Miranda mi-a spus că Lily i-l furase pe Eric, apoi Lily mi-a spus că Miranda îl luase înapoi. Eric a murit dintr-o alergie la alune în anul în care a terminat colegiul. Era cu Lily în Londra.

— Crezi că l-a omorât cu alune?

— Dacă a făcut-o, atunci a fost genial. Nu ai cum să dovedești că ceva de genul ăsta nu a fost un accident.

— OK.

James a încuviințat din cap și a luat o gură de whisky Macallan.

— Și pe urmă, mulți ani mai târziu, se împrietenește cu soțul Mirandei. Poate sunt mai mult decât prieteni. Și pe urmă el este omorât…

— A fost omorât de Brad Daggett. Știm asta. Crezi că Lily l-a cunoscut și pe el?

— Nu, nu cred. Știu doar că m-a mințit și e o coincidență destul de mare că a fost cumva implicată atât în moartea acestui Eric Washburn și acum a Mirandei.

— Putem s-o aducem la secție, să îi mai punem niște întrebări. Ai întrebat-o dacă are vreun alibi pentru noaptea în care a fost omorâtă Miranda?

— Nu, n-am întrebat-o. Doar știm că și asta a făcut-o tot Brad. Să fie posibil să-l fi știut pe Brad, să-l convingă să comită cele două crime și acum să știe unde e el?

— Sigur, e posibil, dar de ar face asta? De obicei, oamenii nu-i omoară pe cei care le-au furat iubiții din colegiu.

— Mda, bine, am mormăit eu.

— Asta-i tot ce poți să spui – „mda, bine”?

— Mda, asta-i tot ce pot să spun.

James a zâmbit. Nu o făcea prea des, dar când zâmbea, fața i se schimba dintr-una destul de severă într-un chip care radia frumusețe. Eram parteneri în departament de mai bine de un an. Serile cu whisky și paste începuseră cu vreo trei luni în urmă. Până acum, parteneriatul nostru era cel mai grozav parteneriat non-sexual din viața mea. Încă din prima zi, am adoptat un tipar de conversație detașată, care mă făcea să mă simt ca și cum am fi fost prieteni de mulți ani. Numai foarte recent mi-am dat seama cât de puține lucruri știam despre Roberta James, în afară de locul unde copilărise (pe coasta din Maryland), unde învățase (Universitatea din Delaware) și unde locuia (ultimul etaj al unei clădiri cu trei niveluri din Watertown). Am presupus că era pe invers, dar nu am discutat niciodată despre asta. Când în cele din urmă am abordat subiectul, în prima din serile noastre cu paste, spusese:

— Îmi plac bărbații, dar numai în teorie.

— Asta însemnând că în realitate îți plac femeile?

— Nu. Înseamnă că sunt în mod voluntar celibatară, dar dacă aș decide vreodată că nu vreau să fiu celibatară, aș fi cu un bărbat.

— Am priceput, James, am răspuns eu și nu am mai cerut lămuriri.

Privirea ei de obicei netulburată se tulburase puțin în timpul scurtului nostru dialog.

Cele mai multe dintre serile noastre cu whisky și paste aveau loc la mine acasă, probabil pentru că eu întotdeauna exageram cu whisky-ul și, când eram la James, întotdeauna mă punea să dorm pe canapeaua ei. Într-una din acele nopți, mă ridicasem de pe canapea ca să-mi iau un pahar cu apă și când m-am întors pe coridor pe lângă dormitorul lui James, am remarcat că ușa era întredeschisă și prin deschizătură se strecura o lumină gălbuie. Am mai împins puțin ușa, spunând „cioc, cioc”. James era pe pat, citind o carte broșată. Era o noapte caldă și își scosese unul din picioarele ei lungi de sub cearșaful care o acoperea. Purta ochelari de citit și s-a uitat la mine întrebătoare peste rama lor.

— Nu pot să dorm, am spus. M-am gândit că poate ți-ar face plăcere compania mea.

Nu prea știu cum mă așteptam să reacționeze James la propunerea mea, dar nu mă așteptasem la explozia de râs puternic cu care mi-a răspuns. Am ridicat ambele mâini și am ieșit repede pe ușă, zicând „OK, OK”.

A încercat să mă oprească, dar eu m-am retras rapid pe canapea. În dimineața următoare, James s-a trezit în zori și mi-a adus o ceașcă de cafea.

— Scuze pentru râsul de aseară, a spus ea, întinzându-mi cafeaua.

— Nu, am replicat eu. Scuze pentru vizita târzie în dormitor. Total

nepotrivită.

Aveam vocea răgușită și îmi simțeam capul ca și cum ar fi fost strâns dureros într-o menghină.

— Cred că m-ai luat total prin surprindere. Ultimele trei dăți când mi s-au făcut avansuri a fost din partea unei femei. Oricum, mă simt prost.

— Nu trebuie. Eu am fost cel care a încercat să depășească limita. Și pe urmă, ne înțelegem foarte bine ca parteneri la slujbă. De ce să stricăm asta?

— Corect. De ce să stricăm asta?

Asta fusese toată discuția noastră pe acest subiect. Fuseserăm ușor stânjeniți o vreme la slujbă, dar ne-a trecut. Și acum ne întorseserăm la întâlnirile noastre regulate și la discuțiile despre viața mea amoroasă.

— Așadar, ai de gând să o urmărești iar mâine? a întrebat James, turnând încă puțin whisky pentru amândoi.

— Nu știu, am spus. Poate că ar trebui să-mi iau o zi pauză.

— Poate că ar trebui. Sunt sigură că ești foarte bun la asta, dar e doar o chestiune de timp până să te remarce și să te reclame.

— Ai dreptate, am răspuns, știind că nu aveam de gând să o ascult.

Când Lily ajungea spre capătul lui Main Street, aproape de sensul giratoriu, am coborât din mașină și am început să o urmăresc pe jos. Am privit-o cum traversează intersecția largă, apoi cum s-a îndreptat către o biserică albă, pătrățoasă, cu clopotnița înconjurată de schele, după care a cotit la dreapta și a intrat într-un cimitir așezat pe un deal. M-am așezat pe un perete scund de piatră și am început să-mi rulez o țigară. Ea era la vreo două sute de metri depărtare, dar era ușor de zărit în jacheta ei verde. Am privit-o cum urcă încet pe aleea cimitirului. A rătăcit o vreme, dispărând pentru scurt timp în spatele acoperișului de ardezie al unei vechi căsuțe de piatră cu o pergolă. Mi-am aprins țigara și o femeie între două vârste, într-un echipament de biciclist, din spandex, a trecut clămpănind din pantofii ei de biciclist și a aruncat o privire urâtă în direcția mea, de parcă tocmai îi omorâsem copiii. Am rămas cu ochii către cimitir. În cele din urmă, am zărit-o din nou pe Lily, mergând pe coama dealului. Probabil că găsise mormântul pe care îl căuta, o lespede sub un copac răsucit. S-a ghemuit și a citit inscripția, și a rămas o vreme în poziția aceea, înainte să se ridice și să coboare înapoi dealul. M-am întrebat al cui era mormântul și dacă avea vreo însemnătate.

Când Lily a ajuns pe trotuarul din fața cimitirului și a dat să traverseze Monument Square în direcția mea, m-am retras, am traversat Main Street și am intrat într-un magazin de lux cu haine pentru femei, a cărui fațadă era de sticlă. M-am prefăcut că studiez un suport cu eșarfe – toate costând cam prețul unei mașini decente la

mâna a doua –, dar stând cu ochii pe Lily, care se îndreptase către o bancă de piatră, unde acum vorbea la mobil. Eram suficient de aproape ca să văd că o șuviță de păr roșcat îi ieșise de sub pălăria închisă la culoare.

— Sunt toate de cașmir, a spus vânzătoarea, care apăruse brusc la cinci centimetri în spatele meu.

Am tresărit ușor.

— Sunt frumoase, am remarcat. Atât de moi.

— Da, nu-i așa?

Am plecat de lângă eșarfe și m-am mai uitat puțin prin magazinul micuț. Lily părea că avea să mai stea o vreme pe bancă. După câteva minute i-am mulțumit vânzătoarei de acolo și am ieșit din nou afară. Lily dispăruse. M-am îngrijorat că poate traversase strada către magazin și că o să mă întâlnesc întâmplător cu ea, așa că m-am îndepărtat de magazine și m-am întors la zidul scund pe care stătusem mai devreme. Ceea ce voiam de fapt era să urc în cimitirul de pe deal și să arunc o privire la piatra de mormânt pe care o citise cu atâta interes Lily. Mormântul era chiar sub un copac strâmb care țâșnea din coama dealului și eram sigur că aveam să-l găsesc. Dar era mai bine să vizitez cimitirul când știam că Lily nu avea să mă vadă acolo. Am decis să aștept.

Din locul unde mă cocoțasem, m-am uitat lung împrejurul meu. Lily dispăruse și am început să fiu îngrijorat că o să apară pe neașteptate și o să mă vadă. Am decis că nu voiam să o mai găsesc. În schimb, m-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de centrul orașului Concord. Am trecut pe lângă un hotel vechi, acoperit cu șindrilă, numit Concord River Inn. Din coșul lui ieșea fum și părea genul de loc care probabil avea un bar. Am intrat. În față era un restaurant cu fețe de masă albe și pereții acoperiți cu tapet cu model, dar din partea din spate a hanului se auzeau voci. Am luat-o pe un coridor cu tavanul jos și am găsit un bar micuț, înghesuit într-un loc nu cu mult mai mare decât un loc de parcare. Am cercetat rapid încăperea, ca să mă asigur că Lily nu era acolo – erau două cupluri care își terminau prânzul târziu și un bărbat singur care citea ziarul și bea o sticlă de Grolsch. M-am instalat pe un taburet incomod de lemn la barul micuț și am comandat o halbă de Boddingtons. Planul meu era să-mi beau încet berea, apoi să mă duc și să mă uit la mormântul pe care-l privise Lily. Nu mă așteptam să aflu nimic de acolo. În cimitirul ăla vechi, era probabil o piatră de mormânt pentru cineva care murise cu mai bine de două sute de ani în urmă – dar simțeam nevoia să mă uit la ea. Lily se uitase atât de atent la cuvintele de pe ea și voiam să știu de ce. M-am gândit la cina mea cu James din seara precedentă și la avertismentul ei nerostit că începeam să devin obsedat de Lily Kintner într-un fel neprofesional. Probabil că așa era.

Am luat o gură de bere, am mâncat un covrigel din bolul de pe bar și am scos un pix din buzunarul jachetei. Pe unul din șervețelele barului am mâzgălit un limerick.

A fost odată un polițist Kimball
Cu creierul mic și total banal.
S-a ținut dup-o fată.
Urmărind-o-n lumea toată.
Sperând într-un sex fenomenal.

Am mototolit șervețelul și l-am îndesat în buzunarul hainei. Am luat un alt șervețel din teancul de pe bar și am încercat din nou.

A fost odată o fată cu părul roșcat
Pe care speram s-o văd cu fundul despuiat.
Ca așa să fie.
Aveam o șansă la mie.
Dar era bine și c-un tanga dantelat.

L-am mototolit și pe ăsta și l-am băgat în buzunar alături de celălalt șervețel, apoi mi-am băut mai departe berea. Brusc, m-am simțit caraghios – nu atât pentru limerick-urile groaznice, cât pentru faptul că urmărisem obsesiv o femeie implicată tangențial într-un caz fără ca departamentul meu să știe. James avea dreptate. Dacă socoteam că Lily Kintner ascundea ceva, ar trebui pur și simplu să o aduc la secție și să o chestionez. Probabil că singura ei implicare în acest caz era că Ted Severson se îndrăgostise de ea cu puțin timp înainte să fie omorât. Ea mă minți din cauza unei situații încordate cu tatăl ei, o persoană publică implicată în propriul său caz de crimă. Ea nu avea nicio legătură cu Brad Daggett, care îi omorâse pe Ted și Miranda de unul singur și dispăruse de pe fața pământului. Ultima teorie era că după ce îl omorâse pe Ted, Brad o șantajase cel mai probabil pe Miranda, insistând cumva ca înmânarea banilor să aibă loc la casa neterminată. Asta ar explica de ce s-au întâlnit acolo seara târziu, și ar putea să explice de ce Brad a putut să dispară atât de total – o sumă substanțială cash ar face lucrurile mult mai ușoare. Mi-am terminat berea și am plătit. Aveam să plec de la han, să urc în mașină și să mă întorc la Boston. Mâine aveam să vorbesc cu șeful meu, să-l întreb dacă i se părea o idee bună să o chem pe Lily Kintner pentru un interogatoriu. Dacă era de acord că merita să facem o încercare, aveam să o iau pe James cu mine. Dacă socotea că o luasem pe o pistă greșită, atunci poate așteptam o săptămână și pe urmă îi dădeam un telefon lui Lily, să văd dacă nu voia să bem ceva cândva.

Am ieșit pe ușa scundă a hanului. Începuse să se întunece destul de

mult în jumătatea de oră în care fusesem înăuntru. Mi-am adus aminte că se trecuse la ora de iarnă și că se înserа mai devreme. Pe când mă îndreptam spre mașină, am aruncat o privire lungă spre cimitirul de pe deal. Era pustiu, în lumina înserării, puteam să disting copacul și mormântul; nu se întâmpla nimic dacă aruncam o privire. Am traversat intersecția cea mare, am găsit mica poartă a cimitirului. O placă destul de nouă, din granit întunecat lucios, mi-a spus că acesta era cimitirul Old Hill. Am urcat pe panta abruptă către copac, ale cărui ramuri desfrunzite se profilau întunecate pe cerul de culoarea pietrei. Am găsit piatra de mormânt pe care Lily, ghemuită lângă ea, o studiase cu atâta atenție, și am citit inscripția. Doamna Elizabeth Minot, moartă în 1790. Brusc, m-am întrebat ce sperasem oare să găsesc urcând aici sus. Mi-am trecut degetul peste inscripția tocită de vreme. Era o piatră de mormânt frumoasă, cu o efigie sculptată în partea de sus, alături de un avertisment: NU UITA DE MOARTE. M-am înfiorat puțin, apoi m-am ridicat, iar genunchii mei au scos niște pocnituri. Mă simțeam ușor ametit în lumina incoloră a amurgului. Un vânt constant începea să învârtejească frunzele căzute pe coama dealului. Era vremea să mă întorc acasă.

Am auzit pocnetul unei crengi venind de pe cealaltă parte a dealului. M-am întors; Lily Kintner era la câțiva pași depărtare, cu mâinile în buzunarele mari ale hainei, și venea hotărâtă spre mine. Prezența ei mi se părea ireală, ca și cum ar fi fost o apariție, și am zâmbit, căci nu știam ce altceva puteam face. Să recunosc că o urmărisem? Să pretind că era o totală coincidență?

Continua să se apropie, până ce a ajuns la doar o palmă de mine. Pentru o clipă, m-am gândit că avea să mă sărute, dar în schimb mi-a spus, în șoaptă:

— Îmi pare rău.

Am simțit o apăsare dureroasă în dreptul coastelor și, când mi-am coborât privirea, i-am văzut mâna înmănușată împingând cuțitul în mine, în sus, către inimă.

34.

LILY

Din locul unde eram, sub castanul sălbatic din marginea cimitirului, am zărit silueta solitară care înainta pe coama dealului. Lumina scădea rapid, dar mi-am dat seama că era detectivul Kimball. L-am văzut lăsându-se pe vine și uitându-se la mormânt, același la care mă uitasem și eu mai devreme. Doamna Minot.

Mi-am îngăduit un moment – în care mi-am scuturat brațele ca să-mi pun sângele în mișcare – pentru a mă felicita pentru cât de ușor îl

atrăsesem pe Kimball într-un loc izolat, chiar în momentul înserării. Am pornit-o spre el, uitându-mă în jur, ca nu cumva să mai existe și altcineva în cimitir. Dar eram singuri.

Când am ajuns la mai puțin de cinci metri de Kimball, am călcat pe o creangă căzută și el s-a întors.

Într-un buzunar aveam arma cu electroșocuri, iar în celălalt, cuțitul meu de filetat. Plănuisem să-l imobilizez întâi pe detectivul Kimball și apoi să-l înjunghii, dar a părut atât de surprins, atât de uluit să mă vadă, încât pur și simplu m-am apropiat și i-am înfipt cuțitul între coaste, înclinându-l în așa fel încât să-i ajungă la inimă.

A fost atât de ușor.

Fața i s-a albit și i-am simțit sângele cald când a țâșnit pe mâna mea.

Îl priveam în ochi și inima îmi bubuia în urechi, așa că abia am înregistrat pașii zgomotoși care urcau dealul în stânga mea.

— Îndepărtează-te de el și ridică mâinile, a lătrat o voce de femeie, acoperind foșnetul vântului.

M-am întors și am văzut o femeie de culoare, înaltă, într-un trenci, care urca pe cărare, cu un pistol ținut cu ambele mâini. Haina ei neîncheiată la nasturi flutura în urma sa, foșnind în vânt. Am dat drumul cuțitului și Kimball a căzut în genunchi, unul dintre ei pocnind zgomotos pe o dală. Am ridicat mâinile și am făcut în pas în spate. Am văzut cum ochii femeii îl cercetează pe Kimball în vreme ce se apropia. A înregistrat cuțitul care îi ieșea dintre coaste și a grăbit pasul. A ajuns lângă Kimball și a îndreptat pistolul cu o mână în direcția mea.

— Treci dracului la pământ! Acum. Cu fața în jos.

Practic, puteam auzi adrenalina cum curgea prin ea în vreme ce vorbea și am făcut așa cum mi-a cerut, întinzându-mă pe pământul tare și rece din cimitir. Nu aveam nicio intenție să lupt sau să fug. Mă prinseseră.

— Stai acolo și nu te mișca, Hen. Lasă cuțitul unde e, da?

Vocea femeii, când a vorbit cu Kimball, era joasă și calină. Am întors capul, ca să pot vedea scena, femeia care apăsa repede pe butoanele telefonului, pistolul care continua să fie îndreptat în direcția mea. A sunat la 911, cerând o ambulanță la „un blestemat de cimitir din Concord Centre. E pe un deal”. S-a prezentat ca detectivul Roberta James de la Poliția din Boston și i-a spus dispecerului că era un polițist căzut la pământ. A încheiat convorbirea, s-a uitat repede la detectivul Kimball – „Nu arată prea rău, Hen, doar nu te mișca” –, apoi s-a întors spre mine. Am auzit un fâșâit când și-a tras cordonul hainei prin găicile sale. Și-a înfipt un genunchi în mijlocul spatelui meu și și-a lăsat toată greutatea pe el. Am simțit țeava rece a pistolului lipită de gât.

— Nu-mi da un motiv, a spus. Mâinile la spate.

Am făcut ce mi-a cerut și, cu o mână, și-a înnodat strâns și cu pricepere cordonul hainei în jurul încheieturilor mele.

— Dacă faci o singură mișcare, te împușc în cap, a zis.

Mi-am relaxat tot corpul. Vântul mi-a suflat în obraz o frunză încrețită. Am închis ochii și m-am gândit, cu uimire și groază, cum viața mea se încheiase. Auzeam vocea joasă a femeii detectiv murmurând către Kimball. El a răspuns ceva, dar nu am deslușit cuvintele. Acum, că fusesem prinsă, nu aveam niciun motiv să vreau să moară. De fapt, speram că o să trăiască, și mi-am spus că probabil așa va fi. Am deschis ochii. O șuviță de păr îi acoperea parțial, dar puteam vedea ceva din scena dinaintea mea: detectivul Kimball întins în fața mormântului lui Elizabeth Minot, femeia aplecată peste el, apăsându-și mâna pe coastele lui pentru a încetini sângerarea. Cerul se întunecase, căpătând culoarea ardeziei, iar luminile slabe și pâlpâitoare ale ambulanței începeau să lumineze locul.

•

Douăzeci și patru de ore mai târziu, îmi era refuzată cauțiunea la Tribunalul districtului Middlesex.

— O să încercăm din nou, a spus avocata mea, numită din oficiu.

Numele ei era Stephanie Flynn și avea vreo douăzeci și cinci de ani. Avea trăsături delicate și era drăguță, dar unghiile ei erau roase până la carne și arăta ca și cum nu mai dormise bine de mulți ani.

S-a întors cu mine la celula mea.

— O să acorde o nouă audiere pentru cauțiune și n-o să poată să te rețină. Nu cu aceste circumstanțe.

— E-n regulă, am spus. Ai făcut tot ce-ai putut. Sunt conștientă că am înjunghiat un ofițer de poliție.

— Un ofițer de poliție care te-a hărțuit și te-a urmărit, a spus Stephanie, privindu-mă atent prin ochelarii ei șic. Apropo, e în afară de orice pericol, a continuat ea. Tocmai a fost mutat de la terapie intensivă.

— Asta e bine, am spus.

Avocata mea s-a uitat la ceas și mi-a promis că se va întoarce a doua zi la aceeași oră. Aș fi putut să-mi angajez propriul meu avocat, sau să le cer părinților mei să-mi trimită unul, dar am preferat să primesc unul din oficiu, iar acum eram mulțumită de această decizie.

După ce a plecat, m-am întins la loc pe pat, în uniforma mea verde-închis. Prânzul – un hamburger cu o garnitură de legume – mi-a fost adus de o polițistă în uniformă, cu o figură încruntată. Nu mi-era prea foame, dar am mâncat puțin din burger și am băut sucul de mere din paharul de plastic adus împreună cu mâncarea. Am umplut din nou paharul, de mai multe ori, cu apa călduță de la robinetul din celulă și am băut, apoi m-am întins la loc pe pat. Părinții mei, pe care îi

sunasem în cele din urmă în acea dimineață, cu taxă inversă, de la telefonul cu plată instalat pe peretele din coridor, urmau să vină curând și savuram scurta perioadă de liniște înainte de sosirea lor. Cu o zi în urmă, în vreme ce stăteam nemișcată și tăcută în cimitirul de pe deal, în vreme ce sosea prima ambulanță, apoi mai multe, apoi o flotilă de mașini de poliție, m-am gândit ce urma să spun atunci când aveam să fiu interogată mai târziu. Am chibzuit dacă să spun adevărul, tot adevărul, despre cele două trupuri din fântână, și ce s-a întâmplat cu Eric Washburn în Londra, și implicarea mea în întâmplarea cu Ted și Miranda Severson și Brad Daggett. Mi-am imaginat cum m-aș simți – să mărturisesc totul – și mi-am închipuit privirile reci, fascinate, ațintite asupra mea în timp ce îmi spuneam povestea, și pe urmă mi-am imaginat că această fascinație avea să plutească asupra mea tot restul vieții mele. Toți acei ani în închisoare. Ticăloasa fiică a lui David Kintner. Aveam să devin un specimen, o curiozitate. Oamenii vor cere să scrie cărți. Aveam să-mi pierd pentru totdeauna anonimitatea.

Așa că m-am gândit la o poveste diferită, una mult mai simplă. O să le spun tuturor că fusesem îngrozită de detectivul Henry Kimball, care mă urmărea de mai bine de o săptămână. O să le spun că îl văzusem de mai multe ori – asta era adevărat – și că începusem să mă tem pentru viața mea. Dacă mă întrebau de ce nu anunțasem poliția, aveam să le spun că el *era* poliția. Aveam să le spun că începusem să port la mine pistolul cu electroșocuri și cuțitul și că, în ziua aceea, mă dusesem în cimitirul meu preferat din Concord. Când îl văzusem acolo, intrasem în panică și îl atacasem cu cuțitul. Știam că nu trebuia să fac asta, dar nu gândeam rațional. A fost un moment de nebunie, produs de stres.

Și asta a fost povestea pe care o spusesem, mai întâi polițistului care m-a interogat la secția de poliție din Concord, unde am fost reținută pentru tentativă de omor, apoi mai târziu, în aceeași seară, detectivului Roberta James, femeia care îi salvase viața detectivului Kimball. Am încercat să-mi dau seama din interogatoriu dacă James și Kimball mă urmăriseră împreună sau dacă ea pur și simplu ajunsese acolo întâmplător. Fusesem foarte sigură că detectivul Kimball mă urmărea pe cont propriu și nu ca sarcină profesională. Era clar că devenise obsedat de mine și era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă să scotocească prin toate cotloanele vieții mele. Deja îi dădusem numele lui Eric Washburn și fără îndoială cercetase dosarele și aflase că eram împreună atunci când a murit. Începusem să mă panichez puțin, apoi m-am gândit că dacă într-adevăr mă urmărea de capul lui, atunci puteam să-l atrag pur și simplu într-un loc izolat și să rezolv problema. M-am gândit la cimitirul în care fusesem cu Ted Severson. Nu văzusem niciodată pe nimeni acolo, și totuși era deschis.

Dacă detectivul Kimball mă urmărea în Concord, avea să mă vadă în cimitir de jos, din oraș. Aveam să rămân mult timp uitându-mă la un mormânt, sperând că o să vină și el să-l vadă. Apoi pur și simplu o să-l aștept acolo.

Totul a mers perfect, până când a apărut detectivul James.

Mă simțeam încrezătoare cu povestea mea. Aveam să ajung probabil pentru o vreme în închisoare, sau într-o instituție psihiatrică, dar mă îndoiam foarte tare că aveam să fiu închisă pentru o perioadă mare de timp. Cea mai mare îngrijorare a mea era acum cât de adânc aveau să cerceteze moartea Mirandei și dispariția lui Brad. Eu nu aveam alibi pentru acea seară, dar de ce să am? Era noaptea târziu, într-o marți, și locuiam singură. Chiar dacă o luau la întrebări pe mama, mă gândeam că sunt prea puține șanse să pomenească de drumul pe care trebuise să-l fac până în Maine. Mă gândeam că sunt prea puține șanse chiar să-și aducă aminte de el.

În vreme ce mă gândeam la mama, am auzit scârțâitul balamalelor neunse de la ușa din capătul coridorului, care se deschidea, și am recunoscut vocea amenințătoare a mamei. Am auzit cuvântul *cauțiune* și cuvântul *ridicol.* Cei doi părinți ai mei au fost conduși la ușa mea cu zăbrele de către aceeași polițistă care îmi adusese prânzul. Mama mea părea scandalizată, iar tata părea bătrân și speriat.

— O, scumpo, a spus mama.

•

Trei zile mai târziu, în ajunul noii audieri pentru cauțiune, după un mic dejun alcătuit din cartofi cu ouă la microunde, am fost adusă într-o sală de interogatoriu. Mai fusesem acolo, în camera asta pătrățoasă, fără ferestre, cu pereții văruiți într-un alb industrial strident.

Detectivul James a intrat și și-a anunțat prezența și către camera instalată sus într-un colț al încăperii.

— Ce mai faci, domnișoara Kintner? m-a întrebat după ce s-a așezat.

— Am avut și zile mai bune, am răspuns. Cum se simte detectivul Kimball?

Ea a tăcut, țuguindu-și buzele, și i-am prins privirea fugindu-i scurt către oglinda dreptunghiulară unidirecțională care se întindea pe unul din pereții încăperii. M-am întrebat dacă el asista la interogatoriu.

— Își revine, a spus. Are mare noroc că a scăpat cu viață.

Am încuviințat din cap, dar am ales să nu spun nimic.

— Mai am câteva întrebări pentru dumneata, domnișoară Kintner. Mai întâi, ai spus în interogatoriul nostru precedent că l-ai văzut pe detectivul Kimball urmărindu-te de mai multe ori înainte de duminica în care te-ai dus la Concord pentru a vizita cimitirul. Poți să-mi spui care au fost aceste dăți?

I-am spus despre dățile în care l-am văzut pe detectivul Kimball urmărindu-mă. O dată în centrul orașului Winslow, și o dată l-am

văzut în mașina lui, trecând încet prin fața casei mele. Ea m-a întrebat despre relația mea cu Ted Severson și motivul pentru care m-am dus la Kennewick după moartea lui. I-am spus aceleași lucruri pe care i le spusesem și lui Kimball.

— Așadar, a comentat ea, îmi spui că atunci când ai avut informații cruciale despre o crimă care a avut loc, ai ascuns poliției aceste informații și te-ai dus să investighezi de una singură această crimă? Apoi, mai târziu, când ai crezut că un detectiv care își făcea doar datoria te urmărea și te hărțuia, ai decis să-l omori? Ai niște soluții foarte interesante la problemele dumitale.

— Nu am decis să-l omor pe detectivul Kimball.

— Păi, ai decis să bagi un cuțit în el.

N-am spus nimic. Detectivul James m-a privit lung din cealaltă parte a mesei. M-am întrebat dacă era ceva între ea și Kimball, ceva romantic, dar mă îndoiam. Era aproape frumoasă – cu structura ei osoasă și trupul înalt și slab de model –, dar era ceva aprig, de prădător, în detectivul James. Poate era doar felul în care mă privea acum, ca și cum ar fi putut să vadă prin mine și dincolo chiar.

Tăcerea se prelungea și m-am gândit că detectivul James nu mai avea ce să mă întrebe. Apoi a rostit:

— Detectivul Kimball mi-a zis că i-ai spus ceva chiar înainte să-l înjunghii. Îți mai aduci aminte ce i-ai spus?

Îmi aminteam, dar am clătinat din cap.

— Sincer, am răspuns, nu-mi aduc aminte aproape nimic din acea după-amiază. Cred că mi s-a șters totul din minte.

— Foarte convenabil pentru dumneata, a spus ea, apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit din încăpere.

Am rămas singură, vreme de ceea ce mi s-au părut a fi vreo treizeci de minute. Nu aveam ceas și nici în cameră nu era vreunul, așa că nu știam prea bine. Am stat pe scaunul meu și am încercat să-mi păstrez chipul lipsit de orice expresie. Știam că eram urmărită prin oglindă, analizată, comentată. Mă simțeam ca și cum aș fi fost goală, legată și pusă la pământ, și pipăită de o mulțime de mâini murdare. Dar știam că dacă îmi mențineam povestea, și că dacă trupul lui Brad nu era niciodată găsit, nu vor putea să mă țină aici pentru totdeauna. Aveam să-mi recapăt viața, sau cel puțin o viață. Și nu aveam să mai fac niciodată aceleași greșeli. N-o să mai las pe nimeni să intre în viața mea. Asta nu aducea decât necazuri.

Ușa s-a deschis și a intrat detectivul Kimball. Era îmbrăcat ca de obicei, cu un sacou de tweed și jeanși, dar avea o barbă de o săptămână și era palid la față. S-a apropiat cu grijă de scaun, dar nu s-a așezat, ci și-a pus mâinile pe spătarul lui și m-a fixat cu o privire mai degrabă curioasă decât furioasă.

— Domnule detectiv, am spus eu.

— Știu că îți aduci aminte ce mi-ai spus, a zis el. Chiar înainte să mă înjunghii.

— Nu-mi aduc aminte. Ce-am spus?

— Ai spus că-ți pare rău.

— OK. Dacă așa zici dumneata.

— De ce mi-ai fi spus asta dacă ți-era frică de mine, dacă erai convinsă că te hărțuiam?

Am clătinat din cap.

— O să aflu ceea ce nu vrei să aflu, a continuat. Nu știu unde e, sau ce e, dar o să aflu.

— Sper să o faci, am spus și l-am privit în ochi. Am crezut că o să-și întoarcă privirea, dar nu a făcut-o. Mă bucur că ești bine, am adăugat, și chiar eram sinceră.

— Ei bine, în acest moment, probabil că e mai bine pentru dumneata că sunt.

Eu n-am mai spus nimic și el a continuat să mă privească. Am căutat în ochii lui ura, dar nu am văzut-o.

Ușa s-a deschis cu un *bang* sonor, și un bărbat necunoscut, în costum, a năvălit în cameră. Era între două vârste, solid, cu o mustață cărunță.

— Afară, detective, acum.

Henry Kimball s-a întors încet cu spatele la mine și apoi a ieșit repede din cameră, pe lângă bărbatul care îi ținea ușa deschisă. Înainte ca ușa să se închidă în urma lor, am auzit din nou vocea sonoră a bărbatului:

— Dumnezeule, ce dracu' făceai…

Apoi am rămas din nou în tăcere.

•

În acea seară, după ce am fost dusă din nou în celula mea, m-a vizitat avocata, care și-a tras un scaun în fața ușii mele de zăbrele.

— Ai avut un vizitator neașteptat azi, a spus ea.

Avea o expresie ciudată pe față și mi-am dat seama că încerca să nu zâmbească.

— Te referi la detectivul Kimball.

— Da. Am auzit că a dat buzna într-o sală de interogatoriu. În primul rând, nu ar fi trebuit să fii acolo singură. Poți să ceri de fiecare dată să fiu și eu prezentă la interogatorii.

— Știu.

— Ce-a zis?

— Voia să știe dacă îmi aduceam aminte ce i-am zis înainte să îl înjunghii, și i-am spus că nu-mi mai aduceam aminte nimic, ceea ce este perfect adevărat. Și el a zis că o să afle ce încerc eu să-i ascund.

Acum, avocata mea chiar zâmbea, și am observat, pentru prima dată, că avea un aparat dentar dintr-un plastic aproape invizibil pe

șirul de dinți de jos.

— Îmi pare rău, a spus ea. Știu că a fost probabil supărător pentru tine și asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Henry Kimball a fost suspendat oficial din departamentul de poliție. Oricum urma să se întâmple asta, crede-mă.

— Așadar, chiar acționa de capul lui când mă urmărea?

— O, da. Știm asta deja. Partenera lui stătea cu ochii pe el pentru că era îngrijorată pentru sănătatea lui mintală – cu o seară înainte, recunoscuse în fața ei că te urmărea în timpul lui liber. Se gândea că el începea să aibă o obsesie. Așa că a doua zi s-a dus să discute cu el și până la urmă a ajuns să-l urmărească și ea. Asta a dus-o la Concord. Și nu-i numai asta, dar se pare că atunci când a fost dus la spital au găsit niște chestii pe care le-a scris despre tine. Poezii.

— Serios? Ce fel de poezii?

— Sunt destul de incriminatoare. Nu cred că detectivul Kimball va mai lucra vreodată în poliție.

— Și toate astea ce înseamnă pentru mine? am întrebat eu.

Probabil că mobilul ei vibrase, pentru că l-a scos din buzunarul hainei, a apăsat pe un buton și apoi l-a băgat la loc.

— Nu vreau să-ți faci prea mari speranțe, Lily, dar cred că putem face un soi de înțelegere. Trebuie să te întreb ce părere ai de o evaluare psihiatrică și poate să stai ceva vreme într-un spital pentru a-ți rezolva problemele legate de gestionarea furiei.

I-am răspuns că accept bucuroasă.

— Bun, a zis ea. Mergem înainte deci. S-a uitat la mine și a zâmbit din nou. Într-un fel sau altul, nu cred că o să mai stai prea mult aici. S-a ridicat în picioare, apoi a băgat mâna în servieta ei burdușită. Era să uit, ai mai primit o scrisoare. Mi-au dat-o de sus.

A strecurat plicul prin deschizătura pe unde îmi era adusă mâncarea la celulă. Era o altă scrisoare de la tatăl meu. În cele trei zile de când l-am văzut ultima dată, îmi trimisese trei scrisori.

— Mulțumesc, am spus.

Avocata a plecat și eu m-am așezat pe pat, dar nu am deschis imediat scrisoarea. Am așteptat puțin. Veștile erau mult mai bune decât credeam. Aveam să-mi recapăt vechea viață. Poate că nu imediat, dar avea să se întâmple. Am deschis scrisoarea, abia așteptând să o citesc. Tata îmi scria mereu scrisori, încă de când eram mică, și ele întotdeauna mă înveseliseră.

Scumpa mea Lil.

Mama ta a plecat să-și predea cursurile pentru adulți (*singurul ei blestemat de venit*!) *în seara asta, așa că sunt aici, acasă, și am băgat la microunde o lasagna congelată.*

Se pare că asta durează cincisprezece minute, așa că o să scriu repede o altă scrisoare. Am vorbit cu avocata ta în dimineața asta și mi-a zis tot felul de lucruri optimiste care m-au făcut să cred că ai putea să fii liberă să te întorci la viața ta mai curând decât credeam. Putem spera.

Parcă ar fi zece seara, dar e numai cinci! Se întunecă devreme aici. Beau cu mare plăcere un cocktail pe care tocmai l-am inventat eu. Un pahar mare de apă peste care am pus două degete de whisky. În esență, o apă cu aromă de whisky. Foarte gustoasă și pot s-o beau de dimineața până seara fără să fiu în vreun fel afectat. Un alt avantaj e că în același timp nu sunt niciodată complet treaz la nicio oră din zi, și totuși mă trezesc în dimineața următoare încrezător și plin de viață. Îmi pare rău că nu am descoperit metoda asta de a bea cu ani în urmă. Aș fi brevetat-o și m-aș fi îmbogățit.

Cuptorul a scos un clinchet, iar paharul trebuie umplut din nou. Mama ta a zis ceva cum că am veni amândoi să te vedem în weekend. Până atunci – „AI RĂBDARE, LUCRURILE SE VOR REZOLVA", cum a zis pisica spânzurată de o creangă.

Noroc, scumpo.

Tati

Ah, P.S. Am uitat să-ți spun în ultima mea scrisoare, dar am niște vești proaste. Vechea fermă Bardwell de alături a fost cumpărată de managerul adolescent al unui fond de investiții din Boston. Vrea să dărâme tot și să construiască un soi de hotel ieftin de weekend cu vreo cincizeci și șapte de camere. Buldozerele au început deja să sosească. Îți spun asta doar pentru că știu că iubeai poiana aia de lângă fermă și mă tem că o să sape totul mâine. Mama ta a devenit brusc o ecologistă teribil de furioasă. Îmi pare rău pentru vestea asta proastă. Probabil că te întrebi despre ce dracu' vorbesc. Pe curând, Lil. Tati te iubește și întotdeauna te va iubi, orice ar fi.

virtual-project.eu

{1} James Thurber (1894-1961), umorist și caricaturist american.
{2} SoWa Boston (South of Washington), cartier din sudul Bostonului faimos pentru galeriile sale de artă, restaurantele, magazinele și piețele deschise.
{3} Massachusetts Institute of Technology.
{4} Boston Bruins, echipă profesionistă de hochei pe gheață din Boston, Massachusetts.
{5} Thelonious Sphere Monk (1917-1982), pianist și compozitor de jazz, considerat unul dintre cele mari nume ale muzicii americane.
{6} În limba engleză, *lily* înseamnă și „crin”, iar *rose,* „trandafir”.
{7} Plăcintă grecească cu spanac și brânză feta.
{8} Jasper Johns (n. 1930), pictor și sculptor american contemporan, exponent al expresionismului abstract pop.
{9} Al Cincilea Amendament al Constituției americane definește dreptul fundamental al oricărui cetățean de a refuza să răspundă la o întrebare atunci când răspunsul l-ar putea incrimina.
{10} Referire la stofa ecosez a clanului scoțian Kennedy.
{11} *Les Misérables,* musical bazat pe romanul omonim al lui Victor Hugo, pe muzica lui Claude Michel Schönberg.
{12} *Sleeping Murder* (1976) de Agatha Christie.
{13} *Crooked House* (1949) de Agatha Christie.
{14} Sosul Newburg este făcut din unt cu bucățele de homar în el, cu smântână și gălbenuș de ou, ceapă și vin de Xeres sau Madeira.
{15} Cocktail făcut cu gin, lichior de rodii, albuș de ou și suc de lămâie.
{16} T.S. Eliot, *Four Quartets, Little Gidding.* Trandafirul simbolizează viața, în vreme ce tisa este un simbol al morții și renașterii; așadar, momentul vieții (trandafirul) și cel al morții (tisa) ocupă cam același timp în viața noastră.
{17} *Sleuth*, film din 1972, adaptare după piesa dramaturgului britanic Anthony Shaffer, cu Lawrence Olivier și Michael Caine (amândoi nominalizați la Oscar pentru rolurile din acest film). Remake-ul a fost făcut în 2007, în regia lui Kenneth Branagh, cu Jude Law și același Michael Caine.
{18} În limba engleză, *livery* înseamnă „livrea” dar și „grajd de unde se închiriază cai”.
{19} Trupă americană de jazz rock și rock, considerată de revista de specialitate *Rolling Stone* „antieroii muzicali perfecți ai anilor șaptezeci”.
{20} David Keith Lynch (n. 1946), producător, regizor, muzician și actor de film american, cunoscut pentru filmele sale suprarealiste. Printre filmele lui se numără lungmetrajele *Eraserhead, Omul elefant, Catifeaua albastră, Suflet sălbatic* și serialul de televiziune *Twin Peaks.*
{21} Formație rock britanică formată în Manchester în 1982.
{22} Formație rock britanică formată în 1976 în Salford, Manchester.
{23} Un *beanpot* este un vas de ceramică rotund folosit pentru fierberea fasolei (*bean*) și este asociat în special cu orașul Boston, a cărui poreclă este Beantown, Orașul Fasolei, și cu anumite evenimente din Boston, ca de pildă campionatul de hochei pe gheață Beanpot.
{24} Strand Bookstore, librărie situată pe Broadway, deschisă în 1927.
{25} Restaurant cu două locații în Manhattan, deschis non-stop și specializat în hotdogi. Numele îi vine de la băuturile de papaya vândute aici.
{26} Mâncare de origine iraniană, din bucăți de carne de miel gătite într-un sos de iaurt cu ceapă, usturoi, ghimbir și mirodenii aromate.
{27} Mâncare de carne sau legume, cu un sos cu iaurt și un amestec de mirodenii aromate, adeseori cu migdale sau nuci cashew.
{28} Autoinjector (seringă preumplută) folosit pentru tratarea unor reacții alergice severe la înțepături sau mușcături de insecte și diverse alimente.
{29} Roman polițist (1935) de Dorothy L. Sayers.
{30} New England Patriots, echipă de fotbal american cu sediul în Boston.
{31} Gustav Stickley (1858-1942), fabricant și designer de mobilă, editor și promotor al stilului American Craftsman.
{32} The Massachusetts Turnpike sau The Pike este porțiunea estică a autostrăzii I-90 și se întinde pe 222 de kilometri.
{33} Așa-numita Head of the Charles Regatta are loc în penultimul weekend din octombrie pe râul Charles și este cea mai mare regată de două zile din lume.
{34} Texas Christian University, universitate privată din Fort Worth, Texas.
{35} Joc de cuvinte; în engleză, *Faith* este nume propriu, dar înseamnă și „credință,

încredere”.
{36} University of New Haven.
{37} Formație rock americană, formată la Universitatea din Vermont în 1983, renumită pentru improvizațiile sale și explorarea diferitelor genuri muzicale.
{38} *The Adventures of Ichahod and Mr. Toad* (1949), film alcătuit din două segmente, primul bazat pe romanul pentru copii *Vântul prin sălcii* de Kenneth Grahame și al doilea bazat pe povestirea *Legenda Văii Somnului* de Washington Irving.
{39} Lanț de magazine de haine deținut de Gap Inc.
{40} Trupă rock britanică, formată în 1985.
{41} Pippi Långstrump, personaj dintr-o serie de cărți pentru copii de scriitoarea suedeză Astrid Lindgren, o fetiță roșcată cu codițe de un roșu aprins.
{42} Căsuță de lemn cu un singur nivel, cu un acoperiș simplu în pantă, și un șemineu mare central; o arhitectură originară din Cape Cod, peninsulă nisipoasă situată în sud-estul statului Massachusetts, din secolul al XVIII-lea.
{43} Poezioară de cinci versuri, umoristică, absurdă, sau chiar ușor obscenă, cu schema rimelor *aabba.*
{44} Dispozitiv electronic de colectare a taxei de drum, folosit în mod predominant în nord-estul Statelor Unite.
{45} Cântec din 1936, compus de Richard Rodgers pe versurile lui Lorenz Hart, pentru musicalul *Billy Rose’s Jumbo,* în care totuși nu a mai fost folosit. De-a lungul timpului, a fost cântat, printre alții, de Ella Fitzgerald, Benny Goodman Quartet și Frank Sinatra.
{46} Serviciu suburban pentru navetiști, al doilea în Statele Unite ca număr lunar de călători, între New York și suburbiile sale din nord, în statele New York și Connecticut.
{47} Monumentul Pelerinului din Provincetown, Massachusetts, este închinat primei debarcări a părinților pelerini în 1620. Monumentul, construit între 1907 și 1910, este o campanilă cu o înălțime de 76,8 m și este cea mai înaltă construcție în întregime din granit din Statele Unite.
{48} În Europa Occidentală și America de Nord, modalitate pentru o persoană vârstnică de a obține niște bani de la bancă – lunar sau o singură dată o sumă considerabilă – în contul proprietății sale, urmând ca la moartea sa banca să ia acea proprietate.
{49} US Marshals Service, cea mai veche agenție de aplicare a legilor federale din Statele Unite, care asigură funcționarea eficientă a sistemului juridic federal.
{50} Public Broadcasting Service, rețeaua națională de televiziune.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
PARTEA A DOUA
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
PARTEA A TREIA
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.